

Robert Charroux

Minimismul secret

Cartea Cărilor

*Foarte multe secrete, care ar fi putut
să grăbească evoluția omeniei,
au fost ținute ascunse timp de milenii,
de teamă că dezvăluirea lor
va provoca un cataclism.*

*Aceste secrete erau deținute de oameni
de o mare înțelepciune,
în sanctuare a căror destinație
puțină lume o cunoștea.*

*Care au fost aceste secrete
și cine au fost cei care le ascundeau
(ascund) cu atâta înăpăcănare?*

Pro Editură și Tipografie

Cartea Cărilor

Robert Charroux

Minimismul secret

Robert Charroux

Robert Joseph Grugeau (1909—1978)

CARTEA CĂRȚILOR

Le livre de ses livre – 1985

CUPRINS:

PREFAȚĂ.7

CUVÂNT ÎNAINTE.

PARTEA I.

ÎN CĂUTAREA TRECUTULUI MISTERIOS

1. DESCOPERIRI.

Atenție la foc. Paratrăsnetele lui Solomon. O bibliotecă foarte veche. Hărțile lui Piri Reis. Misterul Porții Soarelui. Viața este fantastică.

2. STRĂMOȘII SUPERIORI.

Incertitudinile preistoriei. Glozel este autentic. Drama preistoriei. Porcul.

3. EPOCA PIETREI, INVENȚIA SPECIALIȘTILOR ÎN PREISTORIE.

Pământul pe o orbită privilegiată. Exodul de la o planetă la alta. Nesupunerea genială a Evei. Destinul oamenilor. Șase erori clasice. Acum 30000 de ani: fier și galvanoplastie. Paleoliticul și Neoliticul: invenții ale specialiștilor în preistorie. Trucarea datărilor. Rezumatul celor mai vechi civilizații ale lumii.

4. STRĂMOȘII NOȘTRI NU AU FOST MAIMUȚE.

Nimic nou sub soare. Să fie omul în regresie? Ei prelucrau bronzul... dar nu l-au inventat! Nu ne tragem din maimuță. Omul este extraterestru. Ipoteza extraordinară. Opt grefe de inimă acum o sută de mii de ani. Schelete de o sută de mii de ani. Operația doctorului Chris Barnard. Inimă grefată pe timpulfaraonilor. Inițiatorii extraterestri.

5. VIAȚA ȘI INTELIGENȚA.

Viața primitivă în cosmos. Dumnezeu este continuumul spațiu-timp. Atom, zeul-atom. Zeii atomici. Timpul închis. Cum se naște inteligența. Cromozomii-memorie ai naturii.

6. CROMOZOMII-MEMORIE.

Imaginile-dorințe. Uluitoarii cromozomi-memorie. Misterele visului. Amintiri din viețile anterioare. Clarviziunea și cromozomii. Migrația animalelor. Incursiune panoramică asupra Occidentului. Hiperboreenii și atlânții. Ram părăsește Celția. Arya, sanscrita și Vedele.

7. CELE CINCI INSULIȚE DE PE GLOB.

Imaginați-vă anul 10000 î. Hr. Valurile ating două mii de metri. Apariția a cinci insulițe. Foarte puțini supraviețuitori. Cazul egiptean. O femeie poate reface lumea.

8. CONTINENTE DISPĂRUTE.

Hiperboreea. Țara Mu. Teoria lui Wegener. Tezele lui Hoer-biger.
Invazii lunare. Secretele distruse.

9. CIVILIZAȚII PIERDUTE.

Stâlpul lui Așoka. Este construit din fier impur. Valea Minunilor.
Oamenii din Bego.

10. ATLANTIDA.

Informațiile oferite de Critias. Atlantida este înghițită. Dovezile
existenței Atlantidei. Arhivele secrete. Misterul guanșilor.

11. TIAHUANACO.

Orașul cel mai vechi din lume. Aeronava lacului Titicaca.
Limbajul sforicelelor. Oamenii albaștri.

12. CIVILIZAȚIA CELȚILOR.

ESTE MAMA TUTUROR CIVILIZAȚIILOR.

Nici o piramidă în Mexic. Piramide celtice din beton. Tumuli,
piramide și dâmburi. Celții navigatori. Celții au descoperit America cu
zece mii de ani înaintea lui Columb. Femeia albă din Leni-Lenapes.
Popol Vuh a fost falsificat. Mexicanii au venit din Europa. Unii mayași
se întorc în Europa. Megaliții celtici de la Venta. Ihule. Oare incașii
sunt celți? Oare au mințit Pitagora, Herodot și Aristotel?

13. CIVILIZAȚIILE MISTERIOASE:

ÎN SCOȚIA, FRANȚA, SARDINIA, MALTA.

Răzbunarea zeului Azuria. Craig Phoebrick. Fortărețele vitrificate
din Creuse. Pietrele arse. Ipoteza druidului E. Coarer-Kolandan.
Turnurile din Scoția. Dun Aengus. Civilizațiile nura-ghilor. Un templu
informă de mână. Hipogeul din Hal-Saflieni. „Obezele”. Mater cu cap
interschimbabil.

14. MÂNIA CERULUI.

O dată: Venus în 3000 î. Hr. Lumină asupra grotelor din Lascaux.
Martori irecuzabili. Quasarii și potopul. Meteorii și potopul. Pietre
misterioase și meteoriți. Glaciologii: potop în urmă cu 12000 de ani.

15. VENUS, PLANETA STRĂMOȘILOR NOȘTRI.

Sfârșitul lumii la fiecare zece mii de ani. Polul Nord era la sud.
Venus invizibilă acum patru mii de ani. Tăblițele de la Tirvalur.
Tăblițele babiloniene. Sumerul și Biblia.

16. ÎNȚIEREA ÎN TIMPURILE PRIMORDIALE.

Primele secrete păzite. Scrierea misterioasă. Oameni mascați care
ieșeau doar noaptea... Adevărata inițiere. Cei care au ucis balaurul.
Adevărații inițiați. Inițiații vorbesc. Ei nu știau totul.

17. SCRIEREA CROMOZOMICĂ ȘI PĂCATUL.

Psihosfera. Marea teamă ancestrală. Azilurile păcii. Scrierea
biologică. Inventarea numelui. Poreclă sau nume cromozomic. Să
huiduim femeia! Două greutăți, două măsuri. Noțiunea de rasă.
Întreaga natură este rasistă. Păcatul mortal.

18. FECIOARELE NEGRE.

Antirasism cosmic. Eva, Isis și fiicele lui Lot. Doamna neagră din peșteri. Amanți insoliți. Supraomul geneticianului J. Korke. Metișii vor schimba fața lumii.

19. SECRETUL DOCTORULUI CABRERA.

27 aprilie 1973 – Apocalipsă în pampas. Cavernele secrete ale doctorului Cabrera. Un univers de pietre inteligente. Arhivele scrise înaintea potopului. Biblioteca primistorică de la Ica. Specialiștii în preistorie contestă. În vremurile primistorice: lupe și telescoape. Ce spune „piatra cu astronomi”. Cometa misterioasă. Atlantida acum două sute de milioane de ani. Lupta dintre oameni și dinozauri. Cezariană sub anestezie. Tehnica strămoșilor. Grefa de inimă în paisprezece imagini. Profesorul Bohn este de acord cu doctorul Cabrera.

20. CANDELABRULDIN ANZI.

Urme misterioase. Mracolul nisipului de aur. Candelabro de Los Andes. Ker Lan din Paracas.

21. MISTERUL DE LA NAZCA.223

Paul Kosok descoperă pistas. Condorul și omul cu lama. Linii și piste în toate direcțiile. Un teren de aterizare preistoric. Păianjenul, spirala și maimuța. Condorul, mesagerul zeilor. Tumulii și amfiteatrele din Anzii Cordilieri. Marele Zid din Peru. Nazca văzută de la sol. Dimensiunile exacte ale Tridentului. Trei sanctuare: Paracas, Ica, Tiahuanaco. Observatorul celor patru coline. O pistă văzută îndeaproape. Kilometrul 419. Liniile albe: păsări, maimuțe, spirale. Capodopera unui inconștient colectiv. Mound builders. Monumente și pistas de origine necunoscută. Caii albi de pe coline.

22. MISTERELE PIRAMIDELOR.

Un stil atlant. Conjurația secretului. Secretul Marii Piramide. Forțele vitale ale Pământului. Piramida de la Saqqarah. Camera regelui din piramida lui Keops. Uzurpatorii de morminte. Blestemul morților. Djed-ul neutralizant. Efectul Forbusch. Pământul, planetă privilegiată.

23. MAGIA ȘI CRISTOFOR COLUMB.

Harta lui Toscanelli. Mirajul Insulelor Norocoase. Winlandul și Mexicul înaintea lui Columb. Martin-Alonzo și Vincente Pinzon. Precursorii lui Columb. Cabot atinge pământul înaintea lui Columb. Adevăratul scop: reconstruirea Templului de la Ierusalim. Sfârșitul lumii în 1656. Columb, mare-maestru al Templului. O misiune a templierilor. Columb, specialist în Cabală. Un talisman de stăpân al lumii. Un pact cu Satana.

24. CĂRȚILE SIBILINE ȘI IOANA D'ARC.

Sabia magică. Misterioasa Ioana d'Arc. Fiică de regină? Cine a ars pe rug? Este un caz magic.

25. MOISE ÎNIȚIATUL.

Moise era egiptean. Cuvântul periculos de pronunțat, îndemnurile unui Dumnezeu gelos. Să fie acesta misterul poporului ales? Akhenaton, faraonul monoteist. Nefertiti și Moise. O religie și un șef egiptean. Moarte zeilor Egiptului.

26. ADEVĂRATELE EVANGHELII.

Botezul lui Iisus. Ebioniți = esenieni. Evanghelia de la Kenoskion. Iisus, un esenian. Adevăratul Iisus. Iisus agitatorul. Manuscrisele de la Marea Moartă. Aleși adevărați, popor ales, popor misionar. Esenienii. Campionii adevărului. Adevăratul Mesia: Melhisedek. Stăpânul dreptății. Femeia, creatura diavolului. Cutremur pe muntele Golgota. Evreii biblici. Creștinii. Stăpânul dreptății se numea Iisus. Iisus, contestatar esenian. Ființa hermafrodită. Inițiere sau greșală. Operațiunea Iisus. Înlocuirea lui Iisus. Mater și Lilith. Mater hermafrodita. Mater și partenogeneza. Canalul lui Muller. Îngerii și Cartea lui Enoh. Treizeci și unu de rânduri în Biblie. Fiii lui Dumnezeu. Cartea lui Enoh. Primii părinți din Hiperboreea.

27. TESTAMENRUL SECRET AL LUI SCHLIEMANN.

Schliemann ar fi fost asasinat... Regele Cronos al Atlantidei. Sulul de papirus. Vasul cu cap de cucuvea. Oricalc atlant. Steaua lui Baal. Dezvăluiri interzise. Ciudatul Hristos Mavro-thalassitis. Monedele de oricalc.

28. CEL MAI VECHI MANUSCRIS AL LUMII OCCIDENTALE.

Pentru erudiți și cititori interesați. Eusebiu se plânge că a fost calomniat. Taautos era Thot. Teologia fenicienilor. Nașterea oamenilor muritori din rasa divină. Nașterea oamenilor de rasă terestră. Cronus era muritor. Sosirea lui Astarte. Istoria este falsificată. Șarpele misterios.

29. INTELIGENȚA PLANTELOR.

Inteligența și sufletul. Inteligența florilor. Geniala orhidee. O plantă care calculează. Copacul-vigilent. Ciulinul ingenios. O plantă mai inteligentă decât un savant! Inteligență și intuiție la nivelul atomului. Dracena denunță asasinul.

30. INTELIGENȚA ANIMALELOR.

Radarul ihneumonului. Instinct și inteligență.

31. VIAȚA MATERIEI.

Strămoșii noștri din piatră. Punctele dragostei. Punctele de agresivitate. Pământul se răzbună.

32. IMAGINEA ELECTRICĂ A SEXUALITĂȚII.

Podoabele și pietrele prețioase. Explicația telepatiei. Penele și undele sonore. Colierele sunt niște condensatoare. Armonia sexuală. Swapping-ul. Mirosul sui generis și aurograma. Parfumul sexual este animal. Nasul oamenilor preistorici. Violul legitim.

33. CURENȚI TELURICI – CURENȚI AERIEI.

Locurile magice unde te simți bine. Secretul companionilor.

Echilibrul lui + și -

34. DROGURI DE CĂLĂTORIT ÎN TIMP.

Suflarea zeului alb. Acest computer electronic: creierul. Drogurile de inițiere. Noha sau vinul care ia mințile. Mărul și frunza de viță-de-vie. Băuturile de inițiere. Licoarea pierdută. Al treilea ochi.

35. APA VIEȚII VEȘNICE.

Pirul halucinogen. Puterea apei de ploaie. Apa pură = moarte. Apa vieții veșnice. Evoluționismul lui Darwin. Omul se află în regresie.

36. CARTEA SECRETELOR PIERDUTE.

O lampă electrică în timpul lui Ludovic cel Sfânt. Chivotul legii: un condensator electric? Mașina lui Heron. Moise a aruncat în aer o mină. Știința popoarelor vechi. Tiberiu și geamul incasabil. Pentaclul lui Napoleon. Avionul lui Gusmao din 1709. Extraordinara invenție a lui Marconi. 1529 – La Sibiu (România) este inventată o rachetă. Invențiile călugărului Gerbert. Bomba atomică a lui Ludovic al XV-lea. Explozia din taiga. Numărul de aur al pitagoreicilor. Reînvierea mortului prin codul său genetic. Elixirul tinereții. Aparatul de filmat trecutul. O fotografie cu Tablele Legii. Iată portretul lui Hristos. Cheia enigmei.

37. CUVÂNTUL, MAIMUȚELE ȘI DELFINII.

Ereditatea prin cuvânt. Limbajul animalelor. Maimuța se trage din om. Misterul delfinului. Delfinul vorbește cu omul. Când delfinul va spune povestea oamenilor.

38. PREZICERI PENTRU PERIOADA 1970-2100.

Oare ne va accepta anul 2100?

39. AVERTISMENTUL BIOLOGILOR.

PREFAȚĂ.

Nu există nimic ascuns care să nu fie dezvăluit; nimic secret care să nu fie cunoscut.

Evangeliiile.

Această carte va încerca să prezinte idei și teorii fără prejudecăți, anumite adevăruri a multor secrete ținute ascunse timp de milenii, multe dintre ele fiind apanajul doar a unor grupuri mici de oameni ce au considerat că descoperirea acestora ar putea crea un haos general al întregii umanități. Se cunoaște faptul că manipularea unei societăți poate fi făcută în două mari feluri: prin lipsa de informație și tendința populației către satisfacerea nevoilor primare sau, dimpotrivă, prin intoxicarea cu informații din ce în ce mai multe, unele veridice, altele nu, astfel încât, în final valoarea de adevăr, dorința aflării unui adevăr scade, apărând o anumită „oboseală” de a discerne din marea masă de informație adevărul care se probează. Și atunci, cui mai folosește aflarea acestuia?

Trăim într-o societate intoxicată de informație, de adevăruri și neadevăruri, mai mult sau mai puțin importante. În orice caz, abia în ultimele două secole, teoria conspirației a început să iasă cu adevărat, la lumină. Probabil că acest fapt este în strânsă interdependență cu declinul unor religii.

În trecut, oamenii considerau, de cele mai multe ori, evenimentele inexplicabile ca fiind doar Opera Divinității, fără a se mai căuta adevărul de dincolo de „scenă”... nu întotdeauna „ceea ce vezi, este și ceea ce pare a fi”. Cunoașterea acestor secrete poate ar fi putut să grăbească evoluția civilizației umane sau poate ar fi creat un haos general, așa cum s-a întâmplat întotdeauna în preajma sfârșitului unui mileniu și venirea altului nou. Teamă și groaza instaurată în apropierea venirii anului 2000, privind „sfârșitul lumii” s-ar părea că ar fi fost asemănătoare și în jurul anului 1000. Aceeași teamă privind teoria fatidică a „sfârșitului lumii” se pare că se îndreaptă acum către anul 2012. Poate că păstrarea acestor secrete de către câțiva înțelepți, în temple și sanctuare a căror locație nimeni sau aproape nimeni nu o cunoștea, au făcut ca timp de zece mii de ani, o sută de mii de ani sau poate chiar mai mult – cărțile secretelor privind planeta albastră, apariția omului, a civilizațiilor umane și, de ce nu, a civilizațiilor extraterestre, a trecerii în timp și spațiu, a vieții umane în esență, toate au fost cufundate într-un somn profund și liniștitor, neperturbate de interesele de moment, politice, religioase sau economice.

Pentru păstrarea fericirii omenirii, pentru ca omul de rând să-și poată trăi liniștit traiul, era necesar ca nimeni să nu le poată citi,

omenirea nu avea nevoie de adevăruri cutremurătoare. Nu sosise încă momentul. Oamenii nu erau pregătiți să înțeleagă de unde vin, cum au ajuns aici și unde au să plece mai departe, odată cu trecerea „Porților”.

Robert Charroux nu are ambiția să substituie istoriei cele patru milenii cunoscute, o altă relatare a existenței și a evoluției mult prea încercatei civilizații umane. El încearcă doar, prin adevărurile sale, să dezvăluie esențialul acelor fenomene, așa-numite inexplicabile, ce au fost observate în decursul acestor milenii, considerând dovezi incontestabile faptul că rachete interplanetare au brăzdat cerul în urmă cu milioane de ani; bombe atomice au distrus una sau mai multe civilizații; Moise cunoștea raza morții și a unor explozibili, diverse civilizații extraterestre au lăsat dovada trecerii lor prin mai multe puncte ale globului; împăratul Solomon a folosit paratrăsnetul; un om își făcea lumină folosind electricitatea pe timpul lui Ludovic cel Sfânt, un avion a fost văzut zburând, în timpul domniei lui Ioan al V-lea al Portugaliei; societăți secrete sau discrete au modelat destinul oamenilor interevenind în evoluția unor națiuni; alte conjurații acționează în umbră pentru a-și impune puterea. Un lucru este cert, omul a devenit din ce în ce mai nesigur în ceea ce privește geneza sa, ca Homo sapiens sapiens și noțiunea de timp se extinde și se contractă fără să se limiteze.

De acum înainte știința oamenilor a atins volumul critic și amenință să-i cufunde din nou în cataclismul pe care l-au cunoscut strămoșii lor. A sosit ceasul, a venit timpul. Acum secretul nu mai este necesar. Totul poate să fie pus. Adevărul între adevăruri. Cine este pregătit poate să înțeleagă. În fața temerii privind apropierea anului 2000, Papa trădează unele secrete din biblioteca Vaticanului; sultanul Marocului autorizează accesul la „Cărțile Sacre” din Fez; ȣiganii afirmă că ora adevărului a sosit; populația incașă quipocamayos traduce limbajul misterioaselor lor sfericele; „Bibliotecile Secrete” se deschid; alchimiștii își sting cuptoarele, iar necunoscuții superiori pornesc, împreună cu savanții, o luptă în care miza este supraviețuirea planetei Pământ.

Atât știința, cât și speculațiile filosofice interferează din ce în ce mai mult într-un Univers care devine demential cu fiecare zi care trece, cu toții observăm contractarea timpului ce se manifestă din ce în ce mai pregnant. Avem o singură certitudine în acest delir: cu regulile și teoriile lor false, trucând riglele și compasurile, savanții au promis descoperirea Creației lui Dumnezeu, dar au descoperit mai întâi focul Infernului.

Am constatat că ceea ce a scris Robert Charroux are, pe lângă bogăția informațiilor, o importanță aparte. Aceasta îi vine din împregnarea evidentă a scrierii sale cu adevăruri incontestabile venite

de dincolo de timp. Veți vedea că fiecare veți găsi aici ceva care să fie ca și cum ar fi fost scris special pentru voi, pentru aflarea răspunsurilor la întrebările pe care vi le-ați pus de-a lungul timpului. Sunt convins că această carte va răspunde multor întrebări pe care și le pun până și cei mai preocupați savanți.

Dr Teodor Vasile.

PARTEA I.

ÎN CĂUTAREA TRECUTULUI MISTERIOS.

1.

DESCOPERIRI.

Cunoștințele oamenilor, chiar și cele care ieri păreau cele mai evidente, se dovedesc azi îndoielnice. Ele sunt deseori răsturnate de savanți, care proclamă drept fals universul și perimate unele legi.

False ar fi chimia, fizica, filosofia, matematica. Linia dreaptă a încetat să mai fie drumul cel mai scurt dintre două puncte, postulatul lui Euclid¹ este depășit, tabla înmulțirii și chiar forma rotundă Pământului² s-au dovedit inexacte.

Preistoria este o țesătură de erori. Omul nu se trage din maimuță. Erele geologice sunt doar niște ipoteze de lucru.

Gravitația suportă atacurile antigravitației. Timpul, spațiul, atomul scapă măsurării noastre. Poate că întreaga știință este doar o reinventare a unor descoperiri deja făcute în urmă cu mii de ani de niște strămoși care nu aveau nimic în comun cu oamenii cavernelor.

Atenție la foc.

Totul ne îndeamnă să explorăm trecutul fantastic care vrea să apară la ora la care savanții atomiști ne conduc în arenă pentru *Hora de verdad*, Ora Adevărului.

Dezvăluirile apar în lumea întreagă, în urma unor descoperiri providențiale, în America, în Franța, în Asia – atât de miraculoase, încât ni se par incredibile și ne obligă să reexaminăm ceea ce ne afectează cel mai mult: geneza și destinul omului.

Teza pe care o prezentăm poate fi rezumată astfel: o civilizație foarte veche a existat înaintea civilizației noastre. Această civilizație, după ce a cunoscut radioul, televiziunea, racheta spațială, bomba cu hidrogen, a dispărut într-o catastrofă atomică.

Înainte de a muri, știind că supraviețuitorii, după un drum lung și anevoios, vor continua aventura umană, strămoșii noștri au lăsat un

mesaj destinat să ferească generațiile viitoare de funesta lor experiență: atenție la știință! Atenție la foc!

Este cu neputință ca această punere în gardă să nu fie expresia adevărului.

La ora la care omul va pleca să caute aventura spre planetele cosmosului, la ora la care se fabrică arme care pot distruge viața terestră, este important, este indispensabil să studiem semnificația profundă a acestui mesaj.

Biblia ne transmite, de la primele rânduri, revelații despre geneză:

— evoluția Pământului după datele stricte ale geologiei moderne;

— omul a decăzut pentru că a cunoscut știința.

Cum se poate explica faptul că, într-o perioadă situată cu o mie de ani înainte de Hristos, niște oameni au putut să cunoască procesul erelor geologice și al creării naturii, de la minerale la plante și de la plante la animale?

Și cum ar fi putut să știe acești oameni că știința înseamnă pericol de moarte, ceea ce este evident pentru noi?

Textele spun: aceste cunoștințe au fost revelate de Dumnezeu.

Pentru cei care cred într-un Dumnezeu care vorbește, tună, recompensează și pedepsește, explicația este suficientă.

Pentru ceilalți, pentru cei care concep un Dumnezeu mai universal, precum și pentru cei care nu concep nimic, este nevoie de o explicație rațională, acceptabilă pentru electricianul care i-a succedat fabricantului de lumânări, pentru electronistul care provine din vechiul ceasornicar, pentru cosmonautul care a preluat succesiunea cavalerului răătăcitor.

Atunci se pune întrebarea: cine a dezvăluit aceste secrete?

Dacă nu Dumnezeu, atunci cine? Mai mult ca sigur că este vorba despre un inițiator sau despre o experiență colectivă.

Din negura timpului, oameni necunoscuți a căror existență nici măcar nu o bănuiam, ne indică drumul care evită prăpastia. Cei morți îi protejează pe cei vii.

Biblia nu este singura carte. Aceasta, Vedele, majoritatea textelor sacre și legende tradiționale abundă în mesaje neînțelese care par să ateste existența, cu mii sau milioane de ani în urmă, a unor civilizații omenști, terestre și extraterestre, care dobândiseră o știință tehnică și puteri pe care încă nu am reușit să le egalăm.

Mărturiile – construcții arhitecturale, monumente, cărți – nu au rezistat timpului, dar oamenii s-au străduit să le asigure supraviețuirea, restaurând ceea ce era amenințat de ruină.

Cea mai mare parte a moștenirii s-a distrus. Ce a mai rămas și-a pierdut caracterul original, sensul mesajului și, de asemenea, omenirea, leneșă, se sperie, refuzând să admită un adevăr surprinzător.

Totuși, acest adevăr tâșnește la suprafață pentru salvarea noastră și pentru a dovedi autenticitatea civilizațiilor dispărute.

Unii savanți nu privesc existența acestor civilizații ca pe o ipoteză, ci ca pe o certitudine. Am stabilit lista de dovezi, indicii, descoperiri și cunoștințe care sprijină această nouă viziune a istoriei oamenilor.

Temerari sau aventuroși, probabil că vom greși. Nu putem străbate dintr-un singur pas drumul amețitor care, dincolo de cunoștințele noastre, de strămoșii noștri (gali, greci, sumerieni, egipteni, oameni din Cro-Magnon), se întoarce spre civilizațiile pe care trebuie să le cunoaștem, deoarece, fără să știm, le-am primit moștenire.

Trebuie să înaintăm încet, cu pași mici.

Paratrăsnetele lui Solomon.

Paratrăsnetul a fost inventat în urmă cu aproape două secole de Benjamin Franklin. Este un adevăr admis.

Totuși, este absolut sigur, fiind relatat și de vechii cronicari, că Templul fiii Solomon, acum trei mii de ani, avea douăzeci și patru de paratrăsnete.

Acest templu nu a fost niciodată lovit de trăsnet, iar fizicianul François Arago, în secolul al XVIII-lea, a dat explicația acestui privilegiu:

Acoperișul Templului din Ierusalim, construit în stil roman și lambrizat cu lemn de cedru acoperit cu un strat gros de aur, era prevăzut, de la un capăt la celălalt, cu lame lungi de fier sau oțel ascuțite și aurite.

După spusele lui Josephus, arhitectul destinase aceste vârfuluri (în număr de douăzeci și patru) împiedicării păsărilor de a se așeza pe acoperiș și de a-și lăsa acolo excrementele.

Fațetele monumentului erau și ele acoperite pe toată întinderea lor, cu lemn tare aurit din abundență.

În fine, în fața Templului, existau cisterne în care apa venea prin țevi metalice.

Întâlnim aici și tije paratrăsnetelor și o altfel de abundență de conductori, încât Lichtenberg avea dreptate când afirma că a zecea parte din aparatele noastre de azi este departe de a oferi în construcția lor o îmbinare de elemente atât de satisfăcătoare.

Templul din Ierusalim, rămas intact timp de peste o mie de ani, poate să fie citat ca dovada cea mai elocventă a eficacității paratrăsnetelor.

De unde cunoscuseră Solomon și arhitectul lui paratrăsnetul? Și de ce nu au transmis mai departe secretul lor?

Iată întrebările pe care am vrea să și le pună oamenii din secolul nostru, fără idei preconcepute, dacă vor în mod cinstit să înainteze pe drumul adevărului.

O bibliotecă foarte veche.

Să mai facem un pas înainte.

August 1937. În penumbra unei grote, doi arheologi cercetează solul compact, de culoare ocru, tasat pe stâncă de cincisprezece mii, poate chiar de douăzeci de mii de ani.

Unul dintre ei, un fel de uriaș, examinează cu ochelarii lui cu lentile groase o piatră puțin mai mare decât palma.

— Vreau să văd asta la lumina zilei! zice el.

La intrarea în grotă, soarele după-amiezii face să sclipească bucățile sfărâmate de silex. Bărbatul se apleacă asupra pietrei, o șterge de câteva ori cu grijă și o face să lucească în lumină.

— La dracu'!

Apoi se adresează imediat însoțitorului său:

— Hei, Pericard! Vino să vezi ce e pe pietrele astea! Leon Pericard, un burghez pașnic din Lussac-les-Châteaux (Vienne), se apropie și prinde cu singura lui mână (își pierduse un braț la Verdun în Primul Război Mondial) bucata de calcar.

— Ai zice că sunt niște graffiti... Doar nu crezi că...

— Ba da, replică celălalt, pe nume Stephane Lwoff. Ba da, cred... Sunt sigur că pietrele dimitale, aceasta și poate toată grămada din partea stângă a cavernei, au fost gravate de oamenii din preistorie.

Leon Pericard e abia la începutul surprizelor. Chiar în aceeași seară, după un scurt examen, care a confirmat dincolo de orice așteptare că pietrele din toată grămada prezentau desene, deseori îmbinate, Stephane Lwoff era primul care formulase această aserțiune cu dovezi palpabile:

— Este de-a dreptul extraordinar. Pe aceste pietre gravate în urmă cu cincisprezece mii de ani, bărbații, femeile și copiii sunt îmbrăcați la fel ca noi. Au haine, pantaloni, poartă pantofi și bonete.

Această descoperire⁴, care spulbera tot ceea ce admisesese preistoria clasică până atunci, a fost autenticată de abatele Breuil în 1938. Actualmente, câteva dintre prețioasele pietre de la Lussac pot fi văzute într-o vitrină de la primul etaj al Muzeului Omului⁵. Era o certitudine nouă: oamenii din Magdalenian, care în Persia și în Egipt un fel de secret magic care pare a fi fost deformarea unor cunoștințe științifice. Ctesias avea două spade „miraculoase” care, înfipite în pământ, cu vârful în sus, depărtau norii, grindina și furtunile Trăiseră în Poitou în urmă cu cincisprezece mii de ani, se îmbrăcau, cu mici diferențe, așa cum ne îmbrăcăm noi astăzi.

Pe de altă parte, acești oameni din Poitou locuiau cu siguranță în orașe cu străzi și case din piatră și chirpici, erau meșteșugari, tăietori în piatră, zidari, dulgheri, coafori, decoratori.

Odată cu pietrele gravate de la Lussac-les-Châteaux, preistoria

căpăta o altă față, un alt sens, trecutul ieșea din întuneric și strămoșii noștri spărgeau ganga grosolană care îi înăbușise până atunci.

Hărțile lui Piri Reis.

Încă un pas, cu torța în mână, în noaptea cea mare.

Iulie 1957. La palatul Topkapi din Istanbul sunt găsite câteva hărți vechi aparținând căpitanului turc Piri Reis, care, după ce fusese corsar, comandase flota otomană în anul 1550.

Tot lui Piri Reis i se atribuie cele două atlase „Bahriye” păstrate la Biblioteca din Berlin, care prezintă relevee uimitor de exacte ale Mării Roșii și arhipelagului mediteranean. Dar hărțile de la Topkapi aveau să se dovedească mult mai uimitoare când au fost examinate de inginerul american Arlington H. Mallery.

Aceste hărți prezintă contururile foarte precise ale Africii Occidentale, ale Americii de Sud și Americii Centrale. Pe margine, Piri Reis a scris chiar el aceste explicații:

Aceste hărți au fost întocmite după datele din douăzeci de documente vechi, porlhulane a patru portughezi care prezentau Sindul, Hindul și China, și după o hartă desenată de Cristofor Columb.

Ele sunt la fel de bune pentru navigația pe cele Șapte Mări ca și hărțile din țara noastră.

Totuși, alături de detalii ciudat de exacte, documentele cuprind și aberații dezamăgitoare, de parcă cineva a urmărit înadins un bruiă) al lecturii lor.

Într-adevăr, pentru citirea corectă a hărților era nevoie de o grilă de care Piri se folosisese, dar pe care o distrusese înainte de a fi omorât din ordinul sultanului Soliman al II-lea, pentru că încetase asediul Gibraltarului în schimbul unei sume foarte mari de bani.

Cu ajutorul unui anume Walthers, specialist la Departamentul Hidrografic al Marinei americane, domnul A. H. Mallery a întreprins descifrarea documentului și a reconstituit grila, care a permis atunci o descoperire uimitoare. Hărțile reproduceau releveul exact al coastelor Americii de Nord, Americii de Sud și Antarcticii; și nu numai contururile, ci și topografia din interiorul continentelor respective (profilul lanțurilor muntoase, văile, platourile, piscurile).

Documentul indica, în Antarctica, lanțuri muntoase care au fost descoperite abia în 1952. Și le preciza altitudinea exactă.

În schimb, Groenlanda apărea sub forma a trei insule.

Controalele riguroase efectuate de Task Force 43 americană, delegată pentru Anul Geofizic Internațional, și de exploratorul Paul-Emile Victor, sondajele seismografice, realizate cu aparatele cele mai moderne, au confirmat datele din hărți: platourile, munții, piscurile erau corect plasate, iar Groenlanda se afla într-adevăr așezată pe trei mari insule distincte.

Ar mai rămâne de elucidat unele mistere:

— de unde a luat Piri Reis, care nu a părăsise Marea Mediterană și coastele Africii, informațiile, și unde a găsit acele faimoase documente vechi de care vorbește?

— de ce transmite documentele sub formă de mesaj secret?

— de când datează releveele geografice și topografice?

— cum și pentru cine au fost făcute?

Un studiu aprofundat a dat răspunsuri la aceste patru întrebări:

— Piri Reis compilase opt hărți grecești foarte vechi, transmise din epoca lui Alexandru cel Mare, în consecință vechi de cel puțin treisprezece secole. Stând în Egipt, el a avut probabil acces la arhivele secrete ale preoților egipteni și musulmani;

— transmiterea secretului i-a fost făcută condiționat; sau, deși nu fusese inițiat, Piri Reis înțelesese că divulgarea ar fi fost periculoasă.

Poate chiar a plătit cu viața faptul că deținea aceste hărți (povestea cu Gibraltarul fiind doar un pretext).

Sultanul Soliman al II-lea era un prinț foarte erudit, mai ales în domeniul istoriei și al științei, iar Soliman, în turcește, înseamnă Solomon. (Inițiatul ar fi pus să fie suprimat profanul instruit în mod periculos.)

Mallery, Walters și profesorul Daniel Lineham, directorul Observatorului Astronomic din Weston (SUA), precum și șefii serviciilor seismologice ale Anului Geofizic au estimat: că releveele datează de cel puțin cinci mii de ani înainte de Hristos.

Mai precis, specialiștii în glaciațiuni, stabilind că au fost întocmite înainte de ultima perioadă glaciară, asigură că datele din hărți au o vechime de peste zece mii de ani. Acest lucru l-ar dovedi și diferențele de profil al coastelor, provocate de procesul de eroziune.

În ceea ce privește mijloacele tehnice care au permis realizarea releveelor, în special cele ale lanțurilor muntoase, acestea nu puteau să fie executate decât de la înălțime. Arlington H. Mallery declară cu o oarecare maliție: „Probabil că geografii din vechime se foloseau de avion!”

Și specialiștii de la Departamentul Hidrografic al Marinei americane consideră că, deși cei din vechime nu cunoșteau aviația, este totuși vorba de relevee aeriene.

Istoricul Georges Ketman, care a studiat această problemă, conchide astfel: „Suntem forțați să invocăm unele enigme științifice care permit să ne imaginăm că pe Pământ au existat civilizații dezvoltate în urmă cu mai multe mii de ani. Civilizații care au existat pe planeta noastră sau doar au fost în contact cu Pământul...”

Misterul Porții Soarelui.

Noiembrie 1961. Un arheolog curios intră în holul Muzeului

Omului, situat în Piața Trocadero din Paris. Urcă la primul etaj, admiră în trecere vitrina cu exponatele de la Lussac-les-Châteaux, pe cea de la Montignac-Lascaux și, traversând sala Columbiei, urcă scara de marmură.

Pe pereții înalți sunt etalate basoreliefuri, mulaje ale unor sculpturi precolumbiene, rozete mayașe, aztece, incașe.

În capătul de sus a scării monumentale se poate vedea o masă întunecată. Omul se oprește și savurează minutul care precede descoperirea.

Scoate din buzunar o fotografie mărită care reprezintă niște personaje aproape caricaturale, puternic stilizate, care au particularitatea de a se afla în niște mașini complicate, aparate cu curbe savante, cu articulații precise.

La prima vedere, aceste aparate pot să semene cu un fel de echipamente stratosferice prevăzute cu motoare cu reacție sau cu propulsie, aparate, motoare pe care omul urmează cu siguranță să le inventeze.

Masa întunecată care l-a făcut pe arheolog să se oprească este un monolit în care este inserată o poartă, cu un fronton și o friză pe trei rânduri. Acest monolit are un nume: „Poarta Soarelui” – Puerta del Sol – de la Tiahuanaco (Bolivia). Nu are vârstă. Nici un martor, din nici o epocă, nu a văzut orașul Tiahuanaco, din Anzii Cordilieri, altfel decât în ruine.

Arheologul compară aparatele din fotografie cu friza de piatră. Este imposibil ca aceste aparate, aceste echipamente stratosferice să poată figura pe un monolit.

Bărbatul se apropie. Ridică privirea.

Acolo, în fața lui, misterioasele gravuri în piatră – un mulaj, bineînțeles, care reproduce exact originalul – sunt identice cu cele din fotografie.

Astfel, strămoșii noștri din Poitou se îmbrăcau ca și noi, cu haină și pantaloni, dar, aproximativ în aceeași epocă, alți strămoși, de data aceasta în America, inventau nave spațiale superioare celor concepute de ruși și de americani.

Așadar, existau dovezi!

Ce știau, de fapt, oamenii despre toate astea?

Și ce înseamnă invențiile, descoperirile și știința noastră, dacă niște strămoși îndepărtați, a căror amintire s-a pierdut în negura timpului, ne-au precedat în privința descoperirilor, și poate că au trăit în civilizații la fel sau mai avansate decât a noastră?

Totuși, dovezile care sar în ochi păreau ignorate de oameni, de parcă nimeni nu ar fi zărit textele de pe poartă!

Imposibil! Unii, cei mai ageri, cei mai inițiați, probabil că au înțeles, că au tradus. Dar nu au scos nici o vorbă despre asta!

Și de aici decurge o concluzie evidentă: exista o Societate a Misterului, o Conjurație a inițiaților care, fără îndoială, avea misiunea să ascundă oamenilor aventura prodigioasă a strămoșilor lor.

De la acești strămoși, prin oamenii din epoca pietrei, prin egipteni, greci, gali, prin oamenii din Evul Mediu, a fost transmisă o cunoaștere superioară care nu a fost niciodată dezvăluită, cel puțin în esența ei periculoasă.

Această conjurație ar exista de cel puțin șase mii de ani, oferindu-le oamenilor cunoașterea științifică pe care o pot asimila fără pericol, dar ascunzând-o pe cea a cărei divulgare ar fi primejdioasă.

Conjurații numărau în rândurile lor pe șefii sinarhiilor egiptene, evreiești, indiene, musulmane, creștine; pontifi religioși din Europa, din Asia și din Africa; unii șamani mongoli sau din America Centrală; călugări occidentali.

Tradiția, mesajele se transmiteau oral, dar există totuși transcripții la Biblioteca Vaticanului, în bibliotecile imanilor inițiați din Maghreb și din Orientul Mijlociu, în muzeele unde sunt păstrate tăblițele din Babilon (tăblițe pe care nimeni nu vrea să le traducă), cu siguranță la Tiahuanaco în Bolivia, la Muzeul Omului din Paris, la Istanbul și la Beijing.

De cel puțin șase mii de ani, niște oameni știu ceva și au misiunea să nu spună.

Și de șase mii de ani oamenii care nu știu încearcă, în paralel, să inventeze, să creeze, să facă să avanseze știința și civilizația.

Deși nu există antagonism între conjurați și cercetători, conjurații ar frâna evoluția. Azi, poate că încă mai păstrează cheia care deschide sanctuarul interzis, dar savanții sunt gata să reinventeze tot ce conține sanctuarul, poate chiar și mai mult.

Printr-o inversare de roluri, acești cercetători, la rândul lor, pregătesc o nouă conjurație. Omenirea indiferentă – cu rare excepții – ignoră totul despre acest război secret care se desfășoară în umbră, având ca miză viitorul ei, supremația.

A început o eră nouă¹⁰ de când cercetătorii au ajuns la același nivel sau i-au depășit pe învățații antici.

Viața este fantastică.

În fond, descoperirile în biochimie și în fizica nucleară oferă poate cheile a ceea ce au ascuns, cu o grijă vigilentă, Moise și marii inițiați.

Ba chiar ne este permis să credem că procedeele de fabricare a bombei cu hidrogen, a drogurilor farmacodinamice și a carburanților de rachete spațiale se găsesc la Pentagon și la Kremlin, dar de secole și la Vatican, la Rabat și la Benares. Astfel iese la iveală treptat istoria necunoscută a omenirii, a cărei geneză se pierde în abisurile trecutului

și cu siguranță în cele ale cosmosului.

Aventura umană se îndepărtează din ce în ce mai mult de contextul terestru ca să se integreze, fără limitări de timp sau spațiu, în evoluția universală. Ceea ce cunoaștem a fost deja cunoscut și viitoarele OZN-uri, care vor pleca spre Marte sau Venus, nu vor face decât să reia rutele spațiale care duc la vechile noastre colonii sau la anticele noastre necropole.

Știința, de la infinitul trecut la infinitul viitor, se află întotdeauna în stadiul prezentului.

Spirite curioase și imprudente au bănuț deja aceste lucruri fantastice: Anaxi-mandru, Epicur, Petron din Himera, Origene, Arhelaus din Milet, Plutarh¹¹, Lucrețiu¹², Roger Bacon¹³, Descartes¹⁴, Swedenborg, Young, Milton¹⁵, Eliphas Levi și mulți alții.

Camille Flammarion¹⁶, la timpul său, a exprimat ipoteze pe care savanții le-au primit cu un zâmbet condescendent. El a interpretat cosmosul, a agitat toate problemele, dar fără să aducă un început de dovadă.

Totuși, a deschis cursa spre incredibil.

Viața e fantastică.

Niciodată pasagerii pachebotului Normandie nu au știut că în prima lui călătorie de la Le Havre la New York, în mai 1935, vasul a ajuns în America practic fără elice. Ele fuseseră devorate de ultrasunete¹⁷.

În schimb, se consideră extraordinare experiențele americanilor deasupra terenurilor lor de aviație: ceața risipită, condensată în ploaie de emisiile puternice de ultrasunete.

2.

STRĂMOȘII SUPERIORI.

Nu a existat *Homo sapiens* înainte de strămoșul preistoric de Neanderthal sau de Cro-Magnon, care nu cunoștea decât silexul: asta ne spune știința clasică.

Dar toate descoperirile recente ne insuflă certitudinea că ceasul omenirii nu a sunat în grotle de dincolo de Rin sau din Eyzies.

Ca și cum omul, acest constructor înăscut, provenit (după cum afirmă specialiștii în preistorie) din gorilă în era terțiară – care își înalță zilnic adăpostul din crengi – ca și cum omul, așadar, ar fi locuit în caverne!

Trebuie mai întâi să atacăm unele noțiuni impuse.

Oamenii preistorici știau să construiască adăposturi, colibe, fortificații. Nicăieri nu găsim grote săpate, amenajate ca să devină locuințe mai confortabile. Or, este evident că oamenii din epoca

pietrei n-ar fi putut să nu le amenajeze dacă le-ar fi folosit drept locuințe.

Cavernele foloseau drept ateliere, hangare – ca în zilele noastre – și, tot ca în zilele noastre, ele puteau să adăpostească în mod excepțional câțiva indivizi oropsiți de soartă.

Într-adevăr, dacă oamenii ar fi locuit în caverne, unde ar putea să fie situate ele, în acele fiefuri preistorice care au dat numele unor epoci geologice cunoscute în întreaga lume: Tardenosian, Pressignian, Acheulean, Chellean, Levallosian? Unde să găsești caverne la Fcre-en-Terdenois, la Saint-Acheul (Pas-de-Calais), la Chelles, la Levallois-Perret?

Grand-Pressigny (Indre-et-Loire) se mândrește cu cele mai mari ateliere mondiale de tăiere a silexului (patru mii de hectare). În împrejurimi nu se află nici măcar o singură grotă.

La Charroux (Vienne) se înălțau în epoca preistorică ateliere atât de importante, încât securile puteau fi găsite la fiecare pas, pe o întindere de zece hectare de pământ. Acest zăcământ de cremene – al doilea de pe glob – se află în apropierea (4-5 km) a patruzeci și nouă de caverne care formează versanții râului Charente. Niciuna dintre aceste patruzeci și nouă de caverne, cu minuțiozitate cercetate, nu părea a fi fost locuită.

În plus, cum să poți admite că omul, care a acoperit lumea cu milioane de case, incinte și castele, nu a știut să construiască, de la apariția sa, așa cum știe să construiască majoritatea animalelor?

De altfel, avem dovezi că omul preistoric știa să construiască și că perifraze subtile au fost folosite ca să ascundă acest fapt primordial.

În cartea lor, *Oamenii din epoca pietrei vechi*, două autorități în materie, abatele Breuil și profesorul Lantier, scriu textual: *Civilizațiile preistorice au cunoscut și cuptorul de gătit: cuptorul din piatră de la Drachenloch, cuptorul folosit la Noailles (Cortezze), cu plan dreptunghiular, făcut din pietre așezate în picioare, ușor înclinate spre interior, golurile între colțuri fiind umplute cu pietre mai mici, prinse într-un liant argilo-calcaros și nisipos...* Asta ca să nu se spună direct pietre cimentate.

Incertitudinile preistoriei.

În consecință, dacă oamenii din preistorie cunoșteau mortarul, dacă știau să cimenteze, ei nu puteau să nu construiască ziduri de case. E un lucru de bun-simț.

Și de aici decurge o consecință logică: nu locuiau în grote, își mobilau casele, prelucrau lemnul¹⁸, osul, pielea și făceau țesături; pe scurt, oamenii preistorici ies iremediabil din bezna în care au fost cufundați și își recapătă adevăratele chipuri.

În realitate, această știință se bazează doar pe ipoteze discutabile. **Nu se găsesc schelete de oameni preistorici care să constituie**

verigile între maimuță și om. Nu s-au descoperit cranii de 1100, 1200, 1300, 1400 centimetri cubi, adică acele erarii ale primatelor, care sunt cele mai apropiate de noi, cele care ar trebui să se găsească cel mai ușor. De aici o anumită tendință de desfigurare a preistoriei.

Ne prefacem că nu știm că oamenii din Paleolitic știau să construiască adăposturi, că locuiau în orașe fortificate, prevăzute cu străzi, că aici se dezvoltau cele mai diverse meșteșuguri, inclusiv cel al aranjării părului¹⁹. Dar în „infernul” muzeelor sunt sechestrate indicii și dovezi.

Cât privește estimările cronologice, empirismul experiențelor ține pur și simplu de invenție.

Preistoria clasică și-i imaginează pe strămoșii noștri după scheletele unor indivizi după toate aparențele degenerați, care ar fi locuit în caverne, și după calitatea materialului găsit alături de ei. Într-un milion de ani (presupunând o viitoare distrugere a planetei noastre), nimeni nu va mai descoperi scheletele lui Becquerel, Rodin, Renoir, Einstein, Fermi sau Picasso, devenite cenușă impalpabilă, pulverizată ca și învelișul carnal și sicriul din stejar masiv. Din întâmplare, într-o grotă din Poitou, Indre-et-Loire sau din Provence, va fi dezgropat scheletul unui cerșetor sau al unui bețiv troglodit (în Franța există și azi cu miile) care a murit în grotă-locuință.

Scheletul său, bine păstrat în calcarul uscat, a rezistat timpului. Specialiștii în preistorie din anul 1001963 vor deduce cu gravitate:

„Omul din secolul XX d. Hr. măsoara 1,60 m. Era cocoșat, cu picioarele strâmbe, scrofulos. Volumul sau cranian era de 1500 de centimetri cubi, iar inteligența abia puțin mai ridicată decât cea a gorilei. Civilizația lui îi permitea să cunoască urciul de pământ ars. Scaunul lui era format din niște pietre îngrămădite și nu știa ce este aceea o masă și, în consecință, nici ce este aceea o fereastră, o ușă sau un cămin”.

De unde se va deduce, prin raționament logic, că omul din 1963 nu cunoștea fierul și bronzul (iremediabil distruse în câteva milenii) și că se afla încă în epoca pietrei.

Glozel este autentic.

Glozel este, în mod incontestabil, autentic, recunoscut ca atare de imensa majoritate a specialiștilor în preistorie din lumea întreagă.

Glozel este un cătun de patru case din comuna Ferrieres (Allier), la aproximativ douăzeci de kilometri sud de Vichy.

Totul a început la 1 martie 1924, când tânărul Emile Fradin și bunicul său, Claude, au găsit cărămizi, tăblițe gravate, două cuțite de tăiat piele, două securi mici și două pietricele rotunde purtând inscripții. Treizeci și trei de martori, printre care Augustin Bert, învățător la Ferrieres, și abatele Naud, preotul parohiei, au atestat autenticitatea descoperirii.

În cursul verii (specialiștii în preistorie nu sunt nici curioși și nici grăbiți!), Societatea de Emulație (*sic*) din Bourbonnais s-a deplasat la fața locului, apoi a trimis eșantioane doctorului Căpitan de la Academia de Arte Frumoase.

Căpitan a lăsat eșantioanele de izbeliște, undeva, timp de treisprezece luni, apoi, într-o bună zi, s-a deplasat la Glozel și i-a spus doctorului Morlet care preluase conducerea săpăturilor:

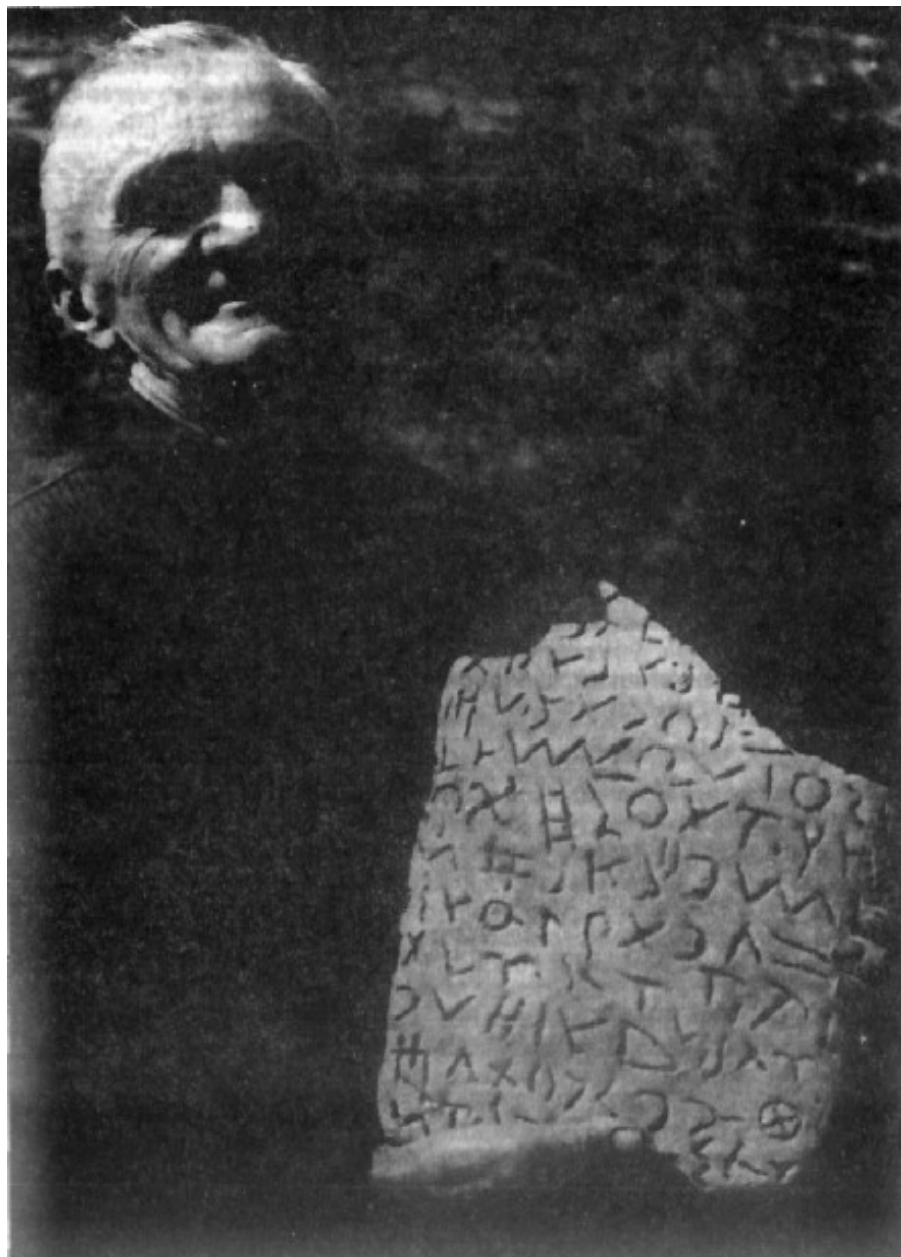
— Aveți aici o comoară minunată... Faceți un raport detaliat²⁰. Se credea că Glozel a fost recunoscut. Lumea uimită avea să zărească o civilizație necunoscută și, bineînțeles, toți cei nu participaseră la această descoperire aveau să se aleagă cu lauri, cu intrarea la Academie sau cu onoruri.

Doctorul Morlet, pionier al descoperirii, nu se gândea însă la asta și, înainte de a trimite raportul, l-a publicat, la 23 septembrie 1925, cu titlul *O nouă așezare neolitică*.

Căpitan, dezamăgit, furios, l-a convocat pe Morlet la Paris.

— Nu ești cunoscut, broșura dumatăle nu se va vinde. Pune numele meu în locul numelui lui Fradin (atestat și publicat de canonicul Cote).

1 Leon Cote, Glozel, după treizeci de ani Saint-Etienne, 1959 (n.a.).

A câștigat! Glozel a fost recunoscut autentic de experții danezi, norvegieni și suedezi. Țăranul modest din Franța i-a făcut pe pontifii Preistoriei „să muște țărână”: Căpitan, Peyroni și abatele Breuil...

Doctorul Morlet a refuzat categoric. Atunci, de azi pe mâine, descoperirile de la Glozel au fost contestate, ridiculizate.

Bineînțeles, a fost atacată familia Fradin în justiție. Motivul: cerea o taxă pentru vizitarea muzeului lor; fraudă și escrocherie (mai exact: întreprindere pecuniară pentru etalarea produselor unei mistificări)!

Totuși, în 1926, abatele Breuil, după Capitan, declarase:

— E într-adevăr vorba de Neolitic. Vă mulțumesc, m-ați convins.

Dar, după refuzul doctorului Morlet de a lega numele lui Capitan de această descoperire, s-a încercat ruinarea familiei Fradin și a descoperirii lor. În curajoasa sa carte Glozel, după treizeci de ani, canonicul Leon Cote declară că unele cauze personale au motivat această schimbare de opinie, datorată, în mare parte, abatelui Breuil.

În lumea savanților era bine cunoscută redutabila trinitate Capitan, Breuil, Peyroni (directorul muzeului Eyzies), care constituia o „firmă” exclusivă în domeniul preistoriei. Or, descoperirea de la Glozel îi luase pe cei trei prin surprindere, dându-le peste cap tezele, fără să le lase timp să-și armonizeze reacțiile.

Dacă descoperirile ar fi fost făcute de un specialist cu experiență, academician, atunci da! Dar autorul descoperirilor era un profan, care se voia independent. Refuzase patronajul lor, dând din umeri când i se oferea ca numele lui să fie trecut cu modestie sub semnăturile lor.

Toate procedeele au fost bune: scrisori anonime, telegrame false, înșelătorii. Într-o zi, doctorul Morlet a prins-o pe domnișoara Garrod, eminența cenușie a abatelui Breuil, în flagrant delict de trucaj pe teren, în momentul în care venise la examinare Comisia Săpăturilor Arheologice.

— Domnișoară, dumneata ai făcut această gaură! a exclamat doctorul Morlet care o urmărea îndeaproape.

— Nu, nu, nu-i adevărat! a răspuns ea de două ori.

— Domnișoară, am martori.

— Ei bine, da, eu am făcut-o!

Un fotograf a immortalizat pe loc o imagine a acestei scene. Domnișoara Garrod poate să fie văzută lăsând capul în jos, în timp ce Morlet, în prezența martorilor Tricot-Royer și Mallat, oferă explicații comisiei ce anume s-a întâmplat²¹.

Pe scurt, ca să distrugă Glozel și să păteze onoarea unor oameni cinstiți, s-a pus totul în mișcare cu atâta furie și lipsă de onestitate, încât Consiliul Municipal din Ferrieres, apoi Liga Drepturilor Omului, au fost nevoite să intervină! Pe de altă parte, justiția nu a urmat drumul oficialilor. Toate instanțele au respins capetele de acuzare și au dat câștig de cauză familiei Fradin.

Descoperirea este prodigioasă²²: o bibliotecă neolitică de peste o sută de tăblițe cu caractere alfabetice – primul alfabet cunoscut – unelte din piatră cioplită, minunatele pietricele gravate, desenate, vase absolut unice. La Glozel, știința și lumea întreagă găsesc filiera incontestabilă care leagă civilizația noastră de cea a strămoșilor noștri de demult.

Într-o epocă veche de aproximativ zece-cincisprezece mii de ani, Magdalenianul, dacă dăm crezare expertizelor²³, oamenii au modelat

idoli și vase din pământ ars, reprezentând ființe insolite.

Pe vase, pe pietre, bijuterii și tăvițe din argilă arsă, scriau cu semne misterioase, dintre care unele au exact forma literelor noastre: V – W – L – H – T – I – K – O – C – J – X.

Aceste semne au un net caracter alfabetic și sunt dispuse în șiruri, ceea ce dovedește indiscutabil că glozelienii cunoșteau și scrisul în afară de olărit și de sculptură.

Această cunoaștere a unor arte superioare presupune cunoștințe suplimentare: construirea de case, dulgherie, fenerie. Da, firește, cunoașterea fierului!

Evident, nu se găsește metal preistoric pentru simplul motiv că un instrument de fier nu poate fi păstrat mai mult de o mie de ani²⁴, dar un fapt rămâne cert: oamenii n-au putut să inventeze scrisul fără să cunoască mai înainte topirea metalelor.

O altă constatare. Dacă nu găsim – pe bună dreptate – unelte din fier în atelierele de tăiere a silexului, nu găsim nici unelte din silex în regiunile unde abundă fierul (mai ales în Alsacia și Lorena), chiar cu titlul de obiecte importate. De aici se poate deduce că, la fel ca în zilele noastre, palatul, cocioaba, fierul și silexul au fost contemporane.

În Evul Mediu, în Franța, cuțitele din silex mai erau încă folosite de țăranii săraci; celții foloseau în același timp unelte din fier, din bronz, aur și silex.

CERAMICĂ DE GLOZEL

Glozel, bogat în coincidențe exagerate: o scriere alfabetică, craniile unei rase necunoscute, vase în formă de cap de cosmonaut... și iată un vas de ceramică OZN... cel puțin, așa ne imaginăm! Să fie oare coincidență sau influența unei civilizații extraterestre?

Cap de om fără gură, evocând înfățișarea curioasă atribuită - în mod hazardat - cosmonauților extraterestri. Această ceramică este numită „Interplanetarul”.

D.R.

În 1912, încă mai existau țărani francezi care își arau pământul

cu pluguri din lemn. În 1963, epoca pietrei nu trecuse încă, așa cum în urmă cu douăzeci de mii de ani epoca fierului nu era generalizată. Coexistența a fost așadar posibilă – și probabilă – în epocile cele mai vechi.

Nu încapă nici o îndoială că strămoșii noștri preistorici dețineau o cultură mult mai avansată decât ne închipuim; folosirea silexului era hărăzită claselor inferioare.

Știința și tehnicile de fabricație se transmiteau probabil între inițiații care acaparau puterea. Ceea ce era scris cu caractere hieratice la Glozel era complet neinteligibil pentru vulg.

Paralel cu civilizația de la Glozel, este sigur că în alte puncte ale globului au existat civilizații și mai rafinate, în principal la Tiahuanaco (Bolivia).

Dar oamenii evoluati de la Tiahuanaco și de la Glozel nu puteau face masele umane să-și însușească cunoștințele lor, la fel cum fizicienii și biologii noștri n-ar putea să-i învețe ceea ce știu pe zuluși sau pe papuași.

Dar chiar ar fi vrut să-și dezvăluie cunoștințele?

A aduce lumina științei fără a avea puterea temporală absolută ar fi fost pentru inițiați repetarea crimei ancestrale de care aveau misiunea să ferească omenirea.

Cunoștințele superioare constituiau o moștenire a civilizațiilor terestre foarte vechi sau aveau o origine extraterestră?

Ne bazăm pe două cvasicertitudini: o civilizație foarte avansată a precedat epoca noastră preistorică; aventura cosmică pe care o vom trăi a fost trăită de alți oameni.

Este absurd, illogic să pornim de la niște strămoși inferiori, ridicoli, lipsiți de inteligență și chiar de instinct²⁵.

Tradiția și bunul-simț militează în favoarea unor strămoși superiori, care au îndeplinit un lanț complet de evoluție înainte de a dispărea, din cauza unui cataclism nuclear, pe care știința clasică îl respinge, dar care e admis de textele sacre și de tradiții.

Drama preistoriei.

Acest cataclism nuclear nu poate să fie nici fixat și nici calculat, căci a schimbat procesul natural de modificări celulare și a dat naștere spontan la mutații care ar fi cerut, în condiții normale de presiune și temperatură, câteva milioane de ani.

Estimările sunt așadar false în majoritatea cazurilor, ceea ce explică incertitudinea specialiștilor în preistorie care, de exemplu, după bunul lor plac, dau „primului strămoș” uman, omul de Fontchevade, vârsta de 100.000, 400.000, 700.000 sau 800.000 de ani²⁶!

Parabola păcatului originar revelat de Biblie își găsește adevărata

semnificație și o relație evidentă cu ipoteza atomică și teama ancestrală, universală, milenară a topirii metalelor și în special a fierului.

Fierul a fost întotdeauna considerat „metalul blestemat”, metalul diavolului și al lui Vulcan. Toate textele vechi (Vedele, Talmudul, Biblia), cronicarii Hesiod, Lucrețiu, tradițiile egiptene și romane îl numesc metal josnic și dăunător, iar topirea lui este considerată o operă diavolească.

Pe vremuri, muncitorii care îl fabricau ocupau ultimul eșalon al societății omenеști, iar în zilele noastre, *haddadi* din Sahara, ultimii meșteșugari fierari, a căror tehnică datează din anul 6000 î.Hr., formează o castă aparte, disprețuită de ceilalți nomazi, trăind în corturi separate. Acesta este și cazul Țiganilor care se ocupă cu topirea metalelor.

Totuși, exceptând aerul, apa, pământul și focul, fierul este ghidul civilizațiilor, înaintea aurului, a grâului, a țesăturii și poate și a lemnului.

Nimic din cele cu care se mândresc savanții n-ar fi putut să existe fără el: nici electricitatea, nici avionul, nici transatlanticul, nici racheta spațială, nici bomba atomică, nici centralele nucleare, nici uzinele, nici cele mai mici ateliere de meșteșugari.

Se poate spune că, în forma stabilită a civilizației noastre, fierul se identifică cu știința.

Atunci cum se explică blestemul universal de care se „bucură” dintotdeauna și peste tot, dacă nu din cauza unui cataclism pe care el l-a provocat?

Oamenii preistoriei fugeau de ținuturile cu minerale feroase, cuprinși parcă de panică, și se instalau pe pământ argilos și calcaros.

Or, omul preistoric – *Homo sapiens* – dacă avea această teamă, dacă era abrutizat, primitiv..., dacă decăzuse pe scara evoluției, oare acest fapt nu se întâmplase din cauza unui cataclism sau a unui accident la care fusese asociat fierul?

Acest accident trebuie identificat pentru a înțelege preistoria... drama preistoriei.

Ipoteza unei omeniri superioare, supusă unei explozii atomice în urmă cu sute de mii de ani și intervenția unor extraterestre prezintă unele verigi plauzibile pe care suntem obligați să le luăm în considerare: abrutizarea greu de înțeles a omului preistoric; blestemul fierului; mesajele transmise de majoritatea teologilor; mitul paradisului pierdut; tradițiile din locuri diferite de pe pământ care vorbesc despre rase și continente dispărute; descoperirile insolite, Tiahuanaco, Glazel; în fine, acest destin pe care avem certitudinea intimă că l-am mai trăit.

Începem să ne imaginăm geneza lumii de când savanții,

producând energii considerabile de treizeci și nouă de milioane de kilojuli, au creat corpusculi grei, ceea ce înseamnă că, folosind energie, s-a creat materie, că din nimic s-a creat ceva.

De acum înainte se crede că lumea a putut să ia naștere în urma unei furtuni cosmice, mai întâi sub formă de corpusculi care au dat naștere la celule. Proliferarea s-a dezvoltat, sub influența presiunilor ridicate și la o temperatură mare, favorabile mutațiilor.

Se poate admite evoluția biologică clasică mergând de la ultravirus la protozoare, de la pești la amfibii și până la om, pe care o mutație excepțională l-a creat imediat apt, prin inteligența și capacitățile sale, să dezvolte o civilizație cu siguranță superioară celei a celor mai dotate animale: furnicile, albinele, termitelile²⁷.

Apoi omul a procreat, și-a întins stăpânirea asupra naturii și a derulat spre viitor prodigiosul destin al ființelor excepționale.

În urmă cu sute de mii, de milioane de ani, oamenii de pe Pământ aveau o civilizație aproape identică cu a noastră.

Apoi a avut loc o catastrofă brutală (explozie nucleară) sau o lentă deteriorare. Progresul se întorcea împotriva societății. Infinitul mic devora infinitul încrezut.

Într-o zi sau în două secole, omenirea a fost decimată. Au supraviețuit doar câțiva indivizi: cei care au avut șansa să se exileze pe o planetă vecină și, pe de altă parte, excepțiile care confirmă regula și pe care le găsim azi.

Pe Pământ a trebuit ca totul să fie luat de la început.

Nu putem presupune ce s-a întâmplat cu oamenii fugiți spre Lună, Marte, Venus sau unele stele depărtate, dar cunoștințele actuale despre problema iradierii ne permit să reconstituim în parte drama celor care au rămas în viață pe Pământ.

Acești oameni afectați sunt cu atât mai ușor de imaginat, cu cât nenorocirea lor prefigurează propriul nostru destin.

Așadar, pe Pământ supraviețuiesc oameni iradiați, care și-au pierdut în cea mai mare parte instinctul, inteligența în urma mutațiilor dezastruoase. Homo sapiens nu coboară iar la stadiul original: se cufundă în hăuri de inconștiență și decădere care îl plasează pe cea mai de jos treaptă a regnului animal. Devine fizic mai lipsit de apărare decât maimuța sau insecta. Totuși, rămâne un om, având în străfundul lui scânteia divină de unde poate să țâșnească renașterea. Poate că a devenit un om cu pielea neagră, poate că nu a avut niciodată pielea albă!

Acest om larvar, de-a lungul mileniilor, urcă încet panta, recucerește un embrion de inteligență și majoritatea calităților sale superioare. Omul Timpurilor Iradiat inventează sau reinventează unealta din piatră cioplită; își construiește o colibă, apoi o casă.

Nimic nu a mai rămas din epoca glorioasă: orașele și atelierile au

dispărut. Nu a mai rămas nimic material, tangibil, nimic, doar, în conștiința câtorva privilegiați, o lumină, o amintire palidă și frânturi dintr-o știință travestită.

Porcul 311

Oameni noi încep să repopuleze Pământul, iar cei care dețin cunoștințele se adună atunci când pot.

Totuși, a existat – dar repede digerat de vârtej – unicul om care a supraviețuit – dacă nu mai mulți – iar această ipoteză este susținută de aventura foarte uimitoare a porcului 311, trăită cu ocazia experienței atomice din Bikini²⁸.

Dintre toate animalele supuse iradierii (mămuțe, iepuri, cobai, capre), un porc cu matricola 311, aflat pe o navă de război veche, a fost proiectat în mare de explozie. Animalul a înotat până la atol și, puțin după aceea, a fost luat și supus unui examen aprofundat.

Celelalte animale erau iradiate, moarte sau într-o stare de supraviețuire trecătoare. Dintre toate animalele-martor, numai porcul 311 a rămas nevătămat în mod miraculos, fără vreo explicație rațională posibilă. Animalul a trăit mult timp și a procreat în mod cât se poate de normal.

3.

EPOCA PIETREI, INVENȚIA SPECIALIȘTILOR ÎN PREISTORIE.

Este greu să găsești pentru geneza omului o altă explicație decât evoluția, pornind de la o ramură a regnului animal.

În mod subiectiv, am fi, evident, tentați să ne revoltăm împotriva ipotezei care spune că ne tragem din mămuță, ipoteză pe care, pe bună dreptate sau nu, nu o considerăm deloc măgulitoare, iar o geneză miraculoasă ne-ar fi mult mai pe plac!

Să fi fost omul creat în mod spontan printr-un privilegiu?

Suntem oare fiii lui Dumnezeu, creaturile lui Dumnezeu? Da, sigur, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu Inteligența universală; nu, fără nici o îndoială, dacă facem din Dumnezeu un creator care ne modelează din argilă și o scoate pe prima femeie din coasta primului bărbat adormit!

Pământul pe o orbită privilegiată.

În cadrul evoluției universale, nu pare să fi existat privilegiu

pentru nici un regn, pentru nici o verigă.

Nici un privilegiu pentru Himalaya care ar putea să fie un eden de căldură fără zăpezi veșnice; nici un privilegiu pentru Oceanul Pacific, ale cărui ape ar fi putut să nu fie sărate; nici un privilegiu pentru ca o furnică să fie de mărimea unui elefant și un elefant de mărimea unei furnici; nici un privilegiu pentru niciunul dintre miliardele de sori care se mistuie în imensitatea spațiului...

Totuși, în privința omului, lucrurile ar putea să stea cu totul altfel!

Desigur, avem o tendință supărătoare de a ne crede centrul universului, după cum spune Biblia, dar nava noastră spațială – Pământul – nu este mai bine echipată, înzestrată, înarmată ca să înfrunte navigația cosmică decât celelalte nave planetare?

Nu suntem prea bine informați în această privință, dar Marte e foarte arid, Venus foarte cețoasă, Luna foarte calcinată și, incontestabil, Pământul oferă posibilități mult mai bune de viață, în sensul uman, poate datorită poziției sale orbitale excepționale față de Soare.

Or, s-ar părea, conform legilor expansiunii universale, că planetele se îndepărtează zilnic câte puțin față de centrul sistemului nostru solar, adică își largesc permanent mersul în spirală²⁹.

Acest lucru implică faptul că ele au plecat inițial din acest centru în perioade diferite (teoriile lui Louis Jacot) și că urmează (Mercur și Venus) sau au urmat (Marte, asteroizii, Jupiter etc.) orbita terestră actuală.

Pare, așadar, să existe un timp și un punct în care sunt fie prea tinere, fie prea bătrâne, situația ideală fiind cea ocupată de Pământ.

Exodul de la o planetă la alta.

Dar planetele vechi au avut acest timp, această vârstă, au ocupat acest punct, beneficiind probabil de privilegiile pe care le conferă, cu aceleași posibilități de floră, de faună și de dezvoltare umană. Asta ne face să formulăm o ipoteză fascinantă.

Când locuitorii planetei care ne precede în vârstă (și nu e vorba în mod obligatoriu de Marte, căci au avut loc mari bulversări cosmice) au ajuns în condiții de viață defavorabile, ba chiar insuportabile, au pregătit un fel de exod spre Pământ, unde, deja, toate regnurile își începuseră evoluția.

Primele grupuri de comando ale planetei în pericol au fost nevoite, precum Noe în arca sa, să facă recunoașteri și să aducă semințe vegetale și specimene ale unei faune selecționate.

În fond, primii astronauți în derularea istoriei au primit misiunea să pregătească aclimatizarea diferitelor specii înainte de venirea coloniștilor care, din rațiuni majore, poate că nu au putut să facă

această călătorie.

Alți planetari, mai înainte, acționaseră la fel, stabilind astfel un releu cosmic de la planetă la planetă, mereu în același sens și spre aceeași orbită privilegiată: cea pe care o ocupăm noi în prezent.

Originea omului ar fi, așadar, extrem de îndepărtată în timp, dar locul său de naștere s-ar situa mereu la aproximativ o sută cincizeci de milioane de kilometri de Soare.

Această ipoteză nu se opune totuși apariției naturale a unei omeniri terestre autohtone, căreia i s-ar fi adăugat o omenire extraterestră. Ba chiar pare să se apropie în mod ciudat de teoria celor șapte cicluri a doctrinelor spiritualiste, sferele concentrice imaginate de cei din vechime și învățătura secretă a rozacrucienilor, ultimii deținători ai cunoștințelor „începutului, mijlocului și sfârșitului”!

Omenirea terestră, indiferent de vechime și de origine, probabil că a dispărut de câteva ori în cursul unor mari cataclisme; nici un vestigiu material nu a supraviețuit, dar amintirea civilizațiilor *primistorice* ale ultimelor milenii a rămas în tradiții.

În ciuda apelurilor, a semnalelor, a rachetelor trimise de noi, celelalte planete nu au reacționat încă. Totuși, în câmpul imens al galaxiei noastre, este posibil ca una dintre ele, și mai privilegiată decât a noastră, să se fi bucurat de apariția unei omeniri superioare și să constituie într-un fel adevăratul eden cosmic, paradisul neterestru de unde Adam nu a fost alungat!

Nesupunerea genială a Evei.

Omul – terestru sau extraterestru – este legat de materie prin componentele sale și pare, dacă nu ceva desăvârșit, cel puțin o prelungire logică a evoluției.

Dar, în el, această evoluție a căpătat un curent de o rapiditate excepțională: dezvoltarea sa intelectuală, conștientizarea, liberul său arbitru s-au ascuțit, manifestându-se conform unei progresii matematice, care deschide spirala de ascensiune până la un unghi apropiat de 180 de grade.

În această privință, apariția omului s-ar situa aproape la limitele evoluției posibile înainte de a se confunda cu infinitul, adică, ar zice spiritualiștii, cu Dumnezeu.

Dacă este un animal, omul este incontestabil un gen superior, pentru că gândește, discerne binele de rău în funcție de parametrii săi și, mai ales, se revoltă direct împotriva naturii pe care pretinde chiar că o aservește.

Cu el începe era lui Lucifer, prințul intelectualilor și înger al cerului care nu se temea, cel puțin în aparență, să contracareze planurile Domnului.

Putem înțelege prin asta că omul se identifică cu Lucifer și vrea să

se erijeze în stăpân al globului.

Geneza ne oferă o relație între conștientizarea de sine și liberul arbitru cu simbolul paradisului terestru.

Dumnezeu le interzisese să se atingă de fructul copacului cunoașterii, dar, *bineînțeles*, Eva și Adam au mâncat mărul!

Bineînțeles, deoarece era evident că drama era ineluctabilă și voită. Dumnezeu știa că porunca sa va fi încălcată și probabil că hotărâse ca așa să fie, ca în cazul revoltei lui Lucifer, dar prin voința personală a păcătoșilor.

În consecință, Adam și Eva căpătau o conștiință, un liber-arbitru, iar Dumnezeu, renunțând în favoarea lor la o părticică din puterea sa, făcea omenirii întregi darul cel mai prețios.

De altfel, cum ar fi putut Creatorul să le acorde creaturilor sale cerul cu stelele, Pământul și prodigioasa sa natură dacă oamenii n-ar fi avut puterea să guverneze, să decidă, să știe? Ce sens ar fi luat creația dacă evoluția umană nu ar fi fost posibilă și subînțeleasă?

Dacă ne imaginăm un moment o supunere pasivă a celor doi strămoși biblici, ajungem la o concluzie lipsită de sens, la o situație aberantă, din care Adam și Eva au ieșit cum nu se poate mai inteligent!

Dacă vrem să dăm dramei adevărata sa valoare, trebuie să-i lărgim interpretarea și, în același timp, să dăm o altă semnificație revoltei lui Lucifer.

Această mitologie trebuie, așadar, să se înscrie în contextul evoluției umane așa cum o concepem noi, de când am fost hrăniți cu... mere!

Destinul oamenilor.

Biologii consideră că am ajuns la capătul aventurii noastre.

Acesta este, îndeosebi, punctul de vedere al lui Jean Rostand.

Or, această eventualitate, pentru care s-ar vrea să se arunce vina pe liberul arbitru, iar acel nu formulat de omul eliberat la adresa legilor naturii ar putea foarte bine, dimpotrivă, să se înscrie în cadrul evoluției prevăzute.

Evoluția noastră pare să ne fi dus până la limitele extreme permise cunoașterii noastre. Încă un salt, și Lucifer s-ar identifica astfel cu Dumnezeu, iar omul, stăpânul Pământului, și-ar extinde dominarea asupra cosmosului.

Este doar o ipoteză, dar ne putem gândi în mod logic că ciclul este aproape de sfârșit și condiționarea noastră biologică pledează în acest sens.

Omul vrea să stăpânească atomul și să cucerească cerul, să resusciteze într-un fel războiul titanilor împotriva zeilor, dar titanii – ucenici-vrăjitori riscă foarte mult să-și grăbească astfel căderea, dacă

iradierea le deteriorează în primul rând puterea de a procrea.

Potrivit opiniei savanților de la Institutul Vieții³⁰, după trei generații, pe la anul 2035, oamenii nu vor mai putea avea copii, poate doar monștri.

Să fie oare sfârșitul lumii?

Nu neapărat. Știința s-a comportat întotdeauna mai bine decât ne-am așteptat de la ea, ceea ce ar putea să însemne că, chiar și fără a da naștere la copii, oamenii vor găsi mijlocul de a perpetua specia.

Omenirea, sterilă, neputincioasă, se va întoarce atunci la caracteristicile inițiale ale creației: specie asexuată ca în cazul organismelor monocelulare.

Reproducerea ar putea să fie artificială sau oamenii, continuându-și eforturile spre suprimarea morții fizice, vor ajunge la nemurire și vor retrăi epoca de aur, despre care tradițiile ne spun că ar fi existat.

Regnul nostru se va dilua atunci în sublim, până la identificarea cu Dumnezeu, cum ar vrea părintele Teilhard de Chardin?

Sau, eternitatea sa fiind doar iluzorie, se va întoarce în acea plasmă-materie, înainte de a reîncepe un nou ciclu ascendent?

Legile evoluției nu ne informează deloc despre acest destin, căci, la drept vorbind, evoluția nu prezintă nici o rigoare științifică și nici măcar nu poate să fie dovedită.

Numeroase specii – anelide, bacterii, alge etc, fără a mai aminti de celebrul celacant – trăiesc din epoci foarte îndepărtate fără să fi suferit modificări notabile, adică fără să fi evoluat.

Șase erori clasice.

Geneza și sfârșitul omului sunt, așadar, mistere cu atât mai greu de elucidat, cu cât istoria și preistoria prezintă deseori lacune, ba chiar erori monumentale.

Trecutul îndepărtat al oamenilor, studiat de specialiștii în preistorie – în, sensul evoluției lui Darwin, este adevărat – ar fi cuprins epoci foarte bine determinate, cunoscute sub numele de „Paleolitic” și „Neolitic”: epoci ale pietrei.

Acest fapt convenea tezelor clasice, care ar fi format o arhitectură șubredă fără această comodă invenție, cheia de aur a întregului sistem.

Acum suntem convinși că bazele principale ale preistoriei aparțin unui empirism pe care nu-l putem accepta, nici măcar ca presupuneri dubitative, deoarece se pot distinge aici cel puțin șase erori esențiale.

1. Nimic nu dovedește că omul se trage din maimuță. Speciile sunt atât de puțin analoge, încât transfuzia de sânge între om și gibbon, cimpanzeu sau urangutan prezintă aceleași riscuri ca între specii animale categoric diferite.

Verigile care leagă maimuța de om *nu au fost niciodată găsite* și

toți sinantropii, australopitecii, pitecantropii, atlantropii și alți antropopiteci sunt false în aceeași măsură ca omul de Piltdown.

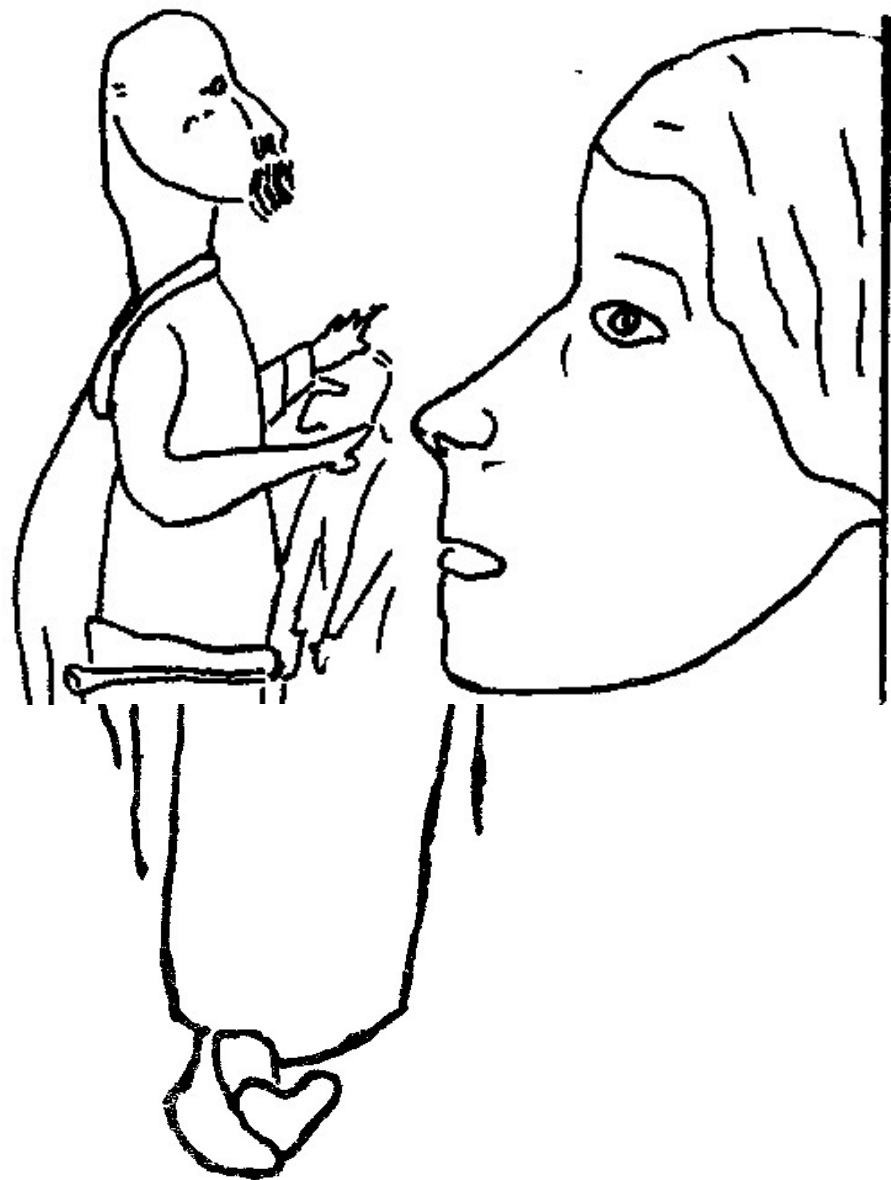
Cu acest mod de a ne stabili arborele genealogic, am putea la fel de bine să dovedim „că bastonul este strămoșul patului, trecând prin scaunul pliant, taburet, fotoliu, canapea³¹”.

2. Omul preistoric nu a locuit în grote, mai puțin excepțiile, ca în zilele noastre. Nu există caverne în apropierea celor mai multe situri cu silex. Nici urmă de grotă la Saint-Acheul (Pas-de-Calais), (acheulean), nici urmă de grotă la Levallois-Perret (levallosian), nici urmă de grotă la Chelles (chellean) și nici la Grand-Pressigny (pressignian) etc. Oamenii preistorici din Pas-de-Calais, Seine, Seine-et-Marne, Indre-et-Loire nu se duceau să se culce seara la Eyzies! Locuiau în colibe și, foarte posibil – cei care ciopleau atât de bine piatra – în case.

3. Omul preistoric se îmbrăca la fel ca toți oamenii civilizați din Occident: pălărie, haină, pantaloni, pantofi. Faptul acesta este incontestabil, deoarece este dovedit de desenele gravate pe dalele bibliotecii preistorice de la Lussac-les-Châteaux, bibliotecă sechestrată la Muzeul Omului din Paris.

La stânga: Acest om îmbrăcat în robă și papuci, cu capul chel, dar cu mustață și cioc, seamănă mai mult cu un filosof sau cu un orator, decât cu un mânuitor de ciomag incapabil să-și imagineze și să construiască un zid. În mod sigur, acest magdalenian din Lussac este un intelectual evoluat.

La dreapta: Domnișoara din Lussac, bine pieptănată, cu ochiul ager, trăsături fine, nu evocă nici ea brutele inventate de pontifii oficiali. Totuși, ea s-a născut acum douăzeci de mii de ani. (Desene realizate de Stephane Lwoff.)

GROTA DE LA MARCHE: MAGDALENIAN III LUSSAC-LES CHATEAUX (VIENNE)

Această femeie trăia în epoca grotelor, a mamutului și a pietrei cioplite, acum două sute de secole. Ea este îmbrăcată ca pe vremea noastră. Iată ce scria istoricul Lwoff referitor la acest subiect: „Având pe cap un fel de bonetă de marinar, femeia este în întregime îmbrăcată... Pe piciorul drept al pantalonilor, în dreptul coapsei, se poate observa prezența unui buzunar... Sub picior se observă foarte bine o talpă...” (Desen realizat de Stephane Lwoff.)

4. Oamenii preistorici cunoșteau scrisul, după cum dovedesc tăblițele gravate de la Glozel, care sunt incontestabil autentice și acreditate ca atare, după procesele răsunătoare care au rupt gura specialiștilor în preistorie, învinși de evidența faptelor și de buna-credință a descoperitorului, Emile Fradin. Muzeul de la Glozel, la 15 km de Vichy, Allier, este deschis publicului. După părerea noastră, el constituie, împreună cu grotile de la Lascaux și biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux, Vienne, cele trei minuni ale lumii vechi.

5. Oamenii preistorici nu trăiau în starea de precaritate pe care o

susțin manualele clasice. Dimpotrivă, ei trăiau într-un fel de epocă de aur materialistă, având resurse multiple, inepuizabile și de exploatare facilă.

Faptul este evident: în zilele noastre, mii de oameni trăiesc sau ar putea să trăiască fiind doar culegători, pescari sau vânători. Totuși, pădurile noastre aproape că au dispărut și râurile sunt depopulate de detergenții și de produsele chimice de diferite origini.

În epoca preistorică, vânatul era în număr mare, râurile colcăiau de pește și oamenii aveau hrană mai mult decât din belșug.

6. Omul preistoric nu era acea ființă obtuză, limitată, grosolană care ne este prezentată. Era pictor, olar, desenator de geniu (grotele de la Lascaux, Altamira, Glozel). Peșterile erau doar atelierelor „nuliților” societății. Contemporani mai evoluți cunoșteau sticla, cărbunele și, după toate probabilitățile, metalele și prelucrarea fierului.

Acum 30.000 de ani: fier și galvanoplastie.

Dar, vor protesta specialiștii în preistorie, prelucrarea fierului nu era cunoscută în Paleolitic!

Nu era cunoscut fierul? Atunci cum se explică faptul că în regiunile deosebit de bogate în minereu feros – îndeosebi Alsacia și Lorena – nu se găsește nici o urmă de civilizație a pietrei cioplite?

Totuși țara era bogată și silexul, care era exportat, putea foarte bine să ajungă și în estul țării.

Aceste regiuni erau cu siguranță locuite de oameni preistorici, în principal cu cinci-șase mii de ani de ani înainte de Hristos, dar nu se găsește piatra cioplită deoarece era mai comod, mai rațional, chiar pentru clasele de jos, să fabrice și să folosească articole din fier! Căci este destul de probabil ca diverse civilizații, ale oțelului, ale aviației și științei atomice, să fi înflorit pe toate continentele, în urmă cu mii și mii de ani.

În secolul al XIX-lea, savanții aveau această certitudine, fără să aibă curajul să o exprime, ca în cazul egiptologului Mariette, cel care a descoperit Serapeum-ul din Memfis și mormintele lui Apis.

Săpând sub Sfînxul de la Gizeh, Mariette a scos la iveală, la o adâncime de aproximativ 18 m, sub un teren tare și compact amestecat cu pietre, construcții ciclopice, unde a găsit obiecte de artă de o execuție extraordinară.

Or, data de construire a Sfînxului se pierde în negura timpurilor. Aceste construcții de sub *un pământ compact și tare*, adunat de milenii, erau așadar și mai vechi!

Dar asta nu e tot. Printre obiectele aflate atât de adânc în acest pământ primistoric, s-au descoperit – cităm documentele din 1850 – „bijuterii din aur care, prin greutatea foarte mică, ar putea să ne facă

să ne gândim la folosirea galvanoplastiei în ronde-bosse, tehnică industrială care datează la noi de numai două-trei sute de ani”.

Evident, această descoperire este foarte jenantă pentru cei care vor cu orice preț să situeze începutul civilizației în Sumer, în urmă cu cel mult șase mii de ani!

În alte locuri, s-au făcut descoperiri asemănătoare. Astfel, pe un număr mare de obiecte provenind din Memfis și Teba – vase, cupe, vârfuri de lance etc. – se remarcă un strat subțire metalic, unde este imposibil să găsești urme de sudură sau de lucrătură manuală. Acest strat este atât de uniform, structura lui cristalină este atât de asemănătoare cu cea a produselor obținute prin galvanoplastie, încât savanții nu au ezitat să admită că această tehnică era cunoscută de egipteni (M. Griiger, Polytechnisches Journal de Dingler, 1851).

În ceea ce privește folosirea fierului, ea datează de opt mii de ani la haddadii din Africa, și încă de mult mai mult în timp.

Minele de fier din Insula Elba, după calculele efectuate cu cea mai mare grijă de către inginerii de exploatare, erau în funcțiune într-o epocă „de cel puțin zece ori mai veche decât cea care ne este cunoscută”.

Or, considerând că grecii de pe timpul lui Homer cunoșteau deja această insulă, pe care o numeau Ethalia, având în vedere funinginea și fumul de forjă care se vedeau acolo, se ajunge la concluzia că trebuie să fixăm *în urmă cu mai bine de treizeci de mii de ani* exploatarea activă a acestor mine.

Să nu se mai vorbească după asta de epoca pietrei cioplite, de Paleolitic și de Neolitic!

Paleoliticul și Neoliticul: invenții ale specialiștilor în preistorie.

Paleoliticul și Neoliticul constituie cheia de boltă rigidă, de nezdruccinat a preistoriei perimate!

Aceste două cuvinte, orice credincios trebuie să le pronunțe cu gravitate și rotunjind buzele, ca atunci când se împărtășește din divinitate prin intermediul sfintei ostii.

Or, îndrăznim să spunem că *Paleoliticul și Neoliticul nu au existat niciodată decât în imaginația „specialiștilor” în preistorie.*

Să ne înțelegem bine: oamenii preistorici au folosit, desigur, o unealtă din piatră dar într-o proporție atât de infimă, încât o putem considera nulă. Pe scurt, foloseau uneltele din piatră așa cum oamenii din secolul XX consumă caviar sau mestecă chewing-gum, adică într-o proporție de 1 la 1000 sau de 1 la 10.000. Am prezentat deja această teză unor specialiști și reacțiile au fost de două feluri:

— clasici: dau din umeri, se eschivează de la orice discuție, dar

nu sunt deloc în stare să respingă cu dovezi nici cel mai mic cuvânt;

— neclasici: consideră teza matematic exactă.

Să prezentăm pe scurt esența argumentației noastre.

Este posibil să se calculeze în mod aproximativ populația unei națiuni sau a unui ținut în funcție de numărul de case sau de automobile, sau de unelte necesare, indispensabile, de exemplu cuțitul pentru popoarele cel mai puțin civilizate.

Se poate ajunge la zece milioane de locuitori în cazul Franței, sau la o sută de milioane, la zece mii de locuitori în cazul Saharei, sau opt sute de mii, dar se va obține un ordin de valoare care nu va depăși, aproximativ, multiplul lui 2 sau 5 față de soluția exactă.

Dacă putem cunoaște numărul de cuțite care au existat în Evul Mediu, ne-am face o idee despre populația din acea epocă, dar cuțitele s-au pierdut, măcinate de rugină, au fost distruse.

Dacă Paleoliticul și Neoliticul nu cunoșteau decât piatra cioplită sau șlefuită – și deloc metalul – după cum pretind specialiștii în preistorie, ar trebui să fie posibil să găsim „cuțitele” din acele timpuri, indiferent cât de îndepărtate ar fi ele, căci silexul nu se dezagregă. Poate să dureze, fără cea mai mică deteriorare decelabilă cu ochiul liber, o sută de mii, cinci sute de mii, un milion de ani.

Un milion de ani este exact perioada de timp trăită de om pe Pământ (se spune)!

În cazul ipotezei noastre, omul preistoric folosea neapărat o unealtă care îi folosea la tăiat, la cioplit, la apărare.

Oamenii din toate epocile și din toate timpurile au avut și încă au nevoie de aceste ustensile necesare: cuțit sau lamă, secure, pilă și foarfece.

Să trecem în categoria „obiecte necesare” pentru omul preistoric tot ce are o formă sau o utilizare practică de genul cuțit – secure, răzuitoare, daltă etc. – adică cvasitotalitatea materialului silex, de mărime acceptabilă, utilizat de oameni. Un om normal, chiar și în timpurile noastre, are nevoie de un anumit număr de unelte în cursul vieții – secure, ferăstrău, foarfeci diverse, clești, sapă, târnăcop etc. – totul reprezentând aproximativ o sută de obiecte.

Omul preistoric, care cioplea o secure în aproximativ zece minute și care găsea silex din abundență în regiunile pe care le cunoaștem, trebuia deci să confecționeze și să folosească cel puțin o sută de unelte în viața lui, căci aceste unelte se uzau, se rupeau și se pierdeau. Dar, oricum, ele nu au dispărut și nu s-au dezagregat. Se știe că în teren afânat obișnuit, pietrele și, în consecință, silexul, sunt aruncate de convulsiile terestre la care se adaugă forța centrifugă. Ceea ce explică faptul că din grădini se scot pietre anual, fără să se poată curăța solul.

La fel, pe vechile câmpuri de bătălie ale războiului din 1914-1918, obuzele și schijele de obuze ies ineluctabil la suprafață. În

fiecare an, copiii găsesc obuze în grădini, păduri și pe câmpurile cultivate, fiind victimele unor accidente.

Studiul nostru se va ocupa la început de un sit bine cunoscut de noi, cel de la Charroux (Vienne), unul dintre cele mai importante în ceea ce privește legătura cu acea unealtă esențială numită secure.

La Charroux au fost găsite două mii de securi, dar în câțiva ani situl a fost aproape epuizat. Se pot evalua între două mii și maximum cinci mii – această ultimă cifră fiind teribil de optimistă – securile nescoose încă din pământ. Trebuie spus că acest sit, cu excepția celui de la Grand-Pressigny, este unul dintre cele mai importante din Franța. Charroux este, de altfel, remarcabil situat, pe Marele Drum Preistoric³³, la jumătatea drumului între Le Grand-Pressigny și Les Eyzies, pe malul fluviului Charente, și în apropiere (6 km) de celebra grotă de la Chaffaud. Pe de altă parte, există patruzeci și nouă de grote pe teritoriul comunei, dar niciuna nu pare să fi fost locuită.

Roca de silex este deosebit de abundentă la Charroux, și dacă admitem cifra de o sută de securi cioplite de om și de generație de douăzeci și cinci de ani, minimalizăm fabricația la extrem.

În realitate, omul preistoric trebuia – din necesitate sau amuzament, sau ca să ofere cadou – să cioplească mult mai mult de o sută de securi în viața sa.

Știind și admitând acest lucru fără a ajunge la epocile cele mai vechi ale preistoriei, putem să facem un calcul aproximativ.

În cincizeci de mii de ani, au existat două mii de generații de oameni la Charroux care, după expertiza noastră, au folosit în jur de zece mii de securi. Considerând că o sută de securi erau necesare în timpul unei existențe, câți oameni au trăit la Charroux în cincizeci de mii de ani?

Indiferent de modul în care vom calcula, vom obține un rezultat absurd! El a fost identic cu cel obținut pentru Grand-Pressigny, Eyzies, platoul Chambes, sau Saint-Acheul.

Nu putem avea deloc o idee clară privind populația țării în epoca preistorică, dar ne gândim la treizeci de mii de oameni... poate trei sute de mii? Adevărul ar trebui să se afle între aceste două extreme.

Acceptând cifrele de treizeci de mii de oameni, de cincizeci de mii de ani și de o sută de unelte diferite necesare omului, ar trebui să găsim sau să putem dezgropa în Franța șase miliarde de unelte din silex.

Or, muzeele și colecțiile private nu posedă la un loc un milion de piese din silex cioplit! Și este greu de crezut că șase miliarde de obiecte au rămas încă nedescoperite!

Patrimoniul pieselor din silex este de aproximativ șase sute de mii, ceea ce ar da Franței, în condițiile enunțate mai sus, o proporție de:

$$600.000/(100 \times 2000) = 3 \text{ oameni}$$

Acest lucru ar însemna între cincizeci și o sută de indivizi pentru fiecare generație care să populeze Pământul, Franța fiind, fapt bine cunoscut, țara, prin excelență, a omului preistoric.

Rezultatele obținute sunt absurde, impunându-se astfel o constatare: *numărul securilor și al uneltelor din silex nu este proporțional cu numărul de oameni care au populat Franța.*

El este proporțional doar cu numărul de „minus” și de înapoiări care reprezintă în același timp drojdia întregii populații... și modelele-tip, cu omul de Pilt-down și craniul... inexistent din sinantrop, pe care specialiștii în preistorie și-au construit pseudoștiința.

Așadar, oamenii preistorici – care erau mai mulți de cincizeci pentru fiecare generație pe glob! – foloseau altceva decât silexul pentru confecționarea uneltelor, altceva care a dispărut prin dezagregare naturală, adică, după toate probabilitățile, fierul și aliajele metalelor.

În orice caz, Paleoliticul și Neoliticul, care folosesc specialiștilor în preistorie pentru caracterizarea epocilor pietrei cioplite, sunt niște denumiri abuzive, deoarece, dacă pentru fiecare generație, zece, cincizeci sau chiar o sută de oameni de pe glob au folosit securi din silex, nu avem dreptul să definim această epocă ținând cont de acest procentaj infim.

Atunci, am putea spune că secolul XX este și secolul Paleoliticului (după popoarele din Noua Guinee sau Borneo), al caviarului (după snobii din cluburile de noapte) sau al chewing-gum (după unii indivizi).

Din această constatare rezultă că strămoșii noștri direcți nu erau oameni atât de obtuși pe cât vor specialiștii să ne facă să credem, dar și că preistoria clasică este inconstantă și bazată pe greșeli.

Dar ceea ce are o importanță mult mai mare pentru noi este că falimentul omului grotelor și al silexului deschide o ușă mare, asemenea unei intrări de catedrală, spre trecutul necunoscut al omenirii.

Un trecut care, pe viitor, după îndepărtarea teoriilor false, ni-l putem imagina grandios, fantastic... așa cum a și fost!

Trucarea datărilor.

Este imposibil să avem o vedere de ansamblu asupra istoriei omenirii dacă nu putem data marile etape ale civilizației sale.

Specialiștii în preistorie și istoricii au datat aceste evenimente, dar într-un mod parțial sau eronat.

1. Neținând cont de potop, a cărui existență o susțin, totuși.

2. Eliminând pătrunderea planetei Venus în sistemul nostru solar,

a cărei autenticitate este dovedită și mărturisită de popoarele de pe întregul glob.

3. Refuzând în totalitate ideea venirii inițiatorilor extraterestri.

4. Supunându-se miturilor iudeo-creștinilor, fapt care a avut drept consecință uitarea nucleului primei civilizații formate de arieni (celți, ca să generalizăm) și crearea mitului civilizației din Sumer.

Așadar, ne-am permis să încercăm să spunem ce a fost și ceea ce a vrut să se ascundă.

În consecință, vom elimina mitul civilizației „inițiale” din Sumer, a cărui inexistență este evidentă în ochii oricărui individ cinstit, deoarece ea nu a avut niciodată nici o incidență importantă, și s-a dezvoltat în umbră, în timp ce Egiptul, Peru, Mexicul și chiar Galia cunoșteau de mii de ani o strălucire incontestabilă.

Pentru ca marele public să poată cunoaște adevărul, am schițat istoria netrucată a omenirii, bazându-ne pe anumite date stabilite de istorici, la care am adăugat propriile informații extrase din mitologie și din istoria secretă și interzisă.

Rezumatul celor mai vechi civilizații ale lumii.

Ezyes – Civilizația cavernelor, 20-30000 de ani (os-silex).

Lussac-les-Châteaux – Civilizația grotei de la Marche, 12-20.000 de ani (desene pe piatră).

Glazel – Civilizația primei scrieri. Aproximativ 15.000 de ani.

Montignac-Lascaux – Civilizația grotei din Lascaux; 12-16.000 de ani (picturi).

Aceste „civilizații” ale cavernelor au existat în același timp cu civilizația mult mai avansată a atlanților.

Atlantida – Cap Poseidonis – 12.000-24.000 de ani.

Civilizația celtică – 11.000 de ani – tumuli, megaliti.

Civilizația de la Carnac – 9000 – 10.000 de ani – menhire, dolmene, cu megaliti mai recentă.

Civilizațiile de la Chatal-Huyuk – Lepenski-Vir – Poket-Dag etc. – 8000 – 10.000 de ani.

Civilizația grotei de la Fort Rock, Oregon (Statele Unite) – 9000-10.000 de ani (sandale din funie împletită).

Civilizația egipteană:

— epoca predinastică, perioada zeilor: 10.000 de ani;

— perioada regilor semizei – Abidos: 8000 de ani;

— perioada lui Menes (epoca tinită): primele două dinastii: 5200-6000 de ani conform tradiției.

(Piatra de la Palermo are un text datat din a V-a dinastie, 2200 î. Hr. Este unul dintre cele mai vechi documente din lume.)

Civilizația maya – Teotihuacan și Cuicuilco: 5000 – 10.000 de ani. (Popoarele care au construit Teotihuacan și Cuicuilco sunt puțin

cunoscute, dar credem că veneau din golf [huasteci – oleinci – tatonaci].)

Civilizația incașilor – (Peru – Bolivia – Columbia) – 9000-10000 de ani. Tiahuanaco.

Fortul de la Dun Aengus – (Insula Irishmore, una dintre cele trei insule Aran) – 5500-8000 de ani – serii de ziduri concentrice din piatră, cu spatele la mare. Civilizația celtică.

Ude sau Audh (anticul Ayadhya), leagănul populației arya – în apropiere de Lucknow – India: aproximativ 8000 de ani.

Joya Atuen și Cochambra – partea de nord a statului Peru – ținutul populației chachapoya cu pielea albă și ochii albaștri, alungați în junglă de incași – ziduri din piatră – turnuri rotunde – construcții cu trei etaje – civilizație necunoscută: 5000-10.000 de ani.

Civilizația de la Chota Nagpur și Assam (India): 7000 de ani.

Civilizația din Mohenjo-Daro (India): 5000 de ani.

Civilizația din Fenicia, Creta și Grecia: 5000 de ani.

Civilizația din Sumer: între 4000 și 5000 de ani.

Civilizația continentului Mu – Insula Paștelui – Zimbabwe – Adrar - (date necunoscute).

4.

STRĂMOȘII NOȘTRI NU AU FOST MAIMUȚE.

Unul dintre cele mai extraordinare fenomene ale istoriei științei este cel al „preistoriei franceze”, cu invențiile sale din perioada caveranelor, din epocile bronzului și fierului, a pietrei șlefuite.

Nu intenționăm să ne creăm, cu orice preț, o preistorie minunată, ci să ne supunem tezele legilor rațiunii, regulilor științifice ale descoperirii, indiciilor, documentelor, bazate pe verosimilitatea cunoștințelor și a moștenirii tradiționale.

Or, această formă rezonabilă de studiu ne conduce la concluzia că strămoșii noștri nu erau maimuțe, ci, dimpotrivă, oameni superiori.

Nimic nou sub soare.

Umanitatea se află aproape la alfabetul cunoașterii. Noi nu știm decât a zecea parte din ceea ce vor ști copiii noștri în viitor.

Asta înseamnă că specia noastră a pornit de la zero?

Absolut deloc: strămoșii noștri, care aveau noțiuni extraordinare de astronomie (egiptenii), care cunoșteau teoria atomică (Leucip), cosmogeneza (Moise), topirea metalelor etc, moșteniseră cunoștințele de la cineva mult mai inteligent decât ei.

Profesorul englez Frederick Soddy, câștigătorul Premiului Nobel pentru chimie în 1921, a spus: „Găsim, în tradiții, justificările credinței în unele rase umane dispărute astăzi, care nu ar fi avut doar nivelul nostru de cunoștințe, ci și puteri pe care noi nu le posedăm încă.”

Aceeași opinie este împărtășită și de profesorul rus J. B. Fedorov, doctor în științe, pentru care toate civilizațiile de pe glob s-au născut dintr-o civilizație-mamă necunoscută, dispărută în oceane sau cosmos.

Dar, înaintea contemporanilor noștri, lumea veche avea certitudinea că Strămoșii Superiori s-au aflat înaintea noastră pe glob.

„Chinezii vorbesc despre o lume anterioară lumii noastre. Durata ei este calculată prin mai multe *lecques*, fiecare având o sută de mii de ani³⁴.”

Tradiția lor și cea a hindușilor se bazează pe un imperiu dispărut în mare - continentul Mu – iar în Occident au fost găsite dovezile existenței Atlantidei.

Oare alegerea de către medici a simbolului caduceului, format din doi șerpi încolăciți în jurul unui băț, ar putea fi o simplă coincidență?

Dacă medicul are rolul de a prezerva viața, caduceul său reprezintă imaginea moleculei ADN, mesagera vieții, pe care o reprezentăm cu o elice dublă în jurul unui ax.

Și spermatozoidul are forma unei spirale, el deplasându-se ca o elice pentru a da viață; evoluția sistemului nostru solar este un drum în spirală care îl conduce de la nebuloasa inițială la „roiul de stele” al lui Hercule cu care se va amesteca într-o zi.

Oare nu ar trebui să ne gândim la „șarpele cu elice” al lui Sanchoniathon (care reprezintă lumina, viața), când vedem caduceul?

Or, acest simbol întâlnit pentru prima oară la egipteni venea, spuneau ei, de la Inițiatorii divini, creatori ai vieții pe Pământ.

În Ecleeziast (250 î. Hr.), cap. 1, se află scris:

[9] „Ceea ce a mai fost aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.

[10] Dacă este vreun lucru despre care să se spună Iată ceva nou! – aceasta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră.

[11] Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, și tot așa despre cei ce vor veni pe urmă; nici o pomenire nu va fi la urmașii lor.”

Să fie omul în regresie?

Nu ar exista nici o bază logică să urmărim tezele clasice ale preistoricilor anteriori și ale anumitor arheologi, din două motive:

1. Istoria lumii și a civilizațiilor este în mod fundamental condiționată de cataclisme care, în mod periodic, zguduie globul³⁵.

2. Nu este deloc evident, dimpotrivă, că civilizațiile sunt în

progres. Dacă raportăm volumul cutiei craniene a oamenilor de Neanderthal (1600) la istoria cunoscută a delfinilor și maimuțelor, și chiar la cea a strămoșilor după tradiții, specia noastră umană s-ar afla, foarte probabil, în regresie.

Conform traducerii tăblițelor din argilă, știința preoților din Babilon le fusese transmisă de inițiatori giganti veniți pe Pământ după potop.

Pe de altă parte, în studiile de arheologie și preistorie, trebuie să se țină seama de două fenomene extrem de importante:

— Civilizația de departe: paralel cu civilizația rachetei spațiale, coexistă întotdeauna o civilizație a pietrei cioplite (în zonele îndepărtate).

La 20 iulie 1969, în momentul – sau aproape atunci – în care pământeni puneau piciorul pe Lună pentru prima oară, la hotarele Columbiei, erau descoperiți oameni necunoscuți, care trăiau încă în epoca pietrei cioplite!

— Obiecte neobișnuite scoase la iveală de săpăturile arheologice: deplasate din diferite motive și găsite în locuri în care nu trebuiau să fie, ele pot deforma datele și deducțiile.

De exemplu: jetoanele chinezești din fildeș găsite cu ocazia unor săpături arheologice din Irlanda; statueta sumeriană găsită în nisipurile din Maroc³⁶. Cu aceste elemente succinte, dar esențiale, putem da acum lovitura de grație elucubrațiilor specialiștilor în preistorie de la Muzeul Omului sau din Societatea de Preistorie franceză.

Ei prelucrau bronzul... dar nu l-au inventat!

Paleoliticul, sau „epoca pietrei vechi”, desemnează aproximativ al zecelea mileniu înaintea de Hristos. În Marele atlas mondial editat de Rider's Digest, beneficiind de colaborarea tuturor marilor școli, academiilor și a serviciilor oficiale ale întregii lumi și... a UNESCO, se află scris (p. 148): „Paleoliticul superior durează aproximativ între anii 35.000 și 8000 î. Hr. Apoi urmează Mezoliticul și Neoliticul... securile sunt din piatră cioplită... În Europa Occidentală, epoca cuprului a existat acum două mii cinci sute de ani, iar cea a bronzului cu două mii de ani în urmă. În privința prelucrării fierului, ea a luat naștere la hitiți, în jurul anului 1500 î.Hr.”

Ați înțeles foarte bine: autorii Vedelor, lingviștii, literații sanscritei indo-europene, constructorii de temple din Egipt, sculptorii lespezii de la Palenque (Mexic) și de la Puerta del Sol (Bolivia) nu cunoșteau fierul, bronzul și cuprul!

Au fost nevoiți să ridice piramidele, să cioplească pietrele de la Abidos, Karnac și Luxor, cu dălți și ciocane din lemn sau piatră!

Oamenii îmbrăcați, gravați pe pietrele de la Lussac-les-Châteaux (aflate la Muzeul Omului din Paris), nu cunoșteau fierul, chiar sub formă de meteorit, iar pictorii frescelor din Montignac-Lascaux erau la fel de neștiutori!

Un lucru și mai ciudat: numeroasele popoare din Asia și Europa, din Lepen-ski-Vir și Chatal-Huyuk, și cele din nordul Europei, unde s-au găsit în morminte obiecte din bronz, aur sau cupru... ei bine aceste popoare, acești fabricanți de obiecte din bronz de acum zece mii de ani nu cunoșteau bronzul!

Să afirmăm contrariul ar însemna o erezie!

Dar nodul problemei, în ceea ce îi privește pe Strămoșii Superiori, îl reprezintă originea atât de controversată a omului.

„Ne tragem din maimuță sau dintr-o rudă a gibbonului și urangutanului”..., iată ce ne învață în mod oficial preistoria!

Nu ne tragem din maimuță.

Nu avem nimic împotriva când unii dintre contemporanii noștri pretind că se trag din maimuță, ba chiar, într-un sens, le și dăm crezare!

Dar nu Einstein, Pierre Curie, Rodin, Pasteur, Descartes, Rabelais, Platon, Pitagora, Lucip, Buddha, nici celții, strămoșii noștri hiperboreeni, înțelepții care au scris Vedele, Avesta, care știau că Pământul este rotund, universul constituit din atomi, unele planete locuite, care cunoșteau navele interplanetare, ciclul de rotație al planetei Venus, secretul bombei atomice, poate și sigur cel al tăierii și spargerii pietrei, al transportării blocurilor cioplite, care cântăreau mii de tone!

Nu strămoșii noștri care foloseau, în mod cert, o limbă universală și care ne-au lăsat moștenire maimuțe gravate, simboluri și monumente care atestă cunoștințele lor vaste.

Oamenii din Neolitic, atlânții? Dar oamenii care au construit Thule, Cuiculco (Mexic) și Abidos, în timp ce ciobanii din Sumer nu știau nici măcar să modeleze o farfurie, locuiau în copaci sau în grote?

Nici un individ cu bunăvoință și bun-simț nu ar da nici cea mai mică importanță unor astfel de divagații.

Sigur, „specialiștii în preistorie” oficiază și domnesc în universități, la Muzeul Omului, Institut, Academie și în reuniunile oculte, unde pun la cale comploturi, însă ușile viitorului sunt, în mod iremediabil, închise în fața lor.

Spiritele libere se revoltă împotriva minților limitate, adevărul forțează barierele ignoranței și ale sectarismului politico-religios.

Lumea sacră veche se năruie sub propria greutate a crimelor, hoției, prostiilor, opresiunii. Biserica creștină se zdruncină din toate părțile, protestanții irlandezi îi masacrează pe catolici și le ard casele,

așa cum se întâmpla pe vremea războaielor religioase, preoții budiști atâta războiul în Vietnam, comuniștii ateii subjugă țările din Est, rasismul face ravagii în Statele Unite și Africa de Sud...

Niciodată niște descendenți din maimuță nu și-ar fi imaginat, inventat și pus la punct o civilizație atât de exclusivistă cu un Dumnezeu care seamănă cu un diavol!

Omul este extraterestru.

Geneza omului este, în mod sigur, un mister, dar, din punct de vedere logic, rațional, ea s-a produs cu miliarde de ani în urmă.

Pentru că universul există fie dintotdeauna, fie de o cvasi infinitate de miliarde de ani, ar fi greșit să credem că procesul evoluției a permis trecerea a două perioade foarte mari fără să provoace apariția omului, pentru a păstra acest privilegiu ultimului nostru milion de ani (o secundă pe scara timpului). Acest lucru ar fi arbitrar și ar da speciei noastre o importanță refuzată de rațiune.

Știm foarte bine că suntem doar niște roțițe mici ale marii mecanici universale, și nu elementul principal, nu rezultatul!

Totuși, specialiștii în preistoria clasică susțin această teză inacceptabilă; și chiar mai mult decât atât: ei vor, cu orice preț, ca omul să fie o creatură esențialmente terestră.

Ca și cum, de la marele început, mii, milioane de planete nu ar fi putut să provoace nașterea speciei umane!

În mod logic, trebuie să știm că geneza noastră datează din timpuri ce nu pot fi calculate și că primul om a fost, în mod sigur, un extraterestru, adică născut în altă parte decât pe Pământ (el nu exista la acel moment).

Putem susține faptul că globul nostru, în viața sa planetară, a dat naștere unui om autohton!

Însă ipoteza de mai sus nu exclude deloc o primă geneză extraplanetară, și cu atât mai puțin o hibridare a pământenilor autohtoni cu popoare din spațiu: acei îngeri de care vorbește Biblia, acei inițiatori pe care îi atestă toate mitologiile.

Ipoteza extraordinară.

Ar fi o crimă de neiertat – iar ea este comisă de specialiștii în preistorie – să învățăm doar că omul se trage din maimuță.

La drept vorbind, această geneză aparține domeniului posibilului, chiar dacă nu găsim încă verigile care ne leagă de maimuțe; dar le vom găsi pe cele care ne vor permite să ne dăm seama că nu suntem deloc avansați, și nici satisfăcuți!

Omul se trage din maimuță? Să admitem acest lucru: iată istoria noastră oprită la o considerațiune puțin plăcută, și care nu duce la

nimic, decât poate la a da credibilitate teoriei darwiniene a evoluției.

În schimb, o a doua ipoteză, mult mai verosimilă și bogată în învățăminte, spune că omul pământean a avut Strămoși Superioři.

În această eventualitate, aventura omului devine îndrăzneță, prolifică, lăudabilă!

Dacă alți oameni, antediluvieni, ante-preistorici în sensul trivial al cuvântului, au existat înainte noastră, mai rămân de descoperit multe lucruri fascinante.

Cum trăiau ei? Unde se aflau orașele lor? Oare au comis și ei același păcat al orgoliului științific, asemenea celui pe care îl comitem noi în zilele noastre? Suntem tentați să credem așa ceva!

Atlantida, continentul Mu nu sunt vise ale spiritualiștilor, ci realități ale unei epoci misterioase, a cărei nostalgie o păstrăm în cromozomii-memorie și de pe urma căreia găsim urme convingătoare.

Atlantii, hiperboreenii ar fi strămoșii noștri direcți, magicienii unei civilizații a forței electrice, a undelor conducătoare, a atomului și energiei nucleare.

Astfel s-ar putea explica, în urma unor descoperiri periculoase, pedeapsa potopului, pierderea „paradisului terestru” și a lanțului tradițiilor deteriorate, dar persistente, care au ajuns până la noi.

Astfel s-ar explica inițierea, vestigiile civilizațiilor necunoscute care ne surprind și invențiile, ideile savante ale strămoșilor noștri egipteni, greci, hinduși, incași, mexicani.

Nu avem dreptul să ignorăm această teză în căutarea genezei noastre, deoarece ea duce la trecutul fantastic și, fără îndoială, la adevăr.

Opt grefe de inimă acum o sută de mii de ani.

Este incredibil, dar adevărat; acest lucru s-a întâmplat în trecutul care, de fapt, era prezentul Strămoșilor Superioři.

Acum o sută de mii de ani, ei practicau grefa de inimă, asemenea profesorului Barnard, sau, mai degrabă, mai bine decât Barnard, deoarece transplantul reușea!

„Imposibil”, vor spune „specialiștii în preistorie”! Acum o sută de mii de ani era epoca pitecantropului (100.000-500.000) sau a omului de Mauer, sau a omului de Neanderthal³⁸!

Vă imaginați o maimuță, abia capabilă să cioplească un obiect din silex, practicând cea mea grea operație chirurgicală pe un corp uman!

Bineînțeles, părerea Conspirației nu ne impresionează deloc.

Noi doar vom expune faptele, așa cum le-am primit din URSS, via București, oferind informații ușor de verificat.

Schelete de o sută de mii de ani.

În timpul unei explorări în Asia Centrală; în 1969, profesorul rus Leonidov Marmadjaidjan, care conducea un grup de cercetători de la

Universitățile din Leningrad și Așhabad, a descoperit, într-o grotă, o necropolă.

Din această groapă comună, au scos la lumină treizeci de schelete aflate într-o perfectă sare de conservare, pe care le-au supus datării cu carbon, imediat după ce s-au întors la Universitatea din Așhabad.

Carbonul 14 a arătat o vechime mai mare de douăzeci de mii de ani³⁹.

Expertize mult mai amănunțite au dus la concluzia științifică potrivit căreia scheletele aveau aproximativ o sută de mii de ani. În plus, ele prezentau urme ciudate de operație în cavitatea toracică; astfel, având în vedere importanța și vechimea descoperirii, savanții sovietici au efectuat un studiu osteologic foarte aprofundat.

Oasele strămoșilor noștri de acum o sută de mii de ani au fost examinate? unul câte unul, iar rezultatul studiului a fost publicat cu următorul titlu:

„RAPORTUL EXPEDIȚIEI ȘTIINȚIFICE CONDUSĂ DE
MARMADJAJIDJAN ÎN ASIA CENTRALĂ SOVIETICĂ DIN 1969,
EFECTUATĂ PENTRU SOCIETATEA UNIONISTĂ DE ANTROPOLOGIE
DIN TURKMENISTAN.”

Raportul, cu avizul favorabil al societății menționate mai sus, a fost înaintat la sfârșitul lunii noiembrie 1969 Academiei de Științe a URSS.

În raport se menționa că opt dintre scheletele găsite aveau urme vizibile de răni ale oaselor, făcute pe când subiectul era încă în viață.

Aceste răni păreau să provină de la lupta cu un animal (urs, panteră, tigrul siberian?), deoarece s-au descoperit amprente de gheare la suprafața oaselor.

Altele aveau urme de mușcături profunde și puternice, făcute de colți mari.

Operația doctorului Chris Barnard.

Pe un schelet s-a observat „decuparea centrului locului prevăzut pentru operație printr-o trepanație⁴⁰”. Însă lucrul cel mai curios este că s-au găsit urmele unei intervenții chirurgicale pe oasele de la extremitatea cavității toracice.

S-au descoperit, pe partea stângă a scheletelor, tăieturi de coaste realizate fie cu silex ascuțit, fie cu alt instrument.

Studierea atentă a locului operat a dus la concluzia că, după rezecția coastelor, s-a realizat o secțiune, ulterior lărgită prin îndepărtare, pentru a permite efectuarea intervenției chirurgicale.

Deoarece deschiderea secționării era acoperită de periost (membrană fibroasă care acoperă oasele, permițând formarea calusului), savanții de la Leningrad și Așhabad au tras următoarea concluzie: „După reușita acestei mari operații, pacientul s-a vindecat și

a trăit cel puțin trei sau cinci ani, fapt demonstrat de grosimea periostului.”

Altă constatare: coastele secționare sunt exact cele care corespund ferestrei cardiace practicate în zilele noastre de rivalii doctorului Chris Barnard!

Mai înainte, s-au observat unele intervenții făcute pe oasele cavității toracice ale scheletelor găsite în Orientul Apropiat (Palestina, Siria, Iran) datând de peste cincizeci de mii de ani⁴¹.

Același lucru s-a observat la o tânără femeie din Eyzies, Franța, care trăise în Paleoliticul Superior, dar nu se făcuse nici o observație cu privire la fragmentele osoase, lucru care nu a permis depășirea stadiului ipotezelor.

Descoperirea savanților sovietici permite acum reducerea la tăcere a elevilor sceptici ai abatelui Breuil, pentru care oamenii preistorici erau neciopliți, adevărați sălbatici.

Nu trebuie să vă îndoiiți absolut deloc de faptul că oamenii de Neanderthal care au efectuat, acum o sută de mii de ani, grefe reușite de inimă aveau cunoștințe științifice extrem de vaste.

Nu este exclus ca operațiile să fi fost făcute de alții – inițiatori sau chirurghi dintr-o clasă superioară – însă concluzia rămâne de netăgăduit: strămoșii noștri aveau o elită și oameni de știință.

Inimă grefată pe timpul faraonilor.

La Biblioteca din Alexandria (Egipt), un papirus în limba coptă relatează – o reluare dintr-un text mai vechi – modul de vindecare a unui soldat lovit în inimă de o lance.

Bărbatul făcea parte din garda regelui în momentul în care a primit lovitura care ar fi trebuit să-i fie fatală.

Faraonul, care îl proteja, a cerut pe loc doctorilor să-l salveze. Papirusul descrie desfășurarea operației, menționând că medicul chirurg a avut ideea înlocuirii inimii soldatului cu cea a unui vițel.

Concluzia textului de pe papirus subliniază ca intervenția s-a desfășurat cu succes⁴².

Această grefă de inimă din timpul faraonilor, asemenea celei din timpul oamenilor de Neanderthal din Asia, a fost, probabil, excepțională și practică de Străini de planeta noastră.

Dacă ea a fost făcută în timpul regelui Djoser (dinastia a III-a), în timpul vieții înțeleptului și divinului Imhotep, putem remarca faptul că la acea vreme, acum aproximativ cinci mii de ani, „inițiatorii venusieni” făceau miracole și în Asiro-Babilonia, Fenicia, la mayași și incași.

Așadar, Strămoșii Superioari, responsabili cu grefele de inimă, nu ar fi locuitori ai planetei noastre...

Inițiatorii extraterestri.

Oricare ar fi adevărul atins ușor de un „număr mic” de oameni conștienți, faptele istorice și preistorice dovedesc că oameni foarte evoluți au venit pe Pământ, în trecut, ca să ne învețe strămoșii. Scrierile sacre din toate țările relatează venirea acestor Străini, îngeri sau cosmonauți, despre care tradițiile ne asigură că sunt venusieni.

În urmă cu aproximativ cinci mii de ani, inițiatorii au provocat nașterea civilizației la mayași, în Mexic. Același fenomen s-a produs și la incăși, asiro-babilonieni, fenicieni și perși.

Fără această contribuție, fără această imixtiune, este imposibil să explicăm nașterea bruscă a civilizațiilor acestor popoare, care au fost plasate sub semnul lui Venus, cu „zei”, adică ființe superioare care erau numite venusieni: Quetzal-coatl, Orejona, Viracocha, Iștar, Astarte, Anahita.

Acum zece mii de ani, un miracol identic a provocat dezvoltarea civilizației egiptene cu „regi divini veniți din cer”. Totul este ciclu și reîncepere.

Oamenii de pe Pământ sunt pe cale să devină, la rândul lor, inițiatorii și „zei” unei oarecare planete îndepărtate. Și ar fi în logica ordinii universale ca, într-un viitor apropiat, alți extraterestri să vină pe planeta noastră și să aducă acestei teze o confirmare fantastică și, în mod sigur, liniștitoare.

Specialiștii clasici în preistorie, adică cei depășiți, resping aceste idei profetice, considerându-le fanteziste.

Dar pentru oamenii de mâine care îndrăznim să fim, preistoria clasică este doar un roman prost, trucat și stupid, incredibil, pentru că este mincinos.

5.

VIAȚA ȘI INTELIGENȚA.

Energie = materie

Diogene din Apollonia 500 î. Hr.

Viața reprezintă o voință fantastică de a da naștere, de a deveni spațiu-timp.

Scopul vieții este necunoscut: probabil că este pur și simplu demonstrarea existenței, dar este foarte posibil ca încercarea de căutare a unui scop sau dorința de a demonstra o existență să fie o preocupare umană care nu are nici un sens în absolut.

Viața umană trebuie să se armonizeze cu legile universului.

Pe timpuri, rolul religiilor era de a realiza această armonie, adică să stabilească o legătură strânsă între destinul omului și cosmos.

Viața este un principiu superior prin excelență, este universul creat, Esența, Dumnezeu, Inteligența supremă și Marele Arhitect al francmasonilor⁴³.

Principiul-viață preexistă și există în tot.

Viața primitivă în cosmos.

După astronomi și fizicieni, materia organică vie se formează pornind de la acizii aminați care populează spațiile interstelare. Acum avem certitudinea că compuși organici foarte complecși se nasc și se dezvoltă în cvasividul și frigul zis absolut al cosmosului⁴⁴.

Conform afirmațiilor lui Sydney Fox, compușii organici din spațiile interstelare sunt niște microsfele, celule prebiologice sau, mai degrabă, schița celulelor biologice.

Dumnezeu este continuumul spațiu-timp.

Cel mai mare fizician din toate timpurile, care era și un mare inițiat – poate chiar inițiatul numărul 1 – Hermes Trismegistus⁴⁵, spunea că viața nu are nici început, nici sfârșit, nici naștere, nici moarte, că ea era eternă și exista în toate lucrurile, atât în bobul de nisip, cât și în creierul unui preot.

El a rezumat această doctrină în celebrul postulat: „Ceea ce se află în partea de sus este ca ceea ce se află în partea de jos. Tot este în tot⁴⁶.”

Hermes a mai spus: „Spiritul (energia) exista în natura umedă (Oceanul) care a ieșit din întuneric; totul era confuz și obscur înainte ca verbul (organizarea, structurarea materiei, complexitatea) să vină să anime totul.”

Este *exact* ceea ce gândesc cei mai mulți fizicieni: dacă îndrăznim să ne imaginăm universul, trebuie să-l vedem ca o condensare de energie, care se transformă în hidrogen și apă.

Pe scurt, am putea spune: La început a fost Oceanul-mamă, Apa-mamă.

Acest concept este în mod sigur fals în absolut și în infinitul spațiu-timp, dar este adeseori folosit din motive de comoditate în limitarea universului nostru cunoscut.

În acest caz, cine este Dumnezeu? Cine este inteligența supremă?

Și aici, Hermes Trismegistus este de aceeași părere cu toate marile spirite ale timpurilor noastre:

„Stăpânul creației este totul și unitatea, întregul univers și cea mai mică bucată de pământ imaginabilă care reprezintă un continent și dă naștere totalității. Stăpânul Unic este preexistent și postexistent: este eternul călător al secolelor”... Prin urmare, *continuumul spațiu-timp*.

Suntem cuprinși de admirație când medităm la aceste cuvinte înțelepte pe care fizicienii și astronomii secolului XX ar trebui să le pună la loc de cinste, la patru mii de ani după marele inițiat egiptean.

Așadar, tradiția și știința sunt afirmative: există la fel de multe posibilități de inteligență într-un bob de nisip, cât într-o moleculă animală.

Atum, zeul-atom.

Se spune că termenul atom este de origine greacă: *a*: privativ și *temnô* „eu tai”.

„În realitate, scriau Gueret și Oudinot, adevărata sa etimologie se pierde în negura timpului, cu mii de ani înaintea lui Democrit; totuși, Pitagora, maestrul său, l-a cunoscut în timpul șederii sale în Egipt.”

Colegiul ezoteric din Heliopolis, cel mai vechi din Egipt după Gueret⁴⁷, îl venera pe Creatorul lumii cu termenul de *Atum*, Dumnezeu nobil, al cărui nume nu era cunoscut de ceilalți zei.

„Primul Dumnezeu este cel care a creat din propria-i substanță zeei și oamenii, absolut totul, ceea ce atrage și respinge, pozitivul și negativul⁴⁸.

El este Necunoscutul, în afara timpului și spațiului nostru obișnuit.”

În concluzie, Atum este substanța primară, protomateria (neutronul) și, s-o spunem fără ocolișuri: Atum este atomul originar făcut din spațiu, timp și dorință.

Această legătură etimologică nu ar fi fost solidă dacă un rege inițiat din secolul al XIV-lea î.Hr., Akhenaton, nu ar fi botezat cu numele atomului pe Dumnezeu unic în care trebuiau să creadă egiptenii, iar acest nume a fost Aton.

Zeei atomici.

De fapt, Aton era o reînviere a lui Atum, prima divinitate care, prin deteriorarea inevitabilă datorată trecerii timpului, fusese înlocuit cu Ra, Re, Amon și chiar cu Horus și Osiris.

Identificarea lui Atum cu atomul, materia primă a fizicienilor și, de fapt, genitorul întregii creații, rezultă din însăși etimologia lui, care provine dintr-o rădăcină: *A*, care înseamnă „a nu fi” și *Tu*: „a fi în totalitate”.

Preoții inițiați din Heliopolis învățau că „în Nun (haos, oceanul primordial în care se aflau creația și germenii tuturor lucrurilor și ființelor, dar nu în stare vie) trăia un spirit nedefinit care *purta în el totalitatea existențelor*”.

Numele său era *Atum* și dăduse naștere, din propria substanță, zeilor, oamenilor și tuturor ființelor.

Din acest Atum neutru, identic cu Brahma neutru primordial din Vede, au ieșit, fără nici un sprijin din exterior, + și – bărbatul și femeia.

Așadar, Atum era chiar principiul vieții de unde s-a născut universul.

Fizicienii și biologii analizează, din ce în ce mai mult, ipoteza că principiul-viață este protomateria, care nu are încărcătură electrică și pe care îl identifică cu un izotop de neutron, care este, de altfel, atomul primitiv neutru⁴⁹. Această cunoaștere inițiatică a egiptenilor era împărțită de vechii preoți ai celor mai multe religii.

Marele Ame al brahmanilor era zeul unic cu numele de *Atma*; termenul sacru al tibetanilor era *Aum*; *Adonai* era stăpânul suprem al evreilor, iar *Adonis* al grecilor.

Attis, soțul Cybelei, Magna Mater, era „Tatăl” fenicienilor și probabil că putem găsi etimologia lui Atum în Atena, care a ieșit vie din creierul lui Zeus, și în *Athor* sau Hathor, sau Nut, zeița cerului la egipteni.

Gueret și Oudinot scriau cu privire la aceste curioase coincidențe etimologice: „Nu credem că acest lucru este efectul unei întâmplări... Strămoșii numeau Atum, Aton, Atma, Aum etc. ceea ce noi numim astăzi *atom*, însă ei dădeau termenilor și ideii – un sens larg, complet, filosofic și religios.”

Această ipoteză este întărită de mitologia Persiei vechi, una dintre cele mai vechi din lume, unde *Atar*, focul arienilor, era fiul zeului suprem Ahura-Mazda.

„Însă critica, scriau P. Masson-Oursel și Louise Morin⁵⁰, spune că fiul trebuie să fie mai vechi decât tatăl” El reprezintă principiul-viață, și pentru acest motiv arderea sau fierberea cărnii moarte este considerată o crimă care nu poate fi ispășită.

Timpul închis.

Pentru fizicianul Jean Charon, toate fenomenele universului au o origine comună, însă nimeni nu a reușit să străpungă structurile intime și rațiunile profunde ale vieții.

Din *haos* (dar ce era haosul?), Materia misterioasă a devenit corpusculi elementari, apoi, printr-o serie de procese complexe, a luat o structură atomică.

După ce a fost făcut primul pas, atomul a trecut apoi la stadiul de moleculă, apoi de elemente chimice simple, compuse etc.

După aceea a luat naștere viața, controlabilă; Jean Charon o numește: *Viul*.

El presupune apoi că structurile și legăturile au fost determinate de rațiunile unei „amintiri”, unite în mod fundamental cu *Viul* prin „câmpul mnemonic” sau memoria trecutului specific.

În relativitatea generală, spațiul-timp este curbat în apropierea unei zone cu o mare densitate de energie.

Jean Charon este de părere că spațiul, în interiorul unei structuri ADN, dacă se supune acestei legi, se poate curba astfel încât să formeze un cerc care ar închide undele electromagnetice ale informațiilor⁵¹ sale.

Acest fenomen ar fi valabil atât pentru celulele vegetale, cât și pentru cele animale, care sunt identice.

Pragul dintre *Materie* și *Viu* ar fi legat de spațiul în patru dimensiuni.

Pentru Jean Charon legăturile prin câmpurile fizice dintre diferitele stări sunt realizate prin topologia plană în spațiu-materie, topologia cilindrică în *Viu*; cu prezență, în cantitate⁵² mică, de energie.

Prin topologia cilindrică, unele legături, imposibile în materie, s-ar putea produce brusc în acest nou spațiu unde undele electromagnetice au forța să rămână închise.

Cum se naște inteligența.

Fizicienii noștri, prin experiențele și speculațiile lor, l-au regăsit pe Hermes Trismegistus și tezele⁵³ sale.

Ei cred că energia eternă, infinită, psihică și inteligentă preexistă în toate universurile⁵⁴.

În mod spontan, ea se transformă în materie (condensare, transmutare a julilor în corpusculi): corpusculi elementari care prin procese complexe succesive reușesc să se structureze în atomi de hidrogen, oxigen, carbon etc.

Astfel ar lua naștere materia vizibilă, de la bobul de argilă la galaxia uriașă.

Un proces din ce în ce mai complex, mai subtil, scoate în evidență inteligența și o anumită conștiință a materiei, printr-o manifestare în puterea alegerii, memoriei și inițiativei.

Dacă inteligența, așa cum se crede, este caracterizată de aptitudinea de a face față situațiilor noi, atunci materia, despre care se spune în mod fals că este neînsuflețită, este infinit mai inteligentă decât materia organizată!

„În fiecare clipă, menționează fizicianul german Jordan⁵⁵, ceva nou și neprevăzut se produce la nivel atomic.”

De aceeași părere este și Robert Linssen⁵⁶ atunci când scrie: „că în fiecare clipă, dintr-o miliardime de miliardime de secundă, componenții internucleari răspund în mod adecvat (în totalitate) cerinței... procesului de schimburi fulgerătoare, a cărui complexitate și viteză depășesc toate posibilitățile imaginilor noastre mentale”.

Gânditorii Lothar Bickel, Constantin Brunner, Roger Godel, Ștefan

Lupașcu cred și ei că formele cele mai autentice ale inteligenței sălășluiesc în zonele materialității și nu au doar această calitate, ci și o anumită capacitate de dragoste, diferită, bineînțeles, de dragostea umană, personală și egoistă⁵⁷.

Ceea ce fizicienii filosofi atribuie materiei și energiei ar fi, scrie Robert Linssen, ceva asemănător unei *stări de a fi*, lipsită de constrângerea atașamentului și durerii.

Capacitatea de dragoste, asemenea celei a inteligenței, ar exista în energia-materie sub cea mai perfectă formă a sa și ar corespunde, în fond, acelei *energie amorisante* evocată de Teilhard de Chardin care, printre primii din timpurile noastre, a știut să pună accentul pe spiritualitatea materiei.

Jean Charon este de părere că factorul catalizator sau motor al inteligenței, sau că natura sa este, probabil, memoria „cromozomică” a universului sau câmpul mnemonic, care se regăsește în orice lucru.

Cromozomii-memorie ai naturii.

În această ipoteză ne putem imagina că materia, fiind în domnia creatului, fapt care este cel mai aproape de timpurile originare, este încă locuită de toată energia imaginabilă, supusă unor legi în care spațiul în patru dimensiuni este vecin cu zero (vecin cu eternitatea, imobilitatea, esența primară).

Materia ar avea privilegiul de a poseda o memorie a timpurilor viitoare, care ar fi cartela sa perforată, programul său.

Calculatorul are inteligența sa specifică oferită de om; calcarul are și el propria inteligență, dobândită de la Inteligența universală, eternă, de la cromozomii săi, și din *timpul când el va exista* sub o formă mai complexă: apă, plantă, animal, om.

Memoria tuturor timpurilor poate fi pusă în paralel cu *memoria akașică* a universului, în mod misterios cunoscută de spiritualiștii inițiați. Pentru fizicieni, fenomenul ar fi legat de cel al spațiului-timp, care, după cum am mai menționat, este curbat de câmpuri puternice de energie⁵⁸, așa cum fotonul este curbat în drumul său, atunci când trece prin apropierea unui soare.

Dacă energia este foarte mare, curba ia forma unui cerc din care fotonul și spațiul nu mai pot ieși⁵⁹.

Astfel, unele memoriei viitorului s-ar putea închide singure, cu posibilită.

Cercul magic fără spațiu-timp.

Înregistrarea cromozomică a tuturor informațiilor care se regăsesc în principiu-viață este probabil de ordine și de unde electromagnetice sau, mai exact de axe magnetice concentrice, dintre care originalul,

închis, dezvoltă, după Einstein, treizeci de miliarde de ani-lumină.

Credem că aceste unde ale memoriei transportă amintirea a tot ceea ce se întâmplă a tot ceea ce s-a întâmplat și a *tot ceea ce se va întâmpla*.

Undele închise în cercul magnetic⁶⁰ (benzi magnetice) al cromozomilor-memorie, care aparțin unui univers mai complex și mai complet decât al nostru conțin amintirea timpurilor trecute, prezente și viitoare.

După inițiați, cromozomii-memorie⁶¹ conțin sufletul lumii (sau al lui Dumnezeu, dacă preferăm acest termen folosit tot timpul) și ar forma partea esențială a corpului uman și a creierului, centrul său energetic.

Pe scurt este posibil dacă nu probabil, ca biologii să descopere mâine că natura secreta a vieții și fenomenul cromozomic sunt guvernate de niște legi superioare în care spațiul în patru dimensiuni este diferit de cel pe care îl cunoaștem noi, adică în care viitorul și trecutul sunt absorbite de un alt timp.

Inteligența sau psihismul⁶²⁴, parte inerentă a vieții, există în orice materie și credem ca anumite condiții de necesitate sau de degradare a energiei pot provoca ieșirea din propria închisoare a acestei inteligențe.

6.

CROMOZOMII-MEMORIE.

Omul este „întrăurit” în profunzime – în inconștient, din instinct sau prin legea biologică – fără ca intelectul său să aleagă sau să participe la procesul acțiunii în cele mai elevate manifestări ale evoluției sale.

Acest fenomen este impus:

— de planul speciei sale, rațiune primordială care îl diferențiază de animale și plante;

— de cunoștințele sale ereditare înregistrate în complexul său biologic.

Imaginile-dorințe.

Utopiile pe care Martin Buber (*Paths of Utopia*), citat de Jean Servier⁶³, le numește „imagini-dorințe”, care provin din adâncurile inconștientului, ar reprezenta un fel de căutare disperată provocată de deziluzie, dezamăgire.

Zei, cetatea lui Dumnezeu, Apocalipsa, Eldorado, aparițiile, fantomele, Atlantida, călătoria spațială, OZN-urile etc. ar fi imagini-dorințe.

Primele țin în mod sigur de o creație, unde nevoia de refugiu și de ideal joacă un rol primordial, dar, pentru alții, problema este mult mai profundă și științifică.

Pentru biologi, „utopiile” precum Atlantida, zborul spațial, OZN-urile, credința păsărilor migratoare într-un pământ-escală atlantic și a lemmingilor (rozătoare din Scandinavia) în existența unui continent dispărut, vecin cu Norvegia⁶⁴, nu provin din dorința necesară sau dintr-o fantasmă, ci din amintirea inconștientă a unor fapte autentice, dintr-un viitor înregistrat pe veci în cuprinsul memoriilor lor secrete.

Tot aici se vor scrie și alte amintiri. În schimb, unele se vor șterge din ce în ce mai mult, iar altele ar putea chiar să dispară.

De acest lucru se tem specialiștii de la Institutul Național de Cercetare Agronomică în privința puiului și a altor animale destinate creșterii intensive și industriale, al căror sistem de selecție excesiv de avansat riscă să provoace dispariția bazei genetice.

Pe scurt, este posibil ca specia naturală a puiului să nu se mai găsească și să fie înlocuită cu o specie analogă, dar nu identică, ai cărei cromozomi și gene ar pierde planul lor inițial, substituindu-l cu un altul.

Teoria imaginilor-dorințe nu este deloc lipsită de fundament în privința credinței religioase.

Aparițiile lui Iisus Hristos, ale Sfântului Mihail sau Sfintei Ecaterina sunt imagini-dorințe (și, într-o oarecare măsură, și cele ale Sfintei Fecioare).

Acest ultim caz are legătură, probabil într-o anumită măsură, cu un fapt autentic sau care pare astfel: venirea pe Pământ, în timpurile foarte vechi, a unei inițiatore sau mamă a omenirii pe care încașii au numit-o Orejona, celții Marea Zeiță, latinii și grecii: Ops și Cybela.

Însă fenomenul, din ce în ce mai frecvent, va aparține de acum înainte științei, savanților din secolul XX care studiază misterul biologic, acela al uluitorilor cromozomi-memorie.

Uluitorii cromozomi-memorie.

Memoria omului și a animalelor preexistă la naștere. De exemplu, este dovedit, grație experiențelor profesorului german Konrad Lorenz, că puiul de găină recunoaște sunetele și vocea pe care le-a auzit pe când era încă în ou⁶⁵ și că păsările învață deja limbajul speciei lor în timpul clocitului.

Ceea ce ieri numeam instinct (noțiune înnăscută), rămânând în același timp adevărat în anumite cazuri (impuls, sentiment motivat de un simț misterios), este cel mai adesea o amintire ereditară transmisă prin cromozomii-memorie sau sistemul nervos.

Prin extrapolare, anumiți biologi cred că fenomenul se extinde la toate regnurile naturii și cosmosului.

De aici putem deduce că universul are și el propriii cromozomi-memorie asemănători cu arhivele akașice ale lumii, presimțite în mod aproape miraculos de secole, de către spiritualiști.

Cromozomii (*hroma*=culoare și *soma*=corp) sunt elemente ale nucleului celular. Au forma unor grăunțe, filamente sau bețișoare, existând în număr constant și par în toate celulele aceluiași individ și ale tuturor indivizilor care aparțin aceleiași specii⁶⁶.

Fiecare individ este „înărurit” pe planul director al celulelor care sunt programatorii unde se înregistrează specia.

Din acest motiv boabele de grâu dau naștere, în mod invariabil, unor tije de grâu, stejarul dă ghinda, și nu ulmul, iar pasărea dă naștere unei păsări, și nu unui mamifer.

Fără nici o excepție!

Prin intermediul cunoștințelor sale ereditare, omul vorbește, construiește, creează unelte și construiește nave spațiale deja programate în celulele sale.

Luați un ou dintr-un cuib de rândunică, puneți-l în incubator și sechestrați puiul astfel încât să nu vadă și să nu audă pe niciunul dintre frații lui. În octombrie, când toate rândunicile vor fi plecate în Africa de Nord sau în Congo, dați drumul păsării devenită acum adult. În mod inevitabil, ea va pleca să-și întâlnească părinții în Africa.

Să fie vorba despre instinctul animalic? Nu: este un joc subtil al cromozomilor-memorie!

Este chiar curios de constatat – fiind, în mod sigur, o coincidență – că rândunicile din Anglia pleacă în fiecare an în Africa de Sud. De parcă, în mod misterios, englezii și rândunicile lor ar avea o atracție către un pământ altădată frecventat de strămoșii lor.

Stejarul oferă o arhitectură ramurilor sale; pasărea își țese sau construiește un cuib; toate regnurile naturii se supun unor legi permanente (mai puțin pe termen foarte lung) pentru aceleași motive și prin același joc.

Acum înțelegem de ce Biblia, evreii, inițiații au proslăvit în fața *maselor și civilizațiilor primitive* necesitatea păstrării sângelui pur, necontaminat, astfel încât să se înfăptuiască programul natural al destinului omenirii.

Misiunea evreiască din timpul lui Moise avea acest scop.

Indivizii nu inventează nimic esențial. Inteligența lor (reflecția, speculația, munca, experiența) le folosește doar la evoluarea socială progresivă, regresivă sau în schimbare, în funcție de directivele planului care este el însuși determinat, după toate aparențele, de legile universale, pe care le putem numi Dumnezeu sau Lege, sau cu un alt termen.

Inteligența, care pare să implice liberul-arbitru și creația, depinde de cunoștințele care se bazează în mod fundamental pe fenomenul memorie.

În concluzie, putem spune că planul fiecărei specii este o memorie inițială și ereditară înscrisă ca prioritate în cromozomi.

În America, Internațional Business Co a construit, în 1967, o bibliotecă atât de complexă, încât poate fi asemuită cu cea a celulelor-memorie. Elementele acestei biblioteci sunt formate dintr-un laser multicolor și un selector de lungimi de undă care înregistrează o sută

de milioane de informații pe o suprafață mai mică de șapte centimetri pătrați.

Procesul fizico-chimic al amintirii înregistrate în cromozomi nu a fost încă descoperit în mod concret de biologi. Amintirile ereditare și cele dobândite mai recent sunt impregnate în celule, fiind întipărite din ce în ce mai bine prin folosirea lor frecventă. Ele nu vor mai exista dacă celulele nu sunt solicitate sau dacă decrepitudinea fizică deteriorează funcționarea lor.

Bătrânul care devine incapabil să structureze anumite planuri pornind de la amintiri recente pierde amintirea informațiilor sale recente, dar păstrează mult mai bine memoria faptelor mai vechi înscrise în cromozomii săi, în timp ce creierul său era capabil să le înregistreze corect.

Misterele visului.

Biologii și fizicienii, prin encefalograme și observații experimentale, scot în evidență mecanismul visului.

Este dovedit că bebelușul de câteva luni visează, dar și animalele superioare – câinii, pisicile, caii, lei, delfinii, maimuțele etc. – până la păsări⁶⁷.

Semnele clinice înregistrate sunt următoarele: ochii se rotesc în orbite, dintr-o parte în cealaltă, iar extremitățile vibrează. Pisicilor le tremură mustățile.

În timpul somnului, activitatea musculară se relaxează total, reluându-și activitatea în timpul visului.

În înregistrarea encefalografică, se observă foarte bine momentul declanșării visului și activității musculare, prin amplitudinea oscilațiilor înregistrate în regiunea pontică a creierului.

Numeroase halucinații sau fenomene considerate misterioase – de exemplu, în anumite cazuri, viziunea unor OZN-uri – pot fi explicate prin lipsa visurilor.

Persoanele care nu visează sau care sunt împiedicate, în scop experimental, să viseze, sunt victimele unor dereglări și halucinații în stare trează: ele vorbesc unui copac, Sfintei Fecioare, unor astronauți; ele îl văd pe diavol, pe Sfântul Mihail sau uriași; au impresia că recunosc oameni pe care nu i-au văzut niciodată...

Visele au loc în timpul somnului, de trei sau patru ori, primul timp al visului fiind și cel mai scurt (aproximativ zece minute); ultimul este cel mai lung (între treizeci și patruzeci de minute).

Dacă un subiect este privat de orele sale de somn, dar i se dă dreptul la cei trei sau patru timpi de vis, el nu suferă nici o dereglare.

Mai folositor decât somnul, mai indispensabil echilibrului nostru, visul pare să aibă o misiune misterioasă, al cărui rol ar putea fi acela de stabilire a unei legături cu originea creației sau menținerea

contactului cu primul tip de spațiu căruia îi aparținem.

Centrul motor al visului este situat în regiunea pontică a creierului, lângă bulb.

Nu este deloc ușor să controlezi dacă bebelușii visează într-un uter, adică înainte de a se naște, dar se pare că așa este. La vârsta de câteva zile, el visează la necesități și dorințe numite „arhaice”: a bea, a face pipi, a-și auzi sau simți mama.

Zâmbetele, urletele, lacrimile etc, despre care credeam că sunt doar expresia unei necesități fiziologice, chiar reprezintă o astfel de necesitate, dar motivată de amintirile „arhaice” dintr-o viață anterioară.

În concluzie, bebelușul sugă, zâmbeste, plânge, așa cum sticlelele își construiește cuibul, cum termita zidește, cum păsările migratoare pleacă toamna, cum pisica își îngroapă excrementele, cum câinele devine prietenul omului: aceste cunoștințe, fenomene, sunt transmise în mod ereditar prin cromozomii-memorie.

Amintiri din viețile anterioare.

Un exemplu și mai frapant sprijină această teză: într-o gospodărie, existau mai multe locuri de adăpat. O cățea obișnuia să bea numai dintr-un singur loc. Ea mânca întotdeauna dintr-un bol albastru, deși celelalte trei boiuri de culori diferite conțineau aceeași mâncare. Femela a murit dând naștere mai multor căței, dintre care unii au fost salvați. La vârstă adultă, câinii beau în mod exclusiv – sau aproape – din același loc ca mama lor și, la fel ca ea, mâncau întotdeauna din bolul albastru.

Fără îndoială, este vorba despre memorie ereditară.

La bebeluși se observă comportamente asemănătoare, care sunt, în totalitate, moștenite de la mamă și de la cea mai îndepărtată ascendență directă până la primul om al creației sau, mai degrabă, până la *Mama originară* atestată de celți și experiențele concludente ale doctorului Friedmund Newmann⁶⁸.

Fără a cunoaște cu exactitate procesul fenomenului, biologii știu acum că cei care conțin memoria a ceea ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla mai târziu sunt cromozomii.

Oamenii se reproduc prin sciziparitate. Așadar, ei sunt nemuritori, adică o parte din corpul și sufletul lor nu dispăre, persistând în timp, prin descendență.

Memoria transmisă de cromozomi – în mod sigur printr-un fenomen de ordin electric – arată că, uneori, crezând că inventăm ceva, nu facem decât să regăsim idei mai vechi prin intermediul amintirilor aflate în cel mai profund loc al eului nostru etern.

Iată ce exclamăm când vedem un peisaj: este extraordinar! Cunoscut acest loc, deoarece îl vedeam deseori în vis! Mi-l amintesc! Și

este adevărat, sau aproape.

Un strămoș al persoanei respective a trăit mult timp în acel loc sau l-a admirat în mod deosebit. Amintirea a fost transmisă în mod ereditar.

Acest lucru îi face pe unii să spună: îmi amintesc să fi fost un anumit personaj... am trăit într-un anumit loc... încă un lucru determinat de cromozomi!

Astfel se explică fobiile și atracțiile noastre: „alergiile”, le-a numit un doctor isteț.

Nu vă place dulceața de mere probabil pentru că unul dintre strămoșii voștri a murit după ce a mâncat dulceață de mere otrăvite.

Vă iubiți câinele, apreciați culoarea portocalie... fiordurile din Norvegia, din rațiuni inerente chiar naturii lucrurilor ce vă atrag, dar dacă sentimentul devine pasional, atunci căutați motivul într-un trecut îndepărtat.

Prin memoria cromozomilor se explică nașterea miraculoasă a geniiilor Leucip, Alexandru cel Mare, Descartes, Mozart etc.

Clarviziunea și cromozomii.

Teoretic, o persoană care doarme poate asista la intrarea lui Carol al VIII-lea în Neapole, sub un cer albastru și însorit, așa cum s-a petrecut la momentul respectiv.

În realitate, ea poate vedea o furtună abătându-se asupra cortegiului, dacă în cromozomii săi a fost înregistrată o scenă de furtună posterioară evenimentului și a avut loc o inducție între amintiri. În acest caz, persoana care doarme va vedea cortegiul defilând prin furtună, ca și cum ea nu ar fi existat, hainele nefiind deloc ude. Printr-o adaptare inconștientă operată de creier, cortegiul ar putea fi dispersat de furtună, iar amintirea ar fi mincinoasă.

Deteriorarea sau alterarea imaginilor-memorie este frecventă atunci când amintirea nu aparține esenței ființei – cazul intrării lui Carol al VIII-lea în Neapole – sau nu a fost întărită printr-o practică îndelungată sau o obișnuință atavică: a suga pentru un copil mic, alegerea unei locuințe situate la malul unui râu pentru un adult, a dansa pentru spaniol, a cânta pentru italian, a fi gastronom pentru francez. Ea explică inexactitatea și incoerența multora dintre visele noastre și, în mod sigur, a anumitor viziuni ale clarvăzătorilor, deoarece clarviziunea, sau întoarcerea în timp, este adeseori un vis avut prin intermediul cromozomilor-memorie.

Mergând mai departe cu speculațiile noastre, am putea spune că inițierea este capacitatea ce ne este dată pentru a ne solicita cromozomii-memorie⁶⁹.

Inițiat este cel care, prin această metodă – sau prin alta – găsește soluții rezonabile, doveditoare pentru misterele care ne obsedează. Cel

care emite afirmații vagi și misterioase, care nu pot fi dovedite, este fie un impostor, fie un visător ai cărui cromozomi au suferit deteriorări grave.

Migrația animalelor.

Anumiți zoologi explică numeroase cazuri de migrație printr-o nevoie inconștientă de selecție a speciei.

Această ipoteză ar fi adevărată pentru lemmingi care se îneacă în mare atunci când specia lor este foarte numeroasă într-o țară, dar și pentru rândunicile care își pierd 50% din efectivul lor în traversarea Mării Mediterane.

Însă această explicație nu este deloc solidă.

Chiar dacă o rândunică din două moare în traversarea mării, selecția nu are un efect capital, deoarece proliferarea se face prin depunerea ouălor de patru-șase ori în fiecare primăvară, și adeseori de două ori pe an.

Fenomenul cel mai interesant pe care zoologii, de altfel foarte calificați, nu l-au observat, este că animalele nu prea își fac griji pentru proliferarea lor. Din contră, grija lor majoră, primordială, este asigurarea perenității speciei, prin orice mijloc.;

Acesta este scopul vieții lor: să trăiască.

În privința selecției naturale, ea este asigurată de natură însăși, așa cum arată și numele: prea multe insecte = proliferarea păsărilor; prea puține insecte = diminuarea numărului dușmanilor lor.

În unele cazuri, este sigur faptul că migrațiile se produc în funcție de anotimpuri, temperatură, posibilitățile de supraviețuire...

Dar este greu de crezut că petrelul¹⁷⁰ traversează Oceanul Atlantic în căutarea hranei și a climei americane, în timp ce Africa îi oferă pădurile, câmpurile, deșerturile, oazele. Oare să o facă pentru selecția speciei? Nu! Petrelul, care nu se înmulțește foarte mult, traversează oceanul imens deoarece este solicitat în inconștientul său de imperative ereditare.

El este ghidat de cromozomii-memorie.

Incursiune panoramică asupra Occidentului.

Povestea rândunicilor, lemmingilor, bizonilor, a tuturor migratoarelor poate fi parțial refăcută ținându-se cont de cerințele lor biologice.

Un lucru extraordinar este că istoricii folosesc aceleași legi pentru rezolvarea problemei istoriei omenirii.

Foarte multe informații importante obținem din faptul că bascii și irlandezii emigrează de preferință în America, fiind primii care au traversat Oceanul Atlantic, că bretonii au descoperit Canada, că incașii

au fost primii sosiți în Polinezia...

Migrația popoarelor are aceleași motive hotărâtoare ca aceea a animalelor, iar istoria civilizațiilor, din punctul nostru de vedere, este doar dezvoltarea logică, naturală și obligatorie a posibilităților înscrise de mii de ani în celulele umane.

Plecând de la acest postulat, ar fi fascinant să încercăm refacerea istoriei popoarelor albe, așa cum s-a derulat ea, și să explicăm, prin jocul cromozomilor-memorie, procesul evolutiv al civilizațiilor.

Acum douăsprezece mii de ani, potopul considerat universal distrugea civilizațiile întregii planete.

Cu toate acestea, au existat supraviețuitori, tăietori de lemne, vânători, oameni ai munților, pe toate cele cinci platouri înalte ale globului: Iran, Himalaya, Abisinia⁷¹, Munții Stâncoși, altiplanul peruvian, de unde au renăscut rasele albă, galbenă, neagră și roșie.

Albii, supraviețuitori din platoul Iranului, după ce au trecut prin încercări îngrozitoare, au repopulat zona și, împinși de o atracție obscură față de patria mamă, au emigrat masiv în Occident, în jurul anului 9000 î.Hr.

Rasa albă a dat numeroase subdiviziuni care complică studiul trecutului nostru îndepărtat; din acest motiv – dacă ne va fi iertat – vom da numele generic de arieni sau chiar celți acestor popoare diferite, dar cu aceeași origine, dintre care ramura celtică este cea mai importantă.

Așadar, celții s-au îndreptat spre Occidentul european, căutând, bineînțeles, fără succes, din Islanda până la Dakar, continentul dispărut al părinților lor, Atlantida.

Aceasta este explicația faptului că megalitii (dolmenele și menhirele) celților se întind din nordul Europei până în Senegal.

Unele etnii s-au stabilit în Europa Centrală, altele în zonele din apropierea oceanului, cum ar fi Irlanda, Insula Man, Țara Galilor, Bretania, Poitou-Charente, Calicia etc., adică departe de orice contact de îmbogățire a cunoștințelor.

În toate aceste locuri, cunoașterea științifică s-a deteriorat, ajungându-se la empirism grosier și vrăjitorie.

O ramură ostilă magiei negre a autohtonilor bretoni, scria Schure, s-a îndreptat spre Est, instalându-se în India, unde a dat naștere unei civilizații remarcabile.

Celții, care se îndreptau spre bazinul mediteranean, au evoluat și mai repede. Au întâlnit alte popoare, de rase și culori diferite, s-au hibridizat cu succes și au putut, cu câteva mii de ani înaintea celților de rasă pură, să construiască civilizații strălucitoare în Egipt, Fenicia și, îndeosebi, în Asiria.

Oamenii albi din Orientul Apropiat și India au fost primii care au ieșit din barbarie, dar nu mai erau „înrauriți” de cromozomii-memorie

intacți, de benzile magnetice moștenite de la strămoșii lor atlânții și hiperboreenii de dinaintea potopului, neputând să asigure dezvoltarea culturii lor care s-a plafonat.

Popoarele de sânge pur: francezii, englezii, rușii, germanii, americanii trebuiau să dezvolte la cel mai înalt grad și până la nivelul atins, pe vremuri, de atlânți și hiperboreeni, civilizațiile metalului, celei și atomului.

Aproape că am ajuns la nivelul marilor civilizații anterioare și, asemenea strămoșilor noștri, ne îndreptăm în mod sigur spre o catastrofă.

Aceeași!

Acest proces evolutiv este în acord cu legile biologice și universale.

Textele sacre hinduse spun că strămoșii arienilor (rasa albă) nu s-au născut pe Pământ, ci pe o stea din Calea Lactee (Sirius este o stea din Calea Lactee). Primul nostru strămoș este Aryaman.

„Drumul lui Aryaman este drumul care duce de la o stea la Pământ” (text vedic).

Izvoarele tradiționale atestă o origine extraterestră a oamenilor din rasa albă⁷², precizând că prima călătorie ale cărei urme s-au păstrat s-a făcut pe traseul Sirius-Pământ.

Emitem cu prudență două date, în încercarea de a situa acest eveniment: anul 13.000, sau în timpul civilizației atlânților, și 10.000, sau după potop.

La a doua imixtiune, atestată de numeroase documente, a fost cea a venusienilor, acum aproximativ cinci mii de ani.

Mult timp, astronomii au crezut că planeta Venus aparținea sistemului solar de miliarde de ani.

Noi am reușit, grație documentelor pe care le deținem, dar și cu ajutorul Observatorului din Paris, să se admită rediscutarea cazului Venus.

Știm că anumiți astronomi, înaintea adevărului care trebuie să apară în timp scurt, admit pătrunderea cometei Venus în sistemul nostru solar acum cinci mii de ani.

Mult timp s-a crezut că istoria omenirii s-a scris în aștri și abia după aceea în cărți. Apoi, o descoperire în biologie a bulversat acest sistem, sau mai degrabă l-a prelungit până la începuturile umanității, adică până la primii strămoși nepă-mânteni... până la Adam, care, în mod sigur nu era evreu, celt sau egiptean.

Până la omul unei stele stinse de miliarde de ani, trecând prin omenirea altor stele antrenate în străfundurile unui univers presupus în expansiune.

Hiperboreenii și atlânții.

Incursiunea noastră panoramică în Occident, pornind de la migrațiile ariene, ne-a făcut să vorbim despre acești mari strămoși, hiperboreenii și atlânții.

Diferențierea lor nu este deloc ușoară, iar părerile privind originea lor sunt destul de divergente.

Tradițiile localizează hiperboreenii sau Marii Strămoși albi în partea de nord a globului: în Hiperboreea înfloritoare, cu o climă minunată și care, totuși, era situată într-o vale presărată cu munți de gheață. Capitala era Tuia sau Thule (Cartea lui Enoh – Platon – Diodor din Sicilia).

Atlânții locuiau pe un continent al cărui centru era reprezentat de Insulele Azore, dar care se întindea de la nord la vest, poate chiar până în țara hiperboreenilor. Acest continent era Atlantida.

Hiperboreenii par să fi reprezentat elita de după potop, statul-major, stăpânii lumii dispărute.

La hiperboreeni a căutat Enoh ordine, a stat de vorbă cu șefi, și aici, la Thule, se păstrează intacte caracterele genetice ale rasei.

Atlânții au fost un popor foarte avansat, pe care l-am putea compara cu americanii sau rușii de la sfârșitul secolului nostru.

Hibridizările care au avut loc au alterat, după toate aparențele, cromozomii-memorie ai atlânților.

Întâietatea pe care o dăm hiperboreenilor este atestată de omagiul pe care foștii mayași, descendenți ai atlânților, îl aduceau Părinților rămași la Thule.

Vechii regi mexicani nu puteau fi înscăunați, este scris în Popol Vuh (cartea sacră a mayașilor), decât după ce treceau prin Thule, unde primeau investitura oficială.

Se crede că, după potop, un grup mic de supraviețuitori s-a întors în Hiperboreea, sau mai degrabă în ceea ce mai rămăsese din ea, deoarece devenise o insulă bătută de valurile înghețate ale Oceanului din nord.

Ram părăsește Celția.

Așadar, după potop, marea ramură a celților a căutat Atlantida, din Islanda până la Dakar.

Oare ramura populației arya s-a dus direct din Iran în India? Posibil.

Totuși, susținem, mai degrabă, teza lui Schure⁷³: celții din Bretania, după câteva mii de ani de supraviețuire culturală, dificilă, dar în linia tradițională, au căzut, treptat, în empirism, ajungând la practicarea generalizată a magiei sângeroase.

Un grup conștient, condus de Ram, în scopul păstrării cunoașterii transmise și a elitei, a emigrat în India, urmând un itinerar binecunoscut, unde se află dolmenele, menhirele, dar și piramidele.

Astfel, în cătunul breton au mai rămas doar celții cel mai puțin evoluți, de la care nu s-ar fi putut extrage esența geniului nostru ancestral.

Ceea ce este valabil pentru Bretania este și pentru Irlanda, Țara Galilor, Poitou, Masivul Central, Galicia și Corsica.

Aceste cătune au constituit mlaștina unde evoluția s-a împotmolit de-a lungul a mii de ani.

Ramura celtă emigrată în zona Mării Mediterane a evoluat foarte repede. Celții de pe continent – slavii, caucazienii, germanii, galii – au contribuit la strălucirea civilizației. Probabil că scandinavii, apoi bretonii, britonii, irlandezii și galezii erau cei care urmau să aducă la apogeu geniul oamenilor albi.

Celții sunt atlanți.

Un studiu superficial, dar certificat de istoria ultimelor două milenii, are ca efect nașterea unei judecăți de valoare destul de uimitoare și, credem noi, deloc remarcată.

De la Polul Nord, la șazece de grade latitudine: zona oamenilor albi și blonzi, a înțelepciunii și a calmului.

De la șazece de grade la treizeci de grade: zona oamenilor mai puțin albi și blonzi, a inteligenței active.

Sub treizeci de grade, oamenii au o carnație mai închisă la culoare sau sunt negri, zona fiind în regres în ceea ce privește potențialul intelectual.

Aceste afirmații ne fac să credem că anumiți nordici sunt descendenții puri ai hiperboreenilor, în timp ce celții, în general, sunt de origine atlantidiană, meșiși născuți din autohtoni tereștri și hiperboreeni „veniți din cer”.

Oare centura polară hiperboreeană a înțelepciunii se va bizui într-o bună zi pe zona de activitate slabă a atlanților? Este greu de crezut, dar este sigur că popoarele celtice ar primi cu mai multă plăcere un Mesia alb și blond, cu ochi albaștri, gen Apollo, și o Fecioară nordică cu părul lung și deschis la culoare, de tip Velleda, decât un Mântuitor negru venit din Orientul Apropiat.

Merită să menționăm că, pe bună dreptate sau nu, Iisus a fost întotdeauna înfățișat din punct de vedere fizic cu tipul galic.

Arya, sanscrita și Vedele.

Ramura ariană stabilită în peninsula Deccan s-a încrucișat și ea cu misterioșii dravidieni, care probabil erau supraviețuitori de pe continentul Mu. De aici a avut loc stabilirea castelor în India.

Singurele arhive vechi ale strămoșilor noștri se află la indo-europeni. Ele sunt Vedele⁷⁴.

Aceste scrieri sacre, care la origine relatează istoria strămoșilor noștri de după potop, sunt de o valoare inegalabilă, ele fiind

interpolate.

Deteriorările cromozomice ale hindușilor, hibridizarea lor au modificat în mod periculos mesajul primitiv, până la a face din Vede o simplă poveste a arienilor din India, prin adăugiri și alterări succesive.

Vedele cuprind: Riga-Veda, Yajur-Veda, Sama-Veda, Atharva-Veda.

Doar Rig-Veda este foarte veche: ea oferă o învățătură și informații despre cosmogonie și cultul arienilor, despre dam (damă, femeie), care a avut un rol important pentru toți celții, despre soma sau licoarea de inițiere, asemănătoare

Cu hidromelul⁷⁵ galic, și despre o mitologie care servește drept model pentru cea mai mare parte a mitologiilor europene.

Vedele sunt scrise în sanscrită, limba-mamă a tuturor limbilor familiei indo-europene, limbă universală după toate aparențele, cel puțin pentru popoarele legate de civilizația hiperboreenilor și atlantiilor.

Se pare că ele au fost scrise în urmă cu patru mii de ani (în realitate mult mai mult). Lingviștii consideră sanscrita cea mai perfectă limbă din lume (sid), îndeosebi grație rezonanței sale cu ideea. Afinitățile sale față de limbile celtice au fost subliniate de elvețianul Adolphe Pictet⁷⁶.

7.

CELE CINCI INSULIȚE DE PE GLOB.

Potopul nu mai este o ipoteză, el a devenit o certitudine istorică.

L-am fi putut numi diluviu (potop, în latină) dacă geologii, pentru a-și evidenția ostilitatea față de realitatea cataclismului, nu ar fi stabilit o legătură a termenului cu aluviunile cuaternare ale fluviilor noastre.

Imaginați-vă anul 10.000 î.Hr.

În jurul anului 10000 î.Hr.⁷⁷, ghețarul continental, astăzi cu dimensiuni mult mai mici, mărginește Green Land sau Hiperboreea unde, conform tradițiilor, s-a dezvoltat o civilizație excesiv de avansată.

Spunem excesiv de avansată, deoarece limitele au fost depășite, iar oamenii, savanți, aroganți și periculoși, vor redeveni lutul stării lor inițiale. Tradițiile ne asigură: cataclismul a început printr-un incendiu gigantic al planetei. Oamenii au fost arși de vii sau înecați, unii dintre ei fiind metamorfozați în animale⁷⁸.

Ploaia de foc care a precedat invazia apelor poate avea cel puțin patru cauze:

1. Trecerea unei comete, coliziune ușoară, ploaie de meteoriți sau explozie de asteroizi.

2. Erupții vulcanice.

3. Explozii nucleare sau război atomic provocat de locuitorii Pământului.

4. Semnal extraterestru. Manifestare (prea) brutală a civilizațiilor cosmosului, în scopul trezirii atenției pământenilor. Șocul unei imense rachete spațiale prăbușite în Statele Unite sau Mongolia. În definitiv, explozia din taiga din 1908, înmulțită cu 1000 sau 100.000.

Ghețarul se sparge, lovind munții Scandinaviei, acoperă continentele, agitănd oceanele.

Celția este împărțită de Canalul Mânecii, având la nord Anglia, Insula Man, Irlanda, și Galia, la sud.

O mare parte din Bretania și Aquitania este înghițită de ape. Restul planetei suferă modificări însemnate; apar continente din abisuri, altele dispar înghițite de pământ sau acoperite de munții care se prăbușesc. Ca o vedere generală, globul este o magmă fumegândă greu de definit, un vârtej în care, în vuiete, trosnete și haos, se modelează geografia viitorului.

Nu vrem să ne erijăm în vizionari, dar oare nu așa au descris Strămoșii cataclismul? Nu așa s-a și întâmplat în fața ochilor îngroziți ai supraviețuitorilor?

Totuși, din acest glob terestru în care invazia apelor termină acțiunea incendiului, au ieșit la suprafață câteva insulițe ferite de foc și acțiunea violentă a talazurilor.

Aceste insulițe reprezintă cele cinci mari platouri ale globului, a căror altitudine medie și ale căror vârfuri ating două mii, respectiv patru mii de metri.

Valurile ating două mii de metri.

Înălțimea valurilor din timpul potopului a fost estimată, în funcție de altitudine, între două mii și patru mii de metri.

Această afirmație se bazează pe mai multe elemente:

1. Având în vedere că omenirea a fost aproape în totalitate distrusă, dar că, totuși, au existat câțiva supraviețuitori, trebuie să presupunem că apele au ocolit cele mai înalte platouri unde locuiau câțiva defavorizați ai sorții: vânători, ciobani, tăietori de lemne. Altfel spus, „pleava” civilizației de dinaintea potopului.

2. Conform tradiției, singurii supraviețuitori au fost cei care au escaladat munții înalți. Or, este greu de crezut că locuitorii văilor au avut timp să efectueze o ascensiune care cerea, în general, mai multe ore, dacă nu mai multe zile de mers greoi, deoarece știm că valurile înalte au apărut brusc.

3. Biblia vorbește despre muntele Ararat pentru salvarea lui Noe;

Xisuthrus, în Caldeea, își pune arca pe muntele Korkura; Manu al hindușilor se duce pe platoul din Himalaya; Bochica, pentru America de Sud, se refugiază în altiplanul Anzilor, și Cocox, Noe al mexicanilor, se retrage în Sierra Madre. Indienii din America de Nord vorbesc despre Munții Stâncoși, iar triburile din Africa menționează despre platoul etiopian ca fiind punctul de adunare al supraviețuitorilor respectivi.

Vârfurile tuturor acestor munți depășesc patru mii de metri altitudine.

4. Elefanți surprinși de o înălțare bruscă a pământului au fost găsiți înghețați în Asia Centrală, la o altitudine de patru mii de metri. Așadar, trebuie să admitem că acest cataclism diluvian a provocat deformări foarte mari ale scoarței terestre. Elefanții au murit din acest motiv, iar apoi au fost prinși în ghețurile de după potop.

Apariția a cinci insulițe.

Dacă ne imaginăm un glob terestru inundat și bătut de valurile care escaladează și distrug munții până la o altitudine de patru mii de metri, ce vom vedea apărând după terminarea cataclismului?

Vom vedea apărând cinci platouri înalte:

- platoul mexican;
- altiplanul din Peru;
- platoul din Abisinia;
- platoul din Iran;
- platoul din Himalaya.

În mod sigur au mai existat și alte insulițe sau vârfuri unde s-au putut refugia oamenii – și ne gândim la Groenlanda, unde valul seismic a avut intensități mai mici, deoarece el a plecat de la Polul Nord⁷⁹. Dar, practic, numai cele cinci platouri ale globului au fost ferite de potop.

Dar de unde consideră geologii și arheologii că au pornit rasele umane?

- Din Peru și Mexic pentru rasa roșie⁸⁰.
- Din Abisinia pentru rasa neagră.
- Din Iran pentru rasa albă.
- Din Himalaya pentru rasa galbenă.

Din aceste zone, și nu din altă parte. Și niciodată din văi, unde omenirea a luat naștere. Nu este tulburător?

Dacă oamenii nu și-au stabilit leagănul în câmpiile bogate din Eyries, Touraine, Ucraina sau Florida, înseamnă că au avut un motiv întemeiat: ei nu au putut începe decât de la muntele înalt deloc fertil.

Potopul universal aduce o explicație plauzibilă fenomenului, iar această constatare reprezintă dovada evidentă a unui cataclism în urma căruia au supraviețuit doar câțiva indivizi.

Foarte puțini supraviețuitori.

Potopul universal, care corespunde potopului lui Ogige, a provocat dispariția aproape a întregii omeniri, deoarece tradițiile menționează:

- Opt supraviețuitori, conform Bibliei.

- Doi supraviețuitori în timpul potopului lui Deucalion, în mitologia greacă.

- Două mii nouă sute unu supraviețuitori, în mitologia persană.

- Între doi și șase, în potopul asiro-babilonian (atribuit lui Venus).

- Între zece și o mie de supraviețuitori, în potopul caldeean al lui Xisuthrus.

- Un supraviețuitor, în potopul lui Manu (cel mai vechi), al lui Catapatha-Brahmana.

- Între patru sau cinci supraviețuitori, într-o versiune greacă unde potopul lui Ogige este mai vechi decât cel al lui Deucalion.

- Opt supraviețuitori, în potopul lui Manu {Mahabharata}.

- Opt supraviețuitori, în potopul lui Satyavrata.

- Doi supraviețuitori, în potopul kymrisilor (celții belgieni).

- Doi supraviețuitori, în Edda scandinavă.

- Doi supraviețuitori, în potopul lituanienilor.

- Doi supraviețuitori, în Insulele Canare de la Ecuator.

- Între cincizeci și o sută de supraviețuitori, în potopul lui Bochica (Columbia)

- Între cincizeci și o sută de supraviețuitori, în potopul șișimecilor în prima eră numită atanotiuli (soarele apelor). El este numit: potopul universal.

- Doi supraviețuitori, în potopul mexican al lui Coxcox.

- Patru supraviețuitori, conform tradițiilor din Brazilia.

- Câțiva supraviețuitori, în potopul din Noua Californie, ai incașilor etc. Fără să ne mulțumim doar cu tradiția, cifrele pe care ea ni le oferă de la un pol la celălalt, și de la est la vest, dovedesc că numărul supraviețuitorilor a fost extrem de mic.

Cea mai mare parte a speciilor animale s-au salvat, fiind posibil ca ele să fi presimțit pericolul.

Această presimțire nu poate fi explicată în mod rațional, ea scapă de sub controlul analizei sistematice fiind totuși un fenomen dovedit.

Legenda referitoare la arca lui Noe, chiar dacă nu este lipsită de fundament, nu poate explica supraviețuirea animalelor.

Este sigur că arca, dacă ar fi existat, ar fi trebuit să fie construită într-un mod la fel de științific precum cele mai moderne nave-meteo sau vase-laboratoare din zilele noastre.

Pentru ocrotirea multor specii sensibile la frig sau la călduri

excesive, la umiditate sau la uscăciune, pentru a separa oile de lupi, pentru a asigura fiecăruia o temperatură ideală, o hrană potrivită, trebuia, în mod obligatoriu, să se folosească electricitatea sau electronica.

Cazul egiptean.

O altă enigmă, de data asta referitoare la omenire, ne solicită curiozitatea: „cazul egiptean”.

Până în anul 4000 î.Hr., în lume nu s-a dezvoltat nici o civilizație importantă, mai puțin în Egipt.

Mai înainte, pare imposibilă găsirea urmelor arhitecturale – mai puțin în grote – potopul erodând o parte din suprafața Pământului, în primul rând văile unde erau situate orașele și mărturiile activității umane.

Cataclismul, menționat în multe rânduri de hinduși, babilonieni, caldeeni, evrei, nordici și ameridieni, aproape că nu există la egipteni, lucru care, probabil, i-a incitat pe istorici să-i respingă existența.

*Totul pare că s-a petrecut de parcă populațiile Nilului nu ar fi cunoscut niciodată potopul*⁸¹. Și, într-adevăr, ele nu l-au cunoscut, deoarece Valea Nilului nu are decât douăsprezece mii de ani; înainte, fluviul nu se revărsa în Marea Mediterană!

Așadar, într-o țară nouă a luat naștere, acum aproximativ opt mii de ani, cea mai veche dintre civilizațiile noastre istorice, fapt care ne permite să afirmăm că, la puțin timp după potop, hiperboreenii⁸² sau atlânți s-au stabilit în văile înalte ale Nilului.

Să fi coborât ei din cer, asemenea „îngerilor” din Biblie? Nu întâlnim nici o altă mențiune a unei astfel de apariții în mitologia egipteană. Totuși, trebuie menționat că simbolicul disc înaripat, asemenea celui al asiro-babilonienilor, este semnul misterios pe care-l găsim pe cea mai mare parte a templelor⁸³. Așadar, inițiatorii nu au putut veni decât de pe cel mai apropiat platou, cel etiopian, locuit de negri, dar este greu de imaginat că acești supraviețuitori, care erau ciobani, tăietori de lemne și vânători, posedau resursele necesare reinventării civilizației dispărute.

Printre ei se aflau savanți, lucru care nu poate fi explicat decât prin existența în Etiopia a unei baze strategice sau științifice, asemănătoare laboratoarelor pe care marile națiuni ale secolului XX le-au construit în mai multe zone înalte ale globului: Munții Wilson, Palomar, vârful Sudului etc.

Această bază trebuia să fie echipată și prevăzută cu provizii care să asigure o subzistență de cel puțin câteva luni.

După terminarea cataclismului, supraviețuitorii au coborât în zone mai puțin ostile, instalându-se în văile înalte ale Nilului.

În mod sigur ei s-au confruntat cu probleme mari, începând cu

cea a iradierii, epidemiilor și a lipsei de alimente proaspete⁸⁴, dar este evident că au existat supraviețuitori ai potopului, iar cei din Etiopia erau privilegiați.

„Miracolul egiptean” în artă și știință nu se poate justifica decât printr-o explicație de acest ordin:

După cinci sau șase mii de ani de viață socială în timpul cărora civilizația s-a dezvoltat în Valea Nilului, Teba, până la Sais, egiptenii aproape că au uitat chinurile potopului, fapt cu atât mai logic, cu cât pentru ei inundațiile reprezintă o binecuvântare a cerului.

O femeie poate reface lumea.

Supraviețuitorii de pe platoul din Etiopia erau împărțiți, după ipoteza noastră, în două clase sociale: cea a savanților și cea a autohtonilor negri.

Savanții atlanți trebuie că erau cu toții bărbați și, pentru asigurarea perenității rasei, au fost nevoiți să se unească cu o femeie de culoare neagră.

Deoarece tradițiile potopului fac referire numai la bărbați, credem că numărul femeilor supraviețuitoare a fost extrem de mic. Poate că nu a mai rămas decât una singură pe întreg continentul; de aici reiese prețul inestimabil pe care primii oameni de după potop l-au acordat femeii, lui Mater, de unde a pornit umanitatea⁸⁵.

Acest sfârșit de lume face, în mod fantastic, să coincidă degradarea morală a oamenilor, menționată în texte, cu focul cerului și invazia apelor.

Mai exact, aceste coincidențe extraordinare se înscriu în normele universale, de care se leagă aventura noastră umană.

În preajma producerii cataclismului cosmic, civilizațiile sunt prea avansate, prea periculoase (sau invers), și atunci se produce explozia inevitabilă.

Asemenea fructului și păstăii la intrarea în cataclismul iernii, omul putrezește și explodează la apropierea unui nou ciclu cosmic.

Teza menționată mai sus se află în acord cu legile evoluției, deoarece însăși natura i se supune.

Ar fi stupid ca revoluția să se producă atunci când civilizațiile nu sunt coapte, nu sunt puse la punct. Ar fi illogic. În schimb, este rațional să gândim că totul este orchestrat – inclusiv neprevăzutul – de niște legi adeseori obscure, dar întotdeauna științifice și universale.

8.

CONTINENTE DISPĂRUTE.

Deriva continentelor postulată de Alfred Wegener la începutul

acestui secol, ridicarea bruscă a fundurilor marine, prăbușirea nu mai puțin bruscă a pământurilor ieșite la suprafață ne fac să credem că întreaga configurație a Terrei a fost deseori transformată în cursul timpului.

Herodot relatează că preoții egipteni din Teba i-au povestit că, în timpul mileniilor precedente, *soarele a răsărit de patru ori, contrar obiceiului său, și a apus de două ori acolo de unde răsare acum.*

Oare Pământul s-a rotit în sens invers?

În legătură cu răsturnările cosmice, Papirusul Magic Harris ne asigură că *Sudul a devenit Nord și că Pământul s-a întors.*

Multe manuscrise vechi, precum Papirusul de la Ermitaj și Ipuwer, se referă la aceleași fenomene folosind exact aceiași termeni.

În ultima perioadă, la un stadiu mult mai redus, Pământul a cunoscut unele modificări. În 1883, s-a produs scufundarea parțială a insulei Krakatoa, în Indonezia: cele două treimi de pământ ieșit la suprafață s-au prăbușit într-o prăpastie marină adâncă de trei sute de metri.

În Marea Chinei, în Atlantic, au apărut insule și într-o zi au dispărut. În urmă cu treizeci de mii de ani, Marea Mânecii era un pământ ieșit la suprafață care lega Franța de Anglia. La 2 octombrie 1957, o insulă vulcanică a apărut lângă insula Fayal, în Azore. Din secolul al XVII-lea au apărut – cel puțin pe hărțile marine – și au dispărut sau au rămas de negăsit Insula Grande, Insulele Aurora, Insulele Saxembourg, Thompson și Lindsay în Atlantic; Insulele Companiei Regale, Insula Smaraldului, Dougherty și arhipelagul Nemrod în Pacific... Pe scurt, de două mii de ani, peste două sute de insule, după apariții efemere, s-au scufundat în abisuri.

Tradiția, uneori memoria au păstrat amintirea acestor bulversări geologice, brodând adeseori, adăugând, inventând chiar planete în contul galaxiei noastre, deoarece în timpul lui Pitagora se presupunea existența unui Anti-Pământ, gravitând în jurul Soarelui, la polul opus, atât de bine, încât astrul îl ascundea tot timpul.

Totuși, o dată sau de două ori pe an, era posibilă observarea conturului acestui Anti-Pământ care are și astăzi partizani.

Hiperboreea.

Atlantida despre care a vorbit Platon, pe care o situăm între America de Sud și Tropicul Racului, este fără tăgadă cel mai celebru dintre continentele dispărute. În aceeași ordine de idei, din cele mai îndepărtate timpuri (Herodot, Diodor, Pliniu, Vergiliu), oamenii au crezut într-o altă insulă probabil legendară: Țara hiperboreenilor, situată în zona arctică.

Este sigur că într-o anumită epocă geologică foarte veche, Ecuatorul și polii și-au schimbat locul, astfel încât regiunile polare s-

au bucurat de o climă tropicală și de o floră luxuriantă.

Totuși, tradiția vorbește de o insulă de gheață înconjurată de munți înalți, unde trăiau oameni aproape transparenți: hiperboreenii. Navigatorii greci și babilonieni ar fi văzut insula înconjurată de corola ei diamantină, viziune atât de minunată, încât au căzut în genunchi și s-au rugat zeilor lor.

Sclipirea gheții provoca o lumină ireală și în interiorul ținutului domnea o căldură blândă unde se aclimatiza perfect o vegetație plină de verdeață. Nici un contact nu părea să existe între insulă și restul lumii; totuși, un pasaj secret (subteran?) ar fi existat până în Germania de Sud. Femeile hiperboreene erau nespuse de frumoase, iar a cincea femeie născută în fiecare familie era înzestrată cu calități extraordinare de clarviziune.

Când insula a devenit de nelocuit „din cauza răcirii polilor”, scrie Sylvain Bailly, locuitorii ei au emigrat în Europa și în America, și – tot conform tradiției – femeile hiperboreene și-au păstrat calitățile ereditare de frumusețe și de prezicere a viitorului, și-au ales soți de mare valoare și au dat naștere unei descendente feminine de elită, care ar mai putea să fie recunoscută și azi după inteligența excepțională și frumusețea deosebită.

Ferekyde din Scyros, cel care l-a inițiat pe Pitagora, ar fi fost un descendent al hiperboreenilor.

Tara Mu.

Altă pereche legendară, dar a Atlantidei de data asta, este Lemuria sau Țara Mu, care este situată în Oceanul Indian.

Misteriosul continent Mu se întindea aproape peste întreg Oceanul Pacific, de la strâmtoarea Bering în Australia, din India până în California.

La drept vorbind, existența lui nu se bazează decât pe afirmații insuficient dovedite și pe tăblițele „colonelului” englez James Churchward, pe care nimeni nu le-a văzut vreodată.

Pe la 1868, colonelul, aflându-se în India, a devenit asistentul marelui-preot al unui templu-colegiu și a studiat cu interes inscripțiile de pe un vechi basorelief. Colonelul a mai aflat că în arhivele secrete ale templului se aflau tăblițe de argilă, acoperite cu texte scrise de așa-numiții naacali (frații sfinți) pe terra-mamă dispărută, numită Mu. Tăblițele se aflau într-un ambalai și nu trebuiau să fie citite niciodată, dar colonelul s-a folosit de o stratagemă ca să-și satisfacă marea curiozitate.

„Ar fi înțelept, a zis el, să verificăm două ambalaje ca să ne putem da seama cât de bine se păstrează mesajele.”

Marele-preot, care și el ardea de nerăbdare să vadă tăblițele, nu s-a lăsat rugat prea mult, scoțând două dintre ele din învelișul lor de

pânză.

Și atunci nu se putea să nu se vadă caracterele imprimate în argilă. Imediat s-a constatat identitatea lor cu inscripțiile de pe basorelief! Pe scurt, cele două tăblițe au fost traduse și, după aceea, toate celelalte. Ele conțineau geneza lumii și povestea scufundării continentului Mu, cu doisprezece mii de ani înainte de Hristos.

Geologul William Niven a găsit în Mexic tăblițe indescifrabile, iar Churchward a susținut descoperirea, afirmând că literele hinduse și mexicane de pe tăblițe erau identice. El a mai pretins că, grație cheii hinduse, a tradus cele două texte mayașe celebre: Codex Cortesianus și Manuscrisul Troano!

Neobosit, colonelul a străbătut lumea în căutarea unor confirmări, și atâta zel inspiră simpatie, ba chiar și încredere.

Poporul de pe continentul Mu, care ar fi colonizat pământul întreg, se numea uigur și capitala era situată în Asia, acolo unde profesorul Koslov a descoperit – în deșertul Gobi – la o adâncime de cincisprezece metri sub ruinele de la Khara-Khota, un mormânt pictat, vechi de vreo optsprezece mii de ani.

Sarcofagul conținea rămășițele pământești ale unei regine și ale unui rege purtând (după Churchward) emblemele MU: un M, Tau și un cerc traversat vertical de un diametru.

Un manuscris descoperit într-un vechi templu budist de la Lhasa, în Tibet, povestește și el sfârșitul Țării Mu, iar vasele preistorice găsite la Glozel, în 1925, ar reproduce semnele și scrierea uigurilor.

Apogeul Țării Mu s-ar situa în urmă cu șaptezeci și cinci de mii de ani, dar imperiul ar data de o sută cincizeci de mii de ani și chiar mai mult.

În zilele noastre, o sectă americană din Ramona (California) perpetuează teoriile lui Churchward și, printr-o ciudată coincidență cu tradițiile despre Tiahuanaco, studiază caracterul venusian al civilizației Țării Mu.

Colonelul englez nu a prezentat niciodată dovada existenței tăblițelor hinduse. Totuși, putem fi frapați de două fapte semnificative:

1. Churchward ar fi putut, fără voia lui, să se piardă în niște traduceri fanteziste, dar este sigur că nu a inventat existența tăblițelor.

2. Toată teoria pe care a construit-o și care era incoerentă în urmă cu optzeci de ani a fost puternic întărită de descoperirile de la Tiahuanaco și de la Glozel.

În realitate, avem certitudinea că biblioteci secrete există în India și în Europa, la Vatican, la Escorial și chiar în Franța. În aceste condiții, se poate înțelege foarte bine că Churchward nu a vrut niciodată să dezvăluie unde a citit tăblițele și, firește, nu avea cum să le arate.

Alt punct în favoarea colonelului ar fi faptul că și-a cheltuit averea și și-a petrecut ultimii ani din viață parcurgând lumea în căutarea unor confirmări, ceea ce nu se potrivește cu comportamentul unui glumeț răutăcios.

Teoria lui Wegener.

Totul decurge din teoria lui Wegener despre deriva continentelor, confirmată de descoperirile profesorului Stuart Blackett, laureat al Premiului Nobel pentru fizică. Acesta a declarat:

Este foarte probabil ca acele continente să se fi depărtat unele de altele din perioada Paleozoicului. De exemplu, cred că în cei patru sute patruzeci de milioane de ani care preced epoca cuaternară, America de Nord s-a depărtat cu aproximativ trei mii de mile de vechiul continent.

Ceea ce înseamnă că, în epoca terțiară, Americile erau lipite de Europa și de Africa.

Putem să nu fim de acord cu profesorul Blackett în privința estimării cronologice a epocilor geologice, căci sunt pur și simplu „estimate”, patru sute de milioane de ani putând foarte bine să fie înlocuiți cu patru milioane, sau chiar cu patru sute de mii de ani – preistoria nu e deranjată de astfel de aproximări – dar derivatele continentale constituie o ipoteză acceptabilă.

Globul terestru – grosso modo – este format dintr-un nucleu central, „nife” (nichel-fier), înconjurat de „sima”, formată în principal din silicați de magneziu.

Sima este plastică-vâscoasă, este o pastă care se întărește treptat până la scoarța terestră propriu-zisă pe care o cunoaștem: „sial” (siliciu și aluminiu).

Continentele ar fi în fond un fel de insule tari care plutesc pe sialul vâscos.

„La origine, spune Wegener, trebuie să fi fost o singură masă continentală pe care rotația Pământului a tins să o repartizeze pe întreaga suprafață a globului. America a derivat spre vest, Australia spre est, Antarctica spre sud și Groenlanda s-a deplasat spre nord.”

Sir Stuart Blackett a calculat că Marea Britanie ar deriva spre nord-vest cu șase metri pe secol; se știe că Groenlanda se deplasează spre vest cu o viteză de 90 cm pe an, și, în curând, sateliții americani și rusești, exprimând cu exactitate distanțele dintre continente (încă aproximative), vor permite măsurarea fidelă a derivatei Americii față de bătrânul continent.

Este foarte probabil ca aceste derivate să nu fie constante, suferind încetiniri sau accelerări bruște și accidentale, astfel încât tradiția continentului Atlantida să poată fi examinată într-o lumină nouă.

Atlantida despre care vorbește Platon ar fi fost America, pe atunci „ancorată” în Oceanul Atlantic destul de aproape de coastele Africii și Europei; o derivă brutală ar fi dus la un cataclism și la o prăbușire sau la o scufundare parțială.

Bineînțeles, totul e doar o ipoteză, dar „foarte posibilă”, mai ales dacă luăm în considerare „smulgerea” americană deosebit de intensă pe linia ecuatorială, acolo unde rotația terestră se face simțită cel mai puternic.

Această ipoteză, fără să le acrediteze cu adevărat, conferă totuși o anumită verosimilitate tradițiilor care vorbesc despre Atlantida, Mu, Lemuria și despre acele insule arctice, Groenlanda, Islanda, Spitzberg, desprinse din continent.

Un singur obstacol: geologii și specialiștii în preistorie vorbesc de milioane de ani, sfidând memoria umană. Și dacă aceste estimări ar fi considerabil de exagerate?

În urma cercetărilor făcute de savanții americani în cadrul proiectului „Mohole”, s-a ajuns la concluzia că asupra evaluării vârstei oceanelor s-a comis totuși o eroare.

Căldura în primul rând, provenind fie de la o masă internă aflată în supra-fuziune, fie din radioactivitatea naturală a rocilor, nu corespunde definițiilor gradului geometric al geologilor.

Asemenea, grosimea sedimentelor traversate de sonde, înainte ca ele să atingă straturile dure ale pământului, nu corespunde cu vârsta admisă a oceanelor.

Se credeau vechi de un miliard de ani.

Or, ar fi fost de ajuns nouăzeci de milioane de ani pentru formarea a cinci sute cincizeci de metri de depozite medii care există astăzi.

Este cât se poate de evident: în privința evaluării vârstei oceanelor, savanții au comis o mică greșeală: un miliard de ani în loc de nouăzeci de milioane de ani; asta înseamnă că globul ar fi de douăzeci de ori mai bătrân decât se afirmă!

Nici astronomii nu pot avea cele mai corecte informații: tehnicienii de la Observatorul de pe muntele Palomar din America afirmă existența între 100 % și 200 % a erorilor în calculele lor privind măsurătorile universului. De exemplu, galaxia noastră ar fi mai mare decât credem noi cu șaiszeci de mii de ani-lumină, sau chiar șaiszeci de milioane!

Tezele iui Hoerbiger.

În mod sigur, tradiția nu ne oferă o garanție mai bună, însă nu ar fi deloc absurd să ne imaginăm că America-Atlantida, sau chiar o insulă mare, înghițită de ape în momentul de față în jurul Bermudelor

sau sub Marea Caraibelor, a existat în Oceanul Atalantic acum douăzeci de mii de ani.

Teoriile iluministului german Hans Hoerbiger, preluate de Denis Saurat⁸⁶, dau la o parte în mod deliberat orice date științifice și „strică” repartizarea continentelor și a mărilor.

Pe scurt, pentru Hoerbiger, cosmosul este guvernat de o luptă neîncetată între frig și cald, între gheață și soare. Luna se apropie și se depărtează de Pământ, atrăgând mai mult sau mai puțin oceanele, care acoperă munți și seacă funduri marine.

În acest complex cosmo-filosofic, omul este asociat în mod intim evoluției naturii și, în funcție de influența lunară, suferă transformări dezordonate. Când e atins de gigantism (când Luna apropiată exercită o atracție dublă), când e strivit de o apăsare de plumb.

În funcție de aceste date, omenirea noastră provenită din giganți blonzi, cu o frumoasă piele albită în aura ghețurilor eterne, reînvie vechiul mit ancestral al țării hiperboreene, al oamenilor ei superiori și al încântătoarelor femei care ghiceau viitorul.

O astfel de ipoteză era foarte potrivită pentru a-l seduce pe Adolf Hitler, care avea nevoie, pentru refacerea globului, de o nouă mitologie.

Or, Hans Hoerbiger îi aducea asta și încă și mai mult: o știință exaltată, cu totul diferită de vechile principii care stabileau alte norme de fizică, de chimie, de literatură și de arheologie. Această concepție politico-romantică a lumii ce va să vină, calchiată pe reconstituirea de mare spectacol a trecutului tradițional, ar fi putut să furnizeze omenirii o știință diametral opusă conceptelor clasice.

Visul fantastic al lui Hoerbiger și Hitler nu era nici mai fals și nici mai nebun decât cel al lui Einstein-Kennedy-Hrușciiov.

Invazii lunare.

În Franța, ipoteza „primistoricului” Marcel Boscher, foarte personală, se apropie de teoriile lui Hoerbiger, Bellamy și Saurat. Luna joacă în cadrul ei rolul principal.

Ea poate să sugereze și legături cu Țara Mu.

Conform acestei teorii, Luna ar fi determinat o rezultantă mecanică, din cauza cataclismelor declanșate, și una socială, prin cucerirea militară a unui popor lunar.

Această ipoteză provine dintr-un vast și surprinzător ansamblu cosmogonic, metafizic și fizic, depărtându-se în mod deliberat de știința rațională.

Ea pornește de la un postulat: totul este energie-materie indisociabilă, nediferențiindu-se decât prin potențial în cazul energiei și prin masă în cazul materiei. Principiul mecanic al lumii este gravitația și atracția produsă de energia-materie.

O diferență constantă de potențial magnetic echilibrează alimentul-motor al celulei vii: oxigenul. Pe scurt, viața și evoluția oamenilor sunt condiționate de acest potențial magnetic și de oxigen.

Omul originar, trăind într-un mediu perfect echilibrat, era un fel de zeu ale cărui celule se regenerau singure în totalitate. Nu cunoștea nici suferința, nici moartea și era înzestrat cu perceperea tuturor lucrurilor – cunoașterea – prin capacități psihice dezvoltate care îi permiteau să se lipsească de progresul tehnic și acționa în modul unor posturi emițătoare și receptoare de televiziune. Statura lui era de aproape trei metri, iar gigantismul constituia ceva comun regnului vegetal și animal.

Se pare că regăsim aici starea de grație și raiul timpurilor biblice. Decăderea, păcatul originar nu au fost provocate de Eva, ci de mecanica cerească, de Dumnezeu, am putea spune.

Nu se știe ce dereglare cosmică – sau perturbare dorită de Providență – a motivat rătăcirile Lunii; totuși ea a început să vagabondeze în cosmos până când s-a plasat pe orbită pe planul eclipticii terestre.

Înainte ea evolua mai aproape de Soare și populația ei, cu o durată de viață relativ scurtă din cauza diametrului mic, trecuse repede peste etapele cunoașterii și se situa la nivelul pe care îl vom atinge după anul 2000.

Fără să prezinte referințe, nici să situeze evenimentul în timp, Boscher crede că în acel moment seleniții erau în pericol, atmosfera planetei lor rarefiindu-se și solul uscându-se din cauza acestui fenomen.

Așadar, apropierea de Pământ a constituit o șansă nesperată de salvare și seleniții au pregătit invadarea planetei noastre.

Satelizarea Lunii s-a făcut într-o perioadă de timp destul de considerabilă secole – și a avut consecințe dezastruoase pentru pământeni.

Echilibrul magnetic fiind rupt, atmosfera terestră a devenit mai puțin bogată în oxigen, ca urmare a diminuării presiunii atmosferice, iar gravitația a crescut în proporții considerabile.

Parcă ținutuiți la pământ, oamenii și-au pierdut repede capacitățile și insensibilizarea rețelei nervoase (circuit magnetic) a corpului lor.

Au cunoscut durerea și moartea.

Deoarece Luna se plasa pe orbite din ce în ce mai apropiate, Pământul a început să cunoască valurile seismice, erupțiile vulcanice, apoi o mare catastrofă determinată de răsturnarea polilor, ceea ce a avut ca rezultat imprimarea unei viteze de gravitație mai mare și creșterea forțelor de atracție.

Oxigenul atmosferic a devenit mai rar și gravitația a crescut și mai mult, astfel încât seleniții, aterizând, au găsit o omenire cu

capacități reduse, capabilă să se apere doar cu mijloace primitive, asemănătoare cu cele ale vechilor persani, asirieni și caldeeni.

Invadatorilor, foarte înalți, înzestrați cu arme atomice, nu le-a fost deloc greu să-i învingă pe pământeni și au apărut în ochii lor ca niște zei coborâți din cer!

Rasa terestră s-a modificat în ritmul fluctuațiilor cosmice și geofizice, căci globul a suferit o transformare profundă.

Continente erau înghițite de ape, iar altele ieșeau la suprafață din oceane. Ecuatorul, care trecea pe timpuri prin Siberia, s-a fixat sub Asia.

Totuși, nu a existat nici potop, nici perioadă glaciară și Pământul s-a apropiat de Soare, încălzindu-și atmosfera, stabilizându-se treptat pe poziția actuală, recăpătându-și atât potențialul magnetic, cât și conținutul în oxigen.

În cursul acestei evoluții naturale, autohtonii pământeni și cuceritorii lor au fuzionat într-o rasă comună, ale cărei caracteristici ar fi fost păstrate mai ales de rasa galbenă.

Aceasta este preistoria concepută de Marcel Boscher.

Evident, ea scapă simțului nostru critic, dar prezintă elemente noi care nu ar putea să fie îndepărtate din capul locului.

Boscher imaginează și faptul că forțele colosale eliberate din atom ar putea într-o zi să permită încetinirea vitezei de gravitație a Pământului, ceea ce ar avea ca rezultat creșterea presiunii atmosferice și, în consecință, bogăția aerului în oxigen. Autorul crede că atunci ne vom întoarce la echilibrul original, va dispărea uzura celulelor și am redobândi calitățile psihice ale Strămoșilor Superiori⁸⁷.

În cadrul originii în parte extraterestră a omenirii noastre, propuse de Boscher, oare galbenii, descendenți cu capacități reduse ai giganților seleniți, ar fi putut să populeze Țara Mu? Luna ar fi putut să transporte de pe Venus – sau de pe Marte – emigranți, adevărate vehicule cosmice sau rachete interplanetare?

Derivele continentelor, cataclismele naturale, cutremurele, potopurile, erupțiile vulcanice, căderile corpurilor celeste, continente dispărute și invazia planetară: deja istorie, tradiția și anumite imaginații se unesc pentru a da o față necunoscutului.

Secretele distruse.

Tiahuanaco, piramidele, Baalbek proiectează deja o oarecare lumină asupra vechii enigme, iar sanctuarele secrete ar putea să-și deschidă curând porțile.

Unele mărturii au fost distruse. Iulius Cezar poartă greaua responsabilitate a primului incendiu al Bibliotecii din Alexandria, unde literatul Ptolemeu Soter adunase șapte sute de mii de volume care constituiau atunci totalitatea tradiției transmise și a științei

umane.

Patru secole mai târziu, al doilea incendiu aprins de hoardele dezlănțuite a pustiit aceeași bibliotecă, ce a fost definitiv arsă în 641 din ordinul califului Omar.

Se spune că, întrebând de căpitanii săi ce soartă va fi rezervată cărților, șeful musulman ar fi răspuns: „Dacă ceea ce spun ele se află în Coran, sunt inutile și puteți să le ardeți. Dacă ceea ce spun nu se află în Coran, atunci trebuie distruse ca dăunătoare și nelegiuite”.

Prețioasele manuscrise au servit timp de câteva luni drept combustibil în sobele din clădirea băilor din Alexandria. Doar câteva au scăpat de la distrugerea prin foc.

În 240 î.Hr., un autodafe asemănător a fost ordonat de împăratul chinez Tsin Che Hoang, care a pus să fie distruse toate cărțile de istorie, de astronomie și de filosofie existente în imperiul său.

În secolul al III-lea, la Roma, Dioclețian a pus să fie căutate și distruse toate cărțile care conțineau formule pentru făcut aur, sub pretext că arta transmutării ar fi putut să permită cumpărarea de imperii.

Noul Testament (Faptele Apostolilor) dezvăluie că Sfântul Pavel a adunat la Efes toate cărțile care se refereau la „lucruri ciudate” și le-a ars în piața publică.

Jacques Weiss relatează⁸⁸ că unii călugări din Irlanda, ignorați, au pus să fie arse zece mii de manuscrise runice scrise pe scoarță de mestecan, conținând toate tradițiile și analele rasei celtice.

Tot el mai spune:

Savary, în lucrarea sa SCRISORI DESPRE EGIPT, amintește de cuvintele spuse la sfârșitul secolului al XVIII-lea de părintele Sicard în SCRISORI EDIFICATOARE:

„Mi se spune că în acest sat (micul port egiptean Uardan) era un porumbar cu papirusuri pline de caractere magice, cumpărate de la unii călugări copti și schismatici.

Am făcut cu ele ce trebuia să fac (un autodafe) și am înfipt în locul lor o cruce a Ierusalimului pe care coptii o privesc cu multă devoțiune”.

În secolul al XVI-lea, fanatismul religios, aliat cu o ignoranță criminală, a dat foc manuscriselor din Yucatan (Mexic).

Episcopii spanioli, în secolul al XVI-lea, au pus să fie arse cantități enorme și numai intervenția unui franciscan francez, Jacques de Testera, a oprit distrugerea ultimelor documente. Cuceritorii au comis de altfel cruzimi nemaivăzute asupra populației totuși pașnică și blândă din aceste ținuturi, tăind mâinile, brațele și picioarele, tăind sânii femeilor, bătând cu patul armelor copiii, astfel încât rasa a fost aproape nimicită⁸⁹.

Viceregele Perului, Francesco Toledo, pe la 1566, vorbește în rapoartele sale de stofe incașe și de tăblițe pictate de o mare bogăție narativă: istorie, știință, profeții etc.

El a pus să fie aruncat totul în foc. Existența acestei scrieri incașe este acreditată de Jose d'Acosta, Balboa și părintele Cobo.

Din fericire, iezuiții și papii au salvat o parte din patrimoniul tradițional.

Cărțile lui Garcilaso de La Vega și câteva manuscrise care conțineau cele mai prețioase date despre mitologia sud-americană au fost arse în Spania în secolul al XVI-lea, dar Biblioteca Vaticanului și Garcia Beltran, descendent al lui Garcilaso, dețin esențialul tradiției în manuscrise inedite care ne-au fost puse la dispoziție.

9.

CIVILIZAȚII PIERDUTE.

În fiecare an, sau aproape, descoperiri, datorate cel mai adesea întâmplării și uneori săpăturilor arheologice, împing și mai mult limitele apariției omului pe Pământ. În mod firesc, ies la suprafață ruine și vestigii ale civilizațiilor a căror existență nu era bănuită de nimeni, astfel încât specialiștii⁹⁰ în preistorie sunt confuzi, nu mai știu unde să dea cu capul!

Zinjanthropo (omul Africii de Est) tocmai a fost detronat de un și mai vechi hominid, care răspunde la numele de *Paraustralopithecus Aethiopicus*, originar din Etiopia.

Vechile superstiții ale „savanților” noștri clasici sunt și ele foarte atacate.

În mod paradoxal, se spune în continuare că oamenii preistorici locuiau în caverne⁹¹ și că uneltele lor de bronz, confecționate înaintea celor din fier (!), au fost inventate acum doar patru mii de ani sau șase mii de ani după ce au fabricat paisprezece varietăți de bronz în Medzamor (Armenia sovietică).

Descoperirea oficială a uzinei preistorice de la Medzamor nu a fost deloc pe placul Conjurației!

Nu a fost o veste bună nici biblioteca din piatră de la Lussac-les-Chateau, dar Muzeul Omului a acceptat în cele din urmă (din 1937) să o scoată din pivnițele sale unde a fost sechestrată! Pe pietrele gravate de la Lussac se observă o femeie care poartă pălărie, încălțăminte, vestă, pantaloni!

Ce se întâmplă cu teoriile sacre ale specialiștilor în preistorie și care spun că omul numit al cavelor se îmbrăca doar cu piele de animale?

În apropiere de Yladimir (Rusia), arheologi ruși au descoperit un

mormânt, vechi de treizeci și cinci de mii de ani, în cea mai importantă necropolă din epoca pietrei.

S-a putut descoperi prima dovadă a confecționării de către om a hainelor, printre care un fel de pantaloni barbar cu cusături împodobite cu oseminte cioplite.

În toate celelalte planuri ale preistoriei, ucizurile Conjurație sunt și ele puse sub semnul întrebării: la Bimini, unde a apărut Atlantida; referitor la amplasamentul Țării Mu, unde s-au descoperit ciudate zăcămintele metalice; în Groenlanda și în Siberia, unde s-au găsit vestigii ale unor civilizații necunoscute⁹²; în Sahara unde, după doctorul Faibridge, geolog la Universitatea din Columbia, se situa Polul Sud acum patru sute cincizeci de milioane de ani; în Iran, unde a fost scos la lumina zilei un oraș industrial vechi de șase mii de ani: Sahr-I-Soktch, care ar fi adăpostit o sută de mii de locuitori care prelucrau pietrele prețioase și metalele în ateliere și uzine!

În aceste condiții, cum ar putea niște minți lucide să refuze admiterea existenței Strămoșilor Superiori și a civilizațiilor necunoscute, dintre care unele erau, probabil, mai evolute decât a noastră?

Stâlpul lui Așoka.

Numeroși șarlatani au scris că celebrul stâlp al lui Așoka, din fier care nu ruginește, era vechi de patru mii de ani.

Este o exagerare, așa cum am putut constata în urma examinării minuțioase a monumentului.

El se află în curtea unui templu din New Delhi (India), în fața unei porți monumentale în stil arab. Are o înălțime de aproximativ șapte metri, un diametru de patruzeci și doi de centimetri la bază și treizeci și doi la vârf și o greutate de șase tone⁹³.

La prima vedere, acest stâlp nu poartă vechimea care i-a fost dată, deoarece ornamentul din vârf este în stil indian, ușor de identificat.

Este numit în general „stâlpul lui Așoka”, după numele unui suveran, nepotul lui Bindusara care, între 260 și 227 î. Hr., a ridicat la hotarele imperiului său coloane pe care, uneori, erau gravate edictele sale.

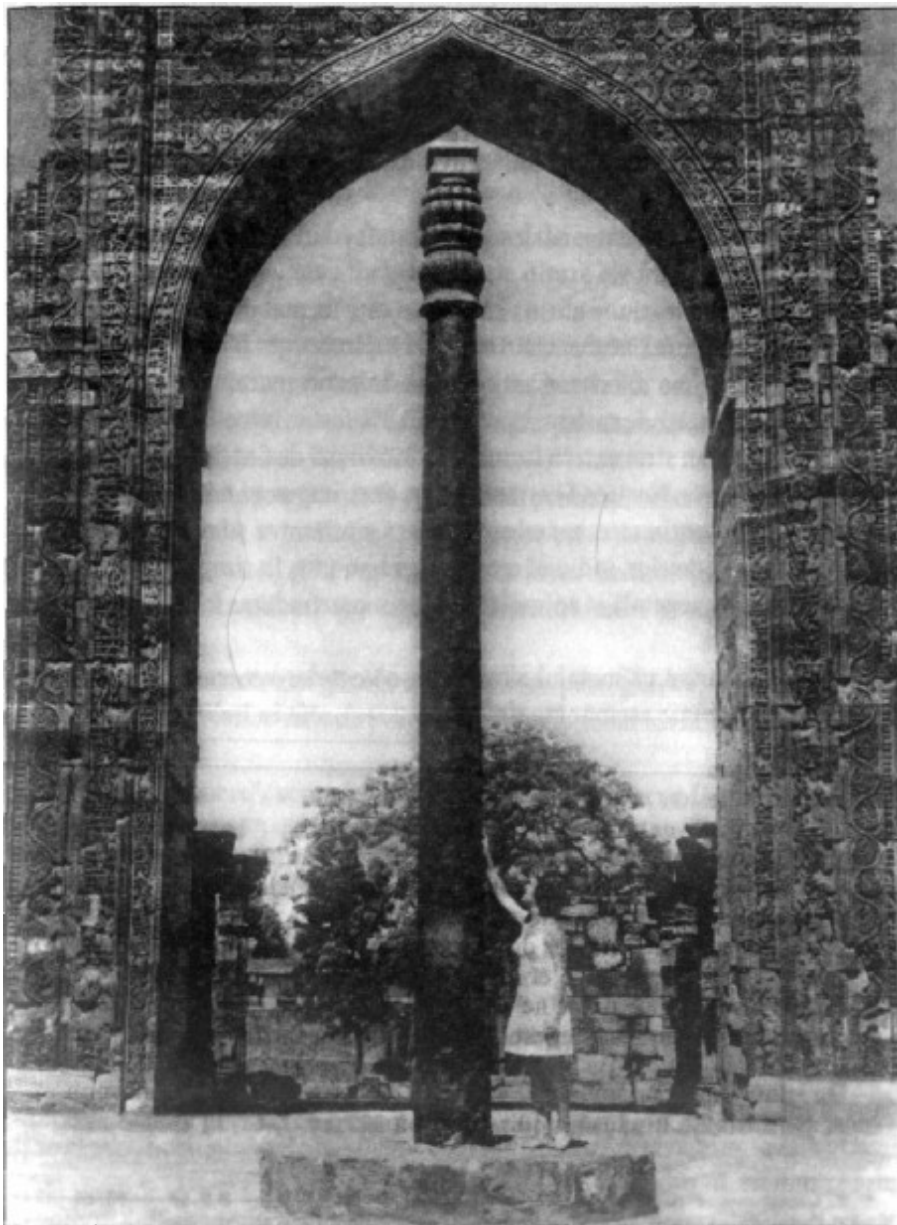
Conform stilului său arhitectural, nu a putut fi ridicat de Așoka, ci de împăratul Candragupta al II-lea, supranumit Vikramaditya, care a domnit între 380 și 413 d. Hr., el fiind cel care a inspirat epoca de aur a civilizației indiene.

Louis Renou⁹⁴, orientalist consacrat, membru al Institutului, este categoric în privința datării lui.

Așadar, stâlpul are aproximativ o mie cinci sute cincizeci de ani, și nu patru mii.

El rămâne totuși o curiozitate și o enigmă, deoarece este adevărat

că, în ciuda umezelii din India și a musonilor, fierul din care este realizat nu a oxidat absolut deloc.

STÂLPUL LUI AȘOKA, NEW DELHI, INDIA

Este construit din fier impur.

Într-un studiu prezentat de *Inforespace*, Jacques Scornaux scrie că „o puritate excepțională, inaccesibilă celei mai avansate tehnologii din

epoca noastră, a fost atribuită fierului din care este construit stâlpul, pentru a explica starea sa de conservare nealterată”.

Dacă suntem de acord, adaugă Jacques Scornaux, că performanța poate fi realizată în zilele noastre, trebuie menționat că acest lucru se face de foarte puțin timp, pentru cantități foarte mici, și la un preț exorbitant.

Stâlpul lui Așoka sau, mai bine zis, al lui Vikramaditya, ar fi realizat dintr-un fier necunoscut, provenit, spun unii, dintr-o știință extraterestră sau un secret de fabricație pierdut!

Este o ipoteză hazardată, dar care poate fi formulată în absența unei explicații mai plauzibile.

Specialiștii în coroziune afirmă că stâlpul este format din mai multe plăci de fier, sudate cu ciocanul, atunci când ele erau topite.

Analize făcute pe diferite eșantioane au arătat o mare eterogenitate, adică porțiuni de impurități: de carbon, între 0,1 și 0,2%, fosfor, între 0,11 și 0,18%, siliciu, cupru, nichel, cu un strat extern format din 80% oxizi de fier (FeO și Fe₂O₃).

Acest fier, scria Jacques Scornaux, este deci impur și enigma necorodării sale rămâne în continuare nedeslușită... dacă nu cumva se datorează faptului că, de-a lungul secolelor, indienii credincioși l-au uns, în timpul unor ritualuri, cu materie grasă, vegetală și animală care, prin pătrunderea în metal, a asigurat protecția acestuia.

Trebuie remarcat că metalul altarelor și obiectelor venerate în același fel se bucură de o protecție asemănătoare, miraculoasă, atât în India, cât și în Nepal.

Valea Minunilor

Într-o regiune deșertică, unde accesul este foarte greu, din Alpii din regiunea Provence, Valea Minunilor oferă arheologilor, care nu se descurajează în fața dificultăților, un sit incomparabil, unde abundă picturile rupestre.

Cine le-a realizat? Ce civilizație s-a instalat cândva în aceste văi muntoase? Se știu puține lucruri referitoare la acest subiect.

Itinerarul recomandat pentru accesarea la acest sit care se întinde pe zeci de kilometri pornește de la Tende în direcția Saint-Dalmas, de unde se poate urca până la Mescès.

De aici se merge prin valea Miniere și se ajunge, după un drum obositor de șase kilometri, în preajma Văii Minunilor.

La nord-est, regiunea este străjuită de muntele Bego care, cu o altitudine de 2873 m, domină un aranjament haotic de roci care, în contre-jour, oferă extraordinare reprezentări zoomorifice proprii.

Pentru numele de Bego s-au avansat mai multe etimologii. El ar proveni fie de la provensalul begon = vrăjitor, fie de la beg = senior, dar pare să aibă o asociere de idei cu beugh, mugetul taurilor sau

boilor.

De altfel, aproape șaisprezece mii de desene fac referire la aceste animale, dintre care patruzeci și cinci de mii au fost mai mult sau mai puțin identificate.

Altitudinea medie a sitului variază între 2100 și 2600 de metri, iar doi munți aflați în vecinătate poartă numele de „Cornul Taurului” și „Vârful Cornului Țapului”, ceea ce, la o primă vedere, ne face să credem că Valea Minunilor a fost altădată un loc destinat agriculturii, creșterii animalelor, dar și cultului magic al taurului.

Trebuie să cauți cu atenție în labirinturile stâncilor pentru a descoperi desenele gravate pe piatră cu un instrument ascuțit sau trasate linear, probabil în timpul unor epoci mai recente.

În anumite locuri, se află în abundență pe dalele netede din gresie roșiatică, șist în straturi suprapuse, sau silicioase, unele dintre ele fiind de culoare verde, violet sau portocaliu.

Subiectele cele mai reprezentate sunt taurul (sau boul), furci cu dinți, dreptunghiuri cadrilate, cuțite, arme, siluete umane, harpoane care seamănă foarte mult cu literele alfabetului fenician, carian, italic, cretan, armean. Tot aici găsim desene reprezentând Insula Paștelui.

Gravurile cadrilate sau țarcurile reprezintă, probabil, scheme ale caselor sau ale parcelelor agricole; le întâlnim aproape peste tot în lume, îndeosebi în Peru (platoul din Marcahuassi) și în regiunea Snake River din Statele Unite.

Alte desene sunt stilizări de vrăjitori, dansatori, tauri și oameni trăgând o pereche de boi.

Cum era de așteptat, aici găsim, în apropierea petroglifelor, graffiti, numele și prenumele vizitatorilor-sabotori care și-au inscripționat identitatea pe o operă extraordinară.

Pe „Masa cea mare”, scria Andre Verdet, putem observa „semne-totemuri învecinate cu alfabetul¹⁹⁵”.

Peste tot decorul este grandios, titanic, în același timp gol și populat de locuitori invizibili...

Oamenii din Bego.

Oamenii din Bego par să fi dorit să populeze această natură erodată, șlefuită de intemperii, acest oraș natural cu fortărețe, străzi și circuri imaginare, cu fantome și o faună gravate pe mese stâncoase, dar care, prin credința lor, printr-o puternică magie, trebuiau să prindă viață la anumite date sacre fixate de Marele Văjitor.

Conform estimărilor aproximative, aceste desene ar data din secolul al V-lea î.Hr., însă arheologul Carlo Conti afirmă că sunt vechi de patru mii, sau poate chiar cinci mii de ani.

Aceeași ezitare există și în cazul definirii a ceea ce numim deja *civilizația din Bego* sau civilizația Văii Minunilor: ea ar fi opera unei

etniilor alungate de pe coaste sau din nord-est de o invazie, care s-ar fi instalat în jurul muntelui Bego pentru cultivarea unui sol despre care se știe că a fost fertil la sfârșitul epocii neolitice.

Totuși, având în vedere caracterul magic al numeroaselor desene, anumiți istorici cred că oamenii din Bego au constituit o civilizație itinerantă, a cărei urmă o găsim în regiunea Hesse din Germania, în jurul lacului Iseo, la nord de Brescia și în Val Camonica (Italia).

Oamenii din Bego erau, fără îndoială, celto-liguri.

10. ATLANTIDA.

Atlantida, continentul înghițit de ape, ne este cunoscut dintr-o povestire a lui Platon, confirmată de numeroși alți autori geici și latini: Homer, Hesiod, Euripide, Teopompos, Ailianos, Strabon, Diodor din Sicilia, Proclus, PlinAlu, Tertulian, Iamblichos etc. Ei oferă informații despre tradiții sau ne dau detalii semnificative și favorabile.

Continentalul înghițit de ape a fost situat în Oceanul Atlantic, aceasta fiind versiunea cea mai plauzibilă, însă el mai este situat și în alte regiuni.

Autenticitatea Atlantidei a fost mult timp pusă la îndoială, însă putem spune că în zilele noastre prezența ei este admisă de toată lumea.

Nu intenționăm să relatăm în amănunt geneza cazului, care, de altfel, este bine cunoscută, ci să amintim marile sale trăsături, să aducem elemente noi și să tragem o concluzie, ținând cont de cele mai recente descoperiri cu caracter istoric sau arheologic.

Acest lucru a fost făcut, la vremea sa, de către Paul Le Cour, a cărui lucrare este continuată de revista *Atlantis*⁹⁶.

Informațiile oferite de Critias.

Două fragmente din Timeu și Critias, dialogurile lui Platon, fac referiri la Atlantida.

Critias, om de stat și filosof atenian (450 î.Hr.), contemporan și rudă cu Platon, I se adresează lui Socrate (extrase din Timeu): „Ascultă, Socrate, o poveste foarte neobișnuită, dar cât se poate de adevărată, așa cum a spus Solon, cel mai înțelept dintre cei șapte înțelepți...

Solon spunea că, atunci când s-a dus la egipteni, a dobândit un mare respect. Întrebându-i pe cei mai savanți preoți în acest domeniu despre antichități, a descoperit că nici el și nici un alt grec nu știau nimic referitor la acest subiect...

Atunci, unul dintre cei mai bătrâni preoți a spus: Solon, voi,

ceilalți greci... sunteți tineri, atât cât sunteți, în suflet. Căci în el nu aveți nici o părere veche provenită de la o tradiție veche și nici o cultură ștearsă de timp...

Dintre cele două orașe ale noastre (Sais, în Egipt, și Atena), cel mai vechi este al vostru, de o mie de ani... De când a devenit civilizată această țară au trecut, așa cum este menționat în scrierile noastre sacre, opt mii de ani.

Așadar, de la concetățenii voștri de acum nouă mii de ani vă voi spune, pe scurt, legile și cele mai glorioase fapte⁹⁷... Pentru o detaliere mai exactă, vom vorbi altă dată, când o să avem timp, studiind chiar pe texte...

Din scrierile noastre reiese că orașul vostru a distrus, pe vremuri, o putere trufașă care invadea în același timp Europa și toată Asia, venind din străfundurile Oceanului Atlantic.

Oceanul putea fi traversat în acele vremuri. Exista o insulă în fața acestei treceri pe care o numiți Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar). Insula era mai mare decât Libia⁹⁸ și Asia la un loc. Călătorii din acea vreme puteau trece de pe această insulă pe celelalte, și de acolo ajungeau pe continent (America), pe malul opus al oceanului care își merita numele. Pe de o parte, în interiorul strâmătorii despre care vorbim, se pare că era doar un mic port cu o intrare îngustă, iar de cealaltă parte, la exterior, era oceanul adevărat și pământul ferm care îl înconjoară și pe care îl putem numi, în adevăratul sens al cuvântului, un continent.

Or, în Atlantida, regii formaseră un imperiu mare și minunat. El era stăpânul întregii insule, dar și al mai multor alte insule și diferite porțiuni din continent. În plus, în partea noastră, din acest continent făceau parte Libia, până la Egipt, și Europa, până la Tirenia (sudul Italiei). Această putere, concentrându-și toate forțele, a pornit la cucerirea teritoriilor noastre și a tuturor celor aflate de acea parte a strâmătorii.

În acel moment, orașul vostru s-a afirmat prin eroism și hotărâre, el câștigând lupta... După aceea s-au produs cutremure de pământ foarte puternice și cataclisme. Într-o singură zi și o noapte, întreaga voastră armată a fost înghițită, brusc, de pământ, iar Atlantida a fost înghițită de ape, dispărând. Iată de ce, și astăzi, acel ocean nu poate fi explorat din cauza fundurilor mocirloase și foarte înalte, formate de insula înecată (Marea Sargaselor). V-am spus, pe scurt, ce a spus bătrânul Critias⁹⁹, din ceea ce știa de la Solon... „

Atlantida este înghițită.

Critias este continuarea lui *Timeu*.

Critias vorbește aproape tot timpul, povestindu-i lui Timeu și lui Socrate gradul înalt de civilizație atins de atlanți.

Atlantida era bogată în metale, fructe și animale necunoscute de restul lumii. Locuitorii ei, foarte generoși, își înmulțeau bunurile prin armonie și virtute.

Însă au căzut pradă legii inexorabile a decadenței; elementul uman, luxul și aviditatea au trecut deasupra elementului divin.

Au întreprins războaie ca să-și extindă teritoriul. Dumnezeu i-a pedepsit distrugându-le țara care măsoara, spune Platon, cât lungimea a trei mii de stadioane, și două mii, urcând de la mare până în centrul ei.

Din aceste rânduri reiese că ceea ce a auzit Platon din gura lui Critias este o poveste *adevărată*, iar autorul insistă să o considerăm astfel.

În *Republica*, una dintre lucrările sale de bază, îi atacă cu vehemență pe Hesiod și Homer, „acești povestitori periculoși” care deformează adevărul istoric.

Documentele studiate de preotul din Sais există în Egipt.

Evenimentele s-au petrecut acum douăsprezece mii de ani, și ar fi semnificativ să menționăm că potopul universal datează cu exactitate de acum douăsprezece mii de ani, după glaciologi.

Conform acestei expunerii, Atlantida era situată în plin Atlantic, între, America, pe de o parte, și Europa și Africa de Nord, pe de altă parte. Capitala sa era Poseidonis.

Se presupune că centrul ei se afla în direcția Insulelor Azore, fapt care corespunde profilului submarin al oceanului, care perforează suprafața în acest loc, având funduri foarte mici.

Atlantiții au invadat Marea Britanie, Galia, Spania, Italia, circumferința Mării Mediterane, dar și, lucru care nu s-a spus, porțiunile de coastă ale Americilor.

În acest loc, cu preponderență, se găsește cea mai mare parte a megalitiilor celtici: tumuli, piramide, dolmene, menhire. Acest detaliu are importanța sa.

În consecință, înaintea potopului existau mai multe civilizații mari; în primul rând, cea a Atlantidei, iar în al doilea rând, cea a Greciei.

Ele au fost distruse de cataclism și se înțelege de la sine că imensul continent atlant nu s-a scufundat în mare fără să provoace un val seismic mondial care a inundat și distrus toate națiunile de pe glob¹⁰¹.

Aceste rațiuni se alătură povestirii din Geneză (cap. VI), unde Dumnezeu spune că se pocăiește pentru lucrarea sa și va declanșa potopul universal.

De aici lipsește doar un punct important, cel referitor la rasa uriașilor.

Dovezile existenței Atlantidei.

Indiciile care dovedesc existența Atlantidei sunt numeroase și convingătoare. Iată-le pe cele mai importante:

— *Formigas*, numeroase insule situate în jurul Insulelor Azore, care formau obstacole pentru navigație, așa cum este menționat în Timeu.

— Linia de fractură numită „dorsala atlantică”, ce pornește din Islanda până în Antarctica, semănând cu o cicatrice.

— Între dorsală și continente se află „patul submarin” al fluviilor Hudson (SUA), Loara, Sena, Rin etc.

— În 1898, o ambarcațiune care amplasa cabluri a scos de pe fundul Oceanului Atlantic, de la o adâncime de trei mii de metri, lavă sticloasă având compoziția chimică a bazalturilor. Lava, depozitată la Muzeul Școlii de Mine din Paris, nu a putut fi consolidată în acea stare decât la presiune atmosferică normală.

De aici tragem concluzia că fundul Oceanului Atlantic, la cinci sute de mile de Insulele Azore, a fost acoperit de scurgeri de lavă atunci când a ieșit la suprafață. Coordonata exactă este de patruzeci și șapte de grade latitudine nordică și douăzeci și nouă longitudine vestică.

— Maria Klionova, profesoară de mineralogie și geologie, aflată în misiune la bordul vasului-laborator rus Mihail Lomonosov, a descoperit în nordul Oceanului Atlantic un munte necunoscut, despre care se crede că este vestigiul unui continent care a existat acum cincisprezece mii de ani.

— Platon nu putea ghici existența acestei lave, a acestei coloane vertebrale atlantice, a datei exacte a potopului, care se cunoaște abia din 1964, a Mării Sargaseilor, a continentului american situat dincolo de Atlantida și nici nu avea de unde să știe de Curentul Golfului, atunci când vorbea despre o sursă de apă în același timp caldă și rece (în Critias).

El nu știa nici că, potrivit teoriei lui Wegener, deriva continentelor ar explica distrugerea mării insule situată pe linia fracturii terestre.

— Petrelii, păsările brune migratoare, traversează Oceanul Atlantic, din Europa în America, din septembrie până în octombrie. Ajunse la aproximativ o mie două sute de kilometri de Capul Verde, încep se zboare în cerc, îndelung, apoi se îndreaptă spre Brazilia.

Cromozomii-memorie ai acestor păsări le spun că altădată exista în acel loc o escală terestră: Atlantida.

— Acele *inlandsis* (ghețar continental) din America și Europa arată ca și cum ar face parte dintr-un *inlandsis* general, care se întinde pe suprafața actuală ocupată de ocean.

Așadar, suntem siguri că în epoca glaciară un continent a ieșit la suprafață, în mijlocul Oceanului Atlantic.

— Analogia între flora miocenică a Europei și cea actuală din America Orientală.

— Reproducerea anghilelor; femelele obișnuite cu apele terestre, îndrumate de cromozomii-memorie, se duc să se reproducă în Marea Sargaselor.

Arhivele secrete.

După inițiatul Anubis Schenuda, „arhivele secrete copte din Egipt fac referire la pământul ferm care a existat în locul valurilor din nordul Atlanticului.”

Aceste arhive mai menționează că polii s-au aflat de trei ori pe planul eclipticei.

„Noi, coptii, a scris Anubis Schenuda, știm că polul și planul eclipticei au coincis, după cum ne arată Zodiacul din Denderah, unde Leul este situat pe coada Șarpelui. De asemenea, știm că trei dinastii reprezintă cele trei rase ale spiritelor celeste: uriași, titani, kabiri”.

O teză a lui Constant Basir, care face referire la Melpomene a lui Herodot, vorbește despre un personaj care, în 2350 î.Hr., s-a deplasat din Atlantida terestră în Atlantida maritimă.

Basir vorbește despre un exod al atlanților la Locmariaquer, dar fără să menționeze sursele.

Aelianos, în *Varia Historia* (cartea a III-a, cap. XVIII), spune că Teopompos povestește o discuție purtată între regele Frigiei și Silen, în care cel din urmă vorbește despre existența unui mare continent situat dincolo de Oceanul Atlantic, mai mare decât Asia, Europa și Libia la un loc.

Această relatare este reluată, de data asta mult mai detaliat, de istoricul H. d'Arbois de Jubainville, în cartea sa, *Primii locuitori ai Europei*.

După Teopompos (secolul al IV-lea î.Hr.), scria el, istoria Atlantidei ar fi făcut parte din învățăturile date de Silen, la acea vreme prizonier al lui Midas, regele Frigiei.

„Europa, Asia și Africa formează o insulă încercuită de ocean. Există doar un singur continent foarte mare, care se află în altă parte. El hrănește animale uriașe și oameni de două ori mai mari ca noi.

Într-o bună zi, ei au trecut în insulele noastre, iar după ce au traversat oceanul, într-un număr de zece milioane de oameni, au ajuns în țara hiperboreenilor (adică în regiunile unde rasa celtică domina în secolul al IV-lea, deoarece un autor grec contemporan lui Teopompos îi numește hiperboreeni pe galii care au cucerit Roma).

Cuceritorii s-au interesat despre ținutul unde urmau să debarce. Li s-a spus că hiperboreenii era poporul cel mai fericit dintre toate

popoarele Europei, Africii și Asiei, dar, disprețuind existența săracă a hiperboreenilor, nu au binevoit să meargă mai departe.”

Învățătura druzilor, culeasă de istoricul grec Timagene (secolul I î.Hr.), concordă cu povestirile lui Platon și Teopompos.

Marcellus, în cartea sa intitulată *Etiopica*¹⁰², vorbește despre șapte insule situate în Oceanul Atlantic, în apropierea continentului nostru (Insulele Canare), și adaugă că locuitorii acestor insule păstrasera amintirea unei insule

Mult mai mari, Atlantida, care, mult timp, își exercitase dominația asupra celorlalte insule din ocean.

„Astfel, spune H. d'Arbois de Jubianville, există patru texte de proveniență diferită care vorbesc despre tradiții, care povestesc cucerirea unei părți a lumii vechi de către niște străini veniți dintr-o țară necunoscută, care în două dintre aceste texte apare sub numele de Atlantida.”

După druzi, populația venită în Galia, din cele mai îndepărtate insule, fusese alungată din patria lor primitivă de inundațiile provocate de mare.

„Uneori se vede cum pământul se ridică la suprafață, alteori se scufundă scria în secolul I î.Hr. istoricul Posidonius; am putea, continua el, să admitem că povestea lui Platon despre Atlantida să nu fie o ficțiune; chiar există motiv! să acceptăm povestirea sa, decât să o respingem... „

Misterul guanșilor.

În 1406 d.Hr., cuceritorii francezi care au debarcat primii în Arhipelagul Canarelor au găsit aici un popor cu tenul deschis, înalt, care se considera ultimul supraviețuitor al lumii după potop: guanșii.

Spaniolii care au venit după aceea au rămas surprinși văzând niște indigeni, îndeosebi în Valea Orotava, care erau mai albi decât cel mai pur castilian.

Ei au fost masacrați de europeni și nu a mai rămas nici un descendent din această rasă uriașă, a cărei înălțime, în insula Fuerteventura, avea o medie de 1,84 m.

Asemenea celților, guanșii, deși erau oameni blânzi și ospitalieri, trăiau într-o libertate sălbatică, preferând moartea servituții.

Jean de Bethencourt, șambelan al lui Carol al VI-lea, regele Franței, a rămas „uimit de curajul și buna lor credință. Colegii lui, care au capturat un grup de femei refugiate în grota din Fuerteventura, au văzut cum una dintre ele și-a spânzurat copilul ca să nu cadă în mâinile invadatorului.”

Ospitalitatea guanșilor față de călătorii liniștiți era celebră în Antichitate, fiind pentru ei o datorie să cedeze patul conjugal străinului. Este adevărat că, pe insula Gomera, toate femeile erau

proprietatea comună a unui clan!

Conform acestor tradiții, poporul era descendentul regelui Uranus, primul suveran al atlantiților, care a domnit, spune don Inigo, în urmă cu aproximativ douăzeci de mii de ani.

„Răzuiți egipteanul, libianul, guanșul, mayașul și veți găsi atlantul”, scria P. Couteaud¹⁰³; el adăuga că egiptenii sunt atlantiți din Orient, lucru ce corespunde cu tradițiile, care îi consideră ca venind dintr-o țară situată în partea vestică.

Oare guanșii să fie supraviețuitorii de pe Atlantida și cei mai puri descendenți ai poporului lui Poseidonis?

Confruntând obiceiurile și riturile lor, putem crede acest lucru.

11. TIAHUANACO.

Între prima civilizație și a noastră există verigi: în primul rând civilizațiile preincașe din Anzii Cordilieri și de la Glozel. În 1876, arheologul francez Wiener scria:

Va veni o zi când vom putea să spunem despre civilizațiile clasice ale faraonilor, caldeenilor și brahmanilor că sunt catalogate în cărțile noastre ca fiind cele mai vechi, dar știința dovedește că civilizația preincașă de la Tiahuanaco este cu câteva mii de ani anterioară civilizației noastre.

Civilizațiile preincașe interferează oare cu istoria sau cu mitul Atlantidei? Probabil. Platon nu este singurul partizan al teoriei Strămoșilor Superiori.

În lucrarea sa *Un roman din Tanger. Noul război*, arheologul și scriitorul Rene Gau aduce acestei teorii a Atlantidei și originii extraplanetare a atlantiților o contribuție nouă bazată pe descoperirea, la Ur, a unor tăblițe gravate care ar fi deținute de serviciile politice americane.

Aceste tăblițe, provenind din săpăturile arheologice făcute de Wooley în 1927, aduc studiului preistoriei indicii care susțin în mod ciudat ipoteze pe care le formulăm împreună cu savanții și istoricii de avangardă: rușii Jirov, Agrest și francezii Lucien Barnier, Louis Pauwels, Jacques Bergier și] ean Nocher.

Iată ce scria Rene Gau:

A reconstituit toată povestea minunată a descoperirii în Caldeea (Irak) a celebrului mormânt al regelui din Ur, de către Wooley, în 1927. În primăvară, cercetările metodice pe care le-a făcut aveau să ducă la un rezultat neașteptat...

Săpând mereu, sub un cufăr de rufe, Wooley a descoperit puțul care

avea să-l ducă la mormântul regelui.

Apoi a fost curățată o altă încăpere, în care se aflau multe obiecte de valoare, printre care un stindard pe care se aflau desenate scene de război. Printre alte obiecte, unul a fost subtilizat cu abilitate de un lucrător care a reușit să-l ascundă și să-l ia cu el la sfârșitul orelor de lucru.

Cu totul întâmplător, profesorul Gerboulton (pe care îl bănuim a fi Rene Gau), corespondent al British Museum și al unui Oficiu Cultural din New York, a găsit sîpetul furat lui Wooley la un anticar care l-a cedat în schimbul unui preț exagerat, pe care numai americanii au acceptat să-l plătească.

Conținutul acestui sîpet era format din pietre prețioase fasonate și bijuterii gravate cu semne intraductibile¹⁰⁴.

Profesorul Gerboulton a păstrat în mod intenționat douăsprezece foițe de aur, pe care erau desenate pictografiile și o stea cu șapte brațe cu un diametru de 2 cm.

Relatarea continuă astfel:

Am aflat din traducerea textelor gravate că bijuteriile aveau o mult mai mare valoare arheologică decât comercială. Ele erau talismane prețioase venite de la atlanți care le aveau ei înșiși de la niște ființe care își ziceau umane, care veniseră din străfundurile interplanetare la bordul unei nave zburătoare...

Această descoperire trebuia să servească drept bază pentru alte cercetări arheologice, deoarece confirma spusele lui Platon, aducând în plus știrea stupefiantă a existenței unor frați din omenirea noastră terestră, net superiori nouă, proveniți din alte galaxii...

Această descoperire se înrudește cu noile concepte imaginate de savanți, de biologi și de susținătorii aventurii interplanetare. Dar revelațiile de la Ur – dacă admitem autenticitatea lor foarte îndoielnică – nu au totuși valoarea indiciilor care se găsesc pe platourile înalte ale Anzilor.

Orașul cel mai vechi din lume.

Prin Poarta Soarelui pătrundem în lumea ignorată de la Tiahuanaco, așezarea care își proclamă antica splendoare în Bolivia, la o altitudine de 4000 m.

Într-o zi de mai a anului 1958, un francez venind de la La Paz a descoperit, pe un platou nisipos, un oraș în ruine. Era Tiahuanaco, cel mai vechi oraș din lume.

Acest francez, jurnalistul Roger Delorme, cunoștea istoria incașilor și tradițiile vailor andine. El vizitase Cuzco, Pachacamac, Ollantaytambo și admirase construcțiile colosale din pietre gigantice,

dintre care unele cântăresc câteva tone.

Vechile cetăți incașe, Machu Picchu în special, îl impresionase foarte mult printr-o armonie maiestuoasă, în ciuda gigantismului lor. Dar acolo, la Tiahuanaco, în fața pietrelor și statuilor împrăștiate pe kilometri întregi, în fața acelei Porți a Soarelui cizelată ca o brătară maură, stăruia o influență impalpabilă, un fel de magie care depășea toate emoțiile simțite în ținuturile înalte din Peru.

La Tiahuanaco, deșertul era stăpânit de un secret extraordinar pe care mintea nu-l putea identifica.

Roger Delorme a rămas câteva săptămâni pe platoul bolivian, subjugat de Poarta Soarelui, cercetând monolitul spart la mijloc (după tradiție, de o piatră aruncată din cer), punând întrebări indigenilor, încercând să dea un sens logic și științific parabolilor, imaginilor și petroglifelor.

Aceste petroglife își păstrează misterul literal, dar nu era nevoie să fii foarte învățat ca să simți o ciudată enigmă, încă indescifrabilă, poate secretul originii oamenilor.

În jur, pe platou, personaje monolitice din gresie, cu urechi mari, cu mâini având patru degete, contemplau cu privirea goală omul secolului XX care încerca să le înțeleagă mesajul.

Originea așezării Tiahuanaco se pierde în negura mileniilor. Incașii, atunci când Peru a fost cucerit de Fernando Pizarro, pretindeau că nu cunoscuseră niciodată Tiahuanaco decât așa, în ruine. Populația aymara, cea mai veche din Anzi, spunea că era cetatea primilor oameni de pe Pământ și că fusese creată de zeul Viracocha chiar mai înainte de nașterea Soarelui și a stelelor.

Roger Delorme, după ce s-a întors în Franța cu o mulțime de note, ne-a vorbit cu entuziasm de acel loc înalt din Anzii Cordilieri. De la căpitanul Tony Mangel, vechi lup de mare, am aflat cu totul întâmplător că fusese numit ambi (preot) în America de Sud.

În același timp, căpitanul ne-a pus în legătură cu enigmaticul renovator al religiei Soarelui incaș, Beltran Garcia, biolog spaniol, descendent direct al lui Garcilaso de La Vega, marele istoric al Conchistei.

Beltran Garcia avea de la strămoșul său documente inedite referitoare la tradițiile andine. Poarta Soarelui, prin ea însăși, era doar o mărturie incompletă. Tradițiile andine, în sine, erau doar o fabulație. Totul, juxta pus, făcea să succedă interpretărilor fragile ale mitologiilor și tradițiilor americane, egiptene, grecești și chiar babiloniene o explicație acceptabilă.

Istoria, care se oprea la ultimele dinastii faraonice, făcuse un salt în trecut și se prelungea acum până la mileniul al X-lea î.Hr., dacă nu și mai departe.

Iată ce dezvăluie documentele secrete ale lui Garcilaso de La

Vega, traduse și comentate de Beltran Garcia:

Scrierile pictografice de la Tiahuanaco spun că, în epoca tapirilor giganți, niște ființe omenеști foarte evoluatе, palmate, cu un sânge diferit de al nostru, venind de pe o altă planetă, au găsit pe placul lor lacul cel mai înalt de pe Pământ¹⁰⁵.

POARTA SOARELUI (PUERTA DEL SOL) DIN TIAHUANACO

Ar fi mai indicat s-o numim „Poarta lui Venus”. D. R.

În cursul călătoriei lor interplanetare, piloții și-au lansat excrementele fără să aterizeze și au dat lacului forma unei ființe umane culcată pe spate.

Nu au uitat buricul, locul unde se va așeza prima noastră Mamă, având sarcina inseminării inteligenței umane.

Această legendă ne-ar fi făcut ieri să zâmbim. Azi, scafandrii noștri copiază artificial degetele palmate ale coloniștilor de la Tiahuanaco.

Indigenii andini trăiesc la altitudini unde albi n-ar putea să se aclimatizeze, ceea ce constituie dovada că poate să existe și un alt sânge (sic).

Cu telescoapele lor puternice, vizitatorii astrali au căutat o altitudine și un lac favorabil organismului lor și vieții lor amfibie.

Aeronava lacului Titicaca.

Așadar, documentele descendentului lui Garcilaso de La Vega pomeneau de o Evă de origine extraterestră și de aparate interplanetare, În plus mai ofereau și precizări uimitoare.

În era terțiară (în urmă cu aproximativ cinci milioane de ani), pe când nici o ființă omenească nu exista încă pe planeta noastră, ci numai animale fantastice, o aeronavă strălucind ca aurul a aterizat pe Insula Soarelui de pe lacul Titicaca.

Din această aeronavă a coborât o femeie semănând cu femeile din zilele noastre, de la picioare până la sâni; dar avea capul informă de con, urechi mari¹⁰⁶ și mâini palmate cu patru degete.

Numele ei era „Orejona” (urechi mari) și venea de pe planeta Venus, unde atmosfera este aproape asemănătoare cu cea de pe Pământ¹⁰⁷.

Mâinile ei palmate indicau că apa exista din abundență pe planeta ei de origine și juca un rol primordial în viața venusienilor.

Orejona mergea vertical ca noi, era dotată cu inteligență și probabil că avea intenția să creeze o omenire terestră, căci a avut relații cu un tapir, animal mârâitor, care merge în patru labe. Ea a născut mai mulți copii.

Această progenitură ivită dintr-o unire monstruoasă se năștea cu două mamele, o inteligență redusă, dar organele reproducătoare rămâneau cele ale unui tapir-porc. Rasa se fixase.

Într-o zi, după ce și-a îndeplinit misiunea, sau poate că plictisită de Pământ și doritoare să se întoarcă pe Venus unde putea să aibă un soț după înfățișarea ei, Orejona și-a luat zborul cu astronava. Copiii ei, mai târziu, au procreat, având mai curând destinul tatălui lor tapir, dar în regiunea lacului Titicaca, un trib rămas fidel memoriei Orejonei și-a dezvoltat inteligența, i-a păstrat riturile religioase și a construit punctul de plecare al civilizațiilor preincașe.

Iată ce este scris pe frontonul Porții Soarelui de la Tiahuancao.

Asta ne-a stârnit puternic curiozitatea, apoi ne-a provocat stupefacția când am identificat pe petroglifele scafandrilor autonomi aparate cu motoare misterioase, mașini după toate probabilitățile siderale: totul de o claritate ciudată.

Aceste desene erau atât de clare, încât imediat ne-a trecut prin minte un gând: vechea populație aymara sau cei care, cu vreo zece mii de ani înaintea de Hristos, au gravat aceste figuri cu siguranță că le unseseră și le întăriseră cu un preparat pe bază de silicon ca să asigure păstrarea mesajului.

Ceea ce subzistă pe platoul înalt permite să ne imaginăm un oraș antic (dar oare este cu adevărat un oraș?) de dimensiuni considerabile, cu străzi, temple, parcuri publice. Statuile, pietrele gravate, obiectele pe care le găsim în nisipul aproape neatins țin de o tehnică destul de rudimentară, analogă cu cea a populației aymara, a incașilor sau a aztecilor. Nu știm dacă e vorba de o artă primitivă sau de o artă degenerată.

În schimb, Poarta Soarelui scânteiază în acea junglă ca un giuvaier.

La prima vedere ar părea că Tiahuanaco a fost cetatea unde niște oameni puțin evoluți și-au sculptat zeii și totemurile în același timp în care alți oameni, infinit mai abili și cultivați, își cizelau mesajul în frizele de pe Poarta Soarelui.

Mai târziu, după părerea geologilor, un cataclism a ruinat cetatea, a făcut să se prăbușească templele și casele. Tiahuanaco a devenit un oraș mort. Poate că legile naturale au vrut să marcheze astfel sfârșitul unei domnii și dispariția unei rase.

Nu ducem lipsă de documentație suplimentară despre cetatea ruinată, îngropată sau scufundată, și acordăm un anumit credit dezvoltărilor lui Manuel Gonzales de la Rosa, autorul lucrării *Cele două Tiahuanaco*¹⁰⁸.

Limbajul sforicelelor.

Gonzales de la Rosa, care a trăit multă vreme în Peru, relatează declarațiile unui *quipocamayo* (interpret al quipus incași) Catari, care, retras la Cochachamba în secolul al XVI-lea, a tradus pentru iezuiți limbajul enigmatic al sforicelelor cu noduri.

Manuscrisul traducerii a fost donat pe la 1625 de către canonicul din Chuquisaca, Bartolomeo Cervantes, iezuitului A. Oliva¹⁰⁹. De atunci, documentul este ținut secret – la Biblioteca Vaticanului – dar esența conținutului său este cunoscută.

Iată un rezumat al traducerii bătrânului Catari, comentat de Gonzales de la Rosa:

Numele primitiv al lui Tiahuanaco era Chucara. Orașul era în întregime subteran, iar la suprafața lui nu erau decât șantierul de tăiere a pietrelor și satul unde locuiau muncitorii.

Cetatea subterană ar oferi cheia unei civilizații uimitoare, care datează din cele mai îndepărtate timpuri.

Cetatea avea mai multe intrări care au fost văzute de marele naturalist francez Alcide d'Orbigny¹¹⁰ și de călătorii Tschudi, Castelnau, Squier, care vorbesc de galerii întunecoase și fetide care duceau în incinta lui Tiahuanaco.

Această cetate subterană fusese construită pentru a permite locuitorilor să se bucure de o temperatură mai blândă, ceea ce dovedește că altitudinea nu a variat niciodată¹¹¹.

Lângă lacul Titicaca exista un palat din care nu a mai rămas nici o urmă, căci construirea lui ar data, după cum spun textele din epoca „creării lumii¹¹² „. Primul senior al cetății Chucara, care înseamnă „Casa Soarelui”, se numea Huyustus; el împărțise globul în mai multe regate. Ultimii locuitori din Chucara nu aparțineau populației aymara, ci quecha.

La Tiahuanaco, morții erau îngropați culcați. În insulele lacului trăia o rasă albă și bărboasă¹¹³.

Pentru Gonzales de la Rosa, strămoșii de pe Uros fondaseră Tiahuanaco.

Această tradiție foarte puțin cunoscută, chiar și de americaniști, sprijină teza originii străine a coloniștilor instalați în jurul lacului Titicaca. De altfel, toate tradițiile spun că, cu foarte mult înainte de apariția incașilor, în Anzi se stabilise o castă superioară de oameni albi.

Garcilaso de La Vega scrie:

Zeul Soarelui, strămoșul incașilor, le-a trimis în timpuri foarte vechi pe unul dintre fiii lui și pe una dintre fiicele sale, ca să le aducă cunoașterea, delegați pe care oamenii i-au recunoscut ca divini după vorbă și după tenul deschis.

Pedro Pizzaro, vărul conchistadorului, spune în cronică¹¹⁴ sa:

Pe femeile nobile le privești cu plăcere; se știu frumoase și chiar sunt. Părul bărbaților și al femeilor este blond ca spicul grâului și unii indivizi au pielea mai deschisă decât a spaniolilor.

În această țară, am văzut o femeie și un copil a căror piele era de un alb neobișnuit. Indienii pretind că e vorba de descendenții idolilor (zeilor).

Pe acești idoli, care aduc știința, i-am putea oare considera ca fiind călătorii astronavei venusiene, locuitorii piscurilor înalte de pe Venus, acolo unde gazul carbonic din văi face loc unui aer mai pur și mai apropiat de cel terestru?

Oamenii albaștri.

O altă teză, mult mai seducătoare, a apărut în URSS. Ea asimilează idolii cu misterioșii *oameni cu sânge albastru* care, în timpuri îndepărtate, formau un fel de elită.

În 1960, o revistă rusească, bazându-se pe relatările istoricului egiptean Manethon, ale lui Herodot, pe inscripțiile Papirusului din Torino și de pe Piatra de la Palermo, aducea o contribuție prețioasă atât dezlegării enigmei Atlantidei, cât și enigmei venirii unor extraterestri.

În numărul său din decembrie 1960, revista *Atlantii*, sub semnătura arheologului Henry Bac, prelua informația.

„Au fost atlantii un popor cu pielea albastră?” Rușii puneau această întrebare amintind că Platon le atribuia o origine diferită de cea a oamenilor pământeni și un sânge diferit.

„După unele tradiții, spunea documentul, atlantii ar fi fost fondatorii civilizației egiptene. Șefii cei mai vechi ai dinastiilor divine, cu douăsprezece mii de ani înaintea lui Hristos, erau atlantii puri.”

Egiptenii, continuă Henry Bac, reproduceau cu mare grijă obiectele pe frescele lor și le respectau culorile. Or, care e culoarea pe care o dau zeilor lor?

Dacă Osiris era verde (zeul vegetației renăscânde), Thot era pigmentat fie în verde, fie în albastru pal; Ammon și Shu erau zei albaștri. De ce această culoare fundamentală era apanajul zeilor egipteni? Un singur răspuns ni se pare posibil: acești zei ar fi descendenții unui popor cu pielea albastră, sau considerați ca atare.

Osiris și Thot, venind în Egipt și negăsind condițiile unei vieți dintr-o țară cu munți înalți, ci o câmpie cu climă caldă și însorită, au văzut cum li se modifică tenul de o bronzare care, în cele din urmă, i-a făcut să aibă o piele măslinie (albastru + galben), reprezentată cu culoarea verde pe desenele primilor egipteni.

Ipoteză admisibilă dacă luăm în considerare că există populații de „indieni albaștri” pe platourile înalte ale Anzilor, a căror pigmentație este cauzată de lipsa de oxigen din sânge. Guansi din insula Tenerife, Arhipelagul Canarelor, aveau o piele măslinie.

Este biologic posibil ca pielea să capete o tentă vie de azur prin încorporarea unor grăunțe de melanină, pigment caracteristic pielii negre. Acest fenomen explică prezența tentelor de un albastru-deschis, albastru-închis și violet pe pielea unor maimuțe.

Există „oameni albaștri” lângă Goulemina, la sud de Agadir, iar pieții din vechea Scoție aveau obiceiul să-și vopsească pielea în albastru.

E ciudat, în sfârșit, să amintim noțiunea de „sânge albastru” care se folosește referitor la vechea nobilime. Această noțiune, foarte veche, este originară din peninsula Iberică. În mod obișnuit, este legată de șederea în Spania meridională a triburilor de vandali, dar această explicație nu este satisfăcătoare.

Când examinăm toate aceste fapte în raport cu geografia, ne dăm seama că în cele mai multe cazuri existența unor triburi cu pielea măslinie sau albastră, naturală sau vopsită artificial, este legată de litoralul atlantic.

Așadar, putem să ne imaginăm că atlânții, locuind un ținut cu munți înalți, formau o populație cu pielea albastră, ca urmare a condițiilor biologice, ale eredității și ale mediului, rasă aflată deja pe cale de dispariție, care și-a pierdut caracteristicile în momentul dispariției Atlantidei.

Totuși, ca semn de apartenență la vechea rasă, descendenții dinastiei care domnea în Atlantida se îmbrăcau în haine albastre cu prilejul sărbătorilor, în timp ce unele popoare de pe litoralul atlantic european și african își vopseau în mod artificial pielea ca să semene cu puternicii atlânți. Ipoteză întărită de Platon, care relatează că în timpul sacrificiilor nocturne și al judecăților ținute de regii „atlânți”,

aceștia se îmbrăcau, dintr-un motiv necunoscut, cu haine azurii.

Este posibil ca pierderea pigmentației să provină la atlanți de la o migrare ulterioară, care a avut drept consecință să-i facă să trăiască în regiuni mai puțin înalte, împrejurare care a determinat dispariția carenței de oxigen în sânge, precum și cea a tenului albastru care rezulta și care rămăsese stabilă timp de milenii.

Henry Bac, analizând această expunere a rușilor, adaugă că expresia „sânge albastru” mai este încă folosită și în zilele noastre în America de Sud. În unele ținuturi de pe coasta Pacificului, se spune despre o persoană provenită din unirea unui indian cu un european că e de „sânge albastru”.

În Europa, această expresie desemnează în mod explicit indivizi care se consideră că fac parte din înalta și vechea nobilime.

În Rusia și în Mongolia, se considera că nobilii sunt de sânge albastru, ceea ce, incontestabil, susține ideea de superioritate.

Declarațiile lui Platon și expunerea rușilor capătă o valoare ciudată dacă le aplicăm unor ființe extraterestre venite de pe planeta Venus, unde conținutul mare în gaz carbonic ar explica o pigmentație naturală albastră.

Să fie oare Venus, planeta „albastră” a strămoșilor, cu munții ei înalți de patru mii de metri, cu vegetația și temperatura în unele locuri suportabilă de om, conform datelor rachetei americane Mariner II, patria originară a oamenilor albaștri, a atlanților, a rasei din Tiahuanaco și Glozel?

Poate nu ar fi inutil să amintim că evenimentele extraordinare, notate de astronomii antici, au avut loc pe Venus, într-o epocă foarte depărtată în timp. Sfântul Augustin spune, după Varro, că un anume Castor Rodianul a lăsat, în scris, relatarea unei minuni uimitoare care ar fi avut loc pe Venus.

Această planetă care avea mai mulți sateliți și-ar fi schimbat culoarea, mărimea, aspectul și traiectoria.

Acest fapt fără precedent ar fi avut loc pe timpul regelui Ogige¹¹⁵, după cum atestă Adrastus, Cyzicenus și Dion, nobili matematicieni din Neapole.

Ce fel de minune? Coliziune? Explozie nucleară? Nu putem spune, dar este destul de verosimil ca „planeta soră”, Venus, să fie legată de istoria omului de pe Pământ.

Poate că nu este departe timpul în care acești sateliți-fantomă se vor identifica cu navele spațiale dirijate, și poate cu astronava „strălucitoare ca aurul” care va transporta pe Pământ transfugi de pe Venus, forțați să-și părăsească planeta amenințată.

Nu e lipsit de curiozitate nici faptul că rușii, pionieri în cursa pentru cosmos – întoarcerea la origini? – se străduiesc să lege misterul

planetei Venus de misterul cetății Tiahuanaco.

Arheologul american A. Posansky a descoperit cinci civilizații succesive distruse de catastrofe naturale, dintre care două inundații sau potopuri, ceea ce ar autentifica foarte marea vechime a orașului Tiahuanaco și ar acredita unele aproximări de ordinul a 15.000-40.000 de ani.

Unii americaniști, precum Denis Saurat și Hoerbiger, au explicat aceste catastrofe printr-o teorie în care Luna, coborâtă în apropierea Pământului, ar fi aspirat apele oceanice în zona sud-americană. În consecință, mările, părăsind restul lumii, s-ar fi acumulat într-o gigantică sferă de apă sărată în jurul lui Tiahuanaco, pe care l-ar fi acoperit.

Saurat sprijină această ipoteză pe existența unei linii de sedimente marine lungă de 700 km.

„Această linie, scrie el, începe lângă lacul Umayo din Peru, la aproape 100 în înălțime deasupra nivelului lacului Titicaca, trece prin partea de sud a acestui lac, la 30 în deasupra nivelului apei, și se termină înclinându-se din ce în ce mai jos spre sud... Acolo a fost deci o mare”, explică el. Iar câteva pagini mai jos continuă: „Cheiurile portului Tiahuanaco încă mai există și sunt, nu în preajma lacului învechit, ci pe linia sedimentelor... „

Din păcate, realitatea depășește ficțiunea.

Tiahuanaco se află la o altitudine de 3825 m, iar lacul la 3812 m.

Linia de sedimente fiind situată între 100 și 30 în deasupra nivelului lacului, așa zisul „port” de la Tiahuanaco ar fi fost deci portul unui oraș scufundat la 87 sub apă! Nu prea se potrivește!

În schimb, printre alte ipoteze, se poate admite că atunci când ploile s-au abătut asupra pământului, în epoca potopului, orașul subteran de la Tiahuanaco a fost acoperit de avalanșele de apă, de noroi și pământ, ceea ce ar da un sens acelei Porți a Soarelui, care se deschide spre golul unor locuințe sau al unui oraș inexistent.

Petroglifele de pe Poarta Soarelui au rezervat astronomilor și specialiștilor în astronautică surprize mari. Desenele reprezintă poate aparate interplanetare, așa cum le descriesese descendentul lui Garcilaso de La Vega:

Ideograma de pe capul personajului este o astronavă terestră (cap de jaguar: forță, viață terestră; conuri stilizate: cabine, habitaturi; cap de condor: călătorie, spațiu).

Această interpretare se potrivește cu cea a savanților în ceea ce privește, desenele gravate pe personaje: costum de protecție interplanetar cu motor în partea din spate. În pasăre: motor cu reacție sau având o forță motrice, care rezultă din descompunerea razelor solare, sau din dezintegrarea lor în cele două polarități, așa cum se

descompun în cele șase culori ale spectrului¹¹⁶.

Fizicianul francez Jean Plantier a studiat această forță iono-solară, care e posibil ca în curând să propulseze rachete spațiale.

Pe de altă parte, inginerul sovietic Alexandr Kazanțev a identificat un calendar venusian pe Poarta Soarelui de la Tiahuanaco.

— Cel mai vechi calendar de pe Pământ, spune el, cu ani de 225 de zile terestre. Chiar dacă e vorba despre o coincidență, ea este uimitoare!

Și, rebotezând Poarta Soarelui, savantul rus pune o întrebare:

— Cum au putut strămoșii incașilor să cunoască anul venusian, și de ce se interesau în mod atât de deosebit de această planetă?

Se poate spune că aceste ipoteze acreditează în mod ciudat tradiția Orejonei, Eva de pe Venus, sosită, poate în urmă cu milioane de ani, cu o aeronavă pe globul nostru terestru.

Bineînțeles, tradiția Orejonei (ca toate desenele de pe Poarta Soarelui) a fost deformată. Descendenții venusieni – strămoșii noștri? – uitaseră probabil detaliile tehnice ale călătoriei siderale, dar fuseseră inițiați în unele cunoștințe științifice. Simțind în mod confuz că civilizația lor degenera, ultimii inițiați au lăsat omenirii viitoare mesajul de pe Poarta Soarelui.

Acești strămoși americani erau oare atlanții? Această ipoteză ar explica dezvoltarea existenței Atlantidei de către Platon¹¹⁷. În *Timeu* și în *Critias* și brusca, minunata și greu de înțeles apariție a civilizației egiptene. Rămâne de aflat natura cataclismului care a distrus în mod brutal evoluția andinilor din Peru. Au existat potopuri, poate erupții vulcanice, însă aceste calamități naturale nu pot explica distrugerea geniului. Tiahuanaco a fost locuit de oameni care aveau cunoștințe științifice avansate, cărora le-au succedat oameni din ce în ce mai puțin instruiți, care au trăit cu toții ca într-o vază închisă, fără ca restul pământului să le observe dezvoltarea.

Rasa andină a fost, în mod sigur, victima unei nenorociri care i-a distrus posibilitățile de reproducere după un stadiu de micșorare a intelectului, astfel încât ea a dispărut prin neprocreare. Ne putem imagina drama produsă: rasa, aflată la apogeu, este victima unei iradierii, deoarece s-a jucat cu forțele periculoase. Supraviețuitorii se știu condamnați. Ultimii care au păstrat rămășițe de cunoaștere înscriu mesajul lor dureros pe Poarta Soarelui.

Apoi rasa este distrusă: Tiahuanaco nu va fi niciodată terminat.

O a doua ipoteză, paralelă, este mai verosimilă și seducătoare: ființe de pe Venus au adus, brusc, pe platoul andin, o civilizație minunată. Colonizarea ei ar explica prezența, în epoca preistorică, a acestei enclave la patru mii de metri altitudine, care disprețuia oamenii din Neolitic și era, probabil, incapabilă să găsească posibilitățile de viață în altă parte decât în jurul lacului Titicaca (ne

întoarcem la tradiție).

Acești venusieni cu patru degete întrețin schimburi cu planeta lor originară și încep să construiască Tiahuanaco. Dar adaptarea lor pe Pământ este deranjată de modificarea profundă a condițiilor biologice naturale. Reproducerea se realizează cu greutate, rasa este periclitată și ultimii venusieni, incapabili să se întoarcă pe planetă, transmit mesajul Porții Soarelui, înaintea dispariției lor totale.

Astfel, în timp ce la Grand-Pressigny, Lussac-les-Châteaux, Charroux, Lascaux, Eyzies, adevărații locuitori ai Pământului vânau ursul, peștele cu harponul, unii oameni aflați la celălalt capăt al globului foloseau, probabil, rachete spațiale și motoare iono-solare.

Oare nu a existat nici un fel de schimb între aceste două civilizații?

Se pare că niște cosmonauți au ieșit în afara zonei viabile a platoului de la Tiahuanaco. Probabil că au plătit cu viața pentru temeritatea de a coborî în văi sau de a trece oceanul, dar au avut curaj, îndeosebi după înghițirea de ape și distrugerea cetății, iar tradiția greacă ne-a transmis această moștenire emoționantă.

12.

CIVILIZAȚIA CELȚILOR ESTE MAMA TUTUROR CIVILIZAȚIILOR.

Studiul nostru efectuat pe monumentele megalitice ale celților, după informațiile oferite de tradiție, nu dorea rezolvarea problemei, ci expunerea unor teze unde, printre extravaganțele empirice, se strecurau adeseori noțiuni extrem de valabile și demne de luat în seamă.

Geometrul, adevărat inițiat, era cel care trebuia să ofere explicația științifică, singura care, în timpurile noastre, poate convinge cercetătorul cu judecată.

Pe scurt, Geometrul demonstrează că cei mai vechi tumuli din Galia sunt piramidele construite din beton!

Această teză, la prima vedere, ni s-a părut incredibilă și inadmisibilă; dar, după o reflecție și analiză îndelungate, temeiul argumentelor ne-a făcut să fim de acord cu ea. Geometrul avea dreptate!

O întâmplare fericită sau o misterioasă intuiție ne-a făcut să descoperim, împreună cu istoricul Eugene Beauvois, o Americă secretă, ale cărei fast al cuceririi spaniole îi ștersese amintirea. Istoria acestei Americi secrete se aseamăna cu cea a celților, a tumulilor, a menhirelor, până a deveni identică cu ea.

Pentru a înțelege Galia și Marea Britanie celtice, era obligatorie, în același timp, redescoperirea Mexicului și a mexicanilor, acești „pelasgi ai Americii”, spunea marele naturalist Alexander von Humboldt.

Astfel, viziunea panoramică a trecutului celților lua o dimensiune neașteptată, provoca dezvoltări fantastice și aducea la lumină un postulat pe care specialiștii în limbile celților, eretici, îl prevăzuseră deja: civilizația celtică este cea mai veche din lume și mama tuturor civilizațiilor de regn alb.

Ne-a mai rămas doar să ne deplasăm în Mexic ca să verificăm și să strângem dovezile pe care credeam că le vom găsi. Zis și făcut.

Nici o piramidă în Mexic.

Odată ajunși în Mexic, am fost foarte surprinși. *Nu vedeam nici o piramidă, iar acest lucru este indiscutabil*, dovedind până în ce punct istoricii vechi pot deforma adevărul.

Nu există nici o piramidă în Mexic, dar sistemul arhitectural al vechilor mexicani a împrumutat stilul numit cu platforme, așa cum se poate vedea în fotografie. Cele mai înalte platforme au fost botezate de istorici piramide.

Dar, mai întâi, ce este o piramidă?

Este un monument cu formă geometrică piramidală, ascuțit în vârf, care adăpostește o cavitate sau o cameră pentru eternitate. Ea nu este făcută ca să fie escaladată, ci, mai degrabă, pentru a intra în ea. Este foarte rar realizată în trepte și nu suportă nici o construcție adițională.

Oare există monumente asemănătoare în Mexic?

Nici măcar unul!

Pseudopiramidele din Mexic ascund cel mai adesea, se crede, un mormânt, asemenea tumulilor celtice, catedralelor (criptelor), este adevărat, dar în toate cazurile aceste monumente sunt formate dintr-un pedestal mai mult sau mai puțin înalt, pe care se află un templu foarte important sau un „castel”, la care se ajunge printr-o scară imensă, uneori la fel de largă ca un bulevard.

Existența unor excepții, de exemplu „piramidele” numite ale Soarelui și Lunii de la Teotihuacan, se datorează faptului că ele au fost reconstruite recent și că restauratorii nu au construit templul care se afla peste ele.

De altfel, acest lucru este admis de toți arheologii.

Este vorba despre pedestale care, în cele mai multe cazuri, au o înălțime de doar cinci, șase metri, în timp ce templul are o lungime cuprinsă între zece și treizeci de metri, iar baza sa depășește uneori mărimea unui teren de fotbal.

Toate construcțiile mexicane au împrumutat stilul platformelor care, la fel ca la Teotihuacan și Monte Alban, se întind pe mai multe hectare.

Este necesar să evidențiem acest detaliu extrem de important: monumentele care, în Mexic, seamănă destul de departe cu o piramidă, sunt construcții din secolul nostru sau datează din anul 1000 d. Hr.

Aceste „piramide” nu sunt netede, iar existența scărilor-bulevarde largi se datorează faptului că ele trebuiau să faciliteze escaladarea pentru credincioșii care veneau să viziteze templul.

În cartea Arheologia Mexicului de CV de Pemex, la pagina 12 se poate citi: „Piramidele au fost construite încă de la începutul ocupației și au folosit drept bază templelor.”

Începutul ocupației înseamnă perioada numită „Teotihuacan 1”, situată între anii 500 și 1000 î.Hr.

Teotihuacan a fost construit de popoare venite din golf, probabil de mazași sau olmeci, deci de către descendenți ai celților. Mai târziu, sub dominația aztecilor, piramidele și-au pierdut templele. La venirea spaniolilor, în 1519, erau acoperite de vegetație.

Ele erau tumulii. Vârful „piramidei” Soarelui este în continuare un tumul, iar interiorul este subteran¹¹⁸.

În privința „cele mai mari piramide din lume”, cea de la Cholula, ea este doar o colină împădurită, cultivată, cu vâlcele și cărări, în vârful căreia se află biserica creștină de la Los Remedios.

Se poate ca ea să fi fost la origine un tumul, deoarece a fost amenajată la interior.

Acum cinci mii de ani, sute de mii de tumuli din pământ au fost construiți în zonele de țară mexicane.

Cu puțin timp înaintea epocii creștine, tradițiile erau complet distruse, iar mexicanii au transformat cei mai importanți tumuli în piedestale pentru temple. Au construit și temple piramidale, la Palenque, Chichen-Itza, Uxmal etc.

Pentru mexicanii moderni, adevăratul nume al monumentelor nu este „piramidă”. Se spune: templul de la Palenque, marele templu de la Kabah, Castillo (castel), sau del Adivino la Uxmal, care este de fapt construcția care seamănă cel mai mult cu o piramidă.

Aceste constatări și altele mult mai interesante referitoare la menhire, aleile acoperite și incintele megalitice pe care le-am descoperit la Yucatan – despre care vom vorbi la sfârșitul capitolului – permit abordarea enigmei tumulilor din Galia, cu elemente valabile expunerii unei explicații raționale.

Piramide celtice din beton.

Studii îndelungate ale acestei probleme și zeci de analize ale pământului din jurul monumentelor din Galia l-au făcut pe Geometru să ajungă la următoarea concluzie de care s-au apropiat și Henri de Clouzion și istoricul Henri Martin: tumulii sunt foste piramide erodate.

Geometrul este chimist-mineralog de profesie, fapt care garantează nu doar calitatea analizelor efectuate, dar și rigoarea științifică a studiilor sale.

La prima vedere, pare incredibil că temerarii noștri tumuli, culcați ca niște oi pe pășuni, au fost, cu mii de ani în urmă, adevărate piramide care își ridicau spre cer vârfurile lor ascuțite.

Dacă piramidele au fost construite din piatră, asemenea celor de

la Gizeh sau Saqqarah, ele au știut să reziste în fața timpului, dar, dintr-un motiv neștiut încă, erau construite din beton¹¹⁹.

Solul din jurul dolmenelor și menhirelor este foarte compact, deoarece este compus, în general, din siliciu cristalin sau un ciment silico-calcaros. De aici tragem concluzia că pietrele ridicate și introduse în sol formau scheletul betonului și suporturi pentru tencuieli.

Pământul din jur a fost întărit prin impregnarea lentă de siliciu coloidal provenit din dizolvarea mortarelor și betoanelor. Într-un anumit fel, cei pe care îi numim constructorii dolmenelor sau cromlehurilor erau în realitate constructori de piramide, temple și alei, totul din beton șlefuit și foarte probabil sculptat.

Diodor din Sicilia, vorbind, după toate aparențele, despre Stonehenge, nu a scris că a văzut *un templu magnific circular, ornat cu ofrande bogate, situat în fața țării celților?*

Și Scymnis din Chios făcea aluzie la obeliscul breton din Locmariaquer, descriind Coloana Nordului situată la marginea țării celților, în fața oceanului cu valuri agitate.

Era vorba, în mod sigur, despre o adevărată coloană a cărei piatră, astăzi aparentă, reprezenta doar scheletul. Putem spune același lucru despre menhi-rele din Oblicamp, situat în apropiere de Bavelincourt (Somme), obelisci campus al romanilor.

Peste tot, betoanele și tencuielile, în urma degradării lor prin dizolvare, s-au infiltrat în sol, întărindu-l, așa cum s-a constatat în urma analizei fizico-chimice.

Nu este vorba aici despre o teză mai mult sau mai puțin fantastică, ci de concluzii trase în urma examinării betoanelor reale, vechi de cel puțin trei mii de ani, care s-au conservat în mod miraculos, fie între două blocuri de marmura, cum întâlnim în cetatea celtică de la Tourette-sur-Loup, fie la adăpostul unui strat protector din piatră, cum este cazul betonului piramidei de la Couhard, pe cale să devină un dâmb. Piramidele din Egipt erau și ele acoperite, la origine, de o tencuială care acum nu mai există.

Tumuli, piramide și dâmburi.

Vechii autori nu fac referire la piramidele din Galia și nici nu vorbesc niciodată despre piscurile și tăblițele de piatră, lucru care ne arată că ei au văzut doar tumuli și dâmburi de bolovani și pământ, cărora nu le-au acordat atenție.

Cu certitudine, spune Geometrul, deoarece menhirele și dolmenele erau inițial obeliscuri și piramide din beton, toate părerile noastre despre civilizația occidentală trebuie revizuite.

Îndeosebi, trebuie să știm că marile cromlehuri erau temple cu cupolă din beton, identice monumentelor funerare din Afghanistan,

dintre care unele sunt astăzi, după descompunere, doar niște dâmburi de pietriș.

Tumulul este de fapt o piramidă conică ce acoperă un cavou orientat. În Egipt, piramida de la Saqqarah, care este cea mai veche, are niște muchii imprecise și, în jurul ei, alte piramide la fel de vechi au exact forma tumulilor celtici.

Pseudopiramida din Cholula, Mexic, este fie o colină, fie un tumul, și putem afirma același lucru despre platforma piramidală de la Cuicuilco, recent curățată, care, spun arheologii, „conține un nucleu de pământ susținut de stâlpi mari din piatră.” După „Cerro del Tepacalte”, este cel mai vechi monument de pe continentul american¹²⁰.

În Lidia (Asia Mică), mormântul lui Algate, tatăl lui Cresus, este un dâmb piramidal cu o bază din piatră, însă restul monumentului se află în pământ.

Tot în Asia Mică, la Nemrut Dag, mormântul numit al lui Nemrod este un adevărat munte de pietre și pământ.

În Peru găsim numeroase piramide; altădată, exista una la Tiahuanaco, în formă de platformă construită în trepte (și dolmene).

Conform tradiției, fusese construită de oameni de origine divină, cu pielea albă, ochi albaștri, părul roșcat, ultimii descendenți ale poporului Viracocha.

Viracocha înseamnă spumă de mare, termen apropiat de cuvântul *pelagos*: venit din mările din Nord. Dar mult mai semnificativă este analogia existentă între stilurile arhitecturale ale pelasgilor care construiau pietre sacre, ale poporului Viracocha, egiptenilor, mayașilor și celților care construiau tumuli sau piramide.

Altădată, menționează tradițiile Insulei Paștelui, povestite de Thor Heyerdahl, un rege Viracocha pe nume Kon Tiki a emigrat din Peru în Insula Paștelui, împreună cu niște oameni cu urechile mari și părul roșcat, numiți orejones, care au fost constructorii marilor statui cu conci roșu de aici.

Acești emigranți au adus în insulă cartoful, pe care poporul pascuan, asemenea indienilor din America, îl numea *kumara* și *totor*, sau stuf de apă dulce din lacul Titicaca.

La Rapaiti, în Polinezia, Thor Heyerdahl a numărat douăsprezece piramide-castele pe vârfurile munților.

Celții navigatori.

Arheologia și tradițiile dovedesc că hiperboreenii sau descendenții lor direcți, celții, au fost, în timpurile străvechi, colonizatori care și-au instaurat dominația spirituală asupra globului.

Celții, proveniți din casta de la Thule, se evidențiază prin calitatea lor excepțională de navigatori.

Ei au emigrat în toate Americile, au făcut o incursiune în Polinezia, cucerind întreg bazinul mediteranean. Pelasgii (pelagos = veniți din mările Nordului) sunt strămoși ai grecilor, frigienilor și fenicienilor, adoratori ai lui Apollo, Baal-Bel, ai pietrelor sacre, și constructori de megaliți ridicați la umbra unui stejar sau pe muntele Ida, tipic nordic.

Toreenii, nuraghii, sardanii, hiksșii și alte „popoare ale mării”, care purtau pe cap, în semn ritual, o cască cu coarne de taur, s-au instalat în Corsica, Sardinia și Egipt.

Fenicienii și-au îndepărtat vasele dincolo de Coloanele lui Hercule și este remarcabil faptul că popoarele navigatoare prin excelență: islandezii, irlandezii, britonii (englezii), vikingii, bretonii, bascii, spaniolii, portughezii, sunt cu toții celți de rasă pură care locuiesc în țări unde abundă tumulii și menhirele.

În mod incontestabil, popoarele de rasă galbenă și neagră nu au avut niciodată acest temperament și nici vocație de marinari și descoperitori de pământuri. În comparație cu celții migratori, solicitați și mai mult de cromozomii memorie moșteniți de la strămoșii lor călători în spațiu, ei erau sedentari.

Cu cât vechii celți erau de sânge pur, cu atât aveau o înclinație mai mare pentru navigat, proprie „popoarelor mării”. Iar popoarele maritime sunt și cele care au colonizat restul lumii.

Din acest motiv un imperiu mare între toate, Egiptul, nu și-a impus niciodată civilizația departe, ci, dimpotrivă, a fost victima invaziilor, dintre care cea mai importantă este cea a hiksșilor.

Celții au descoperit America cu zece mii de ani înaintea lui Columb.

Pentru marele public, vechiul popor al mayașilor este de rasă roșie și nu pare deloc a fi înrudit cu rasa noastră albă.

Totuși, dacă studiem cu atenție problema, rămânem uimiți să aflăm că albi și roșii au un numitor comun: atlantii, asemenea anumitor popoare din Africa de Nord, au o legătură comună cu celții: dolmenele.

Concluzia finală este că toate popoarele din Africa și Europa sunt de aceeași rasă, iar istoria vechilor mexicani se leagă în mod direct cu cea a celților, probabil o precede.

Cu toate acestea, înainte de a face o expunere a tradițiilor mazașe, este de preferat, pentru a urmări ordinea cronologică și geografică, să efectuăm o incursiune în mitologia indienilor din America de Nord, adică în cea mai apropiată țară a insulei Thule, leagănul rasei albe și a hiperboreenilor.

Nu putem oferi o soluție coerentă și definitivă pentru imensa

problemă a civilizației popoarelor albe, dar vrem să scoatem la lumină, pentru istoricii unei alte generații, intriga greu de perceput, care leagă branșa ariană din Iran și Hiperboreea ramurilor sale egiptene, grecești, mexicane și indiene din America.

Cu aceeași ocazie vom constata că genovezul Cristofor Columb, care a fost în mod oficial descoperitorul Noii Lumi, nu a făcut decât să urmeze un drum paralel cu cel urmat, cu mii de ani în urmă, de adevăratele exoduri ale celților și hiperboreenilor.

Algonkinii din Canada, îndeosebi cei din tribul Wapanachkis (care înseamnă „oriental” și „popor alb”)¹²¹, locuiesc în Marea Irlandă și Hvitramannaland, țara oamenilor albi în romanele scandinave.

Tradițiile algonkinilor și-au adus din est civilizatorii¹²², și nu strămoșii.

În poveștile tribului Wapanachkis, numit și Abenakis, stăpânul oamenilor și al animalelor, Glusgahbe (Ghilgameș?), a fost zeul epocii de aur.

Unii spun că Glusgahbe s-a născut în estul țării Abenakis, iar alții că a venit aici „pe o barcă mare din granit, acoperită cu copaci” (catarge)¹²³.

El călătorea mult și, asemenea lui Hercule, a lăsat urme peste tot pe unde a trecut: diguri mari, lacuri săpate, roci sparte. A învățat oamenii cum se fac armele și cum să se folosească de propriile virtuți, apoi, într-o bună zi, s-a urcat în barca sa și a dispărut, nu pentru totdeauna, ci până ce poporul lui a avut din nou nevoie de el.

Putem observa cât de apropiată este această tradiție de cele ale lui Quetzal-coatl-Kukulcan, Ghilgameș și Hercule.

Manabuch, erou fondator al mai multor triburi de algonkini, a realizat fapte vitejești identice, dispărând la fel „în direcția unde răsare soarele, traversând oceanul cel mare, spre o țară stâncoasă, unde își avea locuința”

Un iezuit, tatăl lui Allouez, scria: „Populația illinouek, utagami și alți sălbatici de pe coasta sudică cred că există un mare geniu, stăpân al tuturor celorlalți, care a creat cerul și pământul și care se află, spun ei, la est, în direcția țării franceze¹²⁴.”

Șanuanonii și Șaunii, sau meridionali¹²⁵, spun că strămoșii lor au venit din est, pe ocean, mergând pe apă.

Femeia albă din Leni-Lenapes.

Tribul Leni-Lenapes avea aceeași tradiție. Ajungând, în 1890, la nouăzeci și patru de indivizi, și retrași din Delaware în Kansas, apoi în Texas, și-au păstrat vie amintirea originii lor transatlantice, deoarece unul dintre ei i-a povestit inginerului suedez Lindstroem: „Altădată, o femeie care aparținea rasei voastre (adică o europeană) a venit la noi și a rămas însărcinată după ce a băut apă dintr-un golf mic. Ea a

născut un băiat care a devenit atât de înțelept și abil, încât nu avea pereche. Vorbea atât de frumos, iar toată lumea îl admira. El a înfăptuit multe miracole.

Într-o zi, ne-a părăsit și s-a dus la cer, promițând să revină, însă nimeni nu l-a mai văzut¹²⁶.

În plus, alți lenapi povestesc că acest bărbat extraordinar i-a învățat să vâneze și le-a arătat secretele industriei. Venise de departe și i-a părăsit, nu murind, nici plecând spre alt ținut, ci urcând la nori.

Avea o barbă lungă, iar strămoșii acestor indieni credeau că binefăcătorul lor se va întoarce de la est. Mai târziu, când i-au văzut pe albi, i-au considerat divinități, adorându-i.

Aceste tradiții datează din negura timpului, deoarece ele menționează potopul, atribuit unui șarpe puternic care a ridicat apele până în vârful munților, distrugând aproape în întregime rasa umană¹²⁷.

Supraviețuitorii s-au dus la Thule, pe insula primilor strămoși, unde și-au cerut pământurile înapoi.

Emigranții celți numiți papas au populat Islanda, apoi Mexicul și America Centrală, scria Eugene Beauvois în cartea sa Thule primitivă.

Dar Eugene Beauvois nu este singurul care susține această teză, care este și cea a tuturor specialiștilor în istoria ameridiană, a indienilor și a scrierilor tradiției.

Acest lucru înseamnă, în mod incontestabil, că mayașii, care altădată locuiau în nordul Americii, erau descendenți ai marilor strămoși albi veniți din Hiperboreea, prin Thule.

Istoria veche a mexicanilor este povestită în memorialele lor scrise, cea mai mare parte, în ideograme sau hieroglife mayașe, pe care încă nu știm să le traducem, chiar și cu ajutorul (iluzoriu) al mașinilor electronice. Încercarea rușilor anunțată drept concludentă a fost un eșec total.

Popol Vuh a fost falsificat.

Cel mai important document dintre toate acestea, Popol Vuh, care relatează evenimente anterioare potopului, a fost retranscris în limba latină, în secolul al XVI-lea, de un „înțelept quiche” care, foarte probabil, era spaniol catolic.

Există o traducere remarcabilă în limba franceză, făcută de eruditul abate Brasseur de Bourbourg, dar și câteva extrase și o exegeză publicată recent de Editura Payot.

Se știe foarte bine că Venus guverna religia maya, în mod sigur de la pătrunderea acestei planete în cerul nostru vizibil, acum cinci mii de ani.

Cea mai mare parte a piramelor îi sunt dedicate: Quetzalcoatl și Kukulkan, cei doi mari zei ai panteonului mayaș, sunt personificările

planetei strălucitoare; în toate manuscrisele mayașe, semnele planetei Venus apar pe fiecare pagină...

Or, cu excepția abatelui Brasseur de Bourbourg, toți ceilalți autori, supunându-se dispozițiilor de a trece cu vederea, nu afirmă clar rolul planetei Venus în civilizația mayașă, iar uneori reușesc chiar să nu menționeze deloc numele planetei.

O coincidență curioasă: în Biblie au existat aceleași dispoziții de tăcere privind „Steaua” pe care evreii recăzuți în erezie aveau un obicei supărător, în mod sigur ereditar, să o idolatrizeze în același timp cu taurul (în mod impropriu numit „cultul banului”).

Această stea este tocmai Venus, iar taurul, simbolul „îngerilor” genitori, reprezintă și inițiatorii venusieni la mayași, fenicieni, asiro-babilonieni și incași.

În fond, totul decurge ca și cum de trei mii de ani o conjurație se străduie să ascundă un adevăr periculos pentru instituțiile și religiile noastre.

Un adevăr a cărui cheie ar fi planeta Venus.

Mexicanii au venit din Europa.

Din hierologlifele din Popol Vuh, povestește E. Beauvois, se observă că strămoșii lor au locuit mai întâi dincolo de mare, în est, unde cunoșteau oameni albi și negri care trăiau fără casă (erau nomazi?).

Ei și-au părăsit țara, pornind spre Thulan-Zuiva, în căutarea zeilor. Până aici au parcurs un drum foarte lung. Unul dintre acești zei era Yolcuat-Quitzalcuat (Quetzalcoatl).

„Sahagun spune că primul vânt vine dinspre est, unde se află paradisul terestru.” Acest lucru are o mare importanță!

Oare de la strămoși sau de la inițiatorii lor veniți din Europa aveau mayașii obiceiul de a-și înhuma morții celebri în tumuli din piatră și pământ, numite de strămoși *gorgan*.

Să fie oare țara gorganelor din tradiția irlandeză situată în Atlantida, Hiperboreea, America de Nord sau în Mexic?

În interiorul acestor tumuli, asemenea celor din Europa, era amenajată o cameră secretă.

Populația mayașă quiche a emigrat în număr mare în timpul celei de-a patra epoci descrise de Popol Vuh și s-au stabilit la Tulan „situat în apropiere de Mexico, cum se spune acum”. Acest lucru poate fi citit în retranscrierea cărții mayașilor.

Atunci când au plecat, au spus: „Mergem acolo, în țara unde soarele răsare, în țara părinților noștri¹²⁸.”

Prin aceasta, mayașii-quiche nu se refereau la Africa, situată la aceeași latitudine cu Yucatan, ci la Europa situată la aceeași latitudine cu vechiul lor domeniu, în nordul Americii. Într-adevăr, se știe foarte

bine, iar Marele dicționar universal al secolului al XIX-lea menționează că „tradiții îndepărtate transmise din generație în generație au făcut ca populațiile mexicane să vină din nord. Descoperirile făcute, construcții antice în mijlocul stepelor californiene și în preeriile fluviului Mississippi și, mai mult, studiul comparat al unei familii numeroase de idiomuri americane au confirmat exactitatea. generală a acestor tradiții”.

În urmă cu zece mii de ani, mexicanii, ascultând sfatul preoților lor, au abandonat ținuturi din America de Nord, unele dintre ele numindu-se acum „Văile Morții”. Ce cataclism i-a alungat?

Indiferent de ce s-a întâmplat, tradiția spune că exodul trebuia să se continue până ce triburile vor întâlni un vultur într-un copac, în timp ce devorează un șarpe.

Această scenă s-a produs într-un loc numit astăzi Mexico.

Când Marii Strămoși au plecat din Europa, nu s-au dus direct în America, ci au făcut o escală la Thulan (insula Thule a hiperboreenilor)¹²⁹ unde s-a produs confuzia limbilor, întocmai ca la Babel.

„S-au separat... unii s-au întors în est (Europa), iar Tohil le-a spus quiche confederațiilor lor: Casa noastră nu este aici, să plecăm spre destinația noastră.”

Povestitorul mărturisește că nu știe cum a avut loc traversarea mării, dacă ea s-a realizat pe pietre împrăștiate¹³⁰ sau pe nisip, în urma deschiderii apelor...

Unii mayași se întorc în Europa

„Se aflau la Hakavitz atunci când cei patru șefi ai lor au dispărut în mod misterios. Deși erau în vârstă și veniți de foarte departe, ei nu erau bolnavi în clipa în care și-au părăsit copiii, spunând că misiunea lor era îndeplinită și că se vor întoarce în patria lor.

Ei și-au sfătuit succesorii să meargă să-și revadă țara de unde veniseră, lăsându-le amintire un pachet acoperit, care corespundea cu quimilli popoarelor de limbă nahua¹³¹.

La mult timp după aceea, trei dintre fiii lor au pornit spre est, traversând oceanul, pentru a fi investiți de Marele Senior al orientalilor, judecătorul suprem Nacxit, care le-a oferit emblemele regalității. Au adus cu ei din Thulan arta de a picta poveștile¹³². În acest moment, Nacxit a fost lăsat de emigranți cu populația yaquis¹³³.

”

Un alt document quiche păstrat în arhivele de la Totonicapan, situează Thulanul în est, dincolo de mare¹³⁴.

El povestește că, atunci când populația quiche a plecat din Thulan, a primit de la Nacxit, bunicul și zeul lor, plicul misterios numit Giron-Gagal care conținea o piatră magică, în mod sigur

identică cu tăblița din obsidian păstrată actualmente în biserica din Tecpan, Guatemala.

După ce a servit drept amuletă și a fost consultată ca oracol, această piatră face parte din masa marelui altar.

Megaliții celtici de la Venta.

Iată, așadar, reconstituite primele pagini ale istoriei mayașilor și celților, popoare cu aceeași origine. Alte indicii importante vor sprijini identitatea celor două civilizații.

Văzut prin intermediul manualelor de arheologie și turism, Mexicul este țara piramelor-temple, însă niciodată nu s-a semnalat existența tumulilor și megaliților care, cu toate acestea, se găsesc în provinciile centrale și în tot Yucatanul¹³⁵

Tumuli există peste tot: în junglă, pe marginea drumurilor, în abundență în siturile arheologice.

De-a lungul „Aleii Morților”, la Teotihuacan, există aproximativ patruzeci, tot atâția sunt și la Chichen Itza, și mai mulți la Palenque. Sunt cu zecile în jungla din Yucatan și Guatemala, unde nu mergi mai mult de câteva sute de metri fără să întâlnești dâmburi acoperite de copaci, un templu sau vestigiile unei aglomerații.

Tumuli, nenumărate dâmburi de pământ și pietriș: Mexicul este indiscutabil „Țara dâmburilor” tradiției celtice.

La Uxmal, chiar la baza piramidei Castillo (a Vrajitorului) se află un cerc de falusuri șlefuite în mod grosier în piatră, care evocă Țara Galilor și situl Filitosa din Corsica.

Dar adevărul istoric al unui Mexic necunoscut, Mexicul celtic, explodează în parcul din Venta, Villahermosa.

Aici găsim menhire, pietre ridicate, o alee acoperită făcută din blocuri de piatră, în mod sigur bazaltică, și incinte de menhire pe suprafețe considerabile, la fel ca la Carnac sau într-un sat din Finisterre.

Uimit, vizitatorul comtemplă aceste vestigii ale unei civilizații a cărei existență era greu de bănuț.

Cercuri de falusuri, cromlehuri, menhire, tumuli, alei acoperite, incinte megalitice se află acolo, la zece mii de kilometri de Galia.

Și imediat ne punem următoarea întrebare: de ce a fost trecută sub tăcere, în manualele de istorie, această civilizație celtică?

Thule.

Din Popol Vuh, tradiții și aceste monumente reiese că țara de origine a primilor Părinți a fost într-o insulă pe care o situăm, în general, în Oceanul Atlantic, la latitudinea Cercului Polar Arctic.

Unii istorici au spus că Thule ar putea fi Islanda sau Orcadele.

Americanii au numit Thule una dintre bazele lor polare, situată pe coasta vestică a Groenlandei, însă nu trebuie să vedem în acest lucru decât un omagiu adus strămoșilor lor, fără să existe o relație cunoscută cu capitala antică a hiperboreenilor.

Orice ar fi, este cert că insula Thule a existat altădată și presupunem că a dispărut în timpul seismelor violente care au tulburat mileniul al III-lea î.Hr.

Vechii mayași quiche s-au dus la Thule și au recunoscut-o drept țara Strămoșilor lor Superiori, dar este posibil ca cea mai mare parte a lor să fi fost originari din teritoriile celtice din Scandinavia, Marea Britanie, Germania și Galia. Mitul zeilor albi Quetzalcoatl, Kukulkan este posterior aventurii thuleene, deoarece datează de doar cinci mii de ani, adică din epoca în care venirea planetei Venus a coincis cu sosirea pe Pământ a inițiatorilor pe care, din motive întemeiate, îi putem considera extraterestri.

În Popol Vuh nu apare nici o informație referitoare la planeta Venus, fapt care confirmă această idee și o leagă într-un mod coerent și natural de istoria generală a popoarelor, așa cum am schițat-o noi, îndeosebi în privința popoarelor asianice.

Oare incașii sunt celti?

Se fac în continuare numeroase speculații privind triburile mayașe din Yucatan și Guatemala, care au dispărut în urmă cu mai puțin de o mie de ani „fără să lase urme”, spun vechii istorici.

Totuși, misterul este foarte simplu de elucidat.

Mayașii nu au dispărut în proporția afirmată; mii dintre ei au rămas în propria țară, dar știm că apriaii cuceritori spanioli au măcelărit autohtonii, din Mexico până la Merida.

Trebuie să ținem cont de un fenomen cu caracter religios, care explică în parte migrațiile neîncetate ale acestor vechi celti care, în opt mii de ani, au trecut din Thule în America de Nord, apoi în Mexic, Yucatan și, în final, în America de Sud.

Vechii mayași, fideli profețiilor preoților lor, credeau că o dată la cincizeci și doi de ani s-ar putea produce un sfârșit al lumii.

Anumite etnii rămase fidele provinciilor lor s-au mulțumit, la acele date fatidice, să ridice monumente în onoarea divinităților, în semn de recunoștință. În schimb, alte etnii au emigrat periodic pentru a ocoli pericolul, iar migrația lor i-a condus spre sud, în Columbia și Peru.

Găsim urmele lor în Nicaragua, în regiunea Chomales, cu paisprezece piramide retezate, și în Columbia, în situl arheologic de la San Augustin, unde abundă tumuli, morminte acoperite cu movile de pământ, pietre ridicate și chiar divinități ascunse sub un dolmen, introdus într-un tumul.

Suntem de părere că piramidele și dolmenele din Peru sunt opera acestor emigranți. Chiar dacă admitem unirea lor cu autohtonii din America de Sud, nu este deloc exclus ca încașii să aibă origine celtică. De altfel, în Peru, în timpul Conchistei, găsim numeroși indivizi blonzi, cu tenul alb, numiți idolos, adică descendenții marilor strămoși albi care au fost zeificați.

Ne putem face o părere mai clară asupra acestor idolos de când inspectorul de poliție Carlos Aliaga Silva a descoperit în provincia San Martin, în nordul statului Peru, ziduri care încercuiau fortărețele, turnuri rotunde și clădiri circulare cu trei etaje. În acest context nu putem să nu amintim misterioasa cetate din Zimbabwe, actualmente Rhodesia (Africa).

Au fost identificate trei cetăți: La Joya, Atuen, Cochabamba, iar specialiștii în preistorie cred că ele au fost construite de legendarul popor chachapoya, care s-a instalat în Peru înaintea încașilor, probabil în timpul populației aymar.

Or, acești chachapoya aparțineau unei rase cu pielea albă, ochi albaștri și părul blond, tipic ariană. Suntem tentați să spunem hiperboreeană! În fond, etnologii au găsit celți în Peru, dar ei nu acceptă acest lucru, deoarece nu pot explica argumentat cum s-a putut duce acest popor acolo!

Oare au mințit Pitagora, Herodot și Aristotel?

Acum credem că identitatea rasei mexicanilor și a celților din Europa este bine stabilită.

Pe scurt, este în afara oricărei îndoieli că istoria clasică a Mexicului a fost falsificată, inventată de o conjurație dornică să arunce în umbră trecutul strămoșilor noștri.

Civilizația planetei Terra nu s-a născut la Sumer, cum se vrea să credem, ea este de origine extraterestră, iar celții au fost moștenitorii ei direcți și importanți.

Această afirmație era un lucru evident pentru grecii pe care noi îi considerăm inițiatorii rasei albe și din care pare să se fi născut toate civilizațiile Europei.

Aristotel a spus: *Filosofia a început cu druzii.*

Pentru Herodot, care vizitase Grecia, Egiptul, Libia, Fenicia, Babilonia, Persia, Tracia, Scitia până la Dunăre, „*druzii cunoșteau cerul, fapt care demonstra profunzimea științei lor.*” (Istorii, 14-111)

Încoronat la Olimpia, Herodot este unul dintre geniile universal recunoscute, tot așa cum Aristotel, numit „prințul filosofilor”, chiar și a celor din zilele noastre, reprezintă personificarea spiritului științific și filosofic.

Opiniile lor o confirmau pe cea a celui mai mare dintre maeștrii tuturor timpurilor, Pitagora, care, după ce a căutat inițierea în Egipt

timp de peste douăzeci de ani, a găsit-o, în final, în Galia. Conform relatărilor cronicarilor, Pitagora era convins că „*druizii erau cei mai învățați oameni din lume*”.

Declarațiile sunt categorice și dovedesc că civilizația celtică a fost prima din Occident și Orient, deci mai veche decât civilizațiile Egiptului, Greciei și Asiro-Babiloniei.

Această convingere s-a bazat în principal pe cunoștințele de astronomie și filosofie pe care le posedau druzii, pe concepția lor privind materia eternă (spiritul) și a unui Dumnezeu unic, creator al universului vizibil și al Lumii de Dincolo.

Nu putem pune la îndoială judecata lui Pitagora, Herodot și Aristotel, deoarece, de-a lungul mileniilor, nu a existat nici un alt geniu mai mare și mai universal ca ei.

Atunci cum se explică faptul că „istoricii” noștri (*sic*) nu ne vorbesc despre civilizația celtică, decât atunci când o denigrează?

Cum am putea explica faptul că religia creștină a satanizat și sufocat religia celtică a Dumnezeului unic, totuși identic cu Dumnezeul lui Moise și Iisus?

De ce au fost distruse sau creștinate monumentele druzilor?

De ce, de la școala primară până la Sorbona, se predau istoria, științele, filosofia tuturor popoarelor vechi, *cu excepția* celei a stămoșilor noștri?

Există, în această problemă, o liniște scandaloasă.

Cui îi este frică de adevăr?

13.

CIVILIZAȚIILE MISTERIOASE: ÎN SCOȚIA, FRANȚA, SARDINIA, MALTA.

Nu cunoaștem mare lucru despre dolmenele, menhirele și toți megaliiții care, totuși, abundă încă pe teritoriul Franței.

Ce știm despre civilizația misterioasă care a construit în Franța, Scoția și în alte zone din Europa numeroasele fortărețe vitrificate?

Desigur, acest subiect nu este tratat în cărțile noastre „de istorie” (preferăm să nu spunem de ce), însă aceste fortărețe vitrificate există, punând un semn de întrebare pentru individul curios, pentru cel care îndrăznește să se intereseze de trecutul Franței.

Răzbunarea zeului Azuria.

Aceste fortărețe sunt, la drept vorbind, niște incinte, în general în formă eliptică, construite pe coline, sau încercuiesc promontorii

naturale abrupte.

Zidurile lor, în partea inferioară, când pe o parte, când pe ambele, sunt făcute din pietre granitice vitrificate, care reprezintă pentru arheologi o enigmă aproape de nerezolvat.

Incintele sunt protejate de ziduri ele apărare, care poartă și ele urme de vitrificare.

La prima vedere, am putea crede că la baza zidurilor au fost arși cărbuni, în scopul topirii granitului, pentru o mai bună coeziune a elementelor.

Explicația devine puțin convingătoare atunci când vorbim despre interior, singurul vitrificat, în timp ce părțile exterioare, care uneori ating grosimi care măsoară între unu și doi metri, sunt construite din piatră naturală.

În sfârșit, ea nu ne mai satisface absolut deloc atunci când ne gândim la cele o mie trei sute de grade necesare pentru declanșarea procesului de topire a materialelor.

Arheologul englez James Anderson, într-o carte editată în 1777, a fost primul, se pare, care a descoperit fortărețele vitrificate din Scoția unde, scria el, există un pământ feruginos care a servit la tencuirea pietrelor; focul aplicat pe tencuială a produs vitrificarea!

Charles Hoy Fort, în Cartea blestemaților, expune o teză și mai stranie: zeul Azuria – deoarece britanicii nu voiau să-și vopsească pielea în albastru – „și-a revărsat electricitatea asupra fortărețelor, ale căror pietre vitrificate și topite există și astăzi”.

Principalele fortărețe vitrificate din Scoția sunt; Craig Phoebrick, Ord Hill of Kissock, Barry Hill, Castle-Spynie din Ivernesshire, Top-o-Noth, în comitatul Aberdeen, și tumuli celtici vitrificați din Orcade (insula Sanday)¹³⁶.

Craig Phoebrick.

Două construcții sunt tipice: Craig Phoebrick și Ord Hill of Kissock, „care se înalță ca doi stâlpi imenși pe colinele aflate la o distanță de aproximativ șase kilometri între ele și situate la extremitatea golfului Moray, după orașul Inverness, care par să apere accesul dinspre mare¹³⁷”.

Arheologul Jules Marion descrie aceste fortificații ca o acropolă regulată ca formă, a cărei parte superioară plată, în formă de terasă ovală, este săpată în centrul unui bazin adânc de doi sau trei metri, asemănător unui crater vulcanic.

La baza acropolei, continuă J. Marion, circumferința întregii coline este acoperită cu blocuri de granit vitrificat, de dimensiuni uriașe, și care au făcut parte, în mod sigur, din construcții.

Acestea din urmă domină valea Ness în partea de est, unde panta este cea mai înclinată.

Pietrele fortăreței, de culoare închisă, sunt enorme, fiind legate cu un strat de mortar de grosimi inegale, ansamblul formând un conglomerat compact, foarte dur și imposibil de desprins.

Anumite blocuri, care au fost supuse unui foc intens, sunt arse ca niște pietre vulcanice și prezintă, „dacă le spargem, bucăți mari vitrificate destul de asemănătoare în privința culorii și consistenței cu bucățile de sticlă” sau cu un obsidian numit „tectite lunare”, înainte ca astronautii să demonstreze că această materie nu exista pe Lună!

Nu putem afirma cu siguranță că Craig Phoebrick și Ord Hill of Kissock au fost fortărețe, presupunându-se că au fost faruri sau posturi de observație datând din epoca vikingilor.

În realitate, nu cunoaștem absolut deloc destinația și originea lor.

Fortărețele vitrificate din Creuse.

Nu deținem mai multe informații privind datarea fortărețelor vitrificate din Franța, în număr de cel puțin douăsprezece.

Obiecte îngropate sau scoase de sub dărâmături au fost datate ca aparținând secolului al V-lea, dar bănuim că realizarea lor datează de câteva milenii, așa cum mărturisesc manuscrisele irlandeze care vorbesc despre turnul incendiat din Tory.

FORTĂREAȚA DE LA DUN AENGUS, DIN IRISHMORE, INSULELE ARAN, IRLANDA.

De altfel, cronicile istorice ar fi făcut referire la aceste fortărețe dacă ar fi fost construite în urmă cu doar o mie cinci sute de ani.

Totuși, putem vedea, la Muzeul din Gueret, un bloc de granit topit în care se află un olan de origine romană, lucru care complică și mai mult misterul.

Principalele fortărețe vitrificate se află în Creuse: la Châteauneuf, la Ribandelle (în fața lui Châteauneuf, pe malul opus al Creusei), la Thauron, Saint-Georges-de-Nigremont; în Bretania: la Peran; în Vienne, probabil la Thorus, în apropiere de Chateau-Larcher unde un fost promontoriu fortificat domină valea râului Cloucre (ruinele și incintele nu au fost niciodată explorate sau eliberate. Astfel, este greu de știut dacă ele conțin blocuri vitrificate, însă analogia dintre Thorus și Châteauneuf lasă să se creadă acest lucru); lângă Argenton (Orne); la Sainte-Suzanne (Mayenne).

Incinta de la Châteauneuf are formă ovală, cu o lungime axială de o sută douăzeci și opt de metri; zidul de apărare este un terasament gros de șapte metri la bază și trei metri la vârf.

Pe aceste substructuri a fost construit, cu pereți din granit, un zid.

„Spațiul dintre cei doi pereți, scria de Nadaillac, este umplut cu un strat de granit topit, lat de patru metri, gros de șaiszeci de centimetri, așezat pe un pat de tuf. Nu găsim nici o urmă de folosire a mortarului, așa cum este cazul în Scoția.”

În comparație cu pereții exteriori, partea interioară a zidului este complet vitrificată!

Fortăreața antică de la Ribandelle-du-Puy-de-Gaudy, care a fost ocupată de celți, apoi, în mod succesiv, de romani și vizigoți, are aceeași structură. Se întinde pe un perimetru de o mie cinci sute de metri și o suprafață de treisprezece hectare.

Interiorul zidurilor din granit vitrificat este separat de pereți prin paturi de pământ îngrășat cu resturi vegetale. Vitrificarea este superficială, având o grosime de aproximativ doi centimetri.

Diferite indicii arată că edificiul a fost terminat când granitul topit a fost turnat în pereți; sau cuptorul în care a fost topit se afla în interiorul zidurilor.

O altă constatare: masa vitrificată este împărțită în parcele de aproximativ trei metri lungime, ca și cum operațiunile s-au derulat succesiv, și nu în același timp.

La Thauron, în apropiere de Bourgneuf, pietrele fortăreței sunt uneori atât de arse, încât au devenit un fel de lavă. Încă mai există resturi de bolți.

Pietrele arse.

Prosper Mérimée a scris că zidurile de la Périn păreau să fi fost cimentate cu sticlă topită.

Tabăra de la Périn, din comuna Pledran (Cotes-du-Nord), are o lungime de o sută treizeci și patru de metri și o lățime de o sută zece; în țară este numită „Pietrele arse”.

Aceste pietre nu sunt legate cu mortar sau ciment, ci prin topire, ceea ce reprezintă un lucru extraordinar.

Faptul că tabăra de la Peran este anterioară cuceririi romane este atestat de descoperirile făcute, care dovedesc că fortărețele vitrificate sunt vechi de cel puțin trei mii de ani.

Ce civilizație necunoscută a construit aceste fortărețe în Franța, Scoția și în Boemia?

Probabil că este vorba despre celți, lucru care ar denunța trădarea anumitor istorici și specialiști în preistorie care, pentru a face pe plac Conjurației, au îndepărtat în mod deliberat un popor care știa în epoca-fantomă a bronzului să topească, la o mie trei sute sau o mie cinci sute de grade, o rocă dură ca granitul!

Procesul operațiunii este necunoscut, dar se pare că acești chimiști din preistorie foloseau soda și potasa pentru a face un fel de foc incendiar. Mai știm, însă nu cunoaștem natura tradiției celtice irlandeze, că oamenii din Leinster știau „să construiască un zid roșu”. Să fie acesta un zid de foc sau vitrificat?

În orice caz, el reprezenta un tabu de netrecut¹³⁸.

Aceeași tradiție vorbește despre un foc druidic extrem de puternic.

De Cessac, care a studiat fortărețele antice din Creuse, a reușit să topească un zid construit din amestec de granit și lemn, dar încercarea sa nu este concludentă pentru suprafețe mari.

Ipoteza druidului E. Coarer-Kolandan.

În pasionanta lor *Celții și extratereștrii*, se pare că druidul orb E. Coarer-Kolandan și *ovatu*¹³⁹ Gwezenn-Dana oferă explicația misterului fortărețelor vitrificate:

„LANSATOARELE DE FLĂCĂRI”
CARE AU INCENDIAT TARA.

În cartea Zei și eroi ai celților, L. Sjoestedt vorbește despre o altă armă științifică folosită la acea vreme. În fiecare an, la data comemorării lui Șaman (1 noiembrie), venea un războinic, singur, să înfrunte orașul Tara din Irlanda. Acest războinic, pe nume Aillenn Mac Neidhna, se apropia de cetatea terorizată și, scuipând flăcări, incendia, pe rând, toate cartierele.

Finn, părintele lui Ossian, a pus capăt acestei amenințări permanente, omorând incendiatorul cu sabia.

Aruncătoarele de flăcări folosite în ultimele două războaie mondiale oferă o explicație rațională a modului în care Aillenn Mac Neidhna arunca focul pe zidurile și casele din Tara.

Acest episod tinde să demonstreze că celții, prin cunoștințele lor de chimie, știau să folosească lichide sau gaze incendiare.

„TORINIZ” TURNUL VITRIFICAT”.

Turnul din insula Toriniz (nordul Irlandei, în Donegal), astăzi insula Tory, încă mai exista în secolul trecut, iar arheologii au constatat cu uimire că vestigiile erau vitrificate.

În fața acestei probleme, s-au avansat trei soluții:

1. Turnul care a aparținut populației fomore a fost atomizat de acei tuatha¹⁴⁰, la sfârșitul celei de-a doua bătălii de la Mag Tured. Căldura foarte mare degajată de armele lor științifice (lansatoare de flăcări sau nor atomic) a vitrificat granitul fortăreței.

2. Turnul a fost tencuit cu o materie izolantă, vitroasă, care l-a protejat de radiațiile emenate de armele ofensive...

3. Doar baza construcției este din material dur. Deasupra unei temelii de granit se ridică turnul, în întregime compus din materie vitrificată. Un incendiu de mari proporții, o atomizare sau folosirea energiei solare pot reprezenta o explicație a fenomenului."

Turnurile din Scoția.

Turnurile din Scoția, numite și brochs, din insulele Shetland și Orcade, sunt construcții din piatră în formă de degetar, uriașe, în care se intră printr-un culoar lung și îngust.

S-a crezut că aceste locuințe cu un acces greoi au Servit locuitorilor insulei la apărarea împotriva incursiunilor vikingilor, în secolul al XI-lea.

Mult mai plauzibilă este teza care le datează din perioada primelor migrații ale celților în Occident, ale picților (și pictonilor din Poitou), dar nu avem nici o certitudine în această privință.

Picții au trăit în Scoția acum cel puțin patru mii de ani și probabil că au o legătură cu civilizația din insulele Shetland și Orcade.

Aceste brochs au, în general, o incintă identică cu cea a fortărețelor vitrificate din Dun Aengus.

Dun Aengus.

Construit pe o faleză înaltă, dominând oceanul de la o înălțime de șaiseci de metri, în Insulele Aran, la vest de Irlanda¹⁴¹, Dun Aengus este una dintre cele mai frumoase și enigmatice fortărețe din Europa Occidentală.

Aici există trei ziduri de apărare, de formă semicirculară, cel mai mic din interior având o cale de acces circulară și camere de locuit.

La exteriorul fortăreței, solul este presărat cu multe pietre mari ridicate – *cai de friză* – pentru a împiedica invadatorii să pătrundă în interior.

Arheologul Peter Harbison, care este un specialist renumit, presupune că Dun Aengus are o vechime de câteva secole înainte de Hristos, dar că a fost folosit ca bastion până în secolul al XVII-lea.

O tradiție atribuie fribolgorilor, popor preceltic din epopeea irlandeză, construirea acestui ciudat „Babilon” care, probabil, că acum trei mii de ani nu era la fel cum îl vedem noi astăzi.

Într-adevăr, este foarte posibil ca eroziunea produsă de ocean sau o prăbușire a falezei să fi distrus jumătate din fortificații.

Alte ipoteze, mai îndrăznețe, spun că Dun Aengus ar fi fost o escală feniciană pe drumul staniului – atunci, de ce o fortăreață? – sau un sistem de apărare a popoarelor vechi din Irlanda împotriva vecinilor lor puternici... atlantii!

În mod sigur s-a mers prea departe, dar, făcând referire la mitologia celtică, putem crede că fortăreața situată deasupra „mării occidentale”, Marea Întunecată a Strămoșilor, era un post de observare și de apărare împotriva poporului tuatha de danann, care a invadat Irlanda pentru a aduce aici civilizația lor și a distruge hegemonia uriașilor fomore.

Civilizațiile nuraghiilor.

Deși ipoteza noastră este total diferită de cea a arheologilor clasici, suntem de părere că un popor preceltic a emigrat din munții înalți ai Iranului spre continentul occidental și Oceanul Atlantic.

Acest popor, pe care îl vom numi „arian”, este posibil să fi avut un alt nume pe care nu îl cunoaștem.

Arienii, care au format ramura principală a celților, au pornit în căutarea patriei-mamă dispărute, Atlantida, din Irlanda până în Senegal, jalonând drumul parcurs de megaliti imenși și construcții din ce în ce mai elaborate, pe măsură ce înaintau în timp și spre ținuturi unde își îmbogățeau cunoștințele cu cele ale altor popoare care supraviețuiseră potopului.

Aceasta ar putea fi, pe scurt, protoistoria strămoșilor noștri.

Regăsim, într-adevăr, o înlănțuire logică, de la megaliti grosieri din Stonehenge la cei din Carnac, apoi la civilizația deja mai rafinată din Filitosa (Corsica).

Din Corsica, arienii-celți deveniți navigatori au trecut în Italia, Sardinia, Grecia, Malta, Fenicia, unde civilizația lor s-a încheat și s-a întins în tot bazinul mediteranean.

În Sardinia, s-au instalat mai multe etnii care au dezvoltat o artă încă primară, din care ne-au rămas vestigii importante, îndeosebi la Barumini.

Constructorii din Barumini sunt numiți toreeni, datorită formei circulare pe care au dat-o propriilor locuințe și fortărețe. Civilizația lor este numită „a nuraghiilor”.

În acest trecut, parțial mitic, Peninsula Italică era încă la stadiul barbar, ca de altfel întreg restul lumii occidentale.

Civilizația insuficient cunoscută a nuraghiilor s-ar fi născut acum

trei mii cinci sute de ani, continuând să existe sub dominațiile punice și romană, dar noi credem că ea este mult mai veche.

Construcțiile din Barumini au un sistem de apărare impozant, cu fortărețe prevăzute cu patru turnuri legate între ele prin tranșee foarte solide. Acest sistem este înconjurat de un al doilea zid de apărare prevăzut cu turnuri, totul formând un labirint presărat cu numeroase obstacole.

Zidurile sunt realizate din blocuri imense necimentate, destul de asemănătoare cu cele de la Sacsahuaman din Peru și Dun Aengus din Scoția.

Un templu în formă de mână.

Cele mai mari situri preistorice din Europa nu sunt cele de la Carnac sau Stonehenge, așa cum se crede în general, ci în insula Malta – și în insula vecină, Gozo – unde putem admira ansambluri megalitice fără pereche în lume¹⁴².

Desigur, aceste cetăți sunt cunoscute de specialiștii în preistorie, însă misterul lor nu este elucidat.

Oficial, nu se știe nimic despre popoarele care au construit aceste orașe megalitice, care au nume cu consonanță arabă: Hagar-Qim, Mnajdra, Ghar Dalam, Ggantija sau care au fost botezate de greco-latini: templele Jarxien, Hypogeum etc.

Totuși, aici putem vedea o continuare naturală și mai stilizată a construcțiilor celtice din nord și a nuraghiilor din Sardinia¹⁴³.

Unul dintre cele mai importante temple, Hagar-Qim, situat la zece kilometri de La Valetta, este un fel de Stonehenge din piatră calcaroasă care, la fel ca în Barumini, este construit în formă de labirint, cu săli interioare, dar ovale, și nu rotunde.

Hagar-Qim (sau Hadjar-Kim) înseamnă „pietre de cult” sau „pietre ridicate”; unele ating o înălțime de cinci metri (cel mai mare bloc se află la Ggantija: 5x8 x 4 m). „Este un templu fără plafon, ca să primească razele soarelui, lunii și ale altor aștri, scria Emile Isambert¹⁴⁴, iar rugăciunea se făcea la aceste divinități, fără existența vreunei bolți.”

Cu toate acestea, arheologii cred că templele malteze erau acoperite cu piatră, în genul celor din Provence.

Dintr-o vedere aeriană, planul de la Hagar-Qim este un fel de treflă dublă sau de mână, dar prima impresie, văzând trilitile și pietrele ridicate, este că ne aflăm în fața unui Stonehenge, un pic mai savant comparativ cu cel din Anglia.

În timpul săpăturilor arheologice, au fost găsite șapte statui ale unor ființe obeze, pe care unii arheologi le-au identificat ca fiind cei șapte cabiri.

În interiorul templului, se pot vedea, la întâmplare în labirinturi,

„orificii de oracole”, despre care vom vorbi în continuare, și o dală sacră încastrată care conține numeroase cupule și două spirale gravate în relief în mijlocul cărora recunoaștem un *omphalos* (ou sacru).

Treapta dalei reprezintă un „prag sacru”, unde oficiau preoții sau preotesele.

Hagar-Qim se afla la început într-un tumul, absidele având deasupra lor cupole cu console și culoarele protejate de lungi dale orizontale. Așadar, stilul monumentelor din Malta aparține țărilor tipic celtice.

Hipogeul din Hal-Saflieni.

În 1902, în timp ce construiau un imobil, lucrătorii de la terasamente au descoperit la Paola, la trei kilometri de La Valetta, hipogeul de la Hal-Saflieni, o înălțuire vastă de grote subterane, alei și camere, care reproduceau pe trei etaje principalele caracteristici ale templelor în aer liber.

Este un labirint vast subteran construit de un popor misterios, în scopul inducerii unei stări speciale fecioarelor-oracol.

Planul hipogeului este foarte curios: dacă cel de la Hagar-Qim are forma unei mâini, cel de la Paola „reprezintă construcția ideală a omului, așa cum este concepută de ezoteriști, adică axată pe șapte centre: sexual, motor, instinctiv, emoțional normal, emoțional superior, intelectual normal, intelectual superior¹⁴⁵”.

A. Hubert-Bonnal, care a studiat simbolismul Maltei, vede în orientarea generală a hipogeului „procesul evolutiv uman, al tipului terestru, al echilibrului perfect.”

În concluzie, el descoperă aici centrul unei civilizații spirituale cu o concepție foarte dezvoltată a legilor cosmosului.

De fapt, planul hipogeului de la Hal-Saflieni are o formă umană, cu un cap, un bust, corp, două picioare și sex masculin foarte bine

evidențiat.

Cea mai mare sală situată la nivelul superior trebuia să reprezinte naosul (sfântul sfinților) cu o masă pentru sacrificii (de animale).

La cel mai jos nivel, la o adâncime de doisprezece metri, ultima treaptă a scării labirintului este înaltă de doi metri. Probabil că folosea la păstrarea comorii, sau poate, lucru foarte probabil, acolo se afla rezerva de apă.

Maurice Deribere afirmă că vechimea hipogeului este de șase mii de ani.

Aici s-au găsit aproximativ șapte mii de corpuri incinerate, însă această destinație a hipogeului ar fi mult mai târzie.

O centrală de stereofonie veche de șase mii de ani.

Mult mai misterioasă, mai impregnată de ezoterism decât civilizațiile de la Stonehenge, Barumini, Machu-Picchu și Chichen Itza, cea din Malta, insula sacră, pare să fi avut cultul unei Mater ciudate, mult mai obeză decât toate celelalte Mater din epocile preistorice.

Cercetările arheologice au permis scoaterea la iveală a unor statui, toate fără cap, reprezentând, credem noi, femeii care, în marea lor majoritate, nu au sâni.

Acești mastodonți de carne, aproape la fel lați și înalți, au brațele încrucișate sub piept, asemenea lui Venus din Quinipily, sau numai un braț, celălalt atârând pe șold.

Christia Sylf le numește „Obezele” și se miră că ele nu prezintă sâni voluptuoși și hrănitori, care reprezintă marca logică și apanajul „femeilor antice”.

„Să fie oare, scria Sylf, o castă a marilor senzitivi special tratați, de eunuci, castrați, nereproducători, evident, dar care posedau caracteristicile lunare ale mediumilor, a căror feminitate forțată, exagerată, permitea obținerea capacităților de captare paranormală?”

Este un labirint vast subteran construit de un popor misterios, în scopul inducerii unei stări speciale fecioarelor-oracol.

Așadar, trebuie să credem că nu este vorba despre Mater, ci despre creaturi aproape asexuate, pregătite fizic și psihic într-un scop religios bine stabilit.

Or, acest scop devine evident când studiem arhitectura labirintului hipogeului.

Aici, totul a fost amenajat pentru a răspunde legilor acusticii, înțelese în mod admirabil.

Vocile, sunetele emise într-o sală, se îndreaptă prin reflexii științifice studiate până la o cameră de ecou, amplificându-se în cavitățile dreptunghiulare ale căror plafon și pereți au fost cu grijă nivelați, și trecând apoi prin deschizăturile ovale sau pătrate, asemănătoare camerelor de rezonanță.

Pe un perete, la un nivel un pic mai ridicat, o altă fereastră ovală

are laturi concave, pe care figurează trei discuri pictate în ocră roșu.

Dacă o persoană, cu voce profundă, vorbește în această deschizătură, cuvintele pronunțate sunt repercutate într-un mod foarte clar¹⁴⁶.

Presupunem că toate aceste Mater fără sâni, invizibile, ascunse în sala de emisie, ascultau întrebările puse de preoți și răspundeau într-un mod atât de puternic și inuman, încât fideli credeau că aud însăși vocea zeilor.

Pe un perete din sala de emisie, lângă plafon, s-a descoperit un canal mic făcut în piatră, care avea rolul să transmită printr-un al doilea canal cuvintele divine, producând astfel un efect de stereofonie.

În concluzie, sălile, anticamerele, culoarele hipogeului au fost realizate de un arhitect savant, pentru a servi drept studio de emisie, reflexie și ascultare.

„Obezele”

Aceste constatări, ducând la înțelegerea rolului templului, ne permit să ne imaginăm natura „obezelor”.

Probabil că ele erau prezicătoare însărcinate să facă preziceri. Trăiau în camerele subterane și nu vedeau niciodată lumina zilei, devenind, astfel, prin lipsa lor de mișcare, obeze, până când nu mai puteau merge.

Statuile le reprezintă fără sâni, deoarece erau în mod sigur castrate, după cum presupune Sylf, și determinate din punct de vedere psihic să-și cultive înclinațiile înnăscute pentru clarviziune și intuițiile paranormale datorită cărora fuseseră alese de preotese.

OBEZĂ FĂRĂ CAP, GĂSITĂ ÎN HIPOGEULDE LA PAOLA, MALTA

Atunci, „obezele” se îngrășau, dezvoltându-și al treilea ochi, dobândeau în urma castrării vocea de bărbat indispensabilă ca să intre în jocul înșelător, dar, în mod sigur, fără să știe.

Ele oficiau la Hagar-Qim, Mnajdra, unde „orificiul oracolului” este în continuare vizibil, bine decupat într-o piatră groasă, în toate templele din Gozo și Malta, dar este sigur că Oracolul de la Hal-Saflieni avea o notorietate deosebită datorită înșelătoriei magistrale de acolo!

Mulțimea de credincioși credea că în acel loc zeii vorbeau cu adevărat, întrucât se putea auzi sunetul puternic și vibrant al vocii lor!

Mater cu cap interschimbabil.

Iată, aşadar, misterul hipogeului din Malta care ar fi fost elucidat dacă nu am fi găsit, în afară de „obeze”, o Mater, la drept vorbind la fel de obeză ca şi celelalte, dar care se diferenţia de restul prin sânii ei proeminenţi şi poziţia sa culcată.

În acest caz, este vorba despre o Mater şi putem crede că, paralel cu condiţionarea „obezelor”, preoţii creşteau în celulele subterane de la Hal-Saflieni femei care trebuiau să nască, probabil viitorii membrii ai cultului.

Enormeale nu au cap, însă ştim că le putem pune unul din lemn, fixat pe o tijă din fier. De altfel, în acest scop este prevăzut un orificiu în gâtul statuilor.

Fecioarele-oracole erau, fără îndoială, zeificate, li se ridicau statui, dar se păstra întotdeauna corpul din piatră în timp ce capetele erau interschimbabile.

14. MÂNIA CERULUI.

Tatonând, selectând adevărurile probabile, eliminând falsurile dovedite, putem stabili ordinea marilor evenimente care oferă o faţă trecutului.

Dar istoria este şi o problemă de date şi nu avem repere cronologice care să situeze cu exactitate aceste evenimente în timp.

Delimităm marile perioade preistorice într-un mod empiric, cât se poate de grosolan, într-un secol în care distanţele sunt măsurate în miimi de micron şi timpul în milionimi de secundă.

O dată: Venus în 3000 î. Hr.

Baza care este naşterea lui Iisus Hristos nu are nici o rigoare ştiinţifică, deoarece este imposibil să ştim, chiar cu o eroare de câţiva ani, când s-a produs evenimentul.

Mai departe în timp, îi situăm cu aproximaţie pe Pitagora, Buddha, dar, odată cu Homer şi cu războiul Troiei, pătrundem în ceaţa epocilor zise „a fierului şi a bronzului”, care sunt nişte farse nostime imaginate de cei care se ocupă de preistorie.

În mod incontestabil, o civilizaţie atât de ştiinţifică şi de raţională ca a noastră ar trebui să stabilească un calendar astronomic, ceea ce într-o zi se va face în mod obligatoriu.

Totuşi, două epoci ar putea să fie datate cu o anumită precizie: cele ale evenimentelor care au motivat micul şi marele potop.

Micul potop, despre care deţinem multe relatări, a avut loc din greşeala planetei Venus care, venind în atmosfera noastră, ca o cometă, a intrat în capcana sistemului solar şi s-a stabilizat aici ca

planetă.

Date astronomice serioase – tabelul hindus de Tirvalur, tabelele astronomice caldeene, mărturia tradițiilor de pe glob, venirea la putere simultan a numeroși zei venusieni – nu ne permit să ne îndoim de autenticitatea fenomenului.

Data, care ar putea să fie calculată cu precizie, se situează la o depărtare de cinci mii de ani de secolul nostru, adică pe la anul 3000 î. Hr.

Al doilea eveniment care ne interesează, marele potop universal, este fixat în timp dar, fără să fie negat de majoritatea savanților, îi contrariază atât de mult pe specialiștii în preistorie și pe astronomi, încât ar fi nepotrivit să-i punem în banca acuzaților.

Or, de mai mulți ani, geologia, glaciologia, mai ales, au făcut progrese uimitoare și au adus nu numai dovezi ale potopului universal, ci și elementele care permit datarea lui.

Specialiștii în preistorie nu au deloc dorința să accepte ca real acest cataclism, care a fost un adevărat sfârșit al lumii, căci le dă peste cap teoriile construite pe filiația obscură a omului din maimuță, sau pe niște ființe zise din Paleolitic și din Neolitic, a căror abuzivă interpretare am demonstrat-o matematic.

Astronomii au decretat că ordinea planetară nu a suferit nici o tulburare notabilă de multe milenii; apariția lui Venus pe cerul nostru le tulbură, așadar, profund liniștea.

Pe de altă parte, istoricii, aserviți unei mitologii religioase fără bază științifică, ci dogmatică prin esență, nu pot deloc – altfel ar fi considerați eretici – să admită niște relații care nu se aliniază după cele ale Bibliei. Totuși, părăndu-ne că istoria oamenilor a fost falsificată de la potop până la era creștină, am vrea, în mod cinstit, să facem câteva rectificări și să prezentăm teze noi, în acord cu faptele, așa cum probabil s-au petrecut.

Punctul de plecare al acestor teze este potopul, care a modelat o nouă configurație a globului și a fost adevăratul an 1 al omenirii actuale.

Lumină asupra grotelor din Lascaux.

Lumea civilizată cunoaște această minune nr. 1 a globului: grotelile de la Lascaux, din Dordogne, unde se găsesc cu nemiluita picturi rupestre admirabile, datând din Magdalenian.

Desenul este sobru, clar, precis și denotă o știință a observației și a mișcării pe care nu o aveau pictorii din Renaștere.

Coama animalelor este pictată „cu pistolul” sau, mai exact, prin pulverizarea culorilor printr-un tub.

Or, troglodiții din Magdalenian, acele „nulițăți”, au creat această expoziție de pictură, singura preocupare fiind să-și dovedească știința

și talentul artistic.

Aceste fresce au 25-30.000 de ani, după spusele specialiștilor reproduse în pliantele publicitare care laudă grottele de la Lascaux.

Apoi, picturile din Magdalenian s-au apropiat de epoca noastră: 15-20.000 de ani... iar acum numai 12.000 de ani!

Dumnezeule, greșeala este ceva omenesc și suntem dispuși să iertăm din toată inima această libertate de date! Dar rămâne inadmisibil că a fost escamotată învățătura descoperirii.

Un fapt sare în ochii oricărui om onest: acești magdalenieni capabili să deseneze și să picteze cu atâta artă nu erau niște primitivi, niște brute!

În etnologie există o constatare bine stabilită, și anume că noțiunea de artă, mai ales de pictură fără scop utilitar dovedește că o civilizație a ajuns în punctul crucial în care vor apărea marile invenții: mașini agricole, organizarea orașelor, industria de armament etc.

În mod incontestabil, oamenii din Lascaux, autorii unor fresce prodigioase, știau cel puțin să construiască un zid din piatră, o casă prevăzută cu o vatră!

În mod incontestabil, într-un secol-două, aveau să ajungă la topirea metalelor, la practicarea agriculturii, la creșterea vitelor, la edificarea unor orașe clădite din piatră.

În o mie de ani, ar fi trebuit să ajungă la praful de pușcă, la tipar... În două mii, în trei mii de ani, ar fi trebuit să dobândească cunoștințele noastre: să organizeze curse de mașini, meciuri sportive, să lanseze rachete spațiale...

Or, în timp ce totul anunța înflorirea apropiată a unei civilizații și venirea unei ere de mari invenții, *nu s-a întâmplat nimic!*

Și nu numai că oamenii din Lascaux nu au inventat praful de pușcă și bicicleta, dar au și *dispărut*.

Oare acest fenomen uimitor nu ar fi trebuit să atragă atenția doctilor noștri specialiști în preistorie? Ba da. Dar ar fi trebuit să recunoască adevărul, să admită autenticitatea unui eveniment primordial care trebuia negat cu orice preț: *potopul universal*¹⁴⁷.

Căci un singur motiv explică oprirea bruscă și totală a civilizației magdaleniene, a acelor oameni care purtau pălărie, haină, pantaloni, încălțări și ale cărei „nulițăți” pictau în grotte: un cataclism gigantic care i-a nimicit!

Nu este cât se poate de evident?

Martori irecuzabili.

Tradițiile a cinci părți din lume, atât în Occidentul european – la scandinavi, celți și greci – cât și la evrei, caldeeni, hinduși, irochezi, sioux, mayași, incași, la negrii din Africa și la metișii din Oceania pomenesc de un mare potop.

O astfel de unanimitate face foarte improbabil faptul ca oamenii izolați pe insule sau de pe continente atât de depărtate unele de altele să fi putut inventa o legendă ale cărei detalii să fie analoge, dacă nu identice.

A nega că globul nostru a fost, în timpuri preistorice, perturbat – chiar de multe ori – de cataclisme interne sau cosmice ar echivala cu a susține că răcirea planetei s-a făcut prin magie, munții ridicându-se cu o lentoare plină de cumințenie, iar abisurile formându-se astfel încât să nu tulbure somnul stirpei marine.

Ar mai trebui să admitem că și cometele nu pot să întâlnească planete, că navele nu ar putea să facă explozie... Pe scurt, că universul este un ceas bine reglat, unde nu s-ar putea produce nici un fel de fenomen exploziv.

Nici un savant nu s-ar aventura să susțină o astfel de teză¹⁴⁸. Prin urmare, au avut loc bulversări pe care le dezvăluie, de altfel, studiul diferitelor fenomene cosmice, meteorologice și geologice.

Quasarii și potopul.

Quasarii sunt corpuri cerești relativ mici, a căror importanță ca volum se situează în general între stea și galaxie, dar care emit o energie colosală, mult mai intensă decât Calea Lactee.

Variațiile de luminozitate ale quasarlui 3 C 273 par să dovedească faptul că aceste corpuri se dilată sau se contractă periodic, ca pentru a compensa pierderile sau creșterile universului nostru, jucând astfel rolul unor regulatori cosmici.

Acest fenomen l-a făcut pe astrofizicianul Fred Hoyle să formuleze o teză fantastică, totuși în deplin acord cu tradiția, pe care scriitorul Andre Schubnel o explică astfel: „De mai bine de zece miliarde de ani, universul ar fi atins progresiv niveluri crescătoare de organizare: galaxie, stea, planetă, viață. Dar, într-o zi, toată această materie va redeveni pulbere de atomi și totul va reîncepe fără noi... Unui timp al arhitecturii îi va urma un timp al autodinamitării și așa mai departe...

”

În această teorie, masa oricărui corp ar depinde de conținutul global al universului, care ar fi supus la fluctuații (expansiune, explozie, reorganizare).

Ne-am putea mira, în acest caz, că micul nostru glob terestru cunoaște potopuri și bulversări periodice, în acord cu fluctuațiile cosmice?

„Studiul fenomenelor geologice evidențiază existența ciclurilor”, scria specialistul în preistorie Furon, iar glaciologul Milankovici a atribuit fenomenului glaciațiilor o cauză extraterestră: ciclurile radiațiilor solare.

Meteoriții și potopul.

Pe globul nostru cad anual mii de meteoriți, a căror masă variază de la câteva grame și până la câteva tone.

Statisticile indică faptul că un meteorit de câteva mii de tone ar trebui să tulbure liniștea terestră la fiecare șapte-opt mii de ani.

Așadar, cauzele potopului sunt numeroase!

S-a calculat că un meteorit cu un diametru de 50 km, căzând în largul Capului Verde, ar provoca un val capabil să acopere construcțiile portuare ale Oceanului Atlantic.

Căzând pe Pământ, el ar produce un cataclism pe tot globul, putând să provoace alunecarea polilor, care nu sunt – mai ales Polul Sud – într-un echilibru foarte stabil, în vârful pereii terestre!

La un diametru de peste 100 km... ar însemna în mod automat potop universal.

Pe de altă parte, trebuie să ținem cont și de șansele întâlnirii cu planeta noastră a unei comete sau asteroid.

Faptul nu este chiar atât de rar pe cât se crede, deoarece, în 1966, câțiva astrofizicieni, printre care și S. T. Butler, profesor la Universitatea din Sydney, exprimau unele îngrijorări în privința unei posibile coliziuni a Pământului cu asteroidul botezat „Icar”.

Icar nu este prea mare, traiectoria sa trece la aproximativ șapte milioane de kilometri de Pământ, dar puterea sa explozivă este egală cu cea a o mie de bombe atomice cu hidrogen.

Incontestabil că au existat mulți Icarî în viața sistemului nostru solar; nu toți ne-au nimerit, dar unii probabil că au provocat coliziuni teribile.

În sfârșit, trebuie să mai amintim că în jurul Pământului gravitează asteroizi proveniți după toate probabilitățile de la o planetă care a făcut explozie:

Hermes = diametru de 1200 m.

Adonis = stâncă rătăcitoare în formă de caltaboș, lung de 400 m.

Amor = stâncă rătăcitoare de câteva sute de metri.

Eros = în formă de halteră, lung de 40 km.

Cometa Halley care va trece prin apropierea Pământului, Se poate oare admite că nici un alt asteroid, deosebit de percutant, nu a lovit Pământul în perioada cataclismului?

Pietre misterioase și meteoriți.

Este greu de identificat cei mai mari meteoriți de pe glob, fie că se află pe fundul mărilor, fie că au format coline sau grămezi stâncoase greu de recunoscut, fie că zac sub pământ, în fundul craterelor pe care le-au provocat.

Marile cratere sunt:

Chubb din Lingava (Labrador): 3350 m.

Meteor Crater (SUA): 1300 m.

Wolfe Crater (Australia): 853 m.

Aouelloul (Mauritania): 250 m.

Henbury (Australia): 220 m.

Cei mai grei meteoriți au fost găsiți la:

Cap York (Groenlanda): 36000 kg

Bacubirito (Mexic): 27000 kg.

Otumpa, lângă Tucuman (Argentina), masă de 15000 kg, despre care se credea că este aflorimentul unui zăcământ metalifer.

Villamette (SUA): 14000 kg.

Bemdego (Brazilia): 9000 kg.

Krasnoiarsk (URSS): 375 kg.

Paragould (SUA): 338 kg.

Molina (Spania): 116 kg.

Pietrele misterioase, căzute pe Pământ, erau numite de cei din vechime *ceraunia*, *pietre de fulger*, *betili* sau *pietre însuflețite*.

Li se atribuia proprietatea de a „înota în apă în sunet de trompetă” sau aceea, și mai miraculoasă, de a intra în pământ imediat ce erau pronunțate nume spurcate.

Se spunea că în ele se aflau zei și, din această cauză, erau păstrate în temple sau li se aduceau, acolo unde se aflau, onoruri divine.

Iată cei mai celebri aeroliți din lume:

Pietrele negre din *Templul Soarelui* din insula de pe lacul Titicaca, în Bolivia-Peru. Aceste pietre ar fi fost aduse de Orejona, mama oamenilor, venită de pe planeta Venus.

Cele trei pietre negre din *Kabba* de la Mecca, aduse din cer de îngeri.

Piatra lui Apollo, neagră, tare, grea, care se crede a fi un aerolit.

Helenius, fiul lui Priam și celebru ghicitor grec, deținea, se spune, cunoașterea adevărului prin magia unei pietre dăruită de Apollo. Conform legendei, Helenius, ca să obțină oracolul zeilor, agita piatra deasupra capului, recitând invocații. Atunci piatra vorbea cu un glas ciudat, înăbușit, plâpând, anunțând viitorul.

Piatra Cybelei de pe Muntele Ida (Frigia, la est de vechea Troie). Masă de fier care se crede a fi un aerolit.

„*Mama Zeilor*” de la Pessinonta (Frigia), dar și în Creta și Teba celor Șapte Porți. Cultul lui Cybele-Astarte.

Piatra Dianei de la Efes.

Conform tradiției, statuia zeiței și pietrele din templu ar fi căzut din cer. Se celebrează cultul Dianei-Artemis, adică, al stelei Venus și nu al Lunii, așa cum s-a pretins.

Diana (*diano* = steaua dimineții) era sora lui Apollo, care el

însuși era Gwyon și Bel-Heol al celților, Hermes al egiptenilor.

Ancyle al romanilor, masă de fier meteorică căzută din cer în timpul domniei lui Numa Pompilius (pe la 700 î.Hr.). După o profeție a Cărților Sibiline, pierderea sa avea să anunțe căderea Romei.

Piatra din Argos, căzută în 465 î. Hr., în provincia Tracia, l-a făcut să creadă pe filosoful Anaxagoras că bolta cerească era alcătuită ca un zid de piatră, care pierdea uneori o parte din el.

Elagabal din Emesa, Siria. Era o piatră neagră și conică, numită „Elagabal”, pe care o adorau fenicienii. Varius Avitus Bassianus și-a împrumutat de la ea numele de împărat, Heliogabal, în amintirea templului unde, se spune, era venerat Soarele. Și aici a avut loc, în mod voit, o falsă identificare. Piatra din Emesa nu era legată de cultul Soarelui (Elah Gabala), ci de un cult necunoscut, probabil cel consacrat Asimei, divinitate a orașului Hamath aflat în apropiere.

Pe lângă acești aeroliți celebri – sau poate în legătură directă cu ei – se cuvine să amintim munții magnetici, al căror fier puțin oxidat, de un negru strălucitor, compact, are doi poli și joacă exact rolul unui magnet natural.

Cei mai renumiți sunt cei de la Dannemora (Suedia), la nord de lacul Watter, de la Taberg, în sudul aceluiași lac, și de la Utoe (Finlanda).

Glaciologii: potop în urmă cu 12000 de ani.

Până de curând se presupunea că ultima glaciație terestră – glaciația Würms se întinsese, cu topire foarte lentă, pe o durată de 100-150.000 de ani.

Bazându-ne pe lucrările cele mai recente ale marilor glaciologi, precum S. Jørgensen, V. Romanovski și Andre Cailleux, putem preciza în zilele noastre unele puncte fundamentale, care pun evenimentele la locul lor.

1. Ultima topire a ghețurilor (ultimul maxim glaciar) a avut loc în urmă cu 12.000 de ani (cu o aproximație de două mii de ani).

2. Ea a fost extrem de brutală și, după toate aparențele, cauzată de un șoc suportat de planeta noastră, sau de un fenomen de ordin cosmic cu efecte asemănătoare (de exemplu, trecerea unei comete).

3. Cataclismul a avut un caracter universal, toți ghețarii de la poli topindu-se în același timp. Globul terestru a fost măturat de un val gigantic.

În același timp, geologii au căpătat certitudinea, bazată pe dovezi științifice¹⁴⁹, că pe la anul 10000 î. Hr. (în urmă cu 12.000 de ani), viteza de sedimentare pe fundul mărilor a scăzut în mod considerabil, în timp ce o schimbare bruscă a climei afecta tot globul.

Teza unui potop universal, provocat de topirea bruscă și deraparea masivului polar, este, așadar, un fapt bine stabilit și bine

datat în timp.

Cu această cheie de aur a istoriei, preistoriei și geologiei, putem acum să întredeschidem poarta interzisă a trecutului, punând capăt rătăcirilor unor pontifi care, cu toată forța, vor să ne inventeze geneza.

Ironia sorții, bunul abate Breuil, somitate mondială în materie de preistorie, a construit numeroase teorii fără valoare, pentru că nu a dat crezare bibliei și poveștii lui Noe: nu a înțeles lecția de la Lascaux și a căutat toată viața verigi darwiniene.

În groapa marină de la Cariaco (Venezuela), la 350 km est de Caracas, sondajele au permis să se constate că sedimentele de pe fund văzuseră lumina zilei aer și soare – în urmă cu 12.000 de ani.

Ar fi dovada că valuri înalte de 1500 m s-ar fi rostogolit pe glob în acel loc, valuri a căror înălțime a escaladat probabil munții până la o altitudine de aproape 2000 m.

Or, un astfel de val are o intensitate destul de mare ca să distrugă omenirea din majoritatea regiunilor globului, cu excepția unor grupuri împrăștiate pe platourile înalte, care n-au fost afectate de creșterea nivelului apelor.

15. VENUS, PLANETA STRĂMOȘILOR NOȘTRI.

Popoarele din vechime, mai conștiente decât noi de integrarea lor în ordinea universală, nu se temeau de nimic mai mult decât de căderea cerului. Este adevărat că pe vremea aceea, erau foarte aproape de marile bulversări cosmice care făcuseră să se cutremure planeta, eveniment atât de departe acum, încât contemporanii noștri le-au pierdut amintirea sau nu doresc să tragă învățăminte de pe urma lor.

Ne imaginăm săltatul din umeri nepăsător, dacă nu incredul, pe care îl poate provoca această temere! Totuși – ca în urmă cu mai bine de patru mii de ani¹⁵⁰ – într-o zi, o cometă mică se va ivi la orizont, Pământul se va răsturna, nordul va deveni sud, estul va trece la vest... și totul se va fi sfârșit, atât pentru cunoscători, cât și pentru spiritele tari!

Dar veți spune că șansele ca Pământul să se întâlnească cu o cometă sunt infinit de mici: de ordinul a 1 la 281 de milioane, după calculele astronomilor!

Sfârșitul lumii la fiecare zece mii de ani.

Globul nostru fiind acum vechi de cinci-zece miliarde de ani, după părerea geologilor, putem deduce că sfârșitul lumii terestre este foarte aproape! Ba chiar ar trebui să se fi produs!

Din fericire, aceste calcule nu sunt foarte corecte, totuși Pământul are o sută de șanse din sută să fie perturbat în mod catastrofal la fiecare cinci-zece mii de ani, căci dacă nu este lovit de comete, ele pot, în schimb, să treacă destul de aproape pentru ca influența lor să fie dezastruoasă.

Profesorul american Immanuel Velikovsky, într-o carte extraordinară de documentată și cu o clarviziune excepțională¹⁵¹, a știut să reconstituie geneza Pământului și aventura sa cu cometele.

Pornit în căutarea adevărului, sprijinindu-se pe tradiții și pe cele mai bune baze științifice, concluziile lui I. Velikovsky se aseamănă în unele puncte cu cele ale profesorului Louis Jacot, tehnician al rotațiilor lente și apoi accelerate ale pământului. Studiile lor savante și recente descoperiri arheologice, extinse prin interpretările scrierilor apocrife și ale Bibliei formează, din punctul nostru de vedere, suma tuturor elementelor, permițând elucidarea misterului preistoriei umane până la anul 10.000 î.Hr., și probabil că și mult mai departe în trecut.

Polul Nord era la sud.

În urmă cu aproape zece mii de ani, Polul Nord se situa pe pământul lui Baffin¹⁵² și Terra se rotea în jurul axei fără înclinație, determinând climate egale în toate anotimpurile.

O cometă sau o planetă rătăcitoare – Venus – a trecut atât de aproape de el, încât globul nostru a fost zdruncinat și incendiat. Orașele, pădurile și chiar munții au luat foc și au făcut explozie, în timp ce din cer cădea o ploaie de petrol, de pământ și de aeroliți incandescenti. Banchizele de la Polul Nord au pornit în derivă, declanșând un val seismic formidabil, care a acoperit incendiile și a distrus ce mai rămăsese.

Numai o parte infimă din omenirea, fauna și flora terestră a scăpat de la distrugere.

În timpul acestor bulversări, Pământul s-a întors complet, astfel încât polul sud a ajuns la nord, Polul Nord la sud, estul și vestul schimbând locurile între ele. Această situație a durat un timp nedeterminat, poate doar câteva zile.

Venus s-a prins ca într-o plasă în sistemul nostru solar, înscriindu-se pe orbita pe care o ocupă în momentul de față.

Pe la jumătatea mileniului al II-lea î.Hr., un nou cataclism, dar mult mai puțin devastator, a provocat ploaia de aeroliți, valurile seismice și cutremurele despre care vorbește Biblia în Cărțile lui Enoh și Iosua¹⁵³.

Iată, expusă foarte pe scurt, istoria ultimelor cinci-zece milenii, în care figurează evenimente bine cunoscute: cataclism universal, zis potop, și cataclism restrâns survenit în timpul exodului evreilor.

Dar două aspecte cer explicații detaliate, din cauza caracterului lor fantastic: schimbarea poziției polilor și venirea planetei Venus între Pământ și Mercur.

În ceea ce privește polii, adică răsturnarea completă a Pământului, textele vechi nu lasă nici o îndoială asupra autenticității faptului.

În Egipt, Papirusul magic Harris, pomenind de un cataclism cosmic prin foc și apă, semnalează faptul că „sudul a devenit nord și Pământul s-a întors”.

Papirusul Ipuwer spune aproximativ același lucru: „lumea s-a întors invers, ca roata unui olar, și Pământul s-a răsturnat”.

În papirusul de la Ermitage, păstrat la muzeul din Sankt Petersburg, citim că „lumea s-a răsturnat”; Platon, în dialogul său Omul politic, vorbește și el de inversarea cursului Soarelui, de nimicirea oamenilor, iar Herodot – părintele istoriei – amintește că preoții egipteni spuneau că, de mai multe ori, în cursul epocilor istorice, soarele a răsărit de unde apune acum și viceversa!

În papirusurile găsite în piramide, este notat faptul că „Soarele a încetat să mai sălășluiască în vest și strălucește din nou în est”. Polinezienii, chinezii, hindușii și eschimoșii au fost și ei martorii acestor fenomene.

În sfârșit, această acumulare de indicii care, mult timp, i-a mirat pe arheologi și astronomi a fost în mod ciudat pusă în valoare odată cu descoperirea a două hărți ale cerului, pictate pe tavanul mormântului lui Senmut, arhitectul reginei Hatșepsut.

Una dintre hărți este normală, cu punctele cardinale plasate corect, dar pe cealaltă, în funcție de poziția stelelor, estul este la stânga și vestul la dreapta, ceea ce are o semnificație importantă, mai ales în mormântul unui personaj a cărui profesiune obliga la buna cunoaștere a configurației terestre și a astronomiei¹⁵⁴!

Atunci, geologii și-au amintit că în unele regiuni vulcanice studiaseră lave polarizate în sensul invers al câmpului magnetic local, fenomen inexplicabil dacă nu s-ar admite cristalizarea acestor lave într-o epocă în care polii erau inversați!

Venus invizibilă acum patru mii de ani.

Suntem obișnuiți cu o cosmografie unde planetele sistemului nostru își urmează cuminti drumul, fără să întârzie nici măcar o secundă.

Dacă, într-o zi, ceasurile noastre ar arăta ora prânzului și soarele încă nu ar fi răsărit, nu ne-ar veni să credem! Totuși – și astronomii

sunt de acord în această privință – au existat zile de treizeci-patruzeci de ore și nopți la fel de lungi. Știm din Biblie că în ziua în care „Iosua a oprit soarele, acea zi a fost lungită în mod miraculos”; ceasul cu apă al faraonului Amenhotep al III-lea, găsit în urma săpăturilor arheologice, era conceput pentru o zi de unsprezece ore și nouăsprezece minute la solstițiul de iarnă, în loc de zece ore și douăzeci și șase de minute cum este acum.

În plus, este sigur că o cometă, trecând prin apropierea Pământului, i-ar frâna rotația din cauza masei sale.

Acest fenomen s-a produs deja și se va repeta!

În ceea ce privește planeta Venus, ea pare să aparțină sistemului nostru solar la fel ca și celelalte planete!

Ei bine, nu! Putem chiar să credem că, în urmă cu cinci-șase mii de ani, Venus, planeta cea mai strălucitoare, cea mai ușor de remarcat pe cerul nostru, era invizibilă pentru oameni!

Unde se afla ea? Poate dincolo de Jupiter în sistemul solar sau poate la miliarde de kilometri, în vreo galaxie îndepărtată.

În orice caz, este sigur că la o dată relativ apropiată, în văzul tuturor, Venus s-a instalat pe actuala ei orbită, trecând foarte aproape de Pământ, căruia i-a distrus omenirea.

O amintire pe care cei din vechime nu o puteau uita!

Toate acestea sunt, bineînțeles, controversate de mulți astronomi, pentru care tradiția și logica sunt inexistente și, neaducându-se nici o dovadă științifică a faptului, li se pare mai comod să îl nege pur și simplu.

Dar pentru orice om cu o gândire logică, fenomenul pare sigur, iar analiza sa rațională se poate diviza în două părți:

— a dovedi că planeta Venus nu era vizibilă ca planetă, în urmă cu cinci mii de ani;

— a dovedi că apariția ei a constituit într-adevăr cauza cataclismului zis potop universal.

Tăblițele de la Tirvalur.

În secolul al XVIII-lea, Jean-Baptiste-Joseph Gentil, orientalist renumit, și unii misionari creștini au trimis în Franța tabele astronomice indiene (hinduse), care atestă marea vechime a științei în India.

Printre aceste documente, „tăblițele de la Tirvalur”, care au intrat în arhiva Marinei, dovedesc că perioada Caliugam a început la 16 februarie a anului 3102 î.Hr., la 2:27'30" dimineața¹⁵⁵.

Indienii – scrie astronomul Jean-Sylvain Bailly – spun că în perioada Caliugam a avut loc conjuncția tuturor planetelor; tabelele lor indică această conjuncție, iar ale noastre arată că ea a putut cu adevărat să aibă loc.

Revenind asupra acestui eveniment, astronomul regal a continuat cu această precizare uimitoare, care poate, de altfel, să fie controlată pe tăblițele de la Tirvalur:

În acea epocă, *indienii au văzut patru planete desprinzându-se succesiv de razele Soarelui; mai întâi Saturn, apoi Marte, apoi Jupiter și Mercur, iar aceste planete s-au arătat la un loc într-un spațiu destul de mic...*

Bailly a fost, firește, surprins să nu găsească planeta Venus în această observație astronomică și, neputând să creadă într-un sistem cu patru planete, a dedus, fără să aprofundeze misterul, că este vorba de o scăpare sau de faptul că Venus, în cursul acestei observații, se afla probabil în spatele Soarelui.

Dar o astfel de explicație nu este valabilă. Hindușii, ca și caldeenii, erau niște astronomi foarte abili și foarte meticuloși, și precizează faptul că, în perioada *Caliugam*, a existat o conjuncție a tuturor planetelor, nu doar a patru dintre ele.

Au relevat această conjuncție atât de precis, încât s-a putut stabili data exactă în raport cu calendarul nostru actual: 16 februarie 3102 î.Hr., la 2:27' 30" dimineța, cu o aproximație de o secundă pe durata a peste cinci mii de ani!

Această precizie meticuloasă, riguroasă, matematică ne permite să certificăm faptul că planeta Venus nu a putut să fie uitată în cadrul observației și în raport, cu atât mai mult cu cât ea este cea mai strălucitoare și cea mai vizibilă]

Este inadmisibil să fi fost plasată în spatele Soarelui, căci nu putea să rămână acolo mult timp și s-ar fi degajat, precum „ Saturn mai întâi, apoi Marte, apoi Jupiter și Mercur! „

Era imposibil să fi rămas ascunsă tot timpul cât le-a trebuit celor patru planete să-și execute „degajarea”.

Pe de altă parte, tăblițele de la Tirvalur nu menționează deloc planeta Venus, nici absența și nici reapariția sa, care ar fi trebuit să fie efectuată și notată.

În sfârșit, astronomii hinduși, atât de meticuloși, de preciși, sunt categorici în declarațiile lor: era vorba de o conjuncție a tuturor planetelor.

De unde se poate deduce că, în urmă cu cinci mii de ani, sistemul solar era un sistem cu patru planete. Tăblițele hinduse posterioare celor de la Tirvalur sunt însă bazate pe un sistem cu cinci planete, incluzând planeta Venus.

Tăblițele babiloniene.

În astronomia babiloniană este vorba despre cele patru planete citate mai sus, dar Venus este și aici absentă și, vorbind despre ea, vechile texte o numesc „marea stea care s-a alăturat marilor stele”.

În rugăciunile lor, babilonienii invocau pe Saturn, Jupiter, Marte și Mercur, clar niciodată pe Venus.

Un calendar antic, găsit la Boghaz-Keui în Asia Mică, menționează stelele și planetele, dar Venus lipsește din listă, ceea ce nu poate să aibă decât o singură explicație logică: Venus nu era cunoscută de babilonienii anului 3000 î.Hr.

Așadar, această planetă nu figura în sistemul nostru planetar sau era prea departe de Pământ ca să fie văzută de cei din vechime.

Tradiția mexicană spune că „marele șarpe de foc Quetzalcoatl a atacat Soarele și s-a făcut un întuneric care a durat patru zile. Apoi, marele șarpe s-a preschimbat în radioasa stea (Venus)”.

În insulele Samoa, indigenii pretind că această planetă a avut o „cursă sălbatică” și că pe cap i-au crescut coarne.

În Grecia, Democrit, deosebit de priceput în astronomie, susținea – dar fără să-și dezvăluie motivele – că Venus nu era o planetă. Lucru cât se poate de tulburător, având în vedere că era spus de un mare inițiat!

Sfântul Augustin spune, după Varro, că un anume „Castor Rodianul lăsase în scris relatarea unei minuni uimitoare, în ceea ce o privește pe Venus; această stea și-ar fi schimbat culoarea, mărimea, înfățișarea și cursa. Acest fapt, nemaivăzut înainte și nici de atunci, s-ar fi petrecut pe timpul regelui Ogige (să ne amintim de potopul lui Ogige), după cum atestă Adrastus, Cyzicenus și Dion, nobili matematicieni din Neapole”.

Numărul mare al relatărilor concordante i-a preocupat foarte mult pe savanți, care se pierd în presupuneri în privința motivelor acestor fenomene. Mulți au crezut – și I. Velikovsky este și el de această părere – că Venus fusese o cometă sau că fusese confundată cu o cometă.

Dar, zice „Marea Enciclopedie”, se putea confunda o cometă cu o stea? Și chiar dacă s-ar fi făcut o astfel de greșală, oare, prin reapariția lui Venus, nu s-ar fi recunoscut imediat greșeala? Ce observator, ce savant, ce matematician ar fi îndrăznit să susțină cu atâta ușurință un eveniment atât de mare de treizeci și șase de secole, unic în lume?

Deoarece, pe de altă parte, chinezii, grecii, hindușii etc. vorbesc de un „păr”, de o „coamă de foc” care o însoțea pe Venus, formând un fel de trenă, suntem obligați să convenim că această planetă nu exista pe cerul celor din vechime și că și-a făcut apariția în modul unei comete și provocând mari perturbări.

În sfârșit, reamintim că, potrivit tradițiilor incașilor, prima femeie a omenirii -Orejona – venise de pe planeta Venus „la bordul unei astronave mai strălucitoare ca Soarele”.

Este adevărat că misterul acestei stele se menține nezdruncinat,

dar se impun totuși două certitudini: Venus și-a făcut apariția pe cerul nostru în urmă cu aproximativ cinci mii de ani, cu aparența și efectele malefice ale unei comete.

Acestor constatări li se mai poate adăuga faptul că un satelit misterios, natural sau artificial a fost zărit lângă Venus în secolul al XVII-lea și în secolul al XVIII-lea de către astronomi eminenți: Cassini, Short, Montagne etc.

Astfel, planeta patronată de Lucifer ar fi avut o cursă neregulată și ar fi de vină pentru potopul universal, atrăgându-și din această cauză reputația de „aducătoare de nenorocire”.

Chiar este atât de absurd ca o planetă a sistemului nostru solar să se dedea unor astfel de excentricități?

Deloc! Contrariul ar fi anormal.

Atomul, spun astrofizicienii și savanții în general, este constituit după imaginea sistemului solar... sau invers, dacă preferați.

În acest sistem, Soarele este pe post de nucleu, planetele fiind electroni și, ca în atom, un proces electric încă insuficient cunoscut asigură viața, mișcarea și gravitația planetelor.

Or, în atom, electronii sar de pe un nivel pe altul, adică își schimbă orbita; în sistemul solar, planetele ar trebui, așadar, să se comporte identic și din aceleași cauze¹⁵⁶.

Ca în atom, fenomenul poate să determine reacții concomitente – în cazul laserului – cu planetele, provocând ceea ce oamenii din vechime numeau un „sfârșit al lumii”.

În 1696, fizicianul englez W. Whiston spunea că o cometă din 1680, a cărei perioadă este de cinci sute șaptezeci și cinci de ani și jumătate, a provocat potopul biblic.

Nu putem susține corectitudinea unor astfel de calcule, dar, dacă Whiston a avut dreptate, următorul sfârșit al lumii ar fi, așadar, în anul 2271!

Sumerul și Biblia.

Nu credem miile de persoane care au văzut farfurii zburătoare și marțieni¹⁵⁷, sutele de mii de halucinați care au văzut fantome, dar credem miile de martori care atestă, de-a lungul a patru milenii, eroarea savanților și științei clasice și care au declarat, de la poli la Ecuator, de la răsărit la apus: „O planetă rătăcitoare a provocat incendiarea globului și potopul universal. Această planetă era Venus”.

Eroarea savanților nu este, din păcate, singura care falsifică istoria oamenilor! Atunci în ce să mai ai încredere, pe ce să ne sprijinim certitudinea dacă bazele sunt denaturate și jocul trucat ca la pocher?

Mai bine să nu crezi în nimic!

Să nu crezi în Biblie.

Să nu crezi în Sumer, leagănul primei civilizații!

Ei, da! Astronomii și arheologii au zeci, sute de dovezi că civilizația egipteană este anterioară cu câteva milenii celei sumeriene¹⁵⁸.

Calendarul lui Sothis (Sirius), vechi de șase mii două sute șase ani (în 1965), dovedește faptul și permite situarea începutului civilizației în Egipt¹⁵⁹ în urmă cu șapte și chiar opt mii de ani.

Dar „sistemul” vrea ca lumea să înceapă la Sumer, în urmă cu aproximativ cinci mii de ani... așa că respingem calendarul lui Sothis și, prin calcule subtile, „rectificăm eroarea” pentru a duce cei 6206 de ani de la crearea sa la numai 2772 de ani.

Și Sumerul este salvat!

E nevoie de un anumit curaj sau de inconștiență ca să vrei să faci pe Don Quijote în regatul imaginilor iluzorii! Cu atât mai mult cu cât conjurații „sistemului” nu vor scăpa ocazia să discrediteze și, dacă e posibil, să arunce oprobriul asupra tentativei noastre de reconstrucție.

Ce importanță are! În labirintul mileniilor și mașinațiilor, încercăm să ne apropiem cât mai mult posibil de fapte, sugerând explicațiile care ni se par cele mai logice.

În ipoteza noastră, extraterestrii au venit pe planeta Pământ cu câteva milenii înainte de potop, fără să fie posibil să situăm cu aproximație sosirea lor în marea noapte primistorică, care poate că s-a întins până la perioada omului de Neanderthal.

16.

INIȚIEREA ÎN TIMPURILE PRIMORDIALE.

Populația globului, în trecutul apropiat și în viitorul apropiat, este evaluată cu ajutorul unui grafic, care reproduce curba populării istorice.

Necunoscuturile din trecut și din viitor – fără să se țină cont de lucrurile neprevăzute – sunt obținute prin prelungirea curbei în ambele sensuri.

Elementele aproximative dau aproape trei miliarde de oameni în 1968, cinci sute de milioane în secolul al XV-lea, trei sute de milioane în anul 1 al erei noastre și numai câțiva locuitori din anul 8000 î.Hr. și până în anul 10.000 î.Hr., unde curba se apropie de zero.

Populația din aceste timpuri postdiluviene, folosind două extreme, trebuie să fi numărat între un milion de indivizi și zece mii doar.

Această constatare dovedește, pe lângă autenticitatea unui cataclism universal, imposibilitatea pentru om, contrar a ceea ce pretind specialiștii în preistorie, de a fi putut să vegeteze timp de un

milion de ani fără să-și sporească puterile intelectuale în funcție de o progresie aritmetică...

Au existat, așadar, în mod obligatoriu civilizații anterioare potopului, ai căror supraviețuitori, cei mai conștienți, s-au gândit să păstreze cunoștințele.

Căci, în mod cât se poate de evident, primii inițiați au format celule în care preoții nesupuși celibatului – dimpotrivă – au devenit gardienii secretelor și în același timp agenții transiterii genetice.

Religia avea atunci un caracter grandios și de ea depindea viitorul lumii.

Primele secrete păzite.

Ce știau oamenii despre omenirea înfloritoare? Puține lucruri, căci ne putem închipui ce-ar putea să cunoască în zilele noastre două sute sau două mii de ruși sau de americani supraviețuitori ai potopului!

Ar exista o șansă la un milion ca printre ei să fie un savant atomist. Și, chiar și așa, înconjurat de o masă cu cunoștințe reduse, nu ar ști cui să vorbească și cum să-și transmită știința.

La câțiva ani după cataclism, când oamenii s-au gândit să stabilească un catalog cunoștințelor lor, mai aveau în memorie doar câteva frânturi, uneori detalii, dar nici o noțiune coerentă și științifică a lucrurilor.

Totuși, mai tenace, nepieritoare chiar, unele amintiri se impuneau cu putere: mai întâi potopul, apoi mașinile care zburau prin aer, o armă capabilă să distrugă totul, o imagine care apărea în mod magic pe suprafața unei oglinzi, cuvântul transportat în mod misterios dintr-o parte în alta a Pământului.

Și aici regăsim esențialul civilizațiilor lor... și al civilizației noastre: avioanele sau rachetele spațiale, bomba atomică, televiziunea, radioul, scrisul... 160

Aceste amintiri, și altele câteva de mai mică importanță, vor constitui nucleul inițierii antice și al secretelor permanent modificate, edulcorate, pe care și le vor transmite inițiații. Și le vom regăsi sub o sută de forme în tradiție și în documentele lăsate.

În Peru, oamenii, conștienți încă, vor desena pe Puerta del Sol imaginile unui motor și ale unui scafandru; în Mexic, mai clar, mai savant, cineva va grava o navă spațială, soră geamănă cu Titan II și Gemini VI. Mayașii vor povesti, în Popol Vuh, fantastica distrugere a universului american, hindușii vor relata războiul atomic care, probabil, a distrus continentul Mu; și unii, și ceilalți vor lăsa descrieri de oameni zburători și care miraculoase.

Și va mai persista o amintire, mai confuză: cea a Stăpânilor Lumii veniți de pe o altă planetă.

Acești inițiatori aveau nume, iar unele dintre ele au ajuns până la noi, mai mult sau mai puțin deformate sau inventate: Azazel, Lucifer, Prometeu... Căci venirea lor se situa în timpurile extrem de îndepărtate și a fost mai ușor să fie numiți „zei”, „îngeri”, „vegheatori”, „sfinti” etc. Toți au furat focul din cer, toți au vrut fericirea oamenilor, toți aveau origine necunoscută, exterioară Pământului.

Prin urmare, la câteva decenii după potop, oamenii își amintesc, își adună cunoștințele, uneori desenează, de bine-de rău, din memorie, mașini a căror funcționare nu au înțeles-o niciodată. Acești oameni nu au fost contemporani ai cataclismului, ci mai curând fii sau nepoți ai contemporanilor.

Secretele sunt pe buzele „inițiaților” care urcă panta, și ne imaginăm ce poate să devină o descriere a unui robot electronic, a unui televizor, sau a unui turboreactor cu o sută sau două sute de ani mai târziu, după ce omenirea s-a împreunat cu animalele și în timp ce starea de decădere se învecinează, pentru mulți, pur și simplu, cu anihilarea caracterelor rasiale.

Atunci, în rândul „nulițăților” s-a format legenda, empirismul, viziunea deformată, degradată, a adevărilor primare. Din acest empirism se va naște magia primitivă, care încă se mai întâlnește în rândul popoarelor de pe Pământ.

Scrierea misterioasă.

În cartea sa *Cheia lucrurilor ascunse*, Maurice Magre scrie:

„O tradiție care se apropie de cea a Agarthei spune că, după marea catastrofă cosmică în urma căreia Atlantida a fost înghițită de ape, au existat oameni care au scăpat și și-au luat sarcina să perpetueze patrimoniul moral uman.

Ei se refugiaseră pe înălțimile Munților Himalaya. Acolo au ascuns tabelele astronomice, documentele gravate pe foi de metal, tot ce reprezenta elementele cunoașterii”.

Este aproape admis faptul că omenirea postdiluviană avea un limbaj universal, cel puțin în rândul învățaților.

Dacă, așa cum se pretinde, există documente gravate pe metal în Peru, în Tibet și în deșertul Gobi – Biblia lui Anahita după Swami Matkormano – toate ar trebui să fie redactate cu scrierea misterioasă pe care a găsit-o Sanchoniathon în templele din Fenicia.

Câteva cuvinte din această limbă universală au reușit să ajungă până la noi: mama = mamă; dam = femeia sau stăpâna casei din Vede, dam este mai vechi decât sanscritul vedic care l-a luat „dintr-o limbă pierdută astăzi”; div, dev, deva = zeu (exact: strălucitorii¹⁶¹).

Sectele spiritualiste spun că inițiații, înainte de potop, au avut

presentimentul și cunoștința cataclismului, ba chiar au știut de declanșarea lui, și și-au găsit un refugiu sigur: în Tibet, după unii, în piramide, după alții.

Această aserțiune ni se pare hazardată, căci ea presupune că acești inițiați, instruiți cu mult înainte de sfârșitul unui ciclu terestru, ar fi avut posibilitatea construirii unor adăposturi rezistente la ape și la cutremurele de pământ!

Sarcină imposibilă!

Știm că se apropie sfârșitul ciclului nostru, că va veni negreșit un sfârșit al lumii, dar s-ar putea oare construi un adăpost de dimensiunile piramidei lui Keops, sau s-ar putea amenaja peșteri după imaginea Agarthei?

Să folosești Agartha sau sanctuarul subteran din Hawaii?

Dacă Mu a fost înghițit de Oceanul Pacific, cum să crezi că peșterile din Munții Himalaya și din Insulele Sandwich ar fi putut să rămână intacte?

În sfârșit, ni se pare inadmisibil ca inițiații să fi acceptat să supraviețuiască, să se închidă într-un refugiu considerat sigur, în timp ce deasupra și sub ei, miliarde de bărbați, femei și copii mureau în „apocalipsa” evoluției.

De altfel, natura transmiterii secretelor indică faptul că supraviețuitorii erau oameni cu un nivel intelectual foarte obișnuit, deoarece cunoștințe majore nu au fost transmise, de exemplu cele ale atelajului cailor, asolamentului și grefei¹⁶². Și nici un om rațional nu va vrea să admită că inițiații demni de acest nume ar fi putut avea nerușinarea să ascundă astfel de secrete dacă le-ar fi cunoscut!

Oameni mascați care ieșeau doar noaptea...

Totuși, cele mai multe secte cred că, de la potop și până în zilele noastre, inițiații au stabilit un lanț neîntrerupt, transmițând din gură în gură, sculptând în piatră sau scriind – dar sub o formă voalată în mod savant – cunoștințele fabuloase pe care le dețineau.

Inițiatul, în sensul înțeles de empiric, este în mod tipic un personaj necunoscut, la care nu se poate ajunge, imposibil de identificat de marea masă și care, după toate aparențele, iese probabil mascat, noaptea, mergând pe lângă ziduri! El știe cauza tuturor lucrurilor, poate să fabrice aur alchimic, să se dedubleze, să vadă și să audă la distanță. Are darul ubicuității, harul de a folosi chintesența puterilor psihice ale omului și ar putea, dacă ar vrea, să elibereze forțe mai puternice decât cele ale bombei atomice.

Acesta este arhetipul inițiatului, personaj invizibil și mut, deținătorul secretelor universului, confident al lui Dumnezeu și mare înțelept al credinței, căruia ar fi necuviincios să i se pună la încercare știința.

Toate acestea sunt niște neghiobii empirice, spun raționaliștii, sătui să mai aștepte începutul primei revelații de anvergură.

Problema a fost deplasată.

Au existat (și încă mai există) inițiați autentici: Pitagora, Platon, Poincare, Einstein – ca să cităm doar câțiva – a căror cunoaștere nu ar putea fi pusă la îndoială. Dar, chiar dacă nu toți au revelat integralitatea mesajului lor, toți, în schimb, au făcut dovada științei lor și au adus o contribuție imensă la asceza omului.

Problema a fost deplasată, pentru că în mintea empiricilor a devenit aproape exclusiv o problemă de alchimie, a unei anumite științe a numerelor și a unui psihic misterios necunoscut care, de două mii de ani, rătăcește pe aceleași făgașe¹⁶³.

Cum să luăm în serios întortocheata limbă pășărească a celor care umblă cu cioara vopsită? Desenele și sculpturile în mod machiavelic încâlcite de pseudoinițiați?

Să fie oare inițiere desfacerea nodului gordian al Cabalei prin intermediul unor inversări, permutări și manipulări ale numerelor asupra unui text probabil falsificat?

Să fie oare inițiere să vezi în expediția argonauților doar niște simboluri ermetice ale unei științe a cărei realizare supremă ar fi Marea Operă a alchimiștilor?

Dacă inițiații au fost atât de reticenți, atât de vicleni, atât de sibilini, dacă inițierea practică de ei a constatat în a-l supune pe celălalt la teste intelectuale urmate de probe fizice, precum coborârea periculoasă într-un puț întunecos, împlânzirea unui leu și dominarea friicii, mai bine am avea încredere în șarlatani!

Adevărata inițiere.

La drept vorbind, dintotdeauna inițiatul a fost cel care, cu răbdare și știință, prin munca sa, atenția și claritatea expertizei sale, a știut să descurce ițele diabolice, încurcate de conjurațiile răului și ignoranță.

Inițierea reprezintă cunoașterea, nu a fabricării aurului și a înțelepciunii sulfuroase adusă de Marea Operă a alchimiștilor, ci a ceea ce a fost istoria omenirii și ce poate fi destinul ei în universul perceptibil din care face parte.

Omul vrea să știe de unde vine și încotro se îndreaptă. Vrea să vadă ce este în jurul său și să descopere, dacă poate, esența lucrurilor ascunse, a genezei, a științei, a necunoscutului misterios care îi solicită curiozitatea.

Cei care merg cel mai departe în descoperire, numai ei sunt adevărați inițiați.

Cu puține excepții – pentru subiecte în mod incontestabil periculos de divulgat – inițiatul arată ce știe, pentru ca experiența trăită să poată ajuta experiența pe care o trăiește.

În acest sens, alchimistul nu este anonimul improbabil care știe să fabrice aur, ci savantul care, în mod sigur, preschimbă în laboratorul său și jonglează cu materia, într-un joc eficace, deși extrem de îngrijorător.

Totuși, suntem de părere că unele adevăruri au fost omorâte, deteriorate sau pierdute. Știm că există simboluri care ascund adevărate chei, că misterele voalează sau sufocă o cunoaștere pe care milioane de oameni, de-a lungul mileniilor, s-au străduit să le ștergă din istorie.

Cei care au ucis balaurul.

Ar fi fost mult mai ușor de reconstituit istoria necunoscută a oamenilor dacă egiptenii, grecii și evreii nu ar fi transmis-o prin legende și dacă, mai târziu, catolicii nu ar fi creștinat vechile rituri și nu ar fi distrus mărturiile străine doctrinelor lor.

Întreg trecutul omenirii a fost distrus în urma acestei acțiuni, care a fost în mod ciudat glorificată prin simbolul Sfântului Gheorghe și al Sfântului Mihail ucigând balaurul păgân.

Conform adevărului ezoteric, adevărului pur, Sfântul Gheorghe și Sfântul Mihail sunt emisarii Satanei, care sting lumina cunoașterii, asasinând paznicul comorii transmise de strămoșii noștri.

În istorie, cei care „au omorât balaurul” au lăsat nume prestigioase: Iuliu Cezar, Augustus, Alaric, Omar, Carol cel Mare, Genghis Han, Torquemada etc:

330 î.Hr. — Incendierea Bibliotecii din Persepolis de trupele lui Alexandru cel Mare (foarte îndoielnic!).

240 î.Hr. — Împăratul chinez Tsin Che Hoang ordonă distrugerea tuturor cărților de știință și istorie.

75 î.Hr. (anul 671 al Romei) – Cărțile Sibiline ale preoților lui Apollo ard în incendiul Capitolului.

48 î.Hr. — Prima incendiere a Bibliotecii din Alexandria de către Iuliu Cezar.

1 (aproximativ) d.Hr. — Augustus pune să fie distruse două mii de volume de oracole.

54 d.Hr. — Sfântul Pavel face la Efes un rug din toate cărțile care se refereau la „lucruri ciudate”.

296 — Dioclețian dă ordin să fie arse bibliotecile creștine cu documentele lor egiptene și grecești.

Secolul al III-lea – Împărații creștini din Occident, în gigantice autodafeuri, ard și distrug minunile lumii antice, printre care templul Dianei din Efes și arhivele considerate păgâne. Adevărata istorie a lumii este distrusă în urma acestei acțiuni criminale.

389 — Teodosiu arde Cărțile Sibiline.

490 — A doua incendiere a Bibliotecii din Alexandria de către

creștini.

405 – Stilicon distruge copiile Cărților Sibiline.

410 – Alaric jefuiește bibliotecile din Roma.

Secolul al VII-lea – Călugări irlandezi ignoranți ard zece mii de manuscrise runice scrise pe scoarță de mestecăn, conținând tradițiile și analele civilizației celtice.

641 — A treia incendiere a Bibliotecii din Alexandria, din ordinul califului Omar.

728 — Leon Isaurianul arde trei sute de mii de manuscrise la Bizanț, cu ocazia războiului icoanelor.

789 — Carol cel Mare, punând în practică decretele conciliilor de la Arles, Tours, Nantes și Toledo, interzice cultul copacilor, pietrelor și fântânilor și ordonă distrugerea oricărui obiect sau document care se referea la ritul păgân.

1221 — Genghis Han arde cărțile din antica Djuldljul, Teba Orientului (Bamiyan).

Secolul al XIII-lea – Catolicii distrug cărțile catarilor.

Secolul al XIV-lea și al XV-lea – Inchiziția arde manuscrisele eretice.

Secolul al XVI-lea – Conchistadorii creștini și episcopul Diego de Landa distrug aproape în totalitate cărțile sacre ale mexicanilor.

Cărțile lui Garcilaso de La Vega sunt arse de Inchiziție.

1566 — Viceregele Perului, Francisco Toledo, distruge un stoc imens de stofe incașe și de tăblițe pictate unde figura istoria veche a Americii.

Secolul al XVIII-lea – Părintele Sicard, în micul port Uardan din Egipt, arde „un coteț de porumbei cu papirusuri pline de litere magice”.

1709 — Inchiziția arde documentele științifice ale lui Gusmao la Lisabona.

Secolul XX – La Paris au fost sechestrate tăblițele astronomice brahmanice (de la Tirvalur). Poate că au fost distruse.

1709 — A fost distrusă în mod fraudulos credibilitatea celui mai bogat sit arheologic de pe glob: Glozel.

1937 — A fost sechestrată biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux...

Ne-am gândit că e bine să prezentăm această „vânătoare de vrăjitoare”!

Adevărații inițiați.

Nu ne-au învățat Sigurd și Buddha că obținerea inițierii nu este contemplativă?

Cei care contemplă, teoreticienii psihismului, ai pietrei, extazului,

„revelației”, ajung doar la deteriorarea spiritului lor, la secătuirea psihică și mentală.

Niciodată un inițiat nu a fost o persoană contemplativă. Niciodată un secret superior, util omenirii, nu a fost cunoscut prin revelație: nici roaba, nici mașina cu aburi, nici electricitatea sau vaccinul.

Transa este un procedeu demn de ură când este doar o experiență egoistă.

Dacă Sfânta Tereza de Avila și Sfânta Tereza de Lisieux ar fi tratat bolnavi, nu ar mai fi avut timp să aibă viziuni; Dumnezeu care sălășluia în ele în stările de extaz era mai puțin util ascezei lor decât ceaiul de nufăr, care le-ar fi făcut să-și recupereze bunul-simț.

Inițiații vorbesc.

Marii inițiați, a căror existență istorică pare să fi fost probabilă, dacă nu sigură, chiar dacă nu se cunoaște cu exactitate identitatea lor, au revelat, cu toții, secrete, oferind astfel dovada cunoștințelor lor.

Prometeu, Oannes, Quetzalcoatl, Kukulkan, Viracocha i-au învățat pe oameni secretele focului, agriculturii, scrisului.

În India, primul inițiator a fost Mannus sau Jina Mahavira (marele om); Zoroastru, în Persia antică, a adus sămânța de grâu, cunoașterea topirii metalelor și a astronomiei.

La celți, inițiatul Lug era expert în toate artele și promotorul cavaleriei.

Khusor, zeu antic din Biblos, ar fi inventat formulele de incantație, prezicere, însă nu avem nici o dovadă concretă în acest sens. În schimb, tradiția spune că a fost primul constructor de porticuri, cripte și case cu curți.

Egipteanul Hermes a revelat prin scris științele și arta; în Grecia, Apollo a inventat lira, cele șapte note ale gamei, medicina; „a avut darul profeției, pe care a știut să-l transmită”; Orfeu, revelatorul „misterelor sacre”, era priceput în construirea carelor.

Moise cunoștea secretele genezei, ale prafului de pușcă și electricității. Prin revelație? Nu! Prin învățătură directă.

Într-adevăr, totul s-a petrecut ca și cum ar fi fost mandatat de o sinarhie¹⁶⁴ venită pe un obiect zburător – nor gros – ca să-i ofere instrucțiuni.

Enigmaticii vizitatori se mulțumeau când să vorbească la fața locului, când să-l ia pe Moise într-un loc pe care am fi tentați să-l identificăm fie ca Marele Cartier General (probabil o altă planetă), fie într-un centru de inițiere (lucru mult mai probabil) situat în America sau Asia, deoarece Moise absenta luni întregi, sau chiar ani.

Cazul este asemănător pentru Enoh înaintea producerii cataclismului, dar, după potop, presupunem că destinația a fost ascunsă în mod intenționat, lucru care acreditează această centrală a

secretului păstrat, Agartha, pe care tradiția o situează în Tibet.

Buddha a fost un filosof moralist și mare astronom; și-a lansat doctrina cu următoarea idee de bază: „Numai știința duce spre asceză.”

Leucip a scris despre atom și universul corpuscular; Pitagora, filosof și matematician, a descoperit legile de bază ale matematicii.

Apollonius din Tyana, născut în jurul anului 1 d.Hr., a călătorit în Grecia, Babilon, India, colindând marile sanctuare de inițiere.

„El a predicat reforma obiceiurilor, abstenența de la carnea de animal, comunitatea bogățiilor și dogmelor stabilite de Pitagora. A oferit toate bunurile sale săracilor, a trăit în temple, calma rebeliunile, instruia oamenii, mergea în picioarele goale și înfăptuia miracole.”

La Roma, pentru că a înviat o tânără, a fost expulzat din țară de Nero. Demnitatea vieții, moralei și învățaturii sale a făcut ca poporul să-l zeifice.

Toate aceste personaje, și nu sunt singurele, sunt, în mod incontestabil, inițiați, iar toți au vorbit.

Ei nu știau totul.

Totuși, nu trebuie să credem că, oricât de mari ar fi fost, inițiații au deținut puteri supraomenești.

Erau doar astronomi, fizicieni, matematicieni, filosofi, biologi la înălțimea timpurilor lor, iar ceea ce știau este foarte puțin în raport cu ce știe un savant modern.

Sigur, ei au știut să formuleze teorii, să descopere procese, dar niciunul dintre ei nu ar fi putut să construiască un avion sau un calculator electronic.

Este evident că dacă ar fi cunoscut secrete utile, indispensabile, le-ar fi revelat, iar omenirea ar fi putut beneficia mai devreme de chinină, vaccin, vitamine, tiparniță, mașina de cusut, cardan, mașina cu aburi etc.

Or, aceste descoperiri nu s-au datorat celor pe care îi numim „inițiați”, ci savanților sau cercetătorilor care au redescoperit prin geniul lor secretele vechi, a căror formulă nu a supraviețuit potopului și mileniilor.

Prin acest lucru înțelegem puținele cunoștințe ale unei inițieri, atunci când ea nu este prelungită, pasionată de activitatea științifică și geniul inițiatului.

Se pare că transmiterea, îndeosebi de la Orfeu la Pitagora, s-a făcut cu unele scăpări, erori și diferite falsificări.

Evreii au preluat ștacheta în anul 500 î.Hr. și le datorăm faptul că au adunat anumite fragmente ale secretelor antice.

În secolul I d.Hr., Apollonius din Tyana a fost obligat să se întoarcă la origini ca să reconstituie o parte din patrimoniu; probabil că a fost ultimul moștenitor al tradiției.

17.

SCRIEREA CROMOZOMICĂ ȘI PĂCATUL.

Simbolurile apă, Mater, șarpe, grotă etc. au fost desenate de oameni înaintea cunoașterii naturii lor profunde, iar ele au fost transmise, probabil, înaintea scrierii.

Conștientizarea lumii exterioare a precedat conștientizarea psihologică, ambele fiind încercările unei deschideri asupra realității care, ca să fie valabilă, trebuie să aibă o rezonanță universală.

Totul în univers, de la stele la bobul de nisip, participă în intenție și interacțiune cu viața oamenilor: Pământul a știut să apară, să se împartă în proporții rezonabile, marea a știut să sculpeze continentele, iar muntele să crească pe pământ.

Obiectul fabricat, atunci când se află într-o relație de încredere cu omul care știe să perceapă adevărata sa identitate, își manifestă bunăvoința.

În natură nu există nici prezență, nici noțiunea de umilință, ci o colaborare. O comuniune, deoarece totul are o esență identică și la fel de inteligentă ca să ducă la bun sfârșit destine paralele, dar complementare.

Psihosfera.

Pământul, explică Jean-Andre Richard, s-a născut din plasma originară, de unde s-a declanșat elaborarea lentă a structurilor polimorfe care, prin complexitatea lor succesivă, au dat naștere regnurilor, de la mineral la animal superior.

Această plasmă era un câmp de forțe electrice. Aparte, forța psihică reprezenta *psihosfera* terestră.

Din *psihosferă*, care are o prezență eternă, Viul (tot ce trăiește, și îndeosebi materia organică) își extrage energia spirituală și mentală: clarvăzătorul-viziunea sa, înțeleptul-meditația, răutăciosul-instinctul de a face rău, inițiatul-cunoașterea, iar hazardul-legile sale de serie.

Apa reprezintă catalizatorul și dizolvantul acestei forțe psihice, parțial antrenată de curenții *hidrotelurici* care alimentează izvoarele, puțurile, iazurile și râurile.

Radiesteziștii și numeroși observatori au afirmat existența unui raport constant între, pe de o parte, acești curenți, iar pe de altă parte, punctele de trăsnet, casele, locurile vrăjite și, spun ei, „punctele negre” de pe drum.

Unii clasează într-o categorie vecină, dar diferită, curenții electrotelurici care, de fapt, se identifică cu primii.

Marea teamă ancestrală.

Altădată, cauzele care motivau migrațiile oamenilor au fost produse de forțe obscure, a căror natură o cunoaștem astăzi.

Din punct de vedere geografic, siturile arheologice, zonele

turistice sunt situate cel mai adesea pe niște noduri magnetice speciale.

Atunci când oamenii din preistorie se grăbeau să recucerească o civilizație, erau nevoiți să-și ascută toate simțurile de percepție pentru a scăpa de pericolele, imaginare sau reale, care riscau să „desăvârșească” lucrarea distructivă a potopului.

O singură greșeală, și umanitatea dispărea de pe scena terestră!

În inconștientul lor personal și colectiv, oamenii resimțeau în mod profund intensitatea dramei și gravitatea fiecăruia dintre actele lor.

Terra-Mamă îi înghițise, provocase revărsarea oceanelor, explozia munților: mânia sa a fost teribilă, iar cea mai bună politică rezida, pe viitor, în încheierea cu ea a unei păci durabile.

Dar mai rămăsese, pe ici, pe colo, zone afectate: mlaștini infecte, văi inundabile, munți rușiți în bucăți, periodic, de zdruncinături telurice, munți care aruncau foc spre pământ.

Azilurile păcii.

Atunci, oamenii din timpurile străvechi mergeau ghidați probabil de o femeie, sau de cel care era cel mai sensibil: șeful, preotul avant la lettre. Iar șeful spunea:

— Nu mă opresc, deoarece îmi este frică. Nu mă pot opri, nu trebuie să mă opresc.

Apoi, într-o bună zi, și-a înfipt bâta în pământ, spunând:

— Aici ne putem construi o casă.

Pentru a mulțumi Terreii-Mamă că le-a oferit un cămin protector, oamenii construiau un tumul sau un altar.

Peste tot pe unde conducătorul grupului își înfigea bâta, strămoșii noștri construiau un monument, lăsând un semn de recunoștință în care ceilalți oameni știau că se pot încrede.

În acele locuri se stabilea un modus vivendi, un echilibru în același timp biologic, social și industrial.

Acolo, omul era în siguranță și dormea liniștit, acolo găsea apă, piatră, lemn, fructe, vânat, argilă pentru vase și fier pentru unelte.

Dacă mina era epuizată, iar vânătoarea și culesul înregistrau o scădere a resurselor, atunci oamenii din vechime considerau că înțelegerea a fost ruptă pentru un timp și plecau mai departe, în căutarea unui nou sit. Dar altarul rămânea în semn de recunoștință.

Este posibil ca magnetismul pământurilor bogate în zăcămintele de fier să influențeze complexul biologic și magnetismul oamenilor.

Suntem de părere că incintele galice, din piatră, pe care le întâlnim în păduri și stejărișuri, provin din amintirea atavică a unei zone tabu și de securitate, care în preistorie era delimitată de un cerc de piatră sau un șanț.

În cerc erau exercitate lucrurile tabu: nu aveai voie să tragi cu

arma, să furi, să violezi. Era cercul magic de protecție, inima bisericii inviolabile. Vai de cel care nu respecta tabuul. Numai moartea putea pedepsi un asemenea sacrilegiu¹⁶⁵.

Vechile cetăți au fost construite, după toate aparențele, în jurul bătei unui șef inspirat; cele care nu s-au fondat pe acest principiu: New York, Tokyo, Bombay etc, care își datorează existența unor motive mercantile, nu se vor bucura niciodată de privilegiile aduse de curenții telurici.

Mayașii, popor de origine preceltică, au stat mult timp în Canada, apoi în Statele Unite.

Într-o zi, șefii lor au avut premoniția că trebuiau să părăsească imediat aceste regiuni, totuși ospitaliere, și să se instaleze în sud¹⁶⁶.

Sub conducerea preoților, toți mayașii au plecat în căutarea Pământului Făgăduinței. Ei trebuiau să recunoască locul în care urma să fie ridicat orașul lor, lângă un copac în care un vultur devora un șarpe.

Astfel s-au stabilit în Mexico.

Mai materialști, evreei au ales pământul din Canaan, deoarece era bogat: Moise nu și-a înfipt niciodată bâta aici, deși Palestina nu a fost niciodată marcată de tabu.

Scrierea biologică.

Putem crede că acești cromozomi, aceste mici bastonașe sinuoase, care transportă calitățile ereditare, constituie scrierea biologică, folosind la compunerea textului propriului program, viitorul roman al vieții noastre.

Prin intermediul cunoașterii inconștiente, scrierea originară a derivat în mod obligatoriu din această scriere biologică, ale cărei semne le regăsim pe stela din Mesa (Palestina), în alfabetul din Oceania, China, Japonia etc.

Le distingem îndeosebi în sanscrită: literele a, p, m, l, în pali¹⁶⁷, în feniciană: y, x, c, u, v, l; și în scrierea de la Glozel: y, u, x, c, + i, l.

În filamentele nucleonului, celulei, se află patruzeci și șase de cromozomi.

Când spermatozoidul și ovulul se întâlnesc, dau naștere la douăzeci și trei de grupări din care se formează patruzeci și șase de diviziuni ale celulei viitoarei ființe.

Dacă acceptăm aceste douăzeci și trei de grupări ca bază pentru un alfabet de tot atâtea litere, putem considera că numele propriu variabil al fiecărui individ este deja programat, înscris, marcat cu caractere alfabetice în procesul evoluției organice.

El este *numele cromozomic* al omului, numele său necunoscut, incognoscibil, care nu poate fi pronunțat, precum cel al lui Dumnezeu. Așadar, este un *nume divin*. Celălalt nume: Jean Gauthier (sau Claude

Girard) este doar numele uman de stare civilă, care poate fi schimbat sau modificat printr-un decret administrativ.

Numele cromozomic este numele *ereditar* care corespunde transmiterii calităților tatălui, și nu ale mamei, în general mai importante.

În realitate, copilul ar trebui să poarte din punct de vedere ereditar numele mamei sale, și, mult mai logic, ar trebui să aibă un nume propriu, individual, care să-l caracterizeze și să-l deosebească de membrii familiei sale.

Acest rol revine *prenumelui* care, de fapt, este mult mai personal decât numele.

Inventarea numelui.

La început, numele indivizilor erau, în mod sigur, nume obișnuite: Charpentier, Dulac, Duchene, Duplan, Duroc; ele semnifică o meserie, un obiect, un loc etc.

În India, Legea lui Manu recomanda ca femeile să aibă un nume ușor de pronunțat, iar bărbații un nume cu sens pozitiv, cu o semnificație fizică și morală. Numeroși indieni au ales să adauge la acest nume pe cel al unei divinități ale cărei calități le admirau în mod deosebit.

La vechii evrei, numele patriarhilor aveau o semnificație mistică, de obicei în legătură cu Dumnezeu și sentimentele care le nutreau față de el¹⁶⁸. Apoi numele se raportau la elementele naturii: Tamar = palmier, Sarah = prințesă, Rachel = oaie, Deborah = albină, apoi la nume de profeți, iar în final, rasa a degenerat în același timp cu calitățile sale morale, numele devenind tipic materialiste: Piatră de aur, Piatră de argint, Munte de aur, Munte de argint = Goldstein, Silverstein, Goldberg, Silverberg etc.

Decretul din 20 iulie 1803 privind evreii străini rezidenți în Franța i-a obligat să aibă un nume propriu care să-i distingă pe unii de ceilalți, recomandând nume de orașe franțuzești sau din alte țări.

Din acea vreme datează familiile Lisbonne, Ratisbonne, Carcassonne, Cremieux, Cremone, Fribourg etc.

La musulmani, numele patronimice sunt mai recente; în numeroase țări, numele se stinge odată cu moartea individului.

Popoarele barbare și cele din nord țineau mult să aibă un nume distinctiv, personal și netransmisibil, mai puțin prin formula: fiul lui.

Poreclă sau nume cromozomic.

Grecii antici aveau un singur nume, pe care nu-l transmiteau; romanii aveau de obicei un nume și un prenume.

Celții – galii, kimrii, dacii etc. – aveau un nume sau un

supranume individual semnificativ, asemenea indienilor din India și America.

Porecla, care e și ea veche de când lumea, este de fapt numele personal cel mai semnificativ al unei calități sau deformări psihice, dar este evident că adevăratul nume al omului viitor va fi codat de un calculator, în funcție de literele-gene sau literele-cromozomi care vor exprima identitatea sa adevărată, profundă, inalterabilă.

Omul va fi atunci după imaginea numelui său, până ce biologul va avea puterea monstruoasă de a falsifica genele, adică să modifice identitatea unui individ, să schimbe „eul” său sacru.

Acesta va fi păcatul care va provoca în mod inevitabil pierderea paradisului terestru în care trăim.

Să huiduim femeia!

Păcatul original, știm foarte bine, a fost făcut, conform Bibliei, de Eva și Adam, care au luat fructul din copacul cunoașterii și care, vâzându-se goi, au căzut pradă plăcerilor carnale.

În afara puritanilor, nimeni nu se mai supără nici pentru lăcomia, nici pentru „josnicia” strămoșilor noștri; dimpotrivă, deoarece învățătura și actul căsătoriei au devenit pe tot globul virtuți laudate și încurajate de religii și guverne.

În consecință, faimosul păcat trebuia să fie, la început, o crimă a cărei natură s-a pierdut în negura secolelor.

A treia dintre cele cinci cărți canonice chinezești, Yi-Jing, anterioare Bibliei, aruncă asupra femeii vina pentru greșeala primară.

Aici putem citi: „Aveam câmpuri fericite, femeia ni le-a răpit. Totul ne era supus, femeia ne-a aruncat în sclavie. Ceea ce ea urăște este inocența, iar ce-i place este crima. Soțul înțelept ridică zidurile incintei, dar femeia, care vrea să știe tot, le dărmă. Oh! Fie ca ea să fie luminată! Este o pasăre al cărei strigăt este funest; a fost prea limbută. Ea este scara pe unde au coborât toate relele noastre... Ea a dus la pierzanie rasa umană; mai întâi a fost o greșeală, apoi o crimă.”

Un proverb chinezesc spune că nu trebuie să ascuți vorbele femeii, deoarece ea a fost sursa și rădăcina răului.

Dorința excesivă a științei, spune filosoful Hi-nan-Ise, a pierdut rasa umană; dar nu precizează a cui a fost vina.

Zend-Avesta vechilor iranieni, vorbind de primul cuplu uman, povestește păcatul astfel: „Mesquia și Mesquian au fost la început puri, pe placul lui Ormuzd; Ahriman, gelos pe fericirea lor, i-a abordat luând forma unei năpârci, le-a arătat fructe, convingându-i că el era adevăratul creator al universului. Mesquia și Mesquian l-au crezut și au devenind sclavii lui; de atunci, natura lor a fost coruptă, iar această corupție le-a infectat posteritatea”.

Sciții își numeau mama comună Femeia șarpelui, care înseamnă

același lucru cu Cihua-Cohualt a mexicanilor.

Două greutăți, două măsuri.

Noțiunea binelui, răului și a păcatului nu este chiar atât de diferită de cea avută de anumiți oameni ai Bisericii din Evul Mediu, și chiar mai aproape de secolul nostru.

Teologii și papii au abuzat adeseori de interpretarea *păcatului mortal*.

În Evul Mediu, iertarea tuturor păcatelor era acordată creștinilor care luptau împotriva dușmanilor bisericii: musulmani, eretici și chiar alți creștini, supuși ai regelui, care avuseseră proasta inspirație să pice în dizgrația Sfântului Scaun.

Astfel, papa Iulius al II-lea (1503-1513) acorda iertarea tuturor păcatelor oricui ar fi ucis unul dintre membrii familiei Bentivoglio, excomunicată!

Clement al V-lea (1305-1314), după ce a excomunicat orașul Veneția, declara iertat de păcate și scutit de orice penitență pe oricine ucidă un venețian.

În 1797, papa Pius al VI-lea a promis aceeași iertare de păcate pentru oricine va ucide un republican francez!

„Toți cei care vor ucide un francez vor face un sacrificiu important în fața lui Dumnezeu, iar numele lor vor figura printre aleșii Domnului.”

La acea vreme, Dumnezeu nu era republican!

În compensație pentru această atitudine binevoitoare, biserica s-a arătat nemiloasă în fața crimelor odioase, care reprezentau adevărate păcate mortale. Cum să bei o lingură de supă grasă într-o vineri!

Papa Inocențiu al XI-lea excomunica femeile „care nu-și acopereau pieptul, de la sâni până la gât”.

Acest edict a fost reînnoit de papii Pius al VII-lea și Leon al XII-lea care, în plus, și-au extins pedepsele asupra croitorilor și modistelor care confecționau haine indecente.

Papa Benedict al XIII-lea a pronunțat excomunicarea „împotriva jucătorilor la loterie de diferite nații și a celor care administrau acest joc”.

Papa Clement al XII-lea (1730-1741) a îmbrățișat acest edict virtuos, dar, pentru că el însuși crease o loterie în statele sale, nu apela la anatema decât împotriva celor care își pierdeau banii în altă parte!

Noțiunea de rasă.

Aceste digresiuni anecdotice nu sunt inutile pentru cine dorește să aibă o noțiune relativ clară a păcatului, așa cum era înțeles în

vremurile de obscurantism, și așa cum îi putem studia natura profundă la lumina cunoștințelor noastre actuale.

De fapt, există o *virtute primordială: rasismul*, și un păcat mortal: a contraveni legii rasiale¹⁶⁹.

Scopul vieții, în cea mai largă interpretare a sa, este pentru om să asigure, fără nici o alterare, evoluția propriei rase și să facă tot ce-i stă în putere pentru dezvoltarea sa fizică, intelectuală și psihică.

Cel care tinde spre dezvoltarea caracterelor sale duce o viață bună; cel care, dimpotrivă, distruge propria natură profundă și originară, prin droguri, alcool, vicii, gânduri rele și acțiuni criminale contravine legilor universale.

A fost o vreme în care oamenii au avut relații intime teribile cu alte rase decât a lor. Mitologiile și cea mai mare parte a scrierilor sacre vorbesc despre această deviere de la bunul-simț uman, din care au rezultat creaturi monstruoase care au dereglat legăturile genetice, punând omenirea în pericol.

Am abordat deja acest subiect, evocând recomandările Domnului către poporul său, făcute în Biblie.

Levitic, cap. XVIII:

22. Să nu te culci cu un bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune. 23. Cu nici un dobitoc să nu te culci, ca să-ți verși sămânța și să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta este urâciune. 24. Să nu vă întinați cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feței voastre.

Este cât se poate de clar că, altădată, s-au produs împerecheri între rasa umană și cea a animalelor inferioare. Rezultatul a fost o degenerescentă a omenirii care, probabil, nu s-a aflat departe de a cunoaște o animalitate monstruoasă. Acest lucru ar fi reprezentat nu sfârșitul lumii, ci sfârșitul omului, distrugerea unei minunate și dificile ascensiuni, mărturisită de mileniile noastre istorice.

Iată de ce credem că *păcatul mortal* prin excelență este cel care este comis împotriva rasei umane.

Întreaga natură este rasistă.

Autenticitatea păcatului contra legii rasiale (sau a speciei) este de ordin universal. Se pare că un animal nu are o inteligență la fel de evoluată ca a noastră, dar nimeni nu se aventurează să procreeze cu o altă rasă decât cu cea din care face parte.

Cucul ouă într-un cuib de silvie de grădină sau măcăleandru, însă nu există relații sexuale între aceste păsări. Plantele sunt și mai rasiste.

Vântul duce polenul, răspândindu-l pe pistilul miilor de flori

diferite, albina transportă polenul unui stânjenel pe mixandre, salcâmi, cimișiri, crini, dar *niciodată* nu are loc o fecundație.

Chiar și de la orhidee la orhidee, dacă specia nu este identică, anticorpii se grăbesc să neutralizeze imediat polenul străin.

Și forța rămâne de partea legii.

În toate departamentele vastei sale organizații, Natura veghează la respectul pentru protejarea speciilor și totul este prevăzut ca hibridizarea periculoasă să nu se producă, îndeosebi la scară superioară, adică la speciile cele mai evolute.

Talmudul recomandă unei femei să se căsătorească, dacă poate, cu un membru al Sanhedrinului, cu un profesor de școală sau cu un om inteligent și cunoscător al scrierilor sacre.

De omul ignorant sau idiot „îi este rușine lui Dumnezeu” și ar trebui ocărât sau chiar eliminat (eutanasiat).

Legea mozaică pronunță pedeapsa cu moartea pentru cei care încheie căsătorii între rude apropiate.

Împingând prea departe noțiunea de păcat și rasism, israeliților le era recomandat să aleagă cât mai multe soții din tribul lor, pentru a rezolva mai ușor problemele de ereditate.

Căsătoriile între evrei și canaaneene erau strict interzise (Exod, XXXIV, 16, Deuteronom, VII, 3 etc).

Păcatul mortal.

Dacă plantăm o ghindă, va crește un stejar, și nu un salcâm sau fag.

Stejarii își cunosc meseria de copaci, aceea de a asigura continuitatea speciei lor. Dacă unul dintre ei, prin nu știm ce miracol sau aberație, ar da naștere unui plop, ar fi sfârșitul lumii într-un haos inimaginabil, fantastic și de coșmar.

Atunci, țăranul ar semăna grâu și ar recolta pir, căteaua ar făta șoareci, peștele, păsări; tot planul universal ar fi bulversat, falsificat, iar viața monstruoasă ar înlocui viața organizată.

Marea siguranță oferită de viață, nu suportabilă, ci admirabilă, este încrederea pe care o avem în ordinea universală.

Fiecare lucru din univers se supune unui ritm, unei legi preconcepțuită de o Inteligență infinit mai subtilă decât cea umană.

Totul din evoluția creatoare este supus unui plan infailibil, unde totul este prevăzut, chiar și hazardul, iar cartelele perforate ale calculatorului cosmic nu suportă nici o eroare.

Nici un calculator uman nu va fi vreodată capabil să asigure un proces matematic, fizic și spiritual, la fel de complex și inteligent ca procesul reacțiilor, legăturilor, mesajelor care, înaintea ADN-ului, se dezvoltă, ajungându-se la crearea unui trandafir, unei rândunele sau unui om, a unui nor sau o unei galaxii.

Într-o anumită direcție, omul reprezintă un rezultat atât de miraculos, încât ar fi un sacrilegiu să-i pricinuim un rău.

Ar fi la fel de stupid ca atunci când am dori să distrugem capodopera unui sculptor într-o mie de bucăți.

Nimeni nu are dreptul să comită un astfel de sacrilegiu, iar cel mai rău dintre toate, în ceea ce ne privește, este să facem rău codului nostru genetic.

Legea rasialității este universală. Oricine o încalcă comite păcatul.

Ne putem imagina un tiran capabil să distrugă trei miliarde de oameni, nelăsând în viață decât o mie sau o sută de indivizi. Ar fi o mare crimă, dar nu păcatul, deoarece lumea ar putea reîncepe, și nimic nu este pierdut atâta timp cât nu s-a pierdut totul.

În schimb, și nu suntem departe¹⁷⁰, când biologul va începe să falsifice genele și cromozomii, el va comite păcatul de neiertat, iar rasa umană se va îndrepta spre neființă.

Nimeni nu va mai putea s-o salveze, paradisul terestru se va pierde și se va produce *căderea omului*.

18. FECIOARELE NEGRE.

Biblia și tradițiile spun că, după potopul universal, împerecheri monstruoase au dus la nașterea unor ființe hibride – jumătate om, jumătate animal – care au fost gata să ducă la dispariția rasei noastre.

Această hibridizare să fi fost conformă cu legile secrete universale? Trebuie să ai curaj – expunându-te riscului de a fi catalogat rasist – să ai în vedere o astfel de ipoteză¹⁷¹.

Sigur, negrii și galbenii sunt frații albilor, dar de ce nu și maimuța, vaca, tapirul, leul, stejarul și varza?

Antirasism cosmic.

Oare nu suntem în pragul repetării dramei pe care au trăit-o oamenii post-diluvieni, învingători ai monștrilor cărora le dăduseră chiar ei naștere?

Se intenționează ca rachetele noastre spațiale să ducă bărbați și femei pe Lună și apoi pe Marte.

Nu avem nici o șansă să găsim o omenire pe planetele vizitate, și nu se știe dacă astronauții se vor putea aclimatiza și procrea în afara bunei noastre atmosfere terestre.

Bazându-se pe această ipoteză, serviciile speciale americane și rusești au pregătit un program de hibridare, care constă în a face să încolțească într-un mediu heterogen – vulvă animală sau receptacul vegetal extraplanetar – o sămânță sau un fetus uman adus direct de pe

Pământ.

Nu este imposibil ca sămânța astfel depusă să se dezvolte până la formarea unei creaturi viabile, chiar dacă se furnizează, mediului de incubație elementele chimice presupuse indispensabile.

Bineînțeles, se va face și operațiunea inversă: anihilarea în mediul de incubație a secrețiilor naturale susceptibile să fie dăunătoare dezvoltării seminței.

După experiențele concludente realizate în 1964, la nivelul celei, de profesorul englez Henry Harris și de doctorul J. F. Watkins de la Oxford, nu încapе îndoială că în viitorul apropiat vor fi create noi rase prin hibridare între diferite regnuri ale naturii.

Pentru biolog nu există nici o diferență fundamentală între materie și energie, între mineral și materia vie organizată superior. Pygmalion iubea o statuie de marmură, iar poeții nu iubeau ei, cu toate simțurile lor, stejarul secular care a fost martor la nașterea unei idile, râul, pajiștea cu margarete, marea sau muntele pentru un anumit motiv care se aseamănă foarte mult cu dragostea carnală?

Prietenii animalelor își iubesc din toată inima câinii sau pisicile, sau maimuțica! Pentru aceștia nu există nici o repulsie fizică în perspectiva căsătoriei, ci doar o barieră morală numită rasism, adică săvârșirea unei crime împotriva legilor naturale ale vieții.

Eva, Isis și fiicele lui Lot.

Pe vremuri nu exista problema rasială, atunci când pământencele au rămas gravide cu „îngerii”, iar Dumnezeu, ca și cei care au scris Biblia, nu au văzut în asta nimic imoral.

Fecioara Maria a avut un copil de la „Duhul-Sfânt”; în Egipt, zeița Nut s-a unit cu fratele ei, imitată de Isis, care a avut chiar un copil (Horus) de pe urma legăturii cu cadavrul soțului ei; Zeus al grecilor a născut-o pe virtuoasa Atena... Deci, în istorie, în legendă și în mitologie găsim nenumărate exemple de împerecheri bizare, mergând de la incest până la căsătoria cu extraplanetari.

Dar atunci când este în joc soarta rasei umane, toate scrupulele dispar ca să cedeze în fața legii superioare a reproducerii indispensabile. Eva a avut numai băieți; ea și-a asigurat descendența având relații sexuale cu fiii ei.

Fiicele patriarhului Lot, după distrugerea atomică a Sodomei și Gomorei, au crezut că a dispărut întreaga lume (Geneza, XIX, 31-32). Atunci, cea mai mare i-a spus celei mai mici: „Tatăl nostru e bătrân... dar să-i dăm să bea și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămânța prin tatăl nostru”.

Mai târziu, în istoria ebraică, Dumnezeu se va arăta mai moralist, mai scrupulos cu principiile, va da chiar o misiune rasială „poporului ales” de el!

Vom înțelege mai bine, după această expunere, problema cu care s-au confruntat oamenii după potop și cum a fost ea rezolvată.

Unii s-au crezut singurii supraviețuitori de pe glob și s-au împreunat cu animalele până când s-au născut ființe aproximativ umane. S-a făcut atunci o experiență biologică pe scară mare, infinit mai probantă decât cele câteva înseminări artificiale încercate ilegal și pervers de biologii din secolul XX¹⁷².

Aceste experiențe au fost încununuate de succes și s-au născut monștrii împotriva cărora oamenii de rasă pură au fost nevoiți să pornească un război de exterminare.

Doamna neagră din peșteri.

Cultul Fecioarei a fost contemporan cu primii oameni postdiluvieni, dacă printre supraviețuitori nu s-a aflat nici măcar o singură femeie albă pentru reconstruirea omenirii.

Această ipoteză, după cum am spus, nu trebuie înlăturată de tot în ceea ce privește etnia de pe platoul etiopian care s-a instalat în Egipt.

Or, în Egipt a luat naștere cultul Fecioarelor negre, a căror răspândire pe tot globul pare totuși să indice o cauză cu caracter universal.

Mama este atât de intim legată de viață și de afectivitatea oamenilor, încât cultul ei a fost primul cult celebrat de omenirea devenită conștientă.

Pentru ocultiști, Mama neagră a devenit divinitatea universului ascuns și a activității subtile, care se elaborează clandestin. În acest sens, ea este Fecioara neagră și, paradoxal, se deosebește de Mater, și ea tot neagră, din peșterile și sanctuarele subterane, prin copilul pe care îl poartă în brațe.

Cultul Mamei, albă sau neagră, și al Fecioarelor negre au sfârșit prin a se identifica o dată cu trecerea timpului, după „epurarea” severă făcută de creștini în primele secole ale erei noastre.

Amanți insoliți.

Mama omenirii la celți se numea *Dana*, *Danu* sau *Ana*¹⁷³, și era asociată berbecului zburător venit din cer până în Armenia: fecioară neagră pământeană + astronaut = mutant.

Ea era *Mama* Quilla din Peru, *Ma* în Asia Mică, dar și *Maia* la greci, cea care l-a născut pe Hermes în „bârlogul întunecos”. În Misterele de la Eleusis, simbolurile Mamei, șarpelui și al grotei erau asociate în mod fundamental cu cultul zeiței Demeter, iar Dionysos (Inițiatorul) era, în mitologia greacă, înviat sub formă de șarpe cu cap de berbec¹⁷⁴.

Ezoteric, adică cu semnificație profundă, mitul este legat direct de problema genezei noastre și a hibridării.

Profesorul Andre Bouguenec spune că, la majoritatea speciilor vegetale – unde evoluția este cu mult mai rapidă – fecundarea cere venirea unui străin¹⁷⁵, agent extern care transportă polenul: vânt, insectă, om etc, de cele mai multe ori pe calea aerului.

Acest agent *străin* se află oare în analogie cu „amanții extraterestri” insoliți care au venit și care vor veni probabil din nou să fecundeze Pământul, fetele și inteligențele noastre? Credem că da.

Încrucișările, grefele, amestecurile, nu sunt oare indispensabile evoluției speciilor?

Legat de această teză și de cea a schimburilor obligatorii între planete, geneticianul francez J. Korke a făcut experiențe de-a dreptul fascinante.

Supraomul geneticianului J. Korke.

Nu știm mare lucru despre originea raselor umane, și cu atât mai puțin despre cea a plantelor. De unde vine grâu?

Cum a reușit anticul măr din Armenia să dobândească însușirile deosebite pe care i le-au recunoscut atâția cronicari? Mister!

Geneza plantelor nu este cunoscută. Așadar, putem formula ipoteza unei însămânțări făcute de colonizatori care nu erau pământeni.

Tot așa, unele rase de animale ar putea foarte bine să nu fie aborigene.

Cum este foarte posibil ca într-o zi să colonizăm planete, nu putem respinge din capul locului fenomenul invers.

Pregătirea planului terestru cuprinde exportul de semințe vegetale și animale destinate unor încercări de plantare, de creștere a vitelor și, bineînțeles, de hibridare.

Experiențele geneticianului J. Korke, în cadrul reproducerii animale, sunt pline de învățăminte atât despre istoria trecută, cât și despre evoluția oamenilor.

În prealabil, este bine să amintim câteva cunoștințe referitoare la transmiterea vieții și, în special, ce este soma și germenul.

Soma este ansamblul celulelor care formează un organism, având capacitatea de a se adapta la condițiile exterioare individului.

Germenul este ansamblul de elemente ereditare, transmise de o ființă descendenței sale.

Soma, factor mediu, și germenul, factor părinte, se influențează mutual. Pornind de la aceste date, devine teoretic posibil să construiești un om superior, cu un genitor și o mamă selecționați, ca să se provoace un caz favorabil de hibridare.

J. Korke a realizat această experiență cu succes, pornind de la

animale de crescătorie: taurul și vaca. A rezultat un vițel excepțional, dar care nu păstra ca genitor calitățile adiționale ale tatălui și mamei sale.

În plan uman, experiența va trebui să se facă cu indivizi deosebiți: descendenta lui Genghis Han și descendentul lui Hugo Capet, de exemplu, dacă vom considera că Genghis Han și Capet au fost niște genii.

Oricare ar fi fost deteriorarea fizică a descendenților lor, aceștia păstrează în sânge caracterele geniului ancestral, având posibilitatea de apariție cu atât mai mare cu cât „mariajul” ar fi contractat între indivizi foarte diferiți, cât se poate de depărtați, dar, firește, din aceeași specie.

În fond, pentru a aduce pe lume copii superiori, ar trebui să se caute consangvinitate la ființe omenești de tipuri diferite: între un breton deosebit și o chinezoaică deosebită, ca să dăm alt exemplu.

Asta se întâmplă din când în când și în mod natural. Un geniu se naște pentru că strămoșii săi au fost oameni superiori și și-au păstrat genotipul calităților lor.

Dar acest geniu nu poate să dea naștere unui copil genial, fenomenul petrecându-se doar la nivelul tatălui și mamei, în condițiile pe care le-am precizat.

O altă posibilitate de naștere a unui geniu, analogă dar nu identică, poate să apară datorită cazului recesiv al legii lui Mendel, așa cum i s-a întâmplat probabil lui Albert Einstein, care se pare că a avut părinți evrei de sânge pur.

Metișii vor schimba fața lumii.

La popoarele unde căsătoriile sunt fatalmente consangvine din cauza izolării, a lipsei de contact cu alte grupuri de oameni, nu există nici o șansă de sublimare, mai ales pe plan intelectual.

Un exemplu caracteristic este cel al unor triburi aborigene din Australia, America de Sud și Africa, unde evoluția s-a oprit de milenii și nu poate să se reia în pofida eforturilor întreprinse de civilizatori.

Cea mai bună metodă pentru salvarea acestor triburi de la decădere, pentru ale ridica la rangul de oameni, ar fi cu siguranță metisarea lor cu albi.

Ceea ce s-a produs în Africa, unde mulatrii, ca și în America, tind să înlocuiască tipul originar.

Accesul brusc al Africii negre în clanul națiunilor civilizate pune probleme sociale, care nu vor fi rezolvate decât după ce hibridarea își va face pe deplin efectul¹⁷⁶.

SECRETUL DOCTORULUI CABRERA.

În urmă cu o jumătate de secol, colonelul englez James Churchward susținea că descoperise în India o mănăstire unde se aflau tăblițe *naccale*, care dezvăluiau secretul creației și al civilizațiilor umane începând cu două sute de mii de ani în urmă.

Documentele erau depozitate într-un templu despre care, din nefericire, Churchward nu a vrut să spună unde se află, așa cum nu a binevoit să arate nici măcar o tăbliță pentru a-și dovedi spusele, astfel încât a trebuit crezut pe cuvânt!

În mod logic, arheologii au negat autenticitatea descoperirii, și nu îi putem acuza pentru asta, chiar dacă simpaticul colonel era de bunăcredință, ceea ce nu este deloc exclus.

Or, iată că noi înșine am făcut o descoperire asemănătoare: între unsprezece mii și cincisprezece mii de pietre gravate, depozitate în muzeul secret al unui chirurg din Ica (Peru), pietre care relatează istoria lumii începând din urmă cu cincizeci de milioane de ani.

Sunt niște pietre gravate rare, fără puțință de îndoială, reînvie – prin intermediul unor imagini bine desenate, amănunțite și precise – viața marilor saurieni din era secundară, precum și a unei omeniri savante, având cunoștințe în domeniul chirurgiei, medicinei, geografiei, tehnicii și al majorității științelor pe care le studiem în zilele noastre.

Dar, spre deosebire de Churchward, noi spunem clar unde se află aceste documente extraordinare, încât toată lumea poate de acum, cu autorizația proprietarului legitim, să le vadă, să le pipăie și să le expertizeze.

27 aprilie 1973 – Apocalipsă în pampas.

Era 27 aprilie 1973, ora 17, o dată care va rămâne pe veci gravată în istoria expedițiilor noastre în lume.

Însoțiți de ghidul nostru, Edmond Wertenschlag din Lima, de șoferul nostru incaș, de simpaticul Emilio și de îndatoritorul *ingineria agronomo* Alain Elias din Ica, tocmai încercam să identificăm un desen mare reprezentând o pasăre, când Alian Elias a întredeschis ușa universului interzis!

A fost pentru noi ca un bubuit de tunet al Apocalipsei!

Cavernele secrete ale doctorului Cabrera

— Senor, a spus el, la Ica e un om extraordinar pe care ar trebui să-l întâlniți. Are un muzeu de pietre gravate care, fără nici o îndoială, este unic în lume.

— Pietre gravate cu semne?

— Nu, senor. Gravurile reprezintă animale, oameni și scene din viața cotidiană sau științifică din cea mai îndepărtată Antichitate... din era secundară sau terțiară, dacă nu mă înșel!

— Manualele de preistorie spun că omul nu exista în epoca secundară, Alain, dar poate că se înșală!

— Tocmai, senor Charroux! Sunteți cel care îl poate înțelege cel mai bine pe doctorul Javier Cabrera Darquea. De altfel, vă cunoaște, vă citește cărțile și vă va primi cu plăcere. Uitați adresa sa... Muzeul lui secret este în Piaza de Armas. Mergeți să-l vedeți, dar trebuie să știți că autenticitatea colecției sale este contestată de specialiștii în preistorie...

— E de înțeles! Dacă doctorul Cabrera a găsit niște pietre gravate de mare valoare, poți fi sigur că, pentru a-și ascunde carența investigațiilor, arheologii oficiali vor spune că e un fals! E procedeul clasic și tot ce îmi spuneți mă face să vizitez cât mai repede *museo de glipstolitos* din Ica.

Inginerul Elias s-a aplecat să ia un ciob pictat de vas de Nazca și a murmurat ca pentru sine:

— Dacă acele *grabados*¹⁷⁷ sunt autentice – așa cum cred – întreaga istorie a lumii este dată peste cap. Dar, într-adevăr, oamenii de știință nu vor accepta niciodată o asemenea revoluție.

Un univers de pietre inteligente

— Chiar sunteți scriitorul Robert Charroux? m-a întrebat doctorul Cabrera.

— Așa se pare!

Doctorul și-a desfăcut brațele și, după o îmbrățișare frățească, ne-a invitat în muzeu.

Acesta ocupă parterul unui vast imobil din Piaza de Armas, din Ica, și e alcătuit din cinci săli principale, unde doctorul Cabrera a strâns o extraordinară colecție de pietre rotunjite, plate și blocuri de andezit, aproape toate de culoare neagră sau gri, unele din rocă vulcanică mai deschisă la culoare și cu o granulație mai fină.

Aceste pietre, dintre care unele cântăreau două sute de kilograme, erau acoperite de gravuri fin trasate, pe toate laturile, în față, pe spate, deasupra și dedesubt, astfel încât trebuia să le întorci – ceea ce era uneori greu – ca să poți vedea în integralitate subiectul reprezentat.

Mii dintre ele erau așezate pe etajere solide; altele, cele mai grele, erau puse direct pe podea, una lângă alta, însă printre ele fusese croit un drum labirintic pentru a putea fi examinate separat, deseori cu mari dificultăți.

Niciodată, din India și până în Insula Paștelui, și din Franța până la izvoarele Nilului, nu mai întâlnisem o asemenea aglomerare de

pietre gravate și șlefuite, o asemenea încălceală de desene ce păreau să înceapă din tavan, continuând pe pereți și pe podea, ajungând să sfideze capacitatea vizuală și simțul orientării.

Și totuși, după cum am constatat ulterior, aceste pietre erau clasate și dispuse într-o ordine coerentă, dar numai privirea și mintea exersată ale doctorului Cabrera puteau să se orienteze și să stabilească un fel de continuitate.

Era extraordinar, minunat, incredibil, și vizitatorul neavertizat care eram rămăsese cu gura căscată, incapabil să mai scoată o vorbă, pierdut într-un univers mineral din care iradia, totuși, o inteligență pe care nu o percepea decât subconștientul.

Doctorul Cabrera probabil că s-a bucurat preț de o clipă de uimirea noastră înainte de a ne conduce, pas cu pas, dându-ne explicații care, de bine-de rău, se întipăreau în mintea noastră descumpănită.

Arhivele scrise înaintea potopului.

Doctorul Javier Cabrera Darquea, chirurg, profesor la Universitatea din Ica și membru al mai multor comisii științifice¹⁷⁸, este în vârstă de patruzeci și nouă de ani. Brunet, de înălțime mijlocie, cu frunte înaltă și ochi inteligenți, seamănă cu strămoșul său, don Jeronimo Luis, care a întemeiat orașul Ica în 1563.

Ca și acela, el este un conchistador, dar din secolul XX, iar cuceririle sale se situează pe planul științific și, îndeosebi, al preistoriei.

— Pietrele mele, spune el, provin de la civilizația primilor oameni cultivați de pe pământul nostru. Dintr-un motiv necunoscut, poate un cataclism natural, această civilizație a dispărut, dar oamenii din Ica antică au vrut să lase o mărturie indestructibilă sau cel puțin capabilă să supraviețuiască în timp. Sau, aceste arhive sunt cele ale unui popor mai apropiat de noi în timp, dar care e moștenitorul direct al cunoștințelor marilor înaintași. În mod logic, ne putem gândi că acești Strămoși Superiori erau atlanți, ale căror etnii supraviețuitoare, după scufundarea continentului lor, și-au creat *diaspora* în regiunea localității Ica, lăsând aici în păstrare pietrele vorbitoare aflate acum în muzeul meu. Părerea conform căreia *Homo sapiens* a apărut în urmă cu două sau trei milioane de ani este greșită. Omul a apărut cu mult mai mult timp în urmă și a cunoscut, în mod sigur, marii monștri care își instaurau dictatura asupra regnului viu din era secundară. Pot să certific că acești monștri: plesiozaurii, diplodocii, iguanodonii etc, care au trăit la sfârșitul erei secundare, au supraviețuit erei terțiare, până într-o epocă în care oamenii s-au lovit de ei și au declanșat lupta pentru supremație pe glob¹⁷⁹. Am început să colecționez pietrele din 1966, dar primele au fost găsite în 1961 de acei *huaqueros*, căutători

de vase încașe.

Biblioteca primistorică de la Ica.

Cărțile din piatră de la Ica dezvăluie – când limpede, fiind de ajuns să citești desenele, când într-un mod mai obscur, trebuind să le interpretezi – ceea ce atlanții sau înaintași necunoscuți știau în domeniul biologiei, istoriei naturale, chirurgiei, geografiei, sociologiei, paleontologiei și al majorității celorlalte discipline științifice.

De fapt, s-ar putea ca toată istoria lumii și a universului să fie relatată în glife (incrustații) pe pietrele cu desene a căror simbolistică scapă ochiului neavizat.

— Poate am ajuns la sfârșitul timpurilor noastre, spune doctorul Cabrera, adică în ajunul unui mare cataclism pe care oamenii lucizi încep să-l perceapă, deoarece americanii au îngropat, într-un container, dovezile esențiale ale civilizației noastre. Același fenomen s-a produs probabil într-o perioadă foarte îndepărtată. Omul nu-i poate lăsa moștenire știința fiului său, dar o umanitate poate să o lase pe a ei unei alte umanități. Cunoașterea s-a transmis întotdeauna în acest fel, dar dumneavoastră trebuie să vă dați seama de asta prin studierea istoriei popoarelor și prin ceea ce veți vedea aici.

Atunci, călăuzindu-ne prin sălile muzeului și prin pasajele labirintice, doctorul ne-a dat o idee despre textul „Bibliotecii primistorice de la Ica”.

Am văzut perindându-se, ca într-un film, scene care se desfășurau în urmă cu milioane de ani. Într-un decor de floră preistorică dispărută, sunt desenate cu exactitate animale pe care le cunosc cu precizie doar paleontologii: dinozauri, brahiozauri, tilozauri, pteranodoni, tiranozauri, brontozauri, protoseratucși, stegozauri, striracozauri¹⁸⁰.

Se mai văd și oameni care vânează dinozauri, iar unul dintre ei, care se întoarce probabil de la pescuit, deoarece duce în spinare o grămadă de pești, atacă un saurian cu arcul.

Și mai deconcertante, unele desene ce par să aibă aceeași vechime ca și precedentele reproduc specii animale a căror apariție este, după datele științifice oficiale, și mult mai târzie: struți, canguri, pinguini, bâtlani, lilieci, cămile etc.

Specialiștii în preistorie contestă.

Doctorul Cabrera e de acord că această contemporaneitate a animalelor care, în principiu, trăiau la mii de ani distanță în timp, poate fi considerată ciudată, însă cei care au gravat pietrele nu s-au lăsat încurcați de această eventualitate și, fără îndoială, nu greșeau.

Specialiștii trebuie să rezolve problema, dacă sunt în stare.

Noi ne permitem, cu toată modestia, să observăm că sauropodul, care trăia în cretacic, deci în epoca tiranozaurilor, seamănă în mod ciudat cu cangurul, deși Ruth Moore, în cartea sa, *L'Evolution*, notează la pagina 126 că ar putea fi denumit „reptila-struț”!

Și nu au fost oare găsite desene precolumbiene reprezentând un *paleotherium magnum*, a cărui specie se presupune că a dispărut în urmă cu cincizeci de milioane de ani¹⁸¹?

La fel, stycozaurul, care a trăit tot în cretacic (cu optzeci-șaizeci de milioane de ani în urmă), era fratele geamăn al rinocerului, căruia *arsinotherium-ul* îi era văr.

Moenithenium, animal semiacvatic era tot atât de apropiat de hipopotam_ cum era maimuța *aegitopithecus* de om, și nimic nu ar fi mai firesc decât ca ele să fie confundate când sunt gravate pe un petroglif multimilenar!

Această incoerență aparentă este unul dintre principalele argumente avansate de specialiștii în preistorie clasici pentru a nega marea vechime a pietrelor de la Ica.

În jurul anului 1968, profesorul american N. A. John Rowe a văzut, la Lima, o piatră din colecția doctorului Cabrera.

După ce a răsucit-o de câteva ori în mână și a pipăit-o, a dat sentința în cel mai doctoral mod cu putință:

— E un fals!

După cum era de așteptat, ceilalți pontifi i-au călcat pe urme, considerând fără o altă expertiză, că biblioteca de la Ica nu merita atenția lor.

— Specialiștii clasici în preistorie, spune doctorul Cabrera, sunt victimele propriilor prejudecăți, ochelari de cal și decrete-legi. A trecut un sfert de secol de când aceste pietre gravate sunt descoperite în regiunea Ica și mai rămân alte câteva mii de descoperit. Nu pretind că pot explica totul, dar ce e sigur este că pietrele există, și într-un număr atât de mare – poate de o sută de mii – încât orice bănuială de impostură trebuie înlăturată. Faptul că unele reprezintă atacarea unui estegozaur de către om poate însemna că aici, în Peru, condițiile ecologice care au îngăduit existența animalelor zise preistorice s-au păstrat până în timpuri mult mai recente decât în alte regiuni ale globului.

Despre coelacant se crezuse că a dispărut din devonian¹⁸² în urmă cu trei sute de milioane de ani, și totuși el este pescuit în zilele noastre pe coastele orientale ale Africii!

Argumentul nu este lipsit de importanță!

Există, în mod incontestabil, fisuri în „știința” specialiștilor clasici în preistorie!

Geologul Neil Opdyke a notat că dispariția anumitor specii de microorganisme – radiolari – corespundea unei perioade de deplasare

a polilor magnetici.

Fenomenul avea ca efect o creștere cu cincisprezece la sută a radioactivității de la suprafața Pământului, suficient pentru a-i perturba pe marii saurieni preistorici, care deveniseră deja foarte vulnerabili din cauza gigantismului.

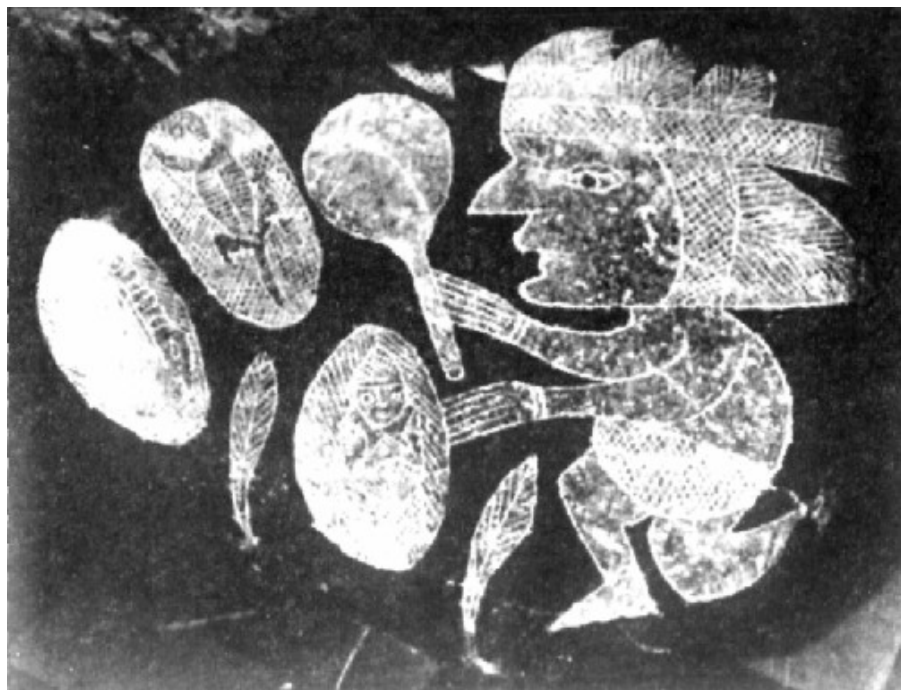
Se mai știe că schimbările de polaritate ale globului sunt parțiale, că, adică, ele influențează doar anumite zone, în timp ce altele rămân neafectate! Astfel, la Mammouth, în California, și în situl de la Oldway s-au găsit roci a căror cristalizare era inversată față de normal! Se pare că aceste deplasări sunt legate de cele ale nucleului terestru, care joacă rolul de dinam autoindus.

Oricum ar fi, dacă din acest motiv dinozaurii au dispărut de pe glob, dacă deșerturile au devenit pământuri fertile și invers, e logic ca efectele să nu fi avut pretutindeni aceeași intensitate și ca saurienii să fi putut supraviețui în anumite zone mult timp după dispariția generală a speciei.

În vremurile prim istorice: lupe și telescoape.

Muzeul primistoric de la Ica¹⁸³ deține multe alte minunății de necrezut, fascinante și capabile să provoace descumpănirea în mintea unui membru neînduplecat al Conjurației!

Desene perfect gravate și neputându-se preta nici unei contestații reproduc oameni care examinează obiecte cu o *lupă*.

Pe alte pietre, astronomii privesc cerul cu un occean care poate fi numit, literalmente, un *telescop*.

Cu ochiul lipit de ocular, ei își îndreaptă aparatul, unii spre o stea de primă mărime, alții spre o cometă cu aspectul unui bolid, având o coadă imensă și iradiantă, capul fiind reprezentat printr-un glob, în conformitate, se pare, cu optica oamenilor din toate timpurile.

Bineînțeles, acest detaliu poate face să se presupună că glifele aparțin unei epoci relativ apropiate de a noastră! Ce, stelele, care sunt niște corpuri cerești, nu au fost văzute dintotdeauna în formă de pentaclu?

Și cometele nu au fost înfățișate din cele mai vechi timpuri ca având capete cu coarne, strălucitoare, și cozi luminoase¹⁸⁴?

Să ne amintim de „Venus cu coama de foc”, de „șarpele de foc cu coada lungă” al tuturor popoarelor primitive!

Imensa cometă de pe pietrele de la Ica era oare cometa Kohutek, care i-a impresionat atât de mult pe Strămoșii Superioari, încât au simțit nevoia să-i perpetueze amintirea?

Dacă am da un răspuns acestei întrebări, poate că am reuși să datăm Biblioteca de la Ica. Din nefericire, problema e departe de a fi rezolvată!

Totuși, trebuie precizat că Kohutek este vizibilă îndeosebi în emisfera sudică, deci din Peru.

Se mai poate presupune că această cometă de la Ica a fost cea care a declanșat un „sfârșit al lumii”, fie în momentul marelui potop universal, produs în urmă cu douăsprezece mii de ani, fie în momentul apariției „cometei” Venus, în urmă cu circa cinci mii de ani.

O observație ciudată ar putea veni în sprijinul acestei ipoteze dacă ne referim la cerul înstelat aflat în partea de sus a desenului care îi înfățișează pe astronomi.

Acest cer are mai multe comete, unele captive în cercul unde evoluează stele și un fel de insule pe care le-am putea numi „universuri singulare”, iar altele ieșind de pe firmament și îndreptându-se spre Pământ.

Aflat între doi astronomi există un desen care sugerează o săgeată înaripată, cu coadă împănată și cu vârful ca o stea în formă de floare îndreptată spre cer.

E o săgeată sau o rachetă? Sau un observator spațial? Interpretarea este probabil abuzivă, dar desenul dă realmente impresia a trei acțiuni simultane: trecerea cometei, observația astronomică și plecarea spre cer a unui obiect zburător.

Vârful pietrei reprezintă firmamentul. Cometele sunt niște elemente excepționale ale acestuia; stelele sunt de diferite mărimi; universurile singulare sau universurile-insule dau naștere unor

interpretări diferite; ele ar putea fi niște nori sau insulele unui Pământ inundat.

Grafia acestor insule este, de altfel, conformă cu cea care, pe alte pietre, reproduce uscatul.

Ce spune „piatra cu astronomi”

Studiate în detaliu, desenele de pe piatra zisă „cu astronomi” se prezintă astfel:

— Două personaje studiază un important fenomen ceresc cu ajutorul unui telescop.

— Un obiect zburător pleacă de pe Pământ înspre cer.

— Niște comete – cel puțin trei – se deplasează în derivă pe un firmament haotic.

— Pe cer, stelele au o strălucire neobișnuit de puternică. Unele sunt enorme și iradiante, altele, mult mai îndepărtate, desigur, par străine de dezordinea cosmică.

— Un nor imens, cu striții orizontale care simbolizează ploaia, vine pe urma cozii unei comete enorme. Ploi diluviene cad probabil pe Pământ.

— Continentele, care se pot recunoaște după hașurile și curbele lor, sunt pe jumătate inundate de acest potop, semănând cu niște insule.

— Căzută pe un continent vast sau pe o insulă foarte mare, o stea a încetat să mai strălucească.

La fel ca mesajul de pe placa de aluminiu trimis în 1972 prin satelitul american Pioneer 10, cosmografia din partea de sus a gravurii este poate destinată localizării patriei cosmice a inteligențelor extraterestre care au creat-o. Deocamdată, această cosmografie este de neînțeles. Poate că are o legătură cu o cometă din vremurile de demult, datând sosirea pe Pământ a Strămoșilor Superioari, sau cu o cometă din vremurile viitoare, care ar marca întoarcerea lor sau niște evenimente apocaliptice.

— Reprezentând un eveniment, fără îndoială, major, o barcă plutește pe oceanul ceresc sau terestru, ducând cu ea ceea ce par a fi trei personaje sau supraviețuitori ai cataclismului.

Această ultimă explicație pare arbitrară, subiectivă, dar ea este irezistibil sugerată de barca, oceanul, stelele, insulele și cometele înfățișate.

Dacă încercăm, în lumina tradițiilor și a mitologiilor, să punem o oarecare ordine și logică în acest puzzle¹⁸⁶ de cuvinte și imagini, ajungem la o concluzie fascinantă și destul de clară pentru a spulbera numeroase convingeri: *scena evocă sau reprezintă potopul*.

Toate elementele tradiționale sunt înrudite pentru a veni în sprijinul acestei teze.

Aceasta este interpretarea noastră despre piatra de la Ica, unde

figurează astronomii cu telescoape.

Reiese că potopul reprezentat aici este fie potopul universal, fie cel parțial, din anul 3000 î.Hr. (potozul din vremea lui Ogige și potopul din vremea lui Deucalion).

Care dintre ele?

La prima vedere, potopul universal relatat de Biblie se înscrie mai firesc în această temă evocată pe grabados.

Desigur, a fost un potop de apă, dar provocat de tulburări atmosferice excepționale, care implică intervenția cometelor, a stelelor căzătoare, a meteoriților, a furtunilor etc, pe care nu îl relatează Biblia.

În sfârșit, mai e barca aceasta, arca, amintind în chip ciudat de cea a lui Noe, Xisuthrus, Manu, Bochica, Coxcox etc.

Așadar, ar fi vorba de potopul universal care a inundat continentele în urmă cu douăsprezece mii de ani și care a înghițit Atlantida!

În acest caz este evident că arca lui Noe, cu încărcătura sa alcătuită din toate speciile animale: furnici, păsări, oi, vite, cai, șopârle, brutozauri și alți dinozauri, nu ar fi putut acosta pe pantele aride ale muntelui Ararat, ci, dimpotrivă, într-un loc apropiat de marile savane ierboase, mlaștini și păduri dese, deoarece marii saurieni preistorici erau niște consumatori înspăimântători de vegetale, iar carnivorele aveau o nevoie nu mai puțin vitală de carne vie.

Atunci, dacă dăm crezare relatărilor mitologice, ne pierdem în presupuneri privitoare la locul unde fauna antediluviană ar fi avut șanse să supraviețuiască.

Cometa misterioasă.

Această explicație ipotetică a pietrelor de la Ica este seducătoare și oferă avantajul de a data, măcar aproximativ, o scenă redată de glife, dar confruntarea cu potopul parțial din urmă cu cincizeci de mii de ani ne rezervă surprize.

În acea perioadă, spun tradițiile, au avut loc mari evenimente pe cer și s-au văzut bătlia între șerpi lungi de foc.

Alt „șarpe de foc”, Venus „cu coama strălucitoare”, cu coamă de foc, cu capul încornorat ca al unui taur, și-a făcut apariția pe firmament și a îngrozit popoarele de pe fața pământului.

Această cometă (sau astru de foc), pe care fenicienii au denumit-o Astart, asiro-babilonienii, Iștar, iar grecii, Astarte, a provocat prin intensitatea sa calorică imense incendii ale pădurilor.

„Până și casele ardeau, și recoltele, și copacii.”

Și apoi a fost inundația care a reprezentat apogeul ravagiilor, pământurile incendiate au fost năpădite de apele râurilor revărsate și

ale mării tumultuoase.

Aceste relatări sunt comune pentru aproape toate popoarele de pe pământ, după cum afirmă Velikovsky și Louis-Claude Vincent: „Profeția de la Vala: Polul Nord e la vest; Soarele e înghițit de beznă, Pământul se cufundă în mare; din cer dispar stelele scânteietoare...”

Preoții Egiptului: s-au produs mari prăbușiri ale unor continente întregi.

Codexul Chimalpopoca: tot ce exista a ars și a căzut o ploaie de pietre de gresie... au fost fenomene cerești înfricoșătoare...

Tradițiile mexicane: șase stele au căzut din cer în vremea potopului¹⁸⁷...”

Atlantida acum două sute de milioane de ani.

Alte două pietre rotunjite, din andezit, cântărind aproximativ o sută de kilograme, au o oarecare corelație cu „piatra cu astronomi”. Ele par să reprezinte un imens ocean înconjurat de munți înalți sau de un fluviu care ocupă jumătate din desen de jur-împrejurul acestuia.

Patru continente se deplasează în derivă pe oceane și comportă reprezentări de oameni, animale, case și munți care ar trebui să ajute la identificarea lor.

Și în acest caz, imaginația face apel la mitologii pentru a încerca să găsească soluția enigmei, și ne gândim la Pământul din urmă cu sute de milioane de ani, când, conform teoriei lui Wegener, continentele se deplasau în derivă pe magma centrală.

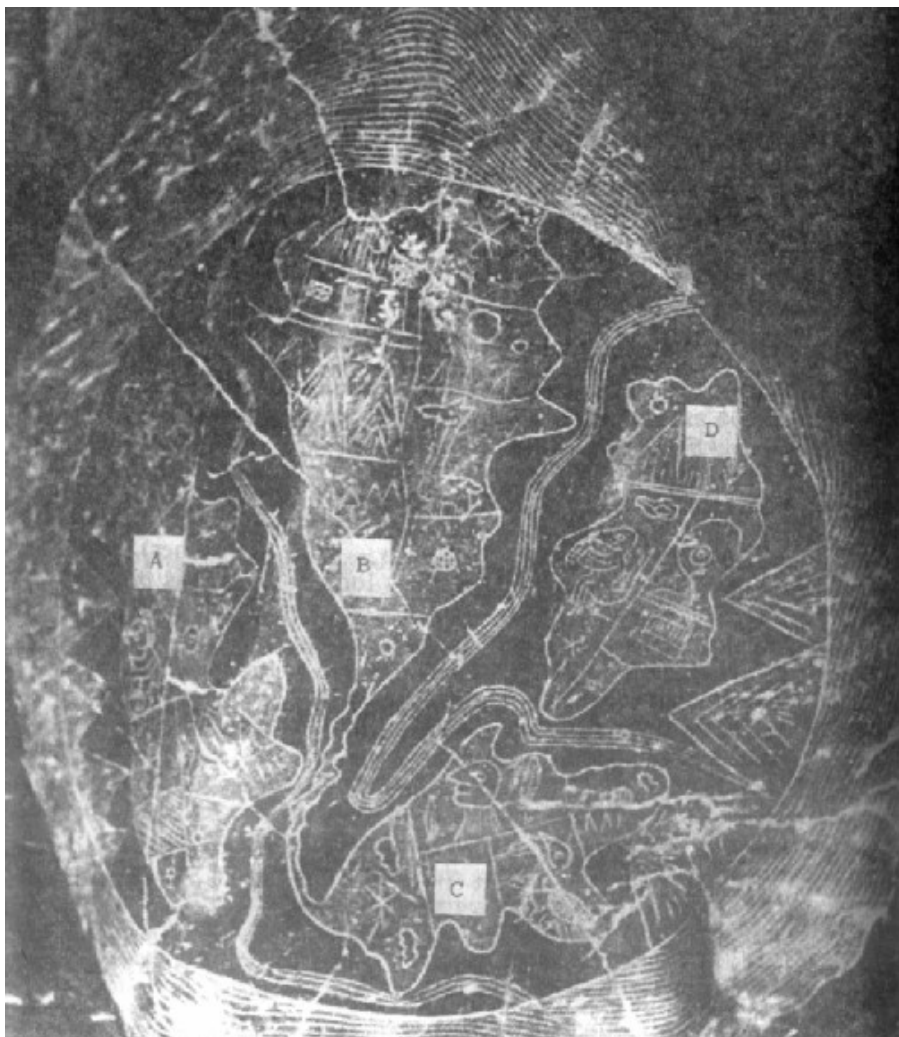
Pe continentul C, atribuit de doctorul Cabrera Americii de Sud, putem recunoaște un cap asemănător cu tipul de personaje de pe pietrele de la Ica, dar desenul ni se pare că se potrivește deopotrivă cu munții săi înalți – Anzii Cordilieri – și cu animalul specific acestora, lama.

Să observăm reprezentarea unei case cu acoperiș, ușă și fereastră întru totul asemănătoare caselor din vremurile noastre.

Lacurile, cercurile, crucile și stelele răspândite pe continente au o semnificație precisă care însă ne scapă.

Pentru noi, Atlantida – aceasta nefiind decât o ipoteză timidă – s-ar situa în G, unde se văd clar două culmi muntoase înalte, un soi de ființă marină cu coadă, ducând un pește și o casă de un tip aparte.

Să fie aici, în G sau în C, sau altundeva, fabulosul continent scufundat în Atlantic, după spusele lui Platon?

A: Ținutul Mu; B: America de Nord; C: America de Sud; D: Atlantida

Figurile E și F sunt atât de sibilnice, încât nu putem face decât presupuneri fără mare consistență.

Lupta dintre oameni și dinozauri.

Există o mulțime de pietre pe care au fost gravați marii monștri preistorici, astăzi dispăruți. Fotografia ne înfățișează ceea ce credem că este un brahiozaur, cel mai mare dintre dinozauri.

Acesta avea douăzeci și cinci de metri, cântărea până la cincizeci de tone și a trăit cu cel mult o sută patruzeci de milioane de ani în urmă.

Totuși, marii țepi dorsali sau marile plăci blindate triunghiulare, care se întindeau de la cap până la coadă, ne-ar îndemna să credem că acest dinozaur era un sauropelta (lungime: cinci metri și jumătate,

greutate: trei tone și jumătate) sau poate un spinosaurus, de două-trei ori mai lung și de două ori mai greu.

Scena înconjurătoare este plină de informații.

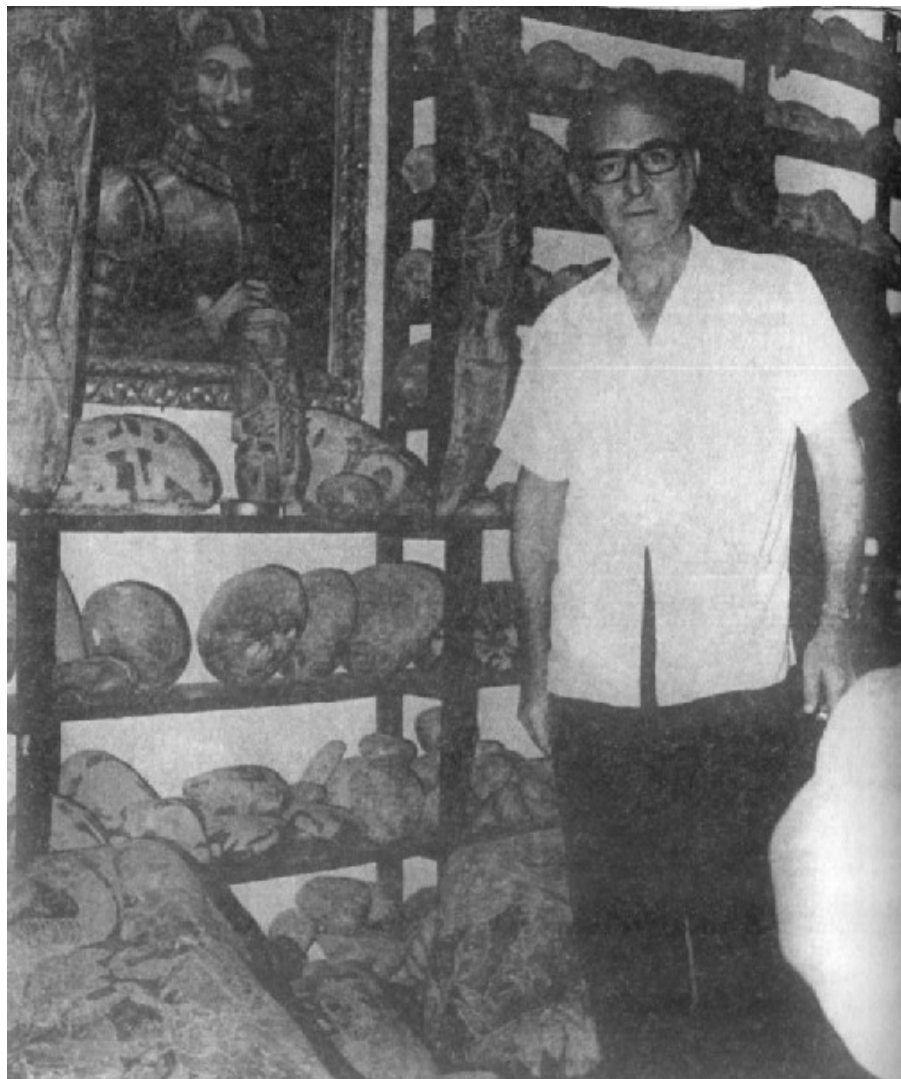
Doi oameni, perfect vizibili în fotografie, îmbrăcați cu un fel de șorțuri scurte, atacă monstrul cățărându-se pe spinarea lui.

Unul dintre ei îl lovește în cap cu o secure mare, iar celălalt înfige un cuțit de mari dimensiuni între doi țepi dorsali.

E: Europa; F: Africa; G: Asia-Lemuria; H: Australia.

Un al treilea personaj, un fel de umanoid cu coadă, pare să cadă în urma unui atac eșuat. Acest tip de animal sau de primată este total necunoscut pentru antropologi și zoologi. Poate că aparține unei verigi dispărute sau unui tip neviabil al evoluției clasice¹⁸⁸.

DOCTORUL CABRERA ÎN MUZEUL SĂU.

În dreapta sa se vede portretul strămoșului său, Jeronimo, întemeietorul orașului Ica.

Trebuie remarcat că Strămoșii din vremea dinozaurilor cunoșteau foarte bine topirea metalelor, deoarece nu încape îndoială că securea și cuțitul au lame de metal.

E: Europa; F: Africa; G: Asia-Lemuria; H: Australia.

Fluviile care brăzdează oceanele ar putea fi căile de navigație intercontinentală sau curenții marini.

Întorcând harta, putem observa că fiecare continent ia forma unui cap uman.

Altă ipoteză: aceste gravuri reprezintă emisferele planetei d, e unde sunt originare inteligențele extraterestre de la Ica. În acest sens, cerul observat de astronomii de pe piedras ar localiza regiunea din

cosmos unde se situează planeta.

În dreapta sa se vede portretul strămoșului său, Jeronimo, întemeietorul orașului Ica.

Stânga jos: piatra înfățișând cezariana.

Cezariană sub anestezie.

În calitate de chirurg, doctorul Cabrera resimte o legitimă mândrie pentru unele dintre pietrele sale care dovedesc cunoștințele de biologie ale strămoșilor noștri superiori.

Într-adevăr aceste pietre sunt cele mai uimitoare și cele mai prețioase din colecție, căci dacă altele reproduc imagini din vremurile trecute, acestea dezvăluie secretele chirurgiei de mâine.

Este cât se poate de evident că, în acel sfârșit de după-amiază pe care l-am petrecut în fantasticul muzeu al doctorului Cabrera, nu am avut timp să examinăm cele 11.000 de pietre gravate care se găsesc aici.

Privirea noastră nu putea decât să cuprindă mulțimea lor, fără a avea posibilitatea să înregistrăm, să luăm note, să detaliăm.

Superioritate fizică a materiei zisă inertă de către fizicieni: în timp ce ambiția noastră se limita la a fotografia gazda, alături de portretul strămoșului său Jeronimo Luis, aparatul nostru a înregistrat, fără știrea noastră, o imagine pe care am descoperit-o mai târziu.

Și ce imagine! Cea a unei nașteri prin cezariană, fixată pe andezit „acum 60 de milioane de ani”, ne asigură doctorul Cabrera!

În fotografie se zăresc vreo sută de pietre îngrămădite pe etajere sau puse pe parchet. Una dintre ele, cea mai mare – jos în stânga – dă detaliile operației.

Tehnica strămoșilor.

Acolo unde doctorul Barnard a eșuat, iar cei mai mari specialiști din Franța, America, Anglia și Germania întâmpină dificultăți și incertitudini deprimante, se pare că medici chirurgi preistorici au obținut rezultate pozitive.

Gravuri de o mare acuratețe ne asigură, neîndoielnic și cu argumente când peremptorii, când deconcertante, că grefele de rinichi, de inimă... și de creier erau practicate cu succes în urmă cu mii, dacă nu milioane de ani.

Nu suntem abilitați să emitem o opinie savantă despre acest subiect, astfel încât ne vom mărgini să descriem și să interpretăm cât putem de bine imaginile pe care le-am adus de la Ica.

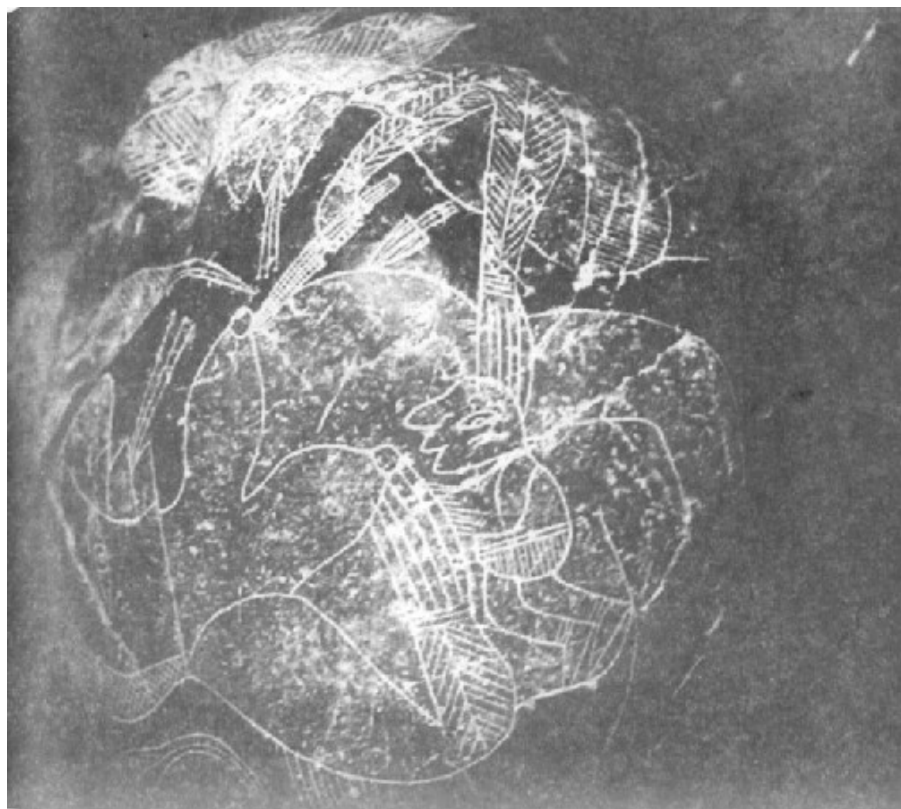
Doctorul Cabrera, chirurg eminent și specialist în preistorie, a putut să le expertizeze în cartea pe care o scrie actualmente și care e foarte probabil că va marca o cotitură în istoria omenirii.

Maestrul și prietenul nostru subliniază diferența dintre tehnicile folosite de Strămoșii Superioari și de chirurgii clasici ai vremurilor noastre, cum ar fi Christian Barnard.

Profesorul Barnard nu înlocuiește inima, ci cele două ventricule și fața anterioară a auriculelor bolnave cu părțile sănătoase corespunzătoare.

Vom înfățișa, în paisprezece imagini uimitoare, tehnica preistorică incluzând înlocuirea totală a inimii și a marilor sale vase artero-venoase.

Etapa I: Chirurgul palpează pacienta care este întinsă pe un pat. Copilul, în pântecul mamei sale, nu are nimic pe el. Se vede cuțitul care va servi la operație: este din metal, cu o lamă încorporată în mâner și fixată cu trei nituri.

Etapa a II-a: Femeia, cu un nas accentuat acvilin, e întinsă, goală. În fața ei, un chirurg operează după metoda clasică, dar în continuumul-timp specific mayașilor și incașilor: trecutul și viitorul se contopesc în prezent.

Astfel, medicul se pregătește să deschidă abdomenul pacientei cu un bisturiu ținut în mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă pare să scoată deja copilul... care poartă chiloți!

Acest detaliu este folosit de contestatari, pentru a susține că gravorul scenei trăia în secolul al XVI-lea și fusese deja sensibilizat față de noțiunea de păcat al nudității instaurat de Biserica creștină.

De notat suflul de aer care iese din gura femeii, însemnând că aceasta este vie.

Grefa de inimă în paisprezece imagini.

Într-o lucrare publicată în 1971, am relatat, după „Raportul expediției științifice Marmadajidjan în Asia Centrală Sovietică”, despre urmele unor intervenții chirurgicale găsite pe opt schelete, pe oasele toracelui.

Operația, care a avut loc în urmă cu o sută de mii de ani, fusese

încununată de succes, după cum dovedea grosimea peristului.

Concluziile profesorului Leonidov Marmadjaidjan susțineau că, după rezecția coastelor, fusese probabil transplantată o inimă.

În colecția de la Ica, procesul unei asemenea operații este gravat pe douăzeci de pietre.¹⁸⁹

Profesorul Bohn este de acord cu doctorul Cabrera.

Aceste gravuri sunt destul de elocvente pentru a ne convinge că Strămoșii Superiori de la Ica aveau cunoștințe extinse în biologie și că erau realmente capabili să facă o grefă de inimă.

Etapele preoperatorii și particularitățile operației înseși l-au făcut pe doctorul Cabrera să înțeleagă că respingerea era foarte probabil anihilată de proprietățile foarte speciale pe care le avea sângele unei femei însărcinate.

Acest sânge conține, în mod sigur, un principiu activ sau un hormon antirespingere a cărui absență sau insuficiență poate fi cauza incompatibilității genetice (avortul).

Diminuarea sa brutală, la sfârșitul sarcinii, provoacă probabil începutul procesului de naștere.

Hormonul antirespingere, spune doctorul Cabrera, trebuie căutat în sângele femeilor însărcinate, între luna a treia și a cincea, care este cea mai bună perioadă de activitate.

În 1934, profesorul Bohn, eminent biolog și profesor la Sorbona, prezenta o teză care o acredita pe cea a doctorului Cabrera, referitoare la fenomenul de respingere.

Este admis că organismul uman este condiționat să se opună oricărei integrări forțate a unui corp străin: un spin, un glonț de revolver, un ac rupt în carne provoacă reacții care au drept scop eliminarea – nu vorbim aici despre cazurile excepționale – acestor obiecte care nu aparțin natural sistemului fiziologic.

Profesorul Bohn afirma că la începutul sarcinii, când spermatozoidul atacă ovulul, când acesta este fecundat și chiar și când embrionul începe să se dezvolte, organismul femeii are tendința de a respinge corpul străin masculin, din care jumătate din gene provin de la tată.

Această intoleranță este întotdeauna obligatorie atunci când țesuturile primite prezintă diferențe genetice, chiar și ușoare, față de țesuturile primitorului. Apare atunci posibilitatea avortului, dar cum sarcina este o funcție naturală, organismul femeii sfârșește prin a se supune.

Chirurgul, în dreapta, ține o pompă cu care aspiră sângele unei femei, care e însărcinată, judecând după sânii voluminoși și mamelele

turgescente. Datorită acestui sânge specific, fenomenul de respingere va fi evitat.

Încheietura femeii este legată cu un garou, acul fixat de pompă este înfipt în vena radială și sângele este trimis printr-un tub flexibil într-un recipient înclinat, unde este colectat. Lichidul este redat într-un mod savant, după părerea noastră, dacă elementele sinuoase din vas reprezintă plasma sangvină și micile componente rotunde sunt globule roșii.

Femeia este întinsă pe un fel de pat cu picioare.

Fotografia trebuie privită punând patul la orizontală, ceea ce arată limpede că medicul chirurg ridică brațele pacientei pentru ca tubul flexibil să conducă sângele la orizontală până în interiorul vasului colector. Observăm atunci că vasul este pus pe un suport, care este la rândul lui plasat pe marginea patului.

Astfel, scena capătă o semnificație logică. Doar chirurgul e pus într-o situație anormală cerută de lățimea redusă a pietrei de andezit.

Ca și cum ar fi înzestrat cu o a doua vedere – și poate că și era – gravorul a reprezentat viscerele abdominale ale femeii.

Donatorul se află pe o masă de operație. Chirurgul atinge sau palpează cu mâinile inima pe care o va extrage, iar asistentul său ține un recipient cu instrumentele chirurgicale.

Chirurgul a scos din cușca toracică inima încă legată de organism prin aortă.

În partea de sus a desenului vedem mâinile asistentului ținând bisturie.

Inima este complet scoasă. Vedem vasele ei sangvine la care a fost adaptat un dispozitiv, care este fie un dop, fie un aparat de irigație (între baza organului și recipient).

Chirurgul procedează la curățare, dispunând de un întreg arsenal de bisturie.

Primitorul, întins pe masa de operație, suferă de o miocardită cu o leziune redată pe inimă, în partea de sus, printr-un oval hașurat. În pregătirea sa pentru intervenție și în scopul de a evita respingerea, i s-a aplicat o perfuzie cu sângele prelevat de la femeia însărcinată.

Chirurgul introduce un ac într-o venă de la încheietura mâinii drepte, care a fost, în prealabil, strânsă cu garoul.

La fel ca în desenele precedente, gravorul a înfățișat inima, esofagul și intestinele pacientului.

Primitorul respiră (din gură îi iese un suflu de aer), ceea ce ar putea însemna că nu a fost anesteziat.

Inima donatorului este irigată cu sângele provenind din sistemul aortă-cavă al femeii însărcinate. Se vede un aparat extractor de sânge (lângă genunchiul chirurgului) bransat la un sistem aortic al pacientei; acest sânge va servi în cursul etapelor următoare pentru a iriga și a

menține în viață inima donatorului.

Nici un suflu nu a fost desenat în dreptul gurii femeii. În mod sigur, este sub efectul anesteziei.

Chirurgul incizează abdomenul, ceea ce constituie prima etapă a operației. Separe că, în toate gravurile, desenatorul, poate din motive de „punere în pagină”, a făcut să coincidă toracele cu abdomenul! Această naivitate dovedește că gravorul nu era chirurg ci un simplu reporter.

Suntem de părere că medicii chirurghi cardiologi aveau cunoștințe științifice destul de aprofundate pentru a le îngădui să practice anestezia, poate cu ajutorul unor plante.

De remarcat, sub masa de operație, desenul unei frunze cu pețiol (coadă) îndreptată spre capul bolnavului. Acest glif astfel orientat semnifică faptul că bolnavul este în viață.

Primitorul rămâne, se pare, un timp fără inimă.

Probabil că alte pietre, deocamdată nedescoperite, explică mai clar cum poate fi menținut în viață pacientul.

Poate că prin intermediul unor anticoagulante sau prin încetinirea artificială a funcțiilor organice.

Organul este legat de un balon care îl alimentează cu sângele prelevat de la femeia însărcinată.

Ea este în continuare irigată prin perfuzie.

Dedesubt, pe aceeași piatră, se poate vedea prima etapă a grefei, incizia abdomenului.

Doctorul coase peretele abdominal și toracele cu un ac și un fir (sau cu un bisturiu electric). Asistentul său ține într-o mână un recipient în care se află instrumentele de incizie.

Cu cealaltă mână, el acționează o pompă care insuflă un gaz, probabil aer sau oxigen; pe deasupra, bolnavul este legat prin gură de un instilator care îi administrează un lichid.

Oricare ar fi sensul exact al operației, este evident că aceasta a fost desenată de cineva care asistase la numeroase intervenții chirurgicale foarte savante, chiar dacă nu era capabil să le practice, și a comis greșeli de descriere.

Operația a reușit, dacă e să ne luăm după frunza simbolică pusă sub masă (coada ei e îndreptată în sens invers în caz de moarte; acest simbolism figurează pe multe pietre de la Ica).

Chirurgul, care și-a pus un stetoscop la urechi, verifică buna funcționare cardiacă. El ține în mâini acul cu fir sau bisturiul electric.

Stetoscopul (încă din lemn la acea vreme) se consideră că a fost inventat de medicul francez Laennec în jurul anului 1800. Instrumentul desenat pe aceste pietre este mai vechi cu câteva milenii și pare să aibă tuburi de cauciuc.

Chirurgul va debranșa probabil sistemul de instilație. Totul ne

face să credem că a avut un deznodământ fericit.

Faptul de a preleva sânge de la o femeie însărcinată, pentru a face un transplant, lasă deci să se presupună că Strămoșii Superiori aveau cunoștințe destul de mari în domeniul chirurgiei pentru a învinge fenomenul de respingere. Se pare că au reușit să facă și grefe de creier!

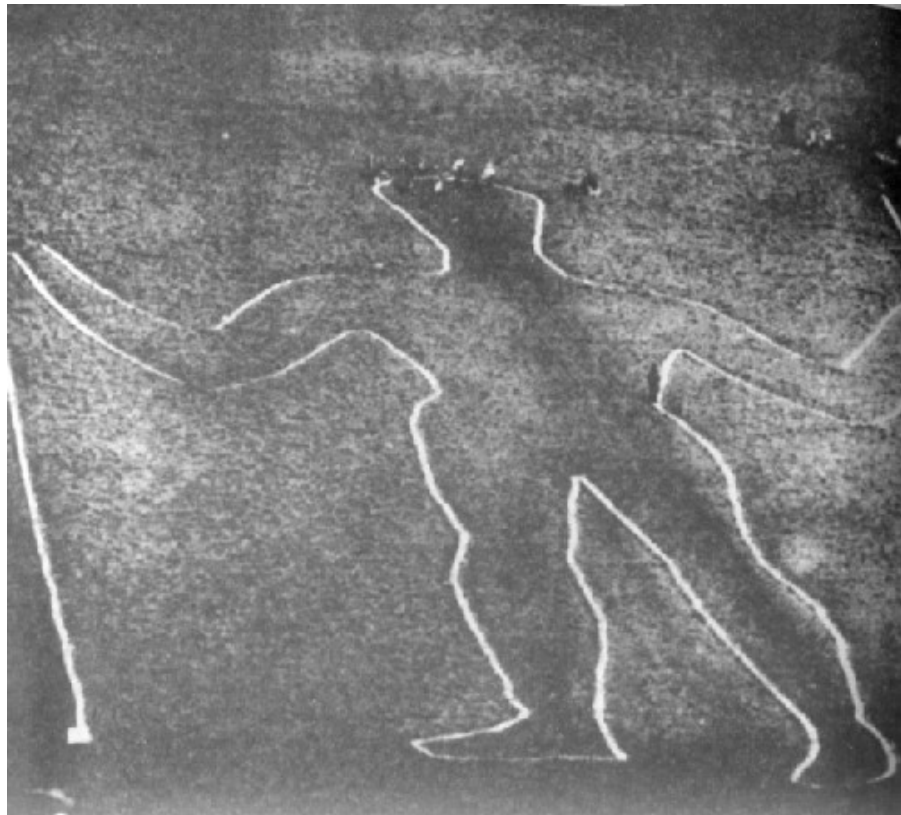
20.

CANDELABRUL DIN ANZI.

Când oamenii descoperă pe planeta lor obiecte neobișnuite, desene sau scrieri pe care nu le pot nici data, nici descifra, sunt, în mod sigur, tentați să le atribuie unor civilizații necunoscute și, uneori, extraterestre.

Mai mult, aceste mistere sunt întotdeauna considerate ca având un caracter de mesaj.

Pe două coline numite Gog și Magog, în apropiere de Cambridge (Anglia), se pot vedea, din avion, desene imense care scapă observației terestre. Sub același unghi de vedere găsim, în comitatul Somerset, harta cerului emisferei noastre, reprodusă de zonele uscate și canalele care limitează un heleșteu cu o lungime de câțiva kilometri¹⁹⁰.

Această siluetă umană este formată de un șanț imens. Ea poate fi observată din avion, în apropiere de South Down, în Eastbourne, Anglia.

Localnicii îl numesc „Marele om din Wilmington”; el are o înălțime de optzeci de metri.

Nu se cunoaște ce civilizație, poate preceltică, a săpat șanțul, așa cum s-a întâmplat și în cazul Candelabrului din Anzi și al planurilor din Nazca, însă avem motive să credem că arhitecții omului din Wilmington erau strămoșii celor din Peru. Deoarece turmele de animale au deteriorat șanțurile „Marelui Om”, arheologii au construit un zid mic de-a lungul său, în scopul protejării sitului.

În Statele Unite, ridicături de teren dau forma unor pești imenși, lucrarea aparținând unui popor vechi misterios.

Aceste diferite simboluri sau scrieri par să fi fost trasate pentru a fi descifrate de un observator venit din cer sau capabil să urce acolo sus la bordul unui aparat, sau prin puterea „eului” său eteric dedublat.

Urme misterioase.

Peninsula Paracas din Peru este situată la trei sute de kilometri sud de Lima. Aici se află enigmaticul *Candelabro* sau „Candelabrul din Anzi”, pe un munte mic de culoare mov, în formă de semilună, reprezentând ultima coastă a Anzilor Cordilieri.

Solul este nisipos, compus, la suprafață, dintr-o peliculă foarte subțire de pietriș de culoare violet, care acoperă un strat gros de nisip făinos, ocru, compact, fin, fără nici cea mai mică impuritate.

Candelabro este situat în fața orașului Pisco, de partea cealaltă a golfului, la o distanță de aproximativ douăzeci de kilometri.

Pentru a ajunge aici pe jos este necesar un ocol de treizeci de kilometri și, cum peruvienii sunt foarte puțin curioși de la natură, credem că am fost primii în acest secol – prietenul nostru Edmond Wertenschlag, Yvette Charroux și noi – care am pășit pe nisipurile din Paracas.

Am traversat golful și, după o acostare greoaie din cauza falezelor abrupte, am atins pământul ferm la aproximativ un kilometru de locul în care este situat *Candelabro*.

Era 26 aprilie 1969.

Edmond Wertenschlag și marinarii de pe iaht pot mărturisi că am găsit un pământ în totalitate virgin.

Nu am putut descoperi nici un indiciu care să ne confirme că alte persoane au mai trecut pe acolo; în schimb, am găsit urmele lăsate de o puma: niște găuri rotunde în linie dreaptă, deoarece animalul merge încrucișându-și picioarele.

— Cred că a trecut astă-noapte, a spus Yvette Charroux. Ampretele par proaspete.

— Sau săptămâna trecută, a răspuns Edmond Wertenschlag, care știa mai multe despre fenomenele de la Paracas...

Sau acum zece ani!

Aceasta este și cauza miraculoasă care a permis candelabrului să rămână intact în fața intemperiei și a timpului: dunele din Paracas au păstrat intacte, de-a lungul secolelor și mileniilor, urmele gravate în nisipul lor de culoare mov și ocru.

Un desen făcut cu vârful unei umbrele, fără nici o intervenție din partea factorului uman, s-ar păstra intact secole întregi!

În drumul nostru, de la locul în care am acostat și până la candelabro, am mers de-a lungul Oceanului Pacific, pe un platou de nisip puțin dur, de mici dimensiuni.

Dunele se ridicau în stânga noastră cu o înclinație de patruzeci de grade și cu o altitudine de aproximativ patru sute de metri.

Prima noastră descoperire a fost aceea a trei planuri, care coborau de la vârf până la țărnul falezei. Semănau cu trei urme lăsate de trecerea unui camion, al cărui pneu lăsase o amprentă lată de douăzeci și cinci de centimetri, bătătorind ușor nisipul și formând o gaură doar de un centimetru.

Ca și cum o roată, de una singură, ar fi coborât panta.

Să înțeleagă cine poate!

Miracolul nisipului de aur.

Pe măsură ce ne apropiam de Candelabro, nisipul devenea din ce în ce mai moale și vedeam cum picioarele goale ale lui Yvette se

afundă până la călcăie, lăsând, în spate, urme adânci de culoare ocru-galben care ieșeau în evidență, în mod ciudat, pe suprafața mov din împrejurimi.

Doar incașii sau strămoșii lor fuseseră cei care mai trecuseră înaintea noastră prin acest loc ca să sape misteriosul monument.

Cuprinși de emoții și din respect pentru virginitatea nisipului, călcam cu mare atenție pe urmele lui Yvette.

Candelabrul – dar oare să fie un candelabru? – este săpat în pantă, în general (nu mereu) mărginit de pietre de calcar, friabile și cu striții, cu, credem noi, cristal de rocă, ce se prezintă sub forma foietajului de patiserie!

Axul principal ar putea fi brazda făcută de o sanie uriașă sau o balenieră care ar fi fost lansată din vârful pantei până jos. Această creștătură centrală are o lățime de patru metri și jumătate, o lungime de cinci mii de metri și o adâncime de șaizeci de centimetri.

Brațele candelabrului și motivele, care par a fi personaje sau animale, au lățime și adâncime medii.

Pietrele care mărginesc canelurile sunt pe jumătate înfundate în nisip. Ele nu par să fi fost cimentate și mai mult acoperă marginea șanțului îngust decât să o mărginească.

În unele locuri, panta este atât de abruptă, încât Yvette era nevoită, în mai multe rânduri, să înainteze în patru labe; și nici așa stabilitatea sa nu era foarte bună, deoarece vântul suflă cu putere după-amiaza în regiunea orașului Pisco.

Vânturile din Paracas sunt cunoscute în Peru, asemenea tramontanei din zona Mării Mediterane!

Aceste detalii au o importanță deosebită, pe care o putem rezuma astfel: *în pofida vântului și a pantei, nici un bob de praf nu zbura în jurul nostru.*

Ca și cum forțele de dispersie erau învinse de densitatea nisipului¹⁹¹.

Ar fi fost nevoie de săptămâni, luni și, fără nici cea mai mică îndoială, de mai mult timp pentru ca urmele lăsate de noi să dispară.

Este neverosimil, incredibil, dar este adevărat: în duna mobilă din Paracas urmele care, de altfel peste tot ar fi fost șterse într-o oră, dăinuie de secole și, fără nici o urmă de îndoială, de milenii întregi.

Candelabro de Los Andes.

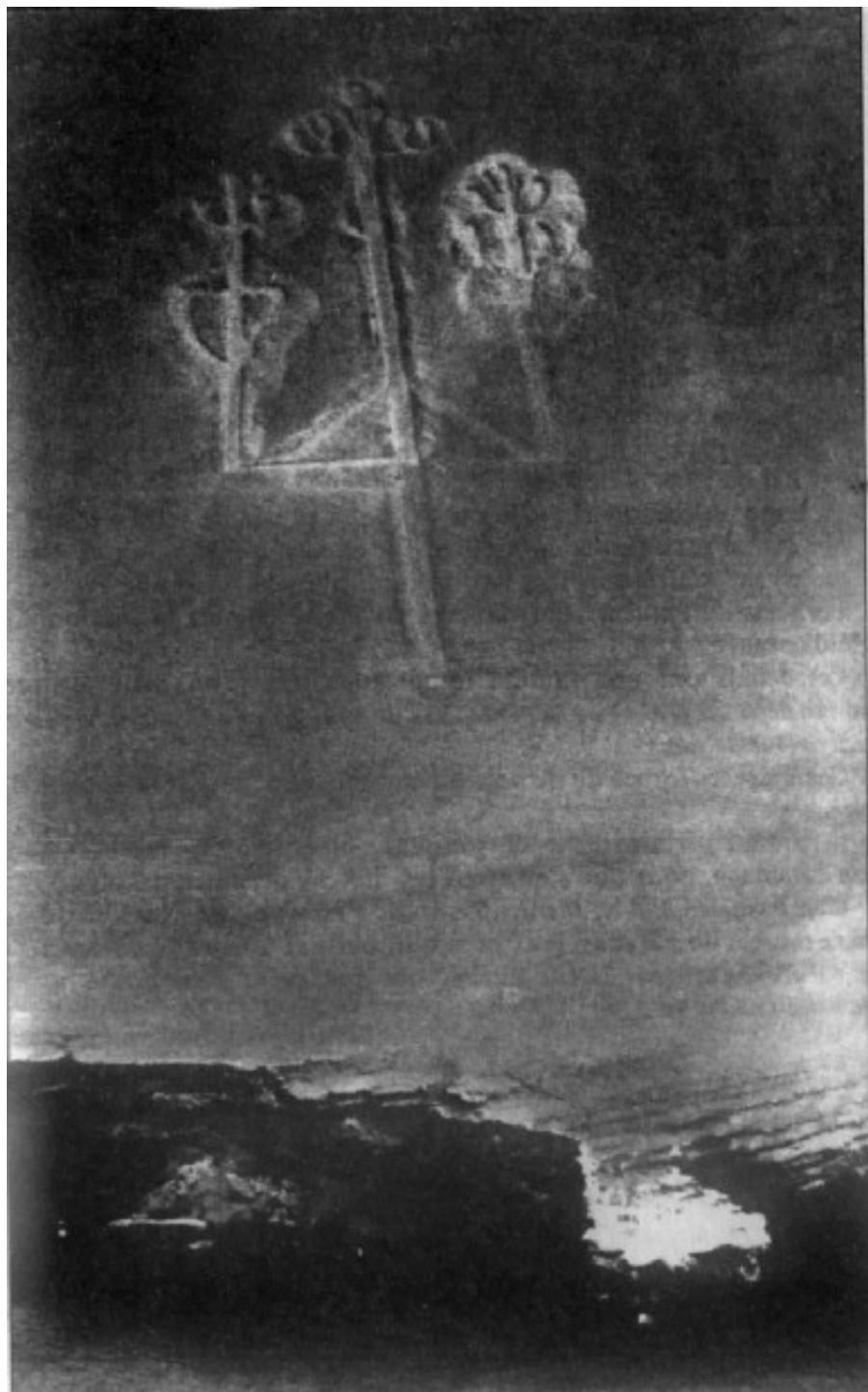
Candelabro de Los Andes datează, probabil, din epoca incașilor sau chiar din cea a populației aymara.

Bineînțeles că pioșii creștini și-au însușit acest monument, botezându-l „Cele Trei Cruci”; autohtonii preferă să-l numească Tridentul.

El are forma unui candelabru cu trei brațe, cu un ax central solid,

care stă pe un picior cu formă dreptunghiulară. În mijlocul acestui picior, se observă o săpătură în nisip, despre care credem că este posterioară desenului.

Vârful brațului central se termină cu un fel de totem cu – se pare – un cap și două brațe ridicate. Câțiva metri mai jos, de fiecare parte a axului, se află două brațe terminate cu spirale.

CANDELABRUL DIN ANZI, DIN GOLFUL ORAȘULUI PISCO, PERU

În zona de mijloc a candelabrului, din ax, pleacă alte două brațe, pe o distanță de aproximativ o sută de metri, urcând în unghi drept,

dar mai jos decât totemul central, având forma unei șopârle sau salamandre.

Două brațe solide – în realitate două șanțuri – susțin în mod fictiv cele două brațe ale candelabrului.

S-a spus că ar fi vorba despre un copac al vieții; în cartea sa intitulată Codul liber al piraților, Eduardo Garcia Montero scria: „Acesta este un semn lăsat de pirați, pentru a marca zona în care și-au ascuns comorile.”

Pentru alții, „Cele Trei Cruci” ar fi fost desenate în jurul anului 1835 de un preot catolic, părintele Guatemala, „între vârful Pejerrez și insula San Gallan, pentru ca pescarii din golful din Pisco să-l poată contempla, în acel loc afectat de vânturi puternice”.

În mod evident, este vorba despre o minciună evlavioasă, deoarece candelabrul a fost văzut și descris cu mai bine de un secol în urmă.

În realitate, nici perioada și nici constructorii nu pot fi identificați cu certitudine. Conservarea miraculoasă a șanțurilor de pământ nu a reprezentat niciodată obiectul studiilor arheologilor peruvieni, iar cei din celelalte țări nici măcar nu cunosc existența candelabrului.

Singura observație pe care îndrăznim să o facem cu privire la acest subiect este că, în afara fenomenului de rezistență naturală oferită de nisipul fin în fața forțelor de dispersie, colina cu desene, prin orientarea și înclinația ei, se află la adăpost de vânturile puternice care domină peninsula Paracas, a căror direcție obișnuită este de la vest la est.

Ker Lan din Paracas.

Care este semnificația acestui mare desen pe care, în absența unui termen mai bun, suntem obligați să-l numim „Candelabrul din Anzi”?

Noi am reperat un alt „candelabru”, mai mare, mai frumos, în pampasul din Nazca, ce seamănă, mai degrabă, cu o cutie de moaște.

În mod incontestabil, desenele de la Nazca se află într-o relație strânsă cu „Candelabrul din Anzi”, iar explicarea celui din urmă ar furniza datele esențiale pentru rezolvarea enigmei celui de-al doilea.

Un lucru este sigur: regiunea Paracas (golful din Pisco) este bogată în vestigii arheologice, cărora le-a dat numele. Ceramica de Paracas este celebră în Peru.

Dar tot la Paracas, în grote, a fost găsită o mare parte din mumiile incașe. În mod sigur, au mai rămas și altele nedescoperite, și suntem de părere că această regiune era prin excelență un loc sfânt, un loc de înmormântare, ceea ce celții numeau un *Ker Lan*, adică *Orașul locului sfânt*.

Pe partea interioară a coastei peninsulei, pe care o cunoaștem foarte bine, și pe coasta care dă spre larg (pe care nu am străbătut-o),

se văd doar faleze abrupte cu grote adânci, care sunt când guri subterane deschise spre Oceanul Pacific, când labirinturi cu coloane ciopârțite, unde valurile se sparg și se înmulțesc într-un joc de culori mișcătoare.

În aceste grote au fost descoperite celebrele „mumii din Paracas”; ne imaginăm, și probabil acesta este adevărul, că aici pirații de pe vremurile *plata flota* își ascundeau comorile.

Să fi fost pirații cei care au desenat acest candelabro sau acest trident, pentru a recunoaște mai ușor locul în care își aveau ascunzătorile? Sigur nu!

Candelabro este anterior secolului al XVI-lea; el nu poate fi văzut decât de pe pământul ferm sau din golf, fiind deci invizibil din largul mării unde, în principiu, navigau vasele piraților.

În plus, peninsula Paracas este ușor de recunoscut, fiind singura de pe întreg litoralul peruvian, iar desenul în formă de trident cu salamandră pare să se apropie mai mult de stilul incașilor, decât de cel al piraților!

21. MISTERUL DE LA NAZCA.

Nazca văzută din cer.

Văzută din cer, Nazca este fantastică, gigantică și amețitoare: desene, figuri geometrice șerpuiind de-a lungul pampasului cu o densitate incredibilă și pe o distanță de o sută de kilometri.

De fapt, aceste urme misterioase, denumite *pistas* în țările de limbă spaniolă, pot fi văzute de aviatori și de astronauti, de la Ecuator până dincolo de tropice, adică de la Guayaquil la Santiago, de-a lungul Anzilor Cordilieri.

O prietenă peruană, doamna Anne Bridget B., din Ilo, semnalează o pista în Chile, unde silueta unui uriaș de o sută de metri a fost desenată pe sol; la fel și la sud de Arequipa, în regiunea Moquegua și în deșertul din Tarapaca. Ele au mai fost găsite și în împrejurimile localității Cuzco, în apropierea lacului Titicaca, și între Santiago și Antofagasta¹⁹².

Și nu este vorba numai de pistas de reprezentări de personaje, flori și animale, ci și despre desene mult mai enigmatice, teatre imense, misterioase, și de un Mare Zid asemănător cu cel chinezesc.

Paul Kosok descoperă pistas.

Ceea ce se numește pampas în Peru nu are nimic în comun cu stepele și savanele definite în dicționarele noastre.

De la Lima la Arequipa, pampasurile sunt niște întinderi imense dezolante de nisip și pietriș, brăzdate de torențele din anotimpul ploilor, și niște adevărate deșerturi fără cel mai mic fir de iarbă, fără nici un fel de păsări și faună.

Totuși, din când în când, un condor de Anzi survolează aceste zone singuraticе, atent la cine știe ce spectacol pe care oamenii nu îl pot desluși.

Desenele acestor pistas sunt diseminate în principal între Oceanul Pacific și Anzii Cordilieri, în pampasurile din Villacuri, de la sud de Pisco, de Los Castillos, de Huayuri, de Colorada și de Los Corados, între Ica și Nazca.

Centrul cu mare densitate este situat între Palpa și Nazca, în apropiere de Rio Ingenio, spre kilometrul 436 al șoselei panamericane care merge, la o distanță respectabilă, de-a lungul oceanului sau a Mării Întunecate a anticilor.

Există o mulțime de pistas, în număr de zeci de mii, până în Chile și chiar în alte părți, unde rămân de descoperit.

Conchistadorii nu le-au văzut niciodată, deși cronicarul Francisco Hernandez menționa evaziv niște linii mari trasate pe pământul Anzilor Cordilieri, pomenindu-le însă doar din auzite.

Profesorul american Paul Kosok, de la Universitatea din Long Island, a fost primul care, în 1939, le-a studiat sistematic, împreună cu asistentul său, John Harward, în 1939.

Arheologul german Maria Reiche, de la Universitatea din Hamburg, i-a continuat activitatea în jurul anului 1948, publicând în limba engleză o cărticică ilustrată în care rezuma rezultatul observațiilor sale.

Serviciul fotografic al Ministerului Aerului din Peru a efectuat ulterior un relevu precis al desenelor și Skylab 2 a avut printre alte misiuni pe aceea de a fotografia de la foarte mare altitudine „aerodromul astronautilor antici”, însă rezultatul nu a fost încă publicat.

În 1968 am survolat pentru prima oară Nazca – a doua călătorie a avut loc în 1973 – filmând și fotografiind desenele de la joasă altitudine.

Condorul și omul cu lama.

Avionul nostru a fost pilotat în 1968 de un locotenent, iar în 1973 de un căpitan; erau doi tehnicieni excelenți pentru care survolarea pampasului era o treabă de rutină.

În 1968 am fost surprinși de o furtună bruscă, așa cum se întâmplă frecvent după-amiaza în Anzi.

Am fost obligați să ne întoarcem de urgență.

Reușiserăm, totuși, să recunoaștem și să filmăm în pampasul de la

Villacuri niște desene nu prea cunoscute și de o factură diferită de cele de la Nazca.

Ele reprezintă un om cu o lamă și un condor de mari dimensiuni cu aripile desfăcute.

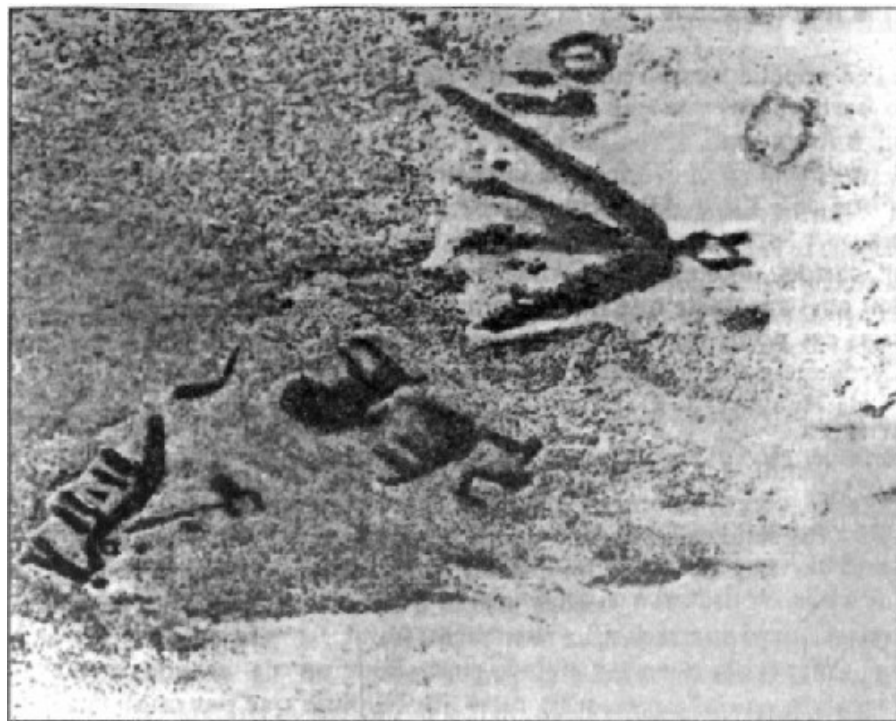
Ar fi fost interesant să le putem examina la fața locului, dar deșertul nu are nici drum, nici pistă, cu excepția șoselei panamericane foarte îndepărtate, iar localizarea ar fi cerut, fără îndoială, câteva zile.

E păcat, firește, deoarece cele două figuri aparțin unei epoci și civilizații diferite de cele care au făcut respectivele pastas.

La drept vorbind, nu se știe foarte bine dacă personajul mână o lamă sau un alt animal, a cărui coadă foarte lungă și foarte voluminoasă trimite cu gândul la un saurian dintre aceia care sunt gravați pe pietrele doctorului Cabrera.

În plus, nu este făcut din linii albe pe fond întunecat, ca la Nazca, ci, dimpotrivă, dintr-un fond deschis pe care se deslușesc masele mai întunecate ale corpurilor.

Credem că suprafața, jucând rolul de suport, a fost „măturată”, și că au fost strânse pietre sau bucăți de stâncă de culoare maro-închis pentru a alcătui desenul propriu-zis, care seamănă oarecum cu un basorelief.

Omul este stilizat în mod sumar, iar animalul într-unul și mai rudimentar.

Condorul sau pasărea cu aripile mari desfăcute formează o masă

mai armonioasă.

Împrejur, mai ales între cei doi subiecți principali, se deslușesc alte desene, cu o compoziție similară, dar care sunt greu de identificat.

Probabil este vorba despre niște animale și de o scriere care ar merita atenția autorităților din Peru.

Cu o mare aproximație, localizăm situl într-o zonă situată la treizeci-patru-zeci de kilometri sud-est de Pisco.

Linii și piste în toate direcțiile.

Zborul nostru de recunoaștere din 1973, la bordul avionului Piper OB-1-877, a fost o repetare mai aprofundată a celui din 1968.

În linie dreaptă, Pisco se află la o sută șazeci de kilometri de Rio Ingenio, care este inima zonei arheologice, sau la aproape o oră de aerodrom.

Am survolat mai întâi importantul oraș Ica, apoi pampasul Huayuri și mica localitate Palpa, înainte de a ajunge la o vale adâncă unde curge Ingenio, afluentul lui Rio Grande.

Înainte de a trece peste vale, pe versantul nordic, se văd niște minunate pistas în formă de aripi (triunghiuri lungi foarte clar conturate), care se intersectează înspre vârfuri ca pentru a anunța apropierea sitului.

Direcția lor, vest (baza)-est (vârful), poate avea o semnificație dacă, așa cum crede profesorul Kosok, Nazca este un imens calendar astrologic.

Versantul sudic, foarte abrupt, oferă accesul direct spre pampasul Colorada, care este zona desenelor.

Aici, imediat după vale, încep marile *lineas* (linii) care, *mergând în toate direcțiile*, escaladând sau coborând pante, râpe, munți și barancos, se pierd spre orizont, după un traseu riguros rectiliniu.

Chiar și din avion, de la o mie-două mii de metri altitudine, nu se poate desluși în general capătul acestor linii, începutul lor fiind pentru noi marginea văii lui Rio Ingenio.

Totuși, numeroase *lineas* ajung la niște *pistas*¹⁹³ sau, mai rar, la un centru comun de unde radiază precum spițele unei roți sau razele soarelui.

Se pot vedea mii și mii de *lineas*, de lungimi diferite, nu mai late, se pare, decât brazda trasă de un agricultor și mergând în toate direcțiile posibile, nord-sud, vest-est, precum și în altele intermediare.

Nu se poate pune problema, fără a da dovadă de arbitrar, de a acorda întâietate unei direcții sau alteia, ori unei pista sau alteia.

Cu toate acestea, există *lineas* deosebit de lungi și *pistas* de lățimi diferite, mergând de la trei până la o sută de metri și chiar mai mult.

Această multitudine și întrepătrundere, această confuzie dintr-o dispunere care, totuși, *pare a fi ordonată* constituie dominantele care îl

frapează înainte de toate pe observatorul aerian.

Un teren de aterizare preistoric.

În primul rând, e necesar să exprimăm, fără a le analiza, sentimentele care invadează sufletul în fața spectacolului insolit prezentat de Nazca.

Înainte de toate, observăm *lineas* și *pistas* care se intersectează, apoi avem impresia, greu de definit, că survolăm un teren de aterizare, un fel de Orly baroc,

Unde s-ar fi construit piste uriașe pentru marile avioane și altele mai mici, pentru avioane de turism sau pentru mișcarea continuă inerentă oricărui aeroport. Și cu ce geniu al geometriei!

Totul este *impecabil*, executat ireproșabil, perfect triunghiular sau dreptunghiular și, chiar dacă deslușim câteva rare rotunjiri, ele sunt trasate cu o măiestrie savantă, din care reiese că dezordinea nu este decât aparentă. Nouă totul ni se pare de neînțeles, dar pentru anumite minți condiționate altfel decât ale noastre, există probabil o explicație, o logică.

Oamenii care au creat desenele de la Nazca nu puteau fi niște arhitecți neglijenți, dezordonați, ci, dimpotrivă, niște matematicieni luminați, stăpânind în cel mai înalt grad geometria, unghiurile, cifrele, și totodată niște constructori talentați, capabili să se aventureze tehnic în tot felul de complicații și de labirinturi, într-un cuvânt, în niște desene cărora le pierdeau firul vizual pe măsură ce le trasau, dar a căror reprezentare integrală o păstrau în memorie.

Revenim astfel la tezele profesorului Otto Klineberg, după care indienii hopi din Arizona sunt mai înzestrați decât occidentalii în privința fizicii relativiste și a matematicilor abstracte.

Pornind de la acest principiu, este cât se poate de evident că mintea și demersurile noastre intelectuale se pretează cu greu explicării misterului de la Nazca.

În concluzie, aceste *lineas* și *pistas* nu pot fi înțelese decât de membrii triburilor aymara sau quiche, urmașii constructorilor antici.

Dacă utilizăm ceea ce a mai rămas din moștenirea lor cromozomică, ei ar trebui să poată da o explicație. Dar oare noi vom fi în stare s-o acceptăm?

Păianjenul, spirala și maimuța.

Iată-ne survolând Nazca la bordul unui Piper-cub, și ochii noștri, care abia și-au revenit de pe urma pistelor, așteaptă să vadă *grabados*-urile care sunt, s-ar putea spune, desenele care ilustrează o pagină importantă de scriere secretă.

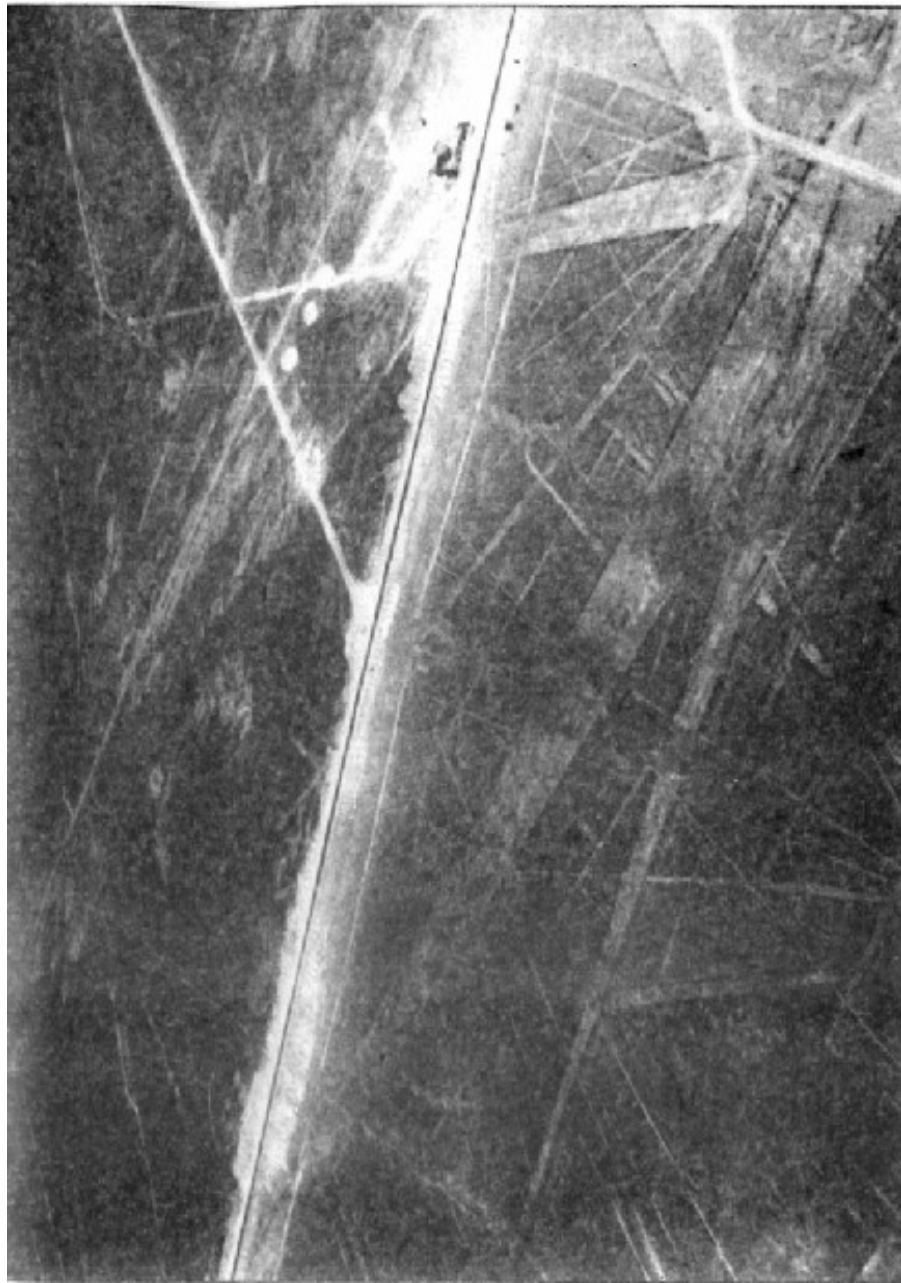
Primul pe care îl vedem, la marginea șoselei panamericane, este

păianjenul, lung de patruzeci și șase de metri, remarcabil de bine stilizat, pornind de la o specie al cărei abdomen, mai puțin important decât toracele, poate lăsa impresia unei origini preistorice.

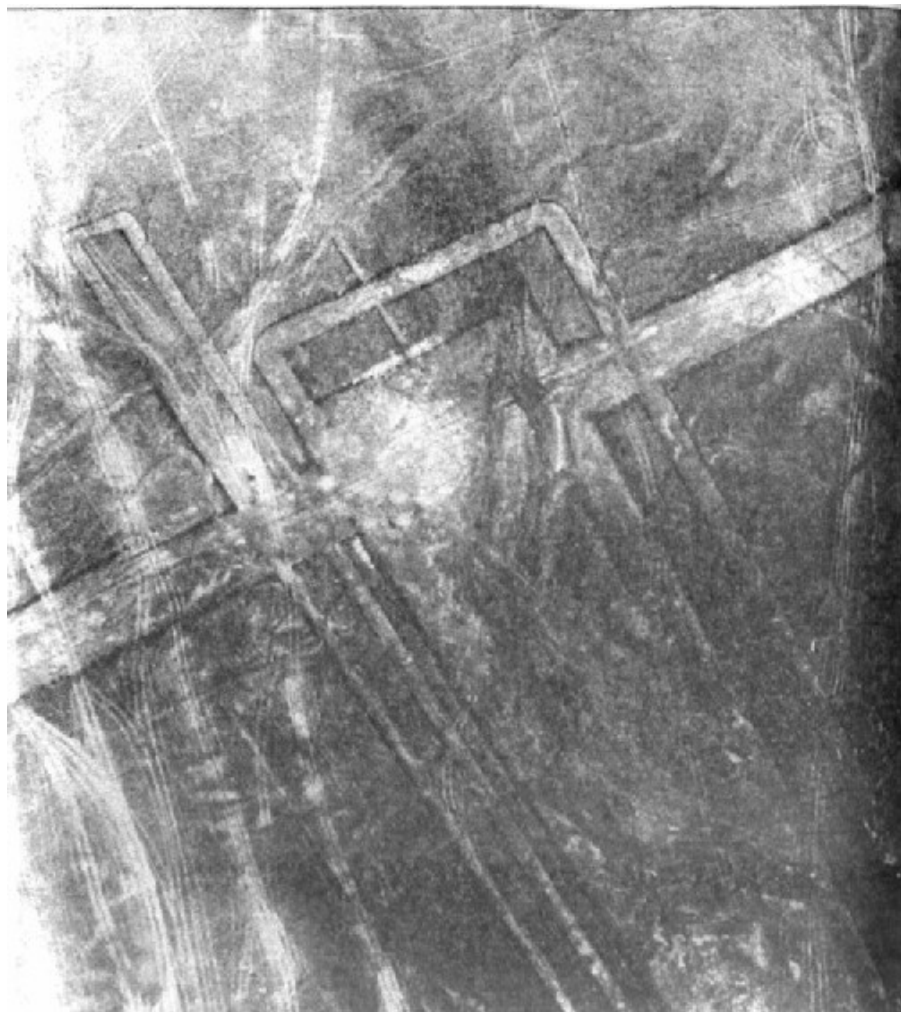
Notăm că, văzute din cer, labele păianjenului par desenate dintr-o singură trăsătură, adică: opt linii pentru cele opt labe. În realitate, după cum vom vedea a doua zi, la sol, fiecare linie e dublă, având o anumită grosime. Așadar, există opt linii duble.

Avionul nostru urmează o bucată de timp șoseaua panamericană, apoi își schimbă direcția spre vest, unde se înregistrează cea mai mare densitate a desenelor.

În trecere, admirăm spiralele bine conturate, figurile geometrice dintre care unele sunt alcătuite din lines, iar altele din ramblee sau mici piste înguste, paralele care urmează marile pistas, intersecții de linii de diferite grosimi.

Un teren imens de aterizare care nu poate fi zărit decât din cer.

Pilotul nostru, căpitanul Arboulou, ne anunță:

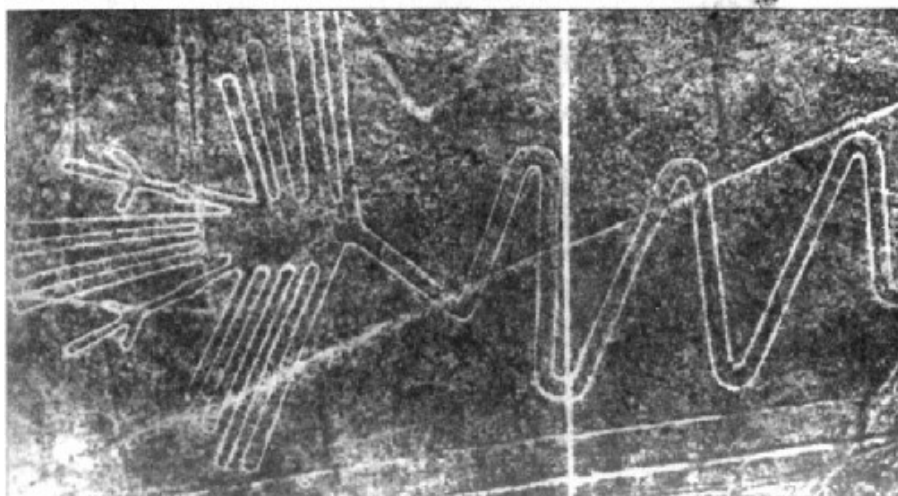
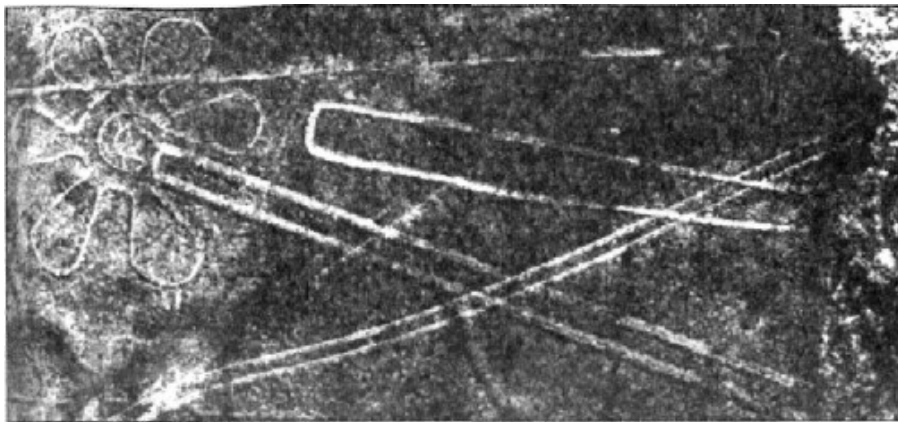
— *Cuidado, señor, aquí est el mono!* (Atenție, domnule, maimuța e acolo!) Trebuia să facem foarte repede fotografii, să filmăm o secvență și să vedem desenele, în timp ce avionul descrie o curbă la câteva sute de metri înălțime.

Viteza noastră este foarte mare, încât suntem obligați să revenim de câteva ori deasupra sitului ca să îl examinăm și să ne facem treaba.

Maimuța părea imensă – o sută de metri lungime – și e desenată în plină acțiune, cu coada lungă strângându-se în spirală.

O linie taie brațele și două linii paralele pornesc de la coadă pentru a se mări și a forma un desen geometric.

Încă un mister!

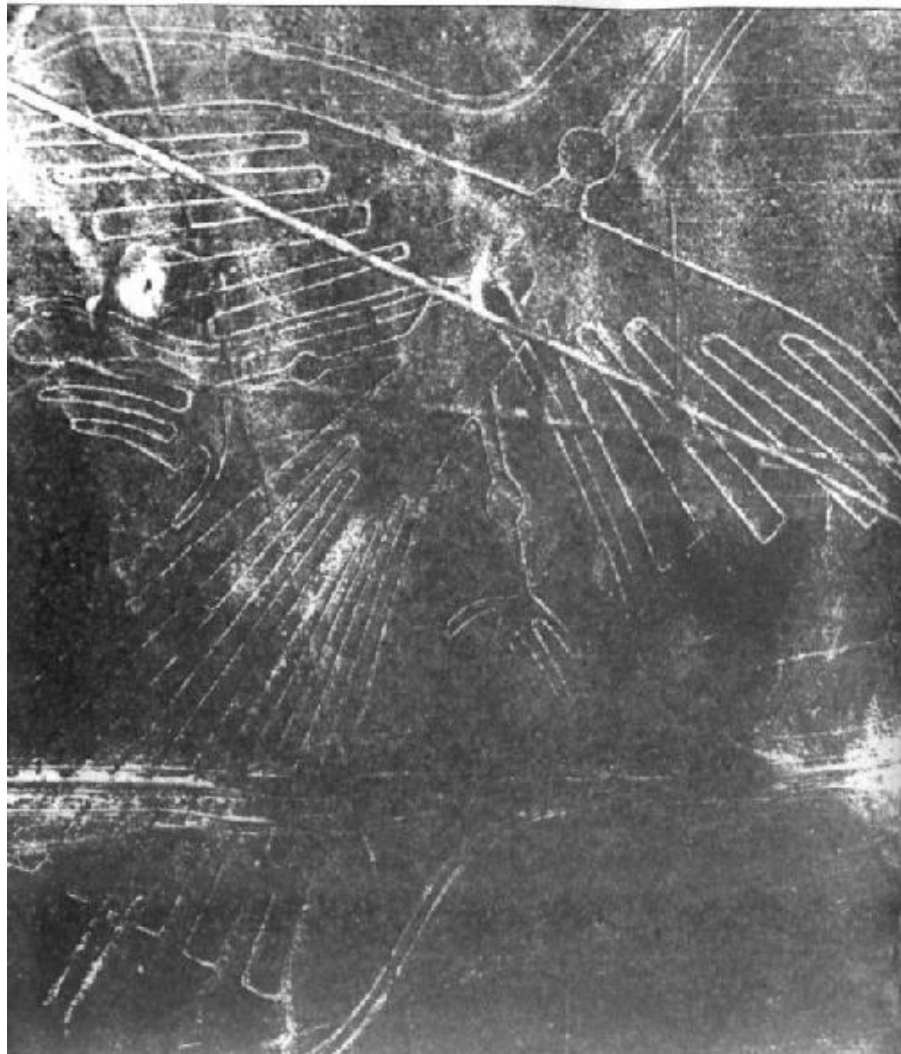

Am remarcat că mai multe desene dintre cele mai importante erau acoperite, din câte se pare, de linii, ceea ce ar indica, invers față de cum crezusem, că desenele sunt mai vechi., În schimb, condorul splendid, lung de o sută optzeci de metri, pe care îl survolăm acum, alcătuit din linii desăvârșite și foarte clare, se desprinde pe un fond întunecat, uniform și intact.

Condorul, mesagerul zeilor.

După părerea lui Edmond Wertenschlag, acest „condor” ar fi un *picaflor* (colibri) identificat datorită ciocului său lung, dar se știe că unele pistas înguste înfățișează adeseori prelungiri ale unor reprezentări grafice.

În aceeași zonă mai sunt desenați și alți condori sau alte păsări, dintre care una are un gât și un cioc disproporționat de lungi, în zigzag.

Simbolul pe care condorul îl are în Anzi poate ajuta la explicarea *grabados*-urilor, deoarece el este „mesagerul zeilor”.

Conform acestei ipoteze, imensul tablou de desene ar fi mai curând un omagiu, decât un mesaj adresat unor ființe superioare sau unor zei locuind în cer.

Alte desene constituie încă niște enigme: papagalul, pisica, păsări cu patru labe, saurieni, pești, pui, flori, șerpi cu mai multe capete, obiecte cu forme de nedescris etc.

Nicăieri nu se poate observa vreo direcție preferențială și vreo ordonare a subiectelor: *lineas*, *pistas* și desenele geometrice sau zoomorfe sunt amestecate între ele.

Spiralele evocă anumite gravuri pe piatră din situl de la Chavin, dar ele pot fi găsite oriunde în lume.

La șase kilometri sud de Palpa, pe panta unei mici coline, se deslușesc, pe jumătate șterse, două personaje care au pe cap un fel de aureolă din care pornesc raze.

Să fie niște reprezentări ale zeului Inti (Soarele)? Nu vom ști niciodată.

Mii de *grabados* au devenit ilizibile în urma eroziunii, altele au căpătat forme abstracte, cu fisuri multiple, labirinturi pătrate și linii în zigzag.

Tumuli și amfiteatrele din Anzii Cordilieri.

Pe drumul de întoarcere, survolăm un pampas, la sud-vest de Rio Ingenio, unde noi descoperiri ne vor accentua și mai mult perplexitatea.

Lineas țâșnesc în toate direcțiile, pornind din centre aflate la distanțe de cinci-opt kilometri unele de altele și situate în vârfurile unor triunghiuri sau pe laturile unor trapeze.

Pe suprafețe albe și întinse în formă de fâșii, se văd nenumărate pustule întunecate, mai mult sau mai puțin aliniate. Uneori, pe suprafețe reduse se pot număra doar între cinci și cincisprezece pustule.

Aceleași desene enigmatice sunt vizibile pe pintenii de la poalele Anzilor Cordilieri, denumite „bube de vărsat”.

De fapt, după cum vom vedea mai târziu, este vorba despre niște tumuși de piatră asemănători cu cei ridicați în Occident de către celți.

Acești tumuli se găsesc pretutindeni în Peru, până și de-a lungul șoselelor, dar ce mai mulți sunt izolați și au fost construiți la date foarte recente.

Versanți întregi de munți din Cordilieri sunt brăzdați de aceste fâșii de tumuși, lați de doar zece-douăzeci de metri și lungi de peste cinci sute de metri.

Pe ici, pe colo, ei sunt tăiați de câte o potecă îngustă, folosită la traversarea lor.

În pampasul din Maras, la douăzeci și cinci de kilometri nord-vest de Cuzco, admirația noastră perplexă e sporită de alt gen de construcție.

Este vorba de niște vaste „amfiteatre”, cu o lungime cuprinsă între două sute și patru sute de metri, scobite și săpate într-un sol stâncos semideșertic, cu o formă de circ înconjurat de gradene etajate, o latură a acestora se continuă printr-un teren plat, terminat cu un amfiteatru.

Acest amfiteatru amintește de terasele pentru cultivarea porumbului de la Ollantaytambo și Machu Picchu și, la rigoare, ne putem gândi că avea un scop agricol.

Același lucru ar putea fi valabil și pentru platforma care seamănă cu un teren de sport sau de joacă, dar explicația nu mai merge pentru cercul cu cele șapte până la douăsprezece gradene perfect circulare și înconjurând o arenă perfect rotundă și plană, cu un diametru cuprins între zece și doisprezece metri care, indiscutabil, sugerează ideea de jocuri în aer liber și de lupte.

Aceste construcții continuă să-i intrige pe arheologi, dar se crede că ele constituiau un imens teatru în care încașii organizau la date ritualice fie riturile unui cult, fie spectacole de circ.

Proximitatea localității Cuzco, capitala Imperiului, vine în sprijinul acestei ipoteze care trebuie să se apropie de adevărata explicație.

Marele Zid din Peru.

Avionul nostru nu putea, firește, să ne transporte în inima Anzilor, și nici măcar să survoleze primele lanțuri, de altfel prea înalte și prea îndepărtate, ale Anzilor Cordilieri.

Fotografiile circurilor și ale amfiteatrelor reproduse aici provin din repertoriul fotografic al expediției Johnson-Shippe care, în 1931, a

făcut un inventar arheologic al Perului, fără să descopere totodată *grabados*-urile din pampasul de la Nazca.

Însă Johnson a făcut o treabă excelentă și a recunoscut, la sud de Chan Chan, deasupra lui Rio Santo, Marele Zid din Peru, cu o lungime cuprinsă între șaiszeci și cinci și șaptezeci de kilometri.

Construit după toate probabilitățile de incași sau de chimus pentru apărarea Imperiului, flancat în punctele cele mai înalte de forturi separate, el escaladează munți și văi. De fapt, nu prea se știe ce populație l-a ridicat.

Zidurile, făcute din pietre grosolan cioplite, prinse între ele cu noroi, nu depășesc doi metri înălțime, decât atunci când trec prin râpe. Parțial năruit, el evocă, totuși, încă vremurile eroice ale unei civilizații mult mai vechi decât am vrea să credem.

În 1967, pe malul lacului Titicaca, lângă târgul Chinchillapi, la o sută cincizeci de kilometri de Puno, au fost descoperite mai multe grote cu picturi pe pereți și gravuri rupestre foarte bine conservate.

Aceste caverne de la Mazo Cruz, Kelkatani, Pizacoma, sunt un adevărat Montignac-Lascaux al Perului, dar frescele lor sunt opera unei populații misterioase: kolla, „întemeietorii lumii”, nu ar fi existat decât cu zece mii de ani în urmă (în timp ce Lascaux și Altamira au o vechime cuprinsă între treisprezece mii și douăzeci de mii de ani).

Ele aduc dovada că, în această perioadă, calul era cunoscut în America, la fel ca unele animale dispărute de atunci încoace. Vânătoarea se făcea cu arcul și oamenii purtau, asemenea incașilor de mai târziu, pene pe cap.

Unele *grabados*, îndeosebi din grota de la Kelkatani, unde se află „Piatra scrisă”, ar fi un fel de scriere analogă cu cea a vaselor din lemn (keros) identificată, în 1962, de lingvista Victoria de la Jara de la Muzeul din Lima.

Nazca văzută de la sol.

El Candelabro sau Tridentul din Anzi¹⁹⁴, care aparține sistemului de linii misterioase, are particularitatea de a fi săpat în nisipul friabil al unei dune uriașe.

Dimensiunile exacte ale Tridentului.

Călătoria noastră din 1973 ne-a permis să rectificăm dimensiunile atribuite în mod obișnuit „Candelabrului”. Lungimea sa este de o sută optzeci și trei de metri. Linia transversală pe care se sprijină cele două brațe trece la exact o sută de metri de vârf.

Lățimea șanțului central este de cinci metri între marginile interioare și de șase metri între cele exterioare; adâncimea variază între cincizeci și șaiszeci de centimetri.

Orientarea este nord-vest – sud-est și distanța de la hotelul din Paracas până la poalele colinei pe care se află Tridentul este de circa zece kilometri în linie dreaptă, dar drumul pe jos, greu practicabil, are o lungime cel puțin dublă.

Monumentul este legat de *pistas* prin faptul că este un desen enigmatic, dar, deși poate fi văzut de sus, el este perfect vizibil și de la sol, fie pe imensa colină a peninsulei, fie de pe mare, de la o distanță cuprinsă între patru sute și cinci sute de metri.

Totuși, când te afli pe sit, în apropierea axelor, desenul este imposibil de definit; se văd doar șanțuri rectilinii care nu dau nici o idee despre ansamblu.

Există numeroase presupuneri despre menirea Tridentului, dar și despre semnificația motivelor aflate deasupra celor trei brațe, care nu sunt cu siguranță ale unui sfeșnic.

S-a avansat ipoteza că ar fi vorba despre un arbore al vieții, ceea ce nu este deloc absurd, dar, în ce ne privește, vedem clar pe brațul din stânga un saurian stilizat.

Trei sanctuare: Paracas, Ica, Tiahuanaco.

Direcția nord-vest – sud-est se pierde în vârf, la nord, în imensitatea Pacificului, dar la sud se prelungește prin baza „Candelabrului” înspre Ica, unde doctorul Cabrera a descoperit pietrele sale, spre lacul Titicaca și spre Tiahuanaco, sanctuarul Imperiului preincaș.

Releveul ar merita făcut de un geograf, dar coordonatele noastre sunt la prima vedere destul de exacte.

Dacă e o coincidență întâmplătoare sau rezultatul unui calcul n-am ști să spunem, dar e remarcabil că aceste trei puncte indicate de Trident – Paracas Ica și Tiahuanaco – se află pe aceeași linie și corespund locurilor unde sunt situate cele trei sanctuare secrete din Anzi!

Într-adevăr:

— Paracas: necropolă destinată Străinilor masculini, albi, bărboși, cu părul roșu, despre care nu se știe nimic.

— Nazca: criptă în care Strămoșii Superiori au îngropat istoria necunoscută a oamenilor (pietrele doctorului Cabrera).

— Tiahuanaco: oraș-templu enigmatic unde, pe Puerta del Sol, sunt desenate mașini ciudate și oameni cu patru degete, care nu aparțin rasei noastre, ca și Strămoșii Superiori fără deget mare opozabil, înfățișați pe pietrele doctorului Cabrera.

Stranie coincidență, într-adevăr, dacă adăugăm și pampasul de la Nazca, aflat chiar la marginea acestei linii, cu miile de *pistas* mergând în toate direcțiile, dar în principal în direcția nord-vest – sud-est¹⁹⁵, și Templul Soarelui de pe insula cea mai sacră din lacul Titicaca, acolo

unde, după o tradiție, mama omenirii, Orejona, ar fi debarcat „dintr-o astronavă la fel de strălucitoare ca Soarele”.

Cu atât mai mult cu cât Orejona avea mâini cu patru degete și un cap alungit, de formă conică, ceea ce constituie o corelație evidentă cu capetele uriașe și alungite în același fel descoperite la Tiahuanaco și expuse actualmente într-un muzeu din La Paz!

Un mister atât de fantastic evocă în mod irezistibil o rasă de ființe superioare care nu își au originea pe Pământ!

Logica cea mai elementară ne obligă, cu toate incertitudinile pe care le includ faptele, să ne îndreptăm imaginația și tentativele de explicare spre ipoteza îndrăzneță, dar care ar lămuri definitiv problema, a unui mesaj provenit fie de pe altă planetă, fie de la popor dispărut de multe milenii.

În acest caz, *Tridente de los Andes* ar fi un reper, un stâlp indicator menit să orienteze investigațiile arheologilor luminați din vremurile noastre.

Observatorul celor patru coline.

Primele linii trasate sunt la aproximativ șaisprezece kilometri de oraș, în direcția orașului Palpa, de-o parte și de alta a șoselei panamericane. Relieful lor este deosebit de accentuat la răsăritul și la apusul soarelui și ușor de deslușit dacă te afli la o înălțime fie și de numai câțiva metri deasupra sitului.

De pe taluzul drumului se pot vedea marile *pistas*, cu condiția ca ele să fie în sens perpendicular, dar ar fi zadarnic să cauți desenele!

Ele pot fi deslușite, și numai parțial, doar de la o distanță de douăzeci-treizeci de metri. Dincolo de ea, ele se pierd în peisaj, confundându-se cu pietrele risipite pretutindeni. Altfel spus, trebuie să fii chiar pe desen ca să îi vezi liniile pe o rază de treizeci de metri, în cazul celor perpendiculare, și de abia douăzeci, în cazul celor paralele.

Altitudinea medie a pampasului este de patru sute optzeci și cinci de metri, dar Anzii Cordilieri încep de îndată ce te aventurezi spre est, cu piscuri de două mii, trei mii și patru mii de metri.

La kilometrul 425, în stânga cum vii dinspre Nazca, patru mici coline (cerros), dintre care cea mai înaltă atinge douăzeci de metri, oferă un loc de observație ideal, de care nu am întârziat să ne folosim.

De aici, pampasul cu *pistas* și *lineas*, tăiat de șoseaua panamericană, se întinde la nord până la colinele Corados, care mărginesc Rio Ingenio, la vest desfăcându-se într-o suprafață largă, iar la vest îngustându-se într-o fâșie de aproximativ patru kilometri, unde abundă desenele.

Aici, ele sunt și mai numeroase decât în zona largă, dar mai diseminate, astfel încât prospectarea se dovedește mult mai ușoară în stânga șoselei panamericane, cum vii dinspre Lima.

În acest loc ne-am desfășurat timp de câteva zile cea mai mare parte a cercetărilor.

Mersul e foarte anevoios și ar fi zadarnic să speri că ai găsi în caz de nevoie vreun colțișor de umbră și o gură de apă.

Pampasul este o adevărată Sahară, tăiat pe ici, pe colo de minuscule barrancos pe unde, în scurtul anotimp ploios (de fapt, aici nu plouă niciodată), curge un firicel de apă, dar acest deșert este alcătuit din pietre a căror mărime variază de la cea a unei bile la cea a unei mingi de fotbal.

De la mica noastră colină pornește o linie care se îndepărtează spre nord-est, traversează șoseaua panamericană și ajunge la un imens desen sau pista pe care nu aveam să-l putem găsi niciodată!

De trei ori, mica noastră echipă – Edmond Wertenschlag, Alain Elias, Emilio incașul și Yvette Charroux – a urmat linia pe o distanță de aproximativ doi, trei kilometri, în direcția desenului care, văzut de pe colina noastră, părea să reprezinte o uriașă cifră 4 sau un fel de

undiță cu mulinetă, și de trei ori nu am găsit nimic.

Și iată prima noastră surpriză: acest 4 văzut din cer este absolut clar; de la trei kilometri e foarte perceptibil, pentru ca la fața locului să dispară, estompându-se ca prin farmec¹⁹⁶!

O pistă văzută îndeaproape.

La baza colinei noastre, la mai puțin de treizeci și cinci de metri, pornesc în unghi obtuz două mici *pista*.

Putem examina îndeaproape și aceste linii rectilinii, aceste suprafețe clare și bine delimitate când sunt văzute din cer, să le atingem și să pășim printre ele.

În acest caz este vorba de niște triunghiuri foarte alungite, late de trei metri la bază, ale căror laturi pornesc apropiindu-se puțin câte puțin pentru a se uni la un kilometru distanță.

În acest loc, ca de altfel aproape pretutindeni, solul pampasului este o materie cretoasă, având aspectul calcarului, ca un praf mult mai fin decât cel mai fin nisip de plajă, dar foarte compact, asemuindu-se cu ghipsul și având aproape aceeași duritate.

Acest sol nu se poate vedea decât sub stratul de pietriș care îl acoperă și sub multitudinea de pietre mai mari sau mai mici, roșiatice, violacee și întunecate ce sunt presărate peste el.

Pistele sunt niște suprafețe ce par a fi fost măturate odinioară pentru a lăsa să iasă la iveală fondul alb.

În zilele noastre, acest fond a ajuns cenușiu, fiindcă vântul și eroziunea l-au făcut să capete o culoare întunecată și au oxidat stratul de dedesubt, dar liniile desenelor, cu lățimi cuprinse între doisprezece și cincisprezece centimetri, au rămas aproape albe, ca și cum ar fi fost mai puțin vulnerabile față de degradare.

Mormanele de pietre, care ar trebui să mărginească laturile suprafețelor, nu există sau abia dacă există, dovadă că a fost o curățare și nu o măturare.

Iată un punct câștigat care ajută la reprezentarea pampasului și a hieroglifelor sale.

Kilometrul 419

Pe urmele prietenului nostru Alain Elias, care este familiarizat cu acest loc, pornim în căutarea desenelor.

Alain are un reper: *casita* sau restaurantul *San Jose*, situat exact la kilometrul 419¹⁹⁷.

Pe o rază de un kilometru, printre piste și linii, aveam să găsim și uneori să identificăm spirale, pasărea colibri (picaflor), puilul, papagalul și păsări atât de mari, încât nu le puteam cuprinde cu privirea și nu puteam recunoaște ce anume erau.

Timp de două zile am explorat pampasul mergând în toate direcțiile, pierzându-ne în singurătatea lui care te aduce la disperare.

Un desen pierdut nu poate fi găsit decât din întâmplare, deoarece fiecare metru pătrat seamănă perfect cu toți ceilalți.

Marile piste sunt, în majoritate, cu treizeci-patruzeci de centimetri mai jos de nivelul general, dar marginea s-a lăsat și nu oferă liniaritatea ce apare când le privești din avion.

Unele pietre au alunecat pe suprafața degajată, a cărei culoare este mai puțin închisă decât cea a pampasului, dar vădit mai deschisă decât cea a liniilor, întrucât vântul a depus un fel de sedimente cenușii superficiale.

Într-un cuvânt, dacă aceste suprafețe ar fi măturate, s-ar putea trasa linii albe și desene.

Cu cât ești mai frapat de aspectul geometric al pistelor și al desenelor văzute din cer, cu atât ești descumpănit, aproape dezamăgit când le examinezi de la sol, unde ordinea lor splendidă scapă atât privirii, cât și minții.

Din avion, pampasul este un tablou uriaș în care ai impresia că citești un mesaj fantastic; de la sol, el nu mai este decât un deșert banal, depozitat de vraja și de caracterul său grandios.

De fapt, ceea ce simțim nu este o decepție, ci mai curând sentimentul, cvasi-certitudinea că *liniile de la Nazca trebuie văzute din cer*.

Liniile albe: păsări, maimuțe, spirale.

Cu excepția marilor piste care par să fi fost săpate, toate liniile sunt la nivelul solului.

Liniile care delimitează contururile păsărilor, ale papagalului, ale puilui, ale spiralelor, ale maimuței etc. au, în medie, între doisprezece și cincisprezece metri lățime.

Sunt de culoare albă, puțin sidefii și ușor presărate cu pietricele maronii care nu le afectează integritatea.

Am studiat îndelung papagalul (care are peste cincizeci de metri lungime); identificarea s-a putut face datorită formei specifice a ciocului.

Picaflor-ul este prea mare pentru a putea fi recunoscut de altcineva decât de Alain și de cei câțiva autohtoni familiarizați cu locul.

Nu este deloc greu să trasezi o pistă cu piciorul sau cu mâna; pentru aceasta este suficient să râcăi ușor solul și substratul alb iese imediat la iveală.

Am făcut prelevări de pietre fără a afla mai multe. A trebuit să săpăm cu ajutorul unei pietre tăioase ca să putem aduna eşantioane de nisip, atât e de compact și de tare, ceea ce explică faptul că liniile s-au

păstrat atât de bine.

Pe ici, pe colo, sau adunate pe suprafețe restrânse, pietre stivuite formează tumuli dintre care destui au un orificiu în vârf.

Indigenii spun că, odinioară, în aceste ridicături erau înfipti niște stâlpi, dar că în jurul anului 1929 aceștia au fost arși sau luați ca să fie folosiți drept lemn de foc.

În sfârșit, aproape pretutindeni se găsesc rămășițe de ceramică roșie de felul ceramicilor de la Nazca 3 și 4, cu vopsea policromă, datând, după părerea profesorilor Rowe și Menzel, de vreo două mii de ani.

Cu oarecare exagerare, numărul vaselor sparte (unele erau intacte) a fost estimat la două sute douăzeci și cinci de mii, ceea ce ar implica faptul că pampasul a fost odinioară o vastă necropolă, dar săpăturile făcute în 1948 de doctorul Rossel Castro nu au scos la iveală decât rarele oseminte ale unor animale sălbatice. Incontestabil, situl a fost înzestrat din abundență cu vase, dar nu se știe în ce scop și nici dacă ele au fost depuse aici intacte sau au fost sparte la fața locului, ca simbol al morții.

Ele sunt împodobite cu desene pictate, exact ca acele huacos de la muzeele din Lima și Ica, dar e foarte posibil ca ele să fie cu mult posterioare pictelor.

Capodopera unui inconștient colectiv.

Iată lucrurile pe care le-am văzut la Nazca și care sunt explicate pe deplin de fotografiile noastre.

În peisajul cvasilunar peste care se lasă liniștea înserării, umbrele aruncate de pietrele masive se alungesc și o tăcere impresionantă îngreunează atmosfera.

Nici o pasăre nu zboară pe cer și nici un animal nu pare să vrea să trăiască în acest deșert mai arid și mai ostil decât Sahara.

Ne ducem cu gândul la landurile Britaniei și ale Insulei Paștelui unde, în amurg, umbrele uriașe ale megaliților și ale statuiilor par să se însuflețească și să bântuie peisajul ca pentru a șopti o legendă sau a murmura o chemare.

Mound builders.

Ni se pare interesant să confruntăm misterul de la Nazca cu cel al *mound*-urilor din Ohio, Illinois, Mississippi și Wisconsin, din SUA.

La Nazca, un popor a avut ideea de a trasa niște *pistas* imense; în SUA, un alt popor a construit, din pământ, șerpi uriași, spirale, movile și ramblee de forme geometrice.

Se cunosc foarte puține lucruri despre *mound builders* sau constructorii de movile. Construcțiile lor sunt circulare, eliptice sau cu

diferite contururi; ele au forme de urși, vidre, elani, bizoni, vulpi, glutoni, șopârle și uneori de oameni.

Movila Aligatorului (șaptezeci și cinci de metri lungime), a *Marelui Șarpe* din valea fluviului Mississippi și *Șarpele* din comitatul Adam (Ohio) sunt tipice pentru acest gen.

Șarpele lui Adam are o lungime de peste trei sute de metri și botul său este deschis ca pentru a înghiți un ou, făcut din pietre acoperite cu pământ argilos, cu un diametru de treizeci și trei de metri.

Niște tradiții, pe care le considerăm mai autentice decât tezele oficiale, atribuie construcția acestor tumuli și a acestor figuri de pământ unor oameni dintr-o rasă necunoscută, veniți din „cealaltă parte a oceanului”, deci din Europa¹⁹⁸, și a căror civilizație a fost nimicită de autohtonii americani.

Poetul William Cullen Bryant a scris despre acest subiect:

Oameni de mult dispăruți.

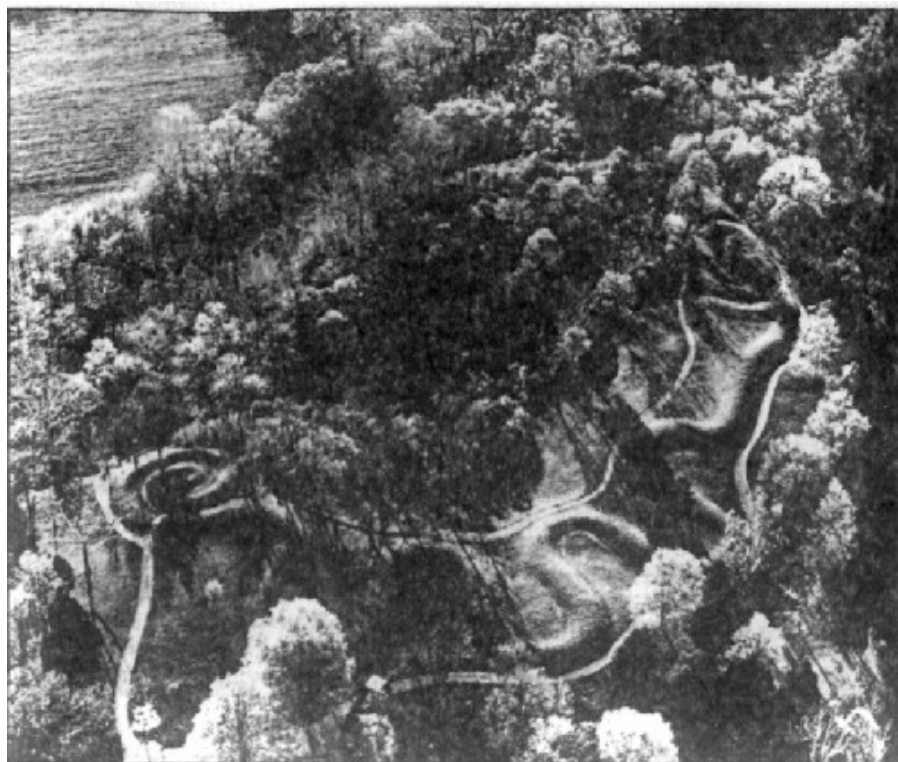
Au edificat aceste monumente. Ei aparțineau unei rase

Prospere și disciplinate...

Apoi a venit omul roșu (indienii), și odată cu el triburile

Războinice și feroce de vânători.

Atunci constructorii de movile au dispărut de pe fața pământului.

Acești *mound builders* au fost numiți „adenas” de către specialiștii în preistorie, dar în realitate era vorba de precelți emigrați în America la puțin timp după potop (în urmă cu opt-zece mii de ani).

Construcțiile, movilele și rambleele lor par să fi fost hărăzite unor ritualuri religioase și funebre.

Arheologia clasică situează existența lor chiar înaintea erei noastre, dar noi o considerăm cu mult mai veche.

Deși tehnicile sunt diferite, poate fiindcă erau comandate de natura solurilor (argilă în SUA, tablă neagră și substrat alb în Peru), *mound builders* ar putea fi într-un fel înrudiți cu desenatorii geometrii de la Nazca.

Monumente și *pistas* de origine necunoscută.

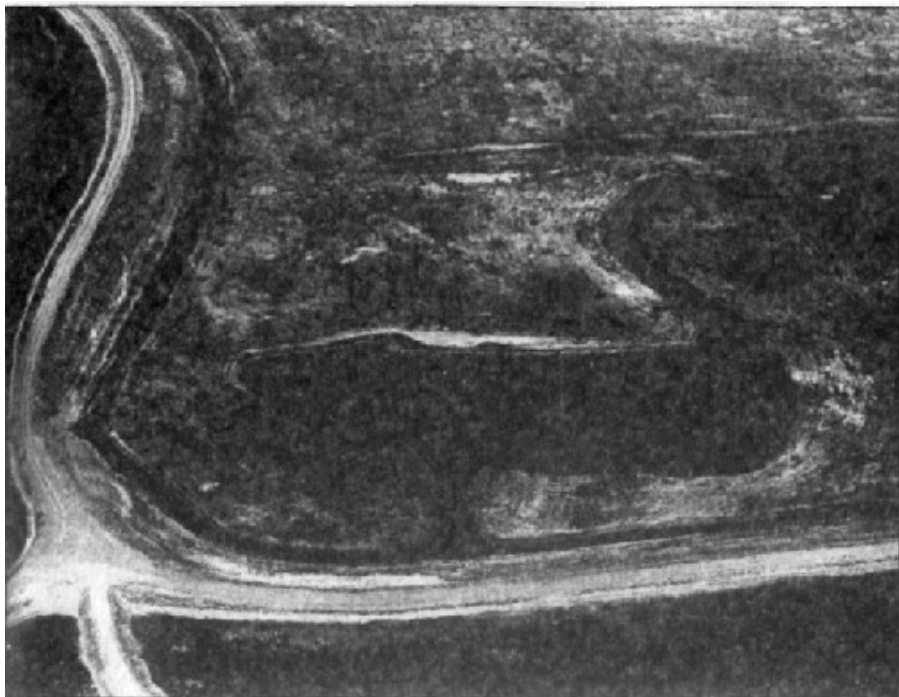
Această legătură este întărită de numeroase observații cu caracter arheologic, făcute atât în cele două Americi, cât și în Europa.

Se cunosc desenele albe pe fond cretos de pe colinele din Dorset, uriașii delimitați de șanțuri din Anglia și din Peru, de lângă Arequipa, aliniamentele geometrice de la Carnac, ale căror menhire reprezintă fără îndoială falusul arhaic, iazurile artificiale din Canada, săpate în formă de rațe pe traseele de migrare ale acestor păsări, movilele și „piramidele” din Bretania, SUA, Mexic, Peru, Patagonia, *mounds*-urile din SUA, fortărețele vitrificate din Scoția, Franța și Dakota, „bubele de vărsat” din Anzi, dar și din SUA, cupulele de la Morbihan etc.

Deși tehnicile sunt diferite, aceste monumente și desene țin de un gigantism ce presupune o idee identică, având un numitor comun: o rasă necunoscută de constructori.

Unii autori, precum scriitorul peruan Manuel Scorza, nu au ezitat să spună că aceste construcții misterioase, și îndeosebi cele de la Nazca, sunt opera unei populații venite din spațiu...

În Canada, direcțiile de zbor ale rațelor migratoare sunt jalonate de iazuri artificiale de forma păsărilor. Ca și la Nazca, acest desen este făcut ca să fie văzut din aer.

(Foto: A. P.)

De altfel, pistele au fost comparate cu dărele strălucitoare, lungi de două mii patru sute de kilometri și late de opt-șaisprezece kilometri, observate pe suprafața Lunii. Aceste dăre pornesc în general de la marginea depresiunilor de pe satelitul nostru și străbat, fără să devieze, văile, piscurile, câmpiile și crevasele, înălțându-se în același fel de-a lungul munților abrupti¹⁹⁹!

Caii albi de pe coline.

Înainte ca omul să știe să scrie, și-a desenat impresiile, sentimentele, nevoile, admirația și teama.

Este posibil ca omul de la Lascaux să fi cunoscut scrisul, însă ne-a lăsat numai mărturia calităților sale de desenator și de pictor.

În Anglia, pe pantele colinelor cu aspect cretos din sud – downs – și îndeosebi în Dorset, se pot vedea figuri uriașe desenate, care, în cele mai multe cazuri, reprezintă cai.

Acesta este mesajul unui popor străvechi, probabil al unei epoci preistorice, dar care a fost continuat mai recent, deoarece anumite reprezentări nu sunt mai vechi de o mie de ani.

Calul alb de la Uffington ar data, după o tradiție, de pe vremea lui Alfred cel Mare, rege anglo-saxon care a fost încoronat în 871 după ce i-a alungat pe danezi din Anglia.

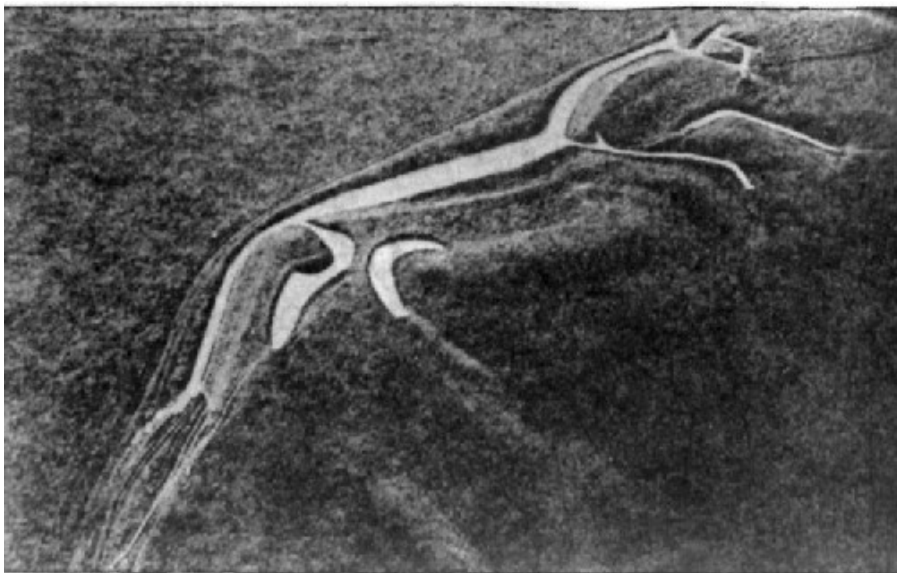
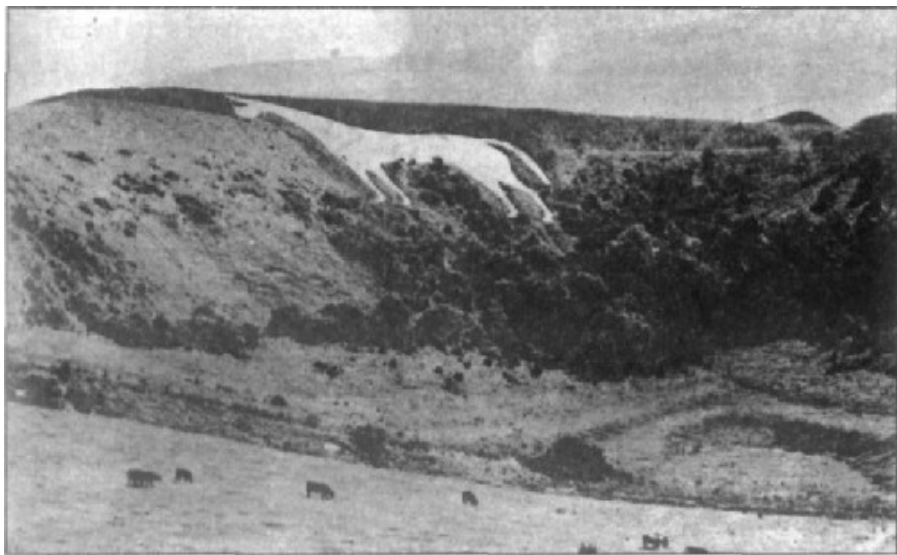

Desenul, făcut în creta colinei, în scopul comemorării victoriilor sale, trebuia să-l reprezinte călare pe cal, dar numai animalul a fost terminat, fapt ce ridică unele îndoieli privind autenticitatea acestei versiuni.

Arheologii sunt de părere că animalul, foarte stilizat și care domină zona de câmpie din Berkshire, este; în realitate opera oamenilor preistorici.

În comitatul Wiltshire, există șase cai albi, realizați în același stil: cel de la Westbury este cel mai reprezentativ pentru această artă gigantică.

Întâlnim alte reprezentări la Cherhill (Wilt) pe versantul unui munte, la Alton Barnes (Wilt), la Kilbura (Yorks) și la Osmington (Dorset), dar aceasta din urmă datează doar din secolul al XVIII-lea, celebrându-l pe regele George al III-lea.

Leul din Bedfordshire, care indică apropierea de grădina zoologică din Whipsnade, este mult mai recent.

Aceleiași inspirații artisticii aparțin reprezentările umane din Trendle Hill, Dorset: Uriașul cu ciomag, și din Eastbourne, Sussex: Uriașul din Wilmington.

Primul are o lungime de cincizeci și cinci de metri, iar al doilea, optzeci. Ei sunt trasați în preiile șanțuri lungi, care seamănă puțin cu pistele de la Nazca.

Legenda spune că Uriașul cu ciomag era un căpcăun omorât de țăranii din valea Blackmore, cărora le furase oile. El mâncase atât de

multe animale, încât se rostogolea pe jos, îngreunat de lăcomia sa.

22.

MISTERELE PIRAMIDELOR.

S-au scris tone de cărți despre piramidele din Egipt, dar fără să se ajungă la un rezultat.

Este foarte posibil ca ele să fi fost, asemenea tumulilor, stilizarea arhitecturală a monumentelor preistorice foarte vechi, dar oare când au fost construite și care era destinația lor?

În teoria noastră, data construirii lor nu va fi studiată, limitându-ne la aflarea utilizării lor precise și la descoperirea misterului lor, pentru prima oară, credem noi, în acord cu legile științifice, cosmice și cu cele mai secrete surse ale inițierii.

Un stil atlant.

Nu e deloc o simplă coincidență faptul că galii, britonii, popoarele din Europa Centrală, egiptenii, maiiașii și incașii au adoptat, pentru construcțiile lor funerare, formele arhitecturale ale tumulilor sau ale piramidelor.

Procesul civilizațiilor, reprezentând apariția științelor, artelor, industriei și a diferitelor moduri de viață socială, este comandat în inconștient de cunoașterea ereditară, adică de jocul cromozomilor-memorie.

Am „inventat” mașina cu aburi, turbina și forța de propulsie ionică datorită faptului că strămoșii noștri îndepărtați ne-au lăsat moștenire o atracție pentru aceste formule mecanice și o posibilitate privilegiată și autoritară de dezvoltare în sensul impulsului inițial.

Celții au construit case deoarece există în destinul regnului alb să aleagă acest mod de construcție; pe un plan mai elevat, mai sacral, au edificat piramide pentru că într-o civilizație anterioară se construiseră monumente de acest fel.

Tradițional, intuitiv, reprezentarea imaginară a monumentelor atlante este întotdeauna în formă piramidală.

În această ipoteză, piramida ar fi o moștenire de la Atlantida, iar prima sa concepție ar data din epocile infinit de îndepărtate, terestre sau extraterestre.

Faptul că acest gen de monument este legat de o înaltă tehnică poate însemna că ei ar aparține unei arhitecturi și științe străine civilizației terestre.

Această ipoteză conduce la conceperea unei vieți universale în care toate regnurile naturii se supun unor imperative evolutive determinate de fiecare specie și rasă.

Altfel spus, pe toate planetele de același tip, oamenii construiesc case și practică aproape același fel de olărit, că rândunelele își zidesc cuiburile, că alte păsări le împletesc, că stejarii au o structură solidă, iar chiparosul crește drept ca o lance.

Studiul asupra misterelor piramidelor arată că ansamblul cunoștințelor științifice care au impus arhitectura și construirea lor nu putea aparține decât unor strămoși superiori atlanti, sau chiar îndepărtați.

Aceasta este și părerea Geometrului.

Conjurația secretului.

În mod sigur, în Egipt, erau puțini cei care aveau suficientă inteligență ca să asimileze mesajul omului de Tiahuanaco. Aceștia, preoții, au participat, în mod inevitabil, la dictarea primei cărți a Istoriei necunoscute a omenirii. Ei au desenat aici mașini, planuri de motoare, harta Globului.

Omul de Tiahuanaco²⁰⁰ cunoștea geografia de la strămoșii lui, care survolaseră Pământul înainte de a ateriza în Anzi, spunându-le egiptenilor că exista, dincolo de ocean, un continent, de unde veniseră.

Preoții i-au dat, în mod logic, acestui continent numele – cu cuvintele acelei epoci – de Țara de dincolo de Atlantic, pe care o putem identifica cu Atlantida lui Platon sau America de Sud, care reprezintă, de altfel, după toate aparențele, același continent²⁰¹.

Atlantida dispăruse, în mod sigur, în timpul unui cataclism de mari proporții, care a provocat sfârșitul omului de Tiahuanaco.

Deși studiul lor a durat ani de zile, preoții nu au putut înțelege totul. De altfel, atlantul nu putea fi un maestru în fiecare disciplină. El și-a limitat învățătura la esențial: geneză, astronomie, medicină, topirea metalelor, levitația și unele aplicații practice ale electricității, ultrasunetelor și forțelor încă necunoscute astăzi.

Preoții au avut revelația secretelor mult prea subtile pentru ei, imposibil de pus în practică. Atunci s-a impus nevoia secretului și, în mod natural, naosul sanctuarelor s-a închis în fața științei superioare, filtrând doar știința posibilă.

Dintr-odată, Egiptul, un deșert, provoacă apariția celei mai fantastice civilizații din toate timpurile: Heliopolis, Teba, Busiris, Abidos, Memfis, piramidele și Sfinxul. Sunt construite drumuri, canale, baraje, iar preoții se străduiesc să formeze un corp didactic, și să lase mărturia științei lor nerevelate.

Ne aflăm aici în domeniul supozițiilor, dar prin ce altă ipoteză am putea explica mesajul piramidelor, Sfinxului, Chivotului Legii, al templului și al descoperirilor arheologice efectuate în Caldeea, Asiria și nu numai?

Mesajul Piramidei lui Keops a fost, în mod sigur, falsificat, dar documentul rămâne, având, drept corolar, celelalte piramide din Mexic, Persia și India.

Este imposibil să știm data exactă a construirii lor; dacă Napoleon și istoricii moderni spun că ar fi vorba de patruzeci de secole pentru Keops, autorii vechi înaintează, în mod verosimil, unele date mult mai îndepărtate.

Secretul Marii Piramide.

După istoricul arab Abu-Zeyd-el-Balkhy, „inscripția gravată pe piramide a fost tradusă în limba arabă. Ea vorbea despre epoca construirii, când, spunea el, Lira se afla în zodia Racului”.

Făcând un calcul, vom găsi de două ori treizeci și șase de mii de ani solari înaintea hegirei, sau aproximativ șaptezeci și trei de mii trei sute de ani. Să fie o estimare exagerată?

Probabil. Totuși, Herodot ne asigură că preoții din Teba i-au arătat trei sute patruzeci și una de statui din lemn, reprezentând succesiunea din tată în fiu a marilor-preoți de dinaintea lui, de peste unsprezece mii de ani, ceea ce arată vechimea foarte mare a sanctuarului²⁰².

Eliphas Levi, raționalist erudit din secolul al XIX-lea, e de părere că vechiul Egipt era un pentaclu dedicat lui Hermes Timegistus. Cu cât mării hierofanți se ocupau mai mult să-și ascundă știința, cu atât mai mult încercau să crească numărul simbolurilor acesteia. În acest sens, piramidele reprezentau metafizica lor, bazată pe cunoașterea naturii și a secretelor transmise de mai bine de unsprezece milenii.

Cele mai vechi, precum cea a lui Djoser de la Saqqarah, erau la șase gradene, conform principiului bitrinitar atlantin.

S-au spus – îndeosebi în privința piramidei lui Keops – o mie de minciuni inacceptabile, dar, cu toate acestea, este dovedit faptul că monumentul reprezintă o mărturie, „o dezvoltare a simbolurilor”, așa cum a înțeles foarte bine Eliphas Levi, după Diderot și înaintea lui Georges Barbarin²⁰³.

Conform unei tradiții copte, piramida a fost construită cu trei sute de ani înainte de potop, adică în limitele acceptabile, cuprinse între opt mii și unsprezece mii de ani înainte de Hristos. Georges Barbarin citează textul scriitorului copt, Masudi (957 d.Hr.), al cărui manuscris se află la Oxford:

Surid..., unul dintre regii Egiptului de dinaintea potopului, a construit cele două mari piramide... El a poruncit preoților să lase în interior totalitatea înțelepciunii și cunoștințelor lor în diferitele arte și aritmetică și geometrie, pentru a putea rămâne drept mărturie, în beneficiul celor care le-ar putea înțelege...

În piramida orientală (a lui Keops) au fost înscrise sferele celeste și figurile reprezentând stelele și ciclurile lor; și în același timp istoria și cronica timpului trecut, viitor și a fiecărui eveniment viitor care se va produce în Egipt.

Manuscrisul lui Makrisi întărește această descoperire: „Prima piramidă a fost consacrată istoriei și astronomiei; a doua, științei medicale.”

Întra-devăr, datele astronomice și matematice sunt cele care vor să fie văzute în Marea Piramidă, singura care are o orientare exactă nord-sud, cu o eroare de patru grade și treizeci și cinci de secunde, aproximație care pare admirabilă, când știm că Observatorul de la Paris este orientat spre nord cu o eroare de optsprezece grade.

Un meridian care trece prin Gizeh împarte în două părți egale continentele și oceanele (am verificat acest lucru), ceea ce face regretabilă alegerea lui Greenwich ca meridian internațional²⁰⁴.

Suma celor patru laturi de la bază (931,22 m) împărțită de două ori la axul vertical (148,208 în X 2) are ca rezultat cifra 3,14. Înălțimea: 148,208 în înmulțită cu un milion ne dă aproximativ distanța de la Pământ la Soare, adică 149.400.000 de kilometri.

Mai puteam spune încă multe lucruri despre Marea Piramidă, dar, calcule savante sau coincidențe, aceste descoperiri sunt departe de a fi decisive, mai ales când ele intră în domeniul profeției.

Astronomul englez Piazzi Smyth (1819-1900), unul dintre cei mai mari pasionați ai piramidei lui Keops, a petrecut o iarnă întreagă măsurând-o până în cele mai mici detalii. În 1864, a declarat că măsurătorile sale corespund unor relații geometrice și profetice precise.

Este mult mai simplu de judecat piramidele din punct de vedere strict arhitectural. Acest studiu arată că nici un stat din secolul XX nu ar îndrăzni să demareze, cu puternicele sale mijloace tehnice moderne, un proiect atât de colossal, care ar necesita un efectiv cuprins între două sute de mii și trei sute de mii de muncitori, mai multe milioane de metri cubi de piatră șlefuită și sume de bani de ordinul milioanelor²⁰⁵.

Cei mai înțelepți experți afirmă că Egiptul din timpul piramidelor trebuia să hrănească peste o sută de milioane de locuitori, și avea mașini de mare putere și de o perfecțiune necunoscută în secolul nostru, pentru a putea duce la bun sfârșit lucrări atât de gigantice²⁰⁶.

Toate explicațiile, schele, rambleuri, planuri înclinate, rampe din pământ argilos, nu rezistă unei încercări.

Este avansată următoarea ipoteză: probabil că egiptenii dețineau o cunoaștere încă de neimaginat a puterii ultrasunetelor și a forțelor antigravitaționale.

Leviția prin imponderabilitate sau prin ultrasunete va duce la realizarea miracolelor; asociem ultrasunetele cu imponderabilitate, deoarece tradiția egipteană pare să ne permită acest lucru.

Sunetul, care probabil este o dimensiune necunoscută, posedă o putere pe care știința modernă o studiază de puțin timp. S-a vorbit despre o bombă cu ultrasunete capabilă să distrugă orice tip de viață animală pe toată suprafața unui oraș mare, fără să deterioreze monumentele sau obiectele.

În medicină, putem sparge un os prin producerea de ultrasunete, sau provoca moartea printr-o zdruncinare cervicală sonoră. De altfel, este sigur că simplul zgomot al unei explozii puternice a avioanelor supersonice afectează nervii, putând fi mortal pentru subiecții care suferă de boli de inimă.

Adepții științelor oculte susțin că sunetul clopotelor nu este deloc pe placul persoanelor satanice. Jean-Tacques Rousseau a scris: „Sunetul clopotelor m-a afectat întotdeauna.”

Forțele vitale ale Pământului.

Apa și pământul de deasupra nivelului freatic (biosfera) reprezintă o rezervă imensă de forțe de viață.

Aceste forțe strălucesc negativ împotriva pozitivității cerului, iar conjuncția are loc la gradient, zonă ideală unde materia sub formă de plasmă ionică nu este polarizată, nici mai mult, nici mai puțin.

Acesta este locul de elecție a „trăsnetului în sferă” (format din plasmă ionică), fiind, acum câteva mii de ani, locul ales, în vârful ciuntit al piramidelor mayașe și al ziguratelor sumeriene, pentru „împreunarea cerului cu pământul”, a cărei operațiune eficace consta în fecundarea unei fecioare care aparținea elitei, adeseori în persoana fiicei regelui, de către un preot sau un erou.

Copilul care se naștea din această împreunare magică avea reunite în el cele mai mari calități ale omenirii, precum și altele de natură divină.

Diferite din punct de vedere al concepției și al arhitecturii, piramidele din Egipt și piramidele-tumuli din vechiul Mexic și din Celfia aveau o cu totul altă destinație.

În sistemul mexicanilor, era vorba, de fapt, de păstrarea reconcilierii dintre Om și Dumnezeu; pentru egipteni, scopul era de a aduce până la frontierele unui anumit timp al purgatorului, estimat la trei mii de ani, corpurile destinate să-și continue viața în Țara Verde sau Lumea Cealaltă.

Din punct de vedere tehnic, operațiunea se explică astfel: sunt captate, în zona bazei piramidei, cât mai aproape posibil de pânza freatică, adică de apa subterană, undele vitale²⁰⁷ care străbat scoarța terestră.

Aceste unde încărcate negativ urcă spre vârful monumentului, accelerându-și viteza pe măsură ce conductorul (fețele piramidei) se contractă.

Atunci fluidul iese prin puncte.

Acest lucru înseamnă că toate cavitățile protejate în mod intenționat din interiorul monumentului (camere, mastabale) drenează încărcăturile electrice, așa cum se întâmplă în cușca lui Faraday; astfel se obține un soi de „vid biologic”.

Acest fenomen nu este deloc studiat în fizica clasică, dar se manifestă într-un mod cât se poate de evident în realitate: mușegaiurile nu se dezvoltă în cavernele închise (în grotă de la Montignac-Lascaux, de exemplu, înainte de 1942), intervine mumificarea, semințele nu mai încolțesc (asemenea celebrului „grâu al faraonilor” din piramidele din Egipt, care a fost semănat și care a crescut la patru mii de ani după ce a fost introdus în cavitatea piramidei).

Pe scurt, în acest vid biologic, totul rămâne în suspensie, într-o stare neutră, ca și cum viața și timpul încetează să mai existe.

Țăranii știu că, din motive asemănătoare, semințele închise într-un urcior, sfeclele în silozuri, cartofii depozitați într-o pivniță, jambonul înfășurat într-un „giulgiu” și așezat la afumat se păstrează mai bine decât în aer liber.

În 1905, Mortillet, șeful unei misiuni franceze în Bolivia, a descoperit într-o grotă de provizii funerare o bucată de carne de vită mumificată, pe care a pus-o la fiert. Aroma degajată era atât de apetisantă, încât membrii expediției au gustat din ciorbă, care li s-a părut delicioasă!

Celții cunoșteau puterea grotelor și le foloseau pentru păstrarea peștilor în urcioare negre introduse în pământ și uneori în urcioare duble, unde se producea o centrifugare dublă.

Piramida de la Saqqarah.

Cel mai ilustru dintre arhitecții și doctorii din Egipt a fost Imhotep, reconstructorul celei mai vechi piramide din Saqqarah și celebru vindecător în tot bazinul mediteranean, acum aproximativ cinci mii de ani²⁰⁸.

Din timpuri imemorabile și până la crearea Memfisului, situl de la Saqqarah, situat la douăzeci și opt de kilometri de Cairo, era numit „câmpia mormintelor fericite”, așa cum urma să fie mai târziu Valea Regilor, situată în fața Tebei cu o Sută de Porți.

Între piramidă, care ar data din perioada dinastiei a III-a, și Memfis, se mai afla, încă din antichitatea străveche, necropola lui Osiris închisă ermetic, unde erau mumificați taurii Apis, simbolurile primilor inițiatori și genitori care au repopulat Egiptul după potopul

universal.

Arheologii și egiptologii anteriori par să nu se fi interesat de ce anumite puncte ale solului egiptean, îndeosebi la Saqqarah, se bucuraseră, atât în rândul populației, cât și în cel al marilor-preoți, de o reputație miraculoasă în privința puterilor de vindecare, de mumificare și de pregătire a unei vieți veșnice.

Faraonul Djoser I și-a construit mormântul în piramida de la Saqqarah, și suntem de părere că Imhotep a refăcut-o complet, în scopul asigurării unor proprietăți și mai mari monumentului, deoarece am observat că alte două piramide erau încastrate în prima, fiind în același timp piramide în grade, adică construite după modelul tumulilor din Mexic²⁰⁹, dar fără scară exterioară și fără templu, care ar fi trebuit să se afle în vârful.

Subsolul este brăzdat de galerii, sub structurile solide ale mastabei regale, situată deasupra unui puț vertical, pe fundul căruia se află sarcofagul regal. Ansamblul este dotat cu puterea mumificării; corpurile membrilor familiei faraonului se află și ele acolo.

După de Neriace, piramida este un condensator și un emițător de energie care se propagă de-a lungul opririlor de forță, pornind de la vârful și acumulându-se în pătratul bazei unde se află cavitatea sau mormântul (mastaba)²¹⁰.

Aceste energii sunt de origine cosmică, și nu o manifestare subterană sub efectul reflexiei lor asupra straturilor izolante ale pământului.

Imhotep a suprimat vârful piramidei de la Saqqarah, astfel încât camera regelui Djoser să se situeze la o distanță exactă față de vârful.

În această teză, proporțiile ideale ale unei piramide de mumificare și inițiere sunt următoarele: baza: douăzeci și doi de metri; opririle de forță: douăzeci și unu de metri; înălțimea: paisprezece metri.

În acest sistem, cavitățile sunt supuse unor unde neutralizante, pe care de Neriace le numește verde negativ, care ar trebui să corespundă cu vidul biologic al Geometrului.

Camera regelui din piramida lui Keops.

În piramida lui Keops se află camera regelui, la aproximativ o treime din înălțimea monumentului.

Intrăm în piramidă printr-o deschizătură practică pe fața nordică, la circa zece metri de sol, apoi trecem printr-o galerie asemănătoare unei grote lungi, fără margini și cotituri delimitate, chiar și la o distanță de un metru²¹¹.

În acele momente avem impresia că suntem pe fundul unui aven, de unde urcăm pe niște trepte, o scară și o rampă abruptă; vizitatorul care suferă de claustrofobie sau de crize de sufocare nu trebuie să se

încumete la această ascensiune.

Partea principală a drumului reprezintă o adevărată ascensiune. Planul foarte înclinat este pavat cu plăci din fier care conțin, la distanțe regulate, o bară de lemn pentru o bună fixare a piciorului.

Pereții din piatră brută sunt netezi și rectilinii.

În vârful culoarului ascendent, numit galeria cea mare, ajungem, în sfârșit, la camera regelui, care are următoarele dimensiuni: lungime = 10,46 m; lățime = 5,23 m; înălțime = 5,58 m.

Două orificii de aerisire săpate în zid aduc aer din exterior, fără să putem observa lumina zilei prin forma lor de labirint.

În sfârșit, în partea dreaptă a intrării, se află mormântul gol din granit roșu șlefuit, lung de 1,97 m, lat de 0,68 m și înalt de 0,85 m.

Capacitatea lui, conform tradiției, ar fi cea a „Mării de Aramă” a evreilor, ceea ce reprezintă o legendă, la fel ca prezicerile obținute prin dimensiunea pseudo-culoarelor.

Acest lucru reprezintă o fantezie cât se poate de ridicolă, deoarece nu poate fi realizată nici o măsurare precisă.

„Marea de bronz” – yam mustak, în ebraică – era, conform Bibliei²¹², marea piscină rotundă, din bronz topit, situată la intrarea în Templul lui Solomon.

Piscina avea o adâncime de șase metri și un diametru de doisprezece metri sau o circumferință de treizeci și opt de metri. Marginea era ornată cu două rânduri de flori șlefuite, pereții aveau grosimea unei palme, iar întregul bazin era amplasat pe doisprezece boi, și ei tot din bronz.

Preoții veneau să se spele în această piscină. Ea a fost dăruită de caldeeni, în timpul distrugerii templului și transportată pe bucăți la Babilon²¹³.

Este foarte posibil ca adâncimea atribuită „mării de bronz” să fi fost exagerată: cu toate acestea, nu poate exista o comparație între cei șase sute șaiszeci de metri cubi ai ei și cei 1,138 metri cubi ai mormântului din piramidă.

Camera regelui este o cavitate specială pentru mumificarea naturală, dar și o „cameră pentru reflecție”, meditație, unde puterile psihice sunt amplificate în mod remarcabil.

Inițiații egipteni știau, se spune, să practice un fel de dezintegrare mentală a materiei, pe care o numeau separarea spiritului de corp.

În Papirusul magic Harris, este scris că „adeptul rămâne trei zile și trei nopți în *cufărul* piramidei” înainte de a se putea dedubla sub efectul iradierii forțelor superioare.

Uzurpatorii de morminte.

Nu s-a știut niciodată dacă în mormântul piramidei lui Keops s-au aflat rămășițele sale pământești. Probabil că au fost doar cele ale unui

uzurpator. Într-adevăr, uzurpatorii piramidelor și ai mormintelor faraonilor nu erau cu toții hoți, ci uneori niște credincioși care, ca să accedă în Paradisul Verde și la viața din Lumea Cealaltă prezisă de preoți, își însușeau în mod abuziv locul unui suveran, pentru a beneficia de proprietățile fantastice ale „încăperii nemuririi”.

Acești credincioși erau convinși că, dacă familiile lor îi înhumau într-o piramidă, mumiile lor vor rezista fără probleme celor trei mii de ani care reprezentau anticamera timpului (purgatoriul, într-un fel), permițându-le astfel accesul la o altă viață.

Dacă, în timpul acestei așteptări, mumiile se dezagregau, atunci defuncții se reîncarnau într-un corp de animal.

Or, dacă în zilele noastre câteva morminte de faraoni sau de regi au fost găsite intacte, este curios de menționat că scoaterea lor la lumina zilei s-a făcut după acești trei mii de ani!

Prin nu știm ce apărare misterioasă, niciodată un radiestezist sau un clarvăzător nu a putut detecta – de exemplu, în Valea Regilor – un mormânt ascuns în versanții muntelui!

Blestemul morților.

Nu intenționăm să revenim la faimosul „blestem al faraonilor” care s-ar fi abătut asupra celor care au descoperit mormântul lui Tutankhamon, deși profanatorul principal, americanul Carter, a avut o viață lungă!

Totuși, trebuie să subliniem o coincidență ciudată care se referă de data asta la săpăturile arheologice efectuate în puțul (cenote) sacru din Chichen Itza, Mexic.

În aprilie 1968, am asistat la aceste lucrări care constau în dragarea fundului sau, mai exact, săparea unui puț cu un air-lift în fundul mocirlos al unui cenote, și extragerea cu macaraua a unor mari cantități de pietre sculptate, pomparea nămolului etc. La această acțiune au participat și scafandri.

Descoperirea a fost însemnată: cinci tigri, trei șerpi și un idol din piatră, craniile a două sute cincizeci de persoane sacrificate, perne mici din cauciuc, ceramică, sute de vase, sandale de copii din aur, două bănci sculptate etc.

Prietenul nostru, scafandrul submarin Jean-Albert Foex, povestind detaliile săpăturilor arheologice în revista *Aventura submarină*, a publicat următoarea afirmație:

„În aceste țări este evocată mânia zeului Chac (zeul mayașilor) și dezlănțuirea elementelor naturii în jurul expediției: cicloni, incendii mari de păduri. Și mai tulburătoare este vestea pe care ne-a dat-o Pablo Bush Romero, aflat în trecere la Paris. În lunile care au urmat suspendării lucrărilor de la Chichen Itza, Christian, pilotul expediției, Alberto

Gabilondo, alias Țiganul, șeful scafandrilor mexicani, doctorul Eusebio Davalo Hurtado, directorul Institutului Mexican de Antropologie și de Istorie, și Kirk Johnson care finanța campania de săpături au murit subit. În patru luni, patru morți. Nu ne putem abține să nu ne gândim la blestemul lui Tutankhamon care, timp de mulți ani, părea să urmărească descoperitorii mormântului acestui faraon.”

Djed-ul neutralizant.

Djed-ul egiptenilor reprezintă un stâlp din piatră sau lemn, dintr-o singură bucată, a cărui utilizare se pierde în negura preistoriei.

Este posibil ca totemurile popoarelor din America și Africa, asociate unei idei de generație și strămoși, să aibă o anumită legătură cu *djed-ul*, al cărui cult era celebrat îndeosebi la Memfis, în onoarea inițiatorului Ptah.

Pentru inițiați, *djed-ul* reprezintă simbolul coloanei vertebrale, pe unde trece *prana* hindușilor, adică fluidul vital uman.

El este reprezentarea *kundalini*²¹⁴ care conduce forța cosmică, condensează și însoțește în sus forțele telurice, dar și undele nocive, pe care *djed-ul* are misiunea să le neutralizeze.

Prin calculele sale, Imhotep ar fi descoperit secretul „cavoului vid”, asociind forma piramidală criptei interioare și razelor verzi negative.

În cavoul vid de la Saqqarah se afla un *djed* care participa cu puterea sa la cea a monumentului și, în anticamera veșnică destinată morților, inițiații știau să găsească o ambianță propice păcii, vindecării, odihnei în urma surmenajului celulelor.

Aceste noțiuni sunt foarte apropiate de știința celor mai vechi hinduși, la care brahmanul neutru trebuia să perceapă starea de grație, identificată cu AUM, sufletul veșnic care penetrează totul și care este cauza a tot ce se întâmplă.

Adevărul Marelui Vehicu¹²¹⁵, din India, nu cumva este o noțiune de vacuitate perfectă, Buddha și Dumnezeu înșiși trebuind să se reducă la o formă vidă?

Acesta este conceptul omului perfect înțelept.

Efectul Forbusch.

În relație directă cu principiul avansat de Geometru, globul nostru terestru se comportă precum cavitățile piramidale, dar la un grad mai mic.

Acest lucru reiese din analiza făcută de fizicieni bombardamentelor cosmice, al căror efect aparent este accelerarea evoluției biologice a speciilor.

Soarele suflă o materie numită vânt solar prin sistemul planetelor

sale, dar Pământul constituie o cavitate magnetică ce îndepărtează acest flux pe care, practic, nu îl primim.

Vântul solar este reglat de ciclurile sale de activitate și are un câmp magnetic supus acestor fluctuații.

Radiația cosmică este sensibilă la acest ansamblu de fenomene, iar intensitatea sa în sistemul nostru planetar este invers proporțională cu intensitatea câmpului magnetic al fluxului de materie²¹⁶.

Ea poartă numele de *efect Forbusch*, după numele celui care l-a descoperit, astronomul american Scott Forbusch.

Raze cosmice (70% protoni, douăzeci de particule alfa, 10% fotoni gamma, electroni, mezonii etc.) provenite în majoritate din Calea Lactee bombardează planeta noastră după o traiectorie curbată de câmpurile magnetice interstelare, care sunt insuficient cunoscute.

Doar particulele gamma se propagă în linie dreaptă, cu viteza luminii.

Toate aceste particule electrizate sunt stimulate de o energie fantastică, de ordinul a o mie de miliarde de electroni-volți.

Pământul, datorită câmpului său magnetic, se află, parțial, la adăpostul acțiunii vânturilor solare, care înconjoară cavitatea magnetică terestră, așa cum unele unde se deplasează de-a lungul fețelor piramidelor fără să intre în cavitatea centrală, adică în mastaba sau camera de mumificare.

Se pare că, mult înaintea astronomului Forbusch, inițiații cunoșteau efectele fenomenului... chiar din timpul lui Imhotep, acum aproximativ cinci mii de ani!

Razele cosmice (independente de vântul solar), care vin de la Soare, de la Calea Lactee sau din străfundurile universului, ating cu mare greutate planeta noastră. Atunci când reușesc, își modifică în mod considerabil natura, în momentul traversării atmosferei.

Pământul, planetă privilegiată.

Iată, așadar, vehiculul nostru sidereal, Pământul, navigând în spațiu ca un soi de cavitate dotată cu un regim excepțional, deoarece majoritatea particulelor cosmice, a agenților din punct de vedere energetic transmițători pe plan biologic, nu o atinge.

Această particularitate are o mare importanță, încât putem spune că ea conduce evoluția planetei, a speciilor și civilizațiilor sale.

Se știe, într-adevăr, că unele raze cosmice, îndeosebi razele gamma, produc mutații accelerate.

Într-un laborator, feteșii supuși acestor radiații dau în câteva zile monștri sau specii, probabil foarte complexe, dar diferite de planul inițial.

Celelalte regnuri de pe Pământ se schimbă și ele, dar natural, și într-un ritm mult mai lent, eșalonat de la mai multe milenii la

milioane de ani.

Din fericire, imensa majoritate a particulelor cosmice nu atinge viteza de două sute de mii de kilometri pe secundă, care să le permită străpungerea câmpului magnetic terestru și a centurilor lui Van Allen.

Din acest motiv, creșterea noastră este întârziată, evoluția frânată, dar timpul nostru de viață conștientă, în compensație, pare a fi foarte amplificată.

În condițiile în care câmpul magnetic terestru ar fi fost mult mai mic, așa cum este pe celelalte corpuri celeste, totul s-ar fi derulat în alt fel. Astfel, Pământul, planetă aproape moartă ca Marte sau Luna, nu ar mai fi populat, iar ciclul nostru uman ar fi trecut de mult timp.

De altfel, privilegiul aproape incredibil de care se bucură planeta Pământ în sistemul solar ne permite să presupunem că omul trebuie să aibă și el un destin ieșit din comun.

23.

MAGIA ȘI CRISTOFOR COLUMB.

Istoria, scrisă cu majusculă, căreia lucrările clasice, ziarele și televiziunea îi dau, în mod intenționat, o imagine deformată, poate, cu toate acestea, să fie parțial percepută prin intermediul scriitorilor numiți eretici și al scrierilor numite apocrife.

Acesta este cazul venirii „îngerilor” din Geneză, despre care sunt scrise *nouă rânduri* în Biblie... și *o sută cinci capitole* în Cartea lui Enoh!

Este cazul și al multor evenimente mari cu rezonanță politică: teama față de anul 1000, cruciadele, Revoluția de la 1789, războiul dintre anii 1940-1945... dar și al fantasticei aventuri a lui Cristofor Columb.

Despre Columb s-au scris atât de multe cărți, încât am putea crede că a fost spus totul despre personalitatea sa fizică și morală, ambițiile, planurile și reușitele sale!

Apoi, întocmai ca și Galilei în 1633, un istoric adevărat, Salvador de Madariaga, a „aruncat o piatră în băltoaca cu broaște” și a tipărit, mai întâi în Anglia, apoi în Franța, *adevărata poveste a lui Cristofor Columb*.

O poveste care taie răsuflarea *sicarilor* din Conjurație, care nu întârzie să organizeze un fel de *black-out* împotriva cărții eretice.

Aventura lui Galilei a reînceput în 1968.

Salvador de Madariaga își merita din plin soarta pe care unii i-o doreau - rugul – pentru simplul motiv că avusese tupeul să expună o teză contrară celei a istoricilor recunoscuți²¹⁷.

Paradisul terestru.

După Madariaga, Columb sau Colon i-ar fi spus lui Frai Juan Perez că fusese deja în Indiile Occidentale, un pilot necunoscut revelându-i drumul maritim.

În secolul al XV-lea, cei aflați în căutare de aventuri și poezii visau insule fabuloase: Antilia sau cele Șapte Cetăți, San Brandan, Brazilia, Mano Satanaxia etc, pe care le situau în Marea Întunecată, dincolo de Coloanele lui Hercule²¹⁸.

Erau numite Insulele Norocoase și mulți occidentali, printre care și Cristofor Columb, credeau că ele reprezintă paradisul terestru al Bibliei, dar și... rezervorul unor geme uluitoare și al unor bucăți masive de aur nativ, nu mai puțin atrăgătoare.

Era epoca în care *Cartea minunilor*, scrisă de Jean de Mandeville, înfierbânta imaginația, povestind despre lumea oamenilor fără cap, despre diavoli cocoțați pe munți, care scoteau foc pe gură, despre monștri înaripați suficient de puternici ca să ridice un elefant în gheare, despre mări tropicale atât de fierbinți, încât fierbeau peștii de vii.

Oare Columb credea în aceste vise și baliverne?

Nimeni nu va putea spune până în ce punct era victima marii iluzii a insulelor atlantice, dar, în mod sigur, spera să găsească în Indiile de Vest ceea ce era cel mai important în ochii lui: aur, pietre prețioase și glorie.

Probabil că spera și în existența acestui paradis terestru occidental prezent în mitologiile Egiptului, Islandei și țării Sind.

El a scris că Pământul nu este rotund, ci în formă de pară, având într-o parte un mamelon, precum sânul unei femei.

Vârful acestui sân, situat în zona ecuatorială, era partea globului cea mai apropiată de cer, iar Columb credea că aici trebuia să fie paradisul terestru descris în Geneză.

„Nimeni nu poate ajunge la acest paradis terestru, scria el, doar prin voința divină.”

Or, *senor Glorioso*²¹⁹, cum i se spunea atunci, nu se considera primul venit! Acest *converso*, mai mult sau mai puțin atașat de creștinism, avea calitățile și defectele rasei sale. Era inteligent, lacom de bani, și se considera superior restului oamenilor.

Adresându-se suveranilor lui, scria:

„Prin expulzarea evreilor, m-ați trimis în India și m-ați făcut mare amiral. Umilindu-mi rasa, m-ați ridicat²²⁰.”

De fapt, Columb era în același timp un rău evreu și un rău creștin și, în pofida meritului său de descoperitor²²¹, nu am vrea să decelăm în el un erou lacom, fără suflet și uneori necinstit.

Harta lui Toscanelli.

Se crede, într-adevăr, că Cristofor Columb a pornit în călătorie după ce a sustras harta fizicianului florentin Paolo del Pezzo Toscanelli²²².

La 25 iunie 1474, Toscanelli a trimis canonicului portughez Fernao Martins (sau de Roritz) o hartă pe care trasase „drumul care ducea în India, prin oceanul occidental”, cu indicații ale locurilor, polilor, Ecuatorului și ale distanțelor.

„Vă puteți îndrepta spre vest, scria florentinul,... și veți ajunge la regiunile cele mai fertile în toate soiurile de mirodenii, bijuterii și pietre prețioase... Toți cei care vor naviga spre vest în emisfera cea mai joasă vor găsi drumurile mai sus menționate spre vest, iar cei care vor naviga spre est pe cale terestră în emisfera cea mai înaltă vor găsi mereu același pământ la est.”

Harta și comentariile erau adresate regelui Alfons I, și avem motive întemeiate să credem că suveranul, crezând în tezele lui Toscanelli, a trimis de mai multe ori în „Brazilia” piloți care i-au adus aur și pietre prețioase²²³.

Acești marinari transatlantici trebuiau în mod obligatoriu să se retragă la bătrânețe în cea mai îndepărtată insulă a imperiului, la Madera, unde, din întâmplare, în 1474, Columb s-a căsătorit cu senorita Perestrello sau Palestrello, fiica unuia dintre acești piloți și moștenitoarea tuturor hărților și documentelor sale²²⁴.

Mai mult decât atât, datorită scrisorii lui Toscanelli, în noiembrie 1475, Fernão Telles a fost ales în fruntea guvernului regatului celor Șapte Orașe, care se presupunea că ar exista undeva spre San Brandan și Antilia!

Este posibil, dacă nu chiar sigur, ca dibacele Columb, iscoditor cum era și posedat de diavolul călătoriei oceanice, să fi citit această scrisoare faimoasă și să se fi inspirat din ea.

Salvador de Madariaga se miră de faptul că acesta a fugit din Portugalia (credem că era anul 1488).

„Un om care a furat un document important trebuie să fugă! scria el. Columb a falsificat corespondența cu Toscanelli (care murise și, în consecință, nu o putea nega)... pentru a furniza explicații plauzibile și a evita să se vorbească despre el portughezilor.”

Subînțeles: despre furtul hărții!

În sprijinul acestei afirmații, Madariaga aduce o scrisoare din partea regelui Ioan al II-lea în care îl asigură „pe prietenul său Christouon Colon” că în cursul călătoriei sale, dacă se întoarce în

Portugalia, nu va fi „deloc arestat, reținut, acuzat, concediat sau obligat să răspundă la vreo întrebare, civilă sau criminală, de nici un fel”.

Ce explicație să dăm acestei asigurări ciudate?

Colon era un hoț, scria Madariaga. „Nu suntem în posesia dovezii materiale că a furat scrisoarea lui Toscanelli? A furat secretul care îi permitea să meargă în Lumea Nouă.”

Mirajul Insulelor Norocoase.

Afacerea este extrem de încurcată.

Celebra... și îndoielnica hartă a lui Piri Reis ar fi o copie, în același timp, a hărților desenate de Columb și a tuturor celor care, în jurul anului 1550, se aflau în număr mare în Europa.

Suntem de părere că temerarul Cristofor Columb a avut cunoștință despre documentele care, în secolul al XV-lea, circulau între marinarii și aventurierii care înfierbântau misterul Mării Întunecate.

Se instalase o adevărată psihoză.

Jean de Mandeville scria:

„Un om curajos din țara noastră a plecat, mai de mult, în căutarea lumii. A trecut prin India și, după India, în peste cinci mii de locuri și a înconjurat lumea timp de mai multe anotimpuri.”

În 1473, spun cronicarii, un reprezentant Coroanei din Portugalia, Joano Cortereal, ar fi participat la o expediție spre Lumea Nouă. La întoarcere, ar fi fost numit guvernatorul Insulelor Azore, „drept recompensă pentru descoperirea „Țării Morunilor”, care era fie Terra Nova, fie Labrador, adică Pământul Ferm, continentul american²²⁵.

Columb era la curent cu aceste descoperiri și relatări. El citise teoriile despre Indiile Occidentale ale lui Duarte Pacheco Pereira, exprimate în Esmeraldo de Situ Orbis, Cosmologia lui Ptolemeu, Cartea minunilor a lui Jean de Mandeville, scrierile lui Philippe de Beauvais care menționau existența, dincolo de ocean, a unei lumi noi, încă necunoscută, *Cartea lui Marco Polo*, însemnărilor de călătorie ale lui Henri Navigatoru¹²²⁶ etc.

Îi dăm dreptate în privința acestui lucru: a studiat absolut tot ce se referea la proiectul lui, a văzut și a copiat numeroase hărți maritime, mapamondul lui Henricus Martelus Germanus, globul lui Laon și poate și schițele lui Martin Behaim care indicau poziția insulelor din Ponant: Cipango, Candia, Java Mayor, Java Minor, Anguana, Ceylan, Antilia, Brazilia...

Winlandul și Mexicul înaintea lui Columb.

Portulanele și hărțile cele mai importante din secolul al XV-lea, cu

excepția globului lui Martin Behaim (1492), se aflau la biblioteca marilor duci de la Weimar, la cele din Parma, Geneva, Roma, Veneția și Lisabona.

Cele mai consultate erau hărțile venețiene ale fraților Pizzigani (1367), atlasul lui Andrea Bianco, hărțile genovezilor Beccaria (1435) și Bartholomeo de Pareto (1455), dar și cea a lui Andrea Benincasa din Ancona.

Erudiții acelei epoci aveau cunoștință de existența, dincolo de Marea Întunecată, a unui continent care nu era cel al Marelui Han, ci Winlandul sau Țara Vinului.

„Spre anul 1000, este scris în Enciclopedie (Pierre Larousse, 1872), însoțeam o colonie în această țară supranumită Winland care, după toate aparențele, trebuia să aparțină de America de Nord. Se spune că niște pescari fuseseră aruncați de furtună pe insula Estotiland (?), unde au găsit un popor civilizat, cu o scriere specială.

Deoarece cunoșteau busola, au fost însărcinați să întreprindă o expediție pe coasta Drocco, situată mai la sud; au fost făcuți prizonieri de sălbaticii antropofagi.

Unul dintre ei a parcurs, ca sclav, întreaga țară, și a aflat că mai departe se întindea un ținut bogat, fertil și civilizat.

Antropofagii din Drocco ar fi putut fi sălbaticii din Noua Scoție și Canada, iar țara civilizată, Mexicul. În orice caz, probabil că aceste informații cunoscute de Cristofor Columb (scrie Pierre Larousse) nu au făcut decât să-i confirme existența unor pământuri occidentale...

El nu a fost primul care a descoperit America.

În Antichitate, Aristotel ghicise existența a ceea ce Columb va numi Indiile Occidentale și, fără să ne întoarcem prea mult în timp, este suficient să amintim de călătoriile scandinavilor în Groenlanda și în insula Terra Nova, călătorii care probabil erau cunoscute în Italia secolului al XV-lea.”

Martin-Alonzo și Vincente Pinzon.

Indiferent de meritele lui Columb – pentru că ele există – istoria nu trebuie să treacă sub tăcere petele cu care „ilustrul genovez” și-a presărat blazonul.

În primul rând, trebuie să menționăm că frații Martin-Alonzo și Vincente Pinzon au fost prezenți, în folosul lui Columb, pe cele trei vase ale expediției: *Pinta*, *Nina* și *Santa-Maria* ale navigatorului Juan de la Cosa.

Niciodată Columb nu s-ar fi putut îmbarca spre vest fără frații Pinzon și Juan de la Cosa²²⁷.

Niciodată vasele nu ar fi trecut Atlanticul dacă frații Pinzon nu ar fi preluat comanda echipajelor.

Traversarea a fost lungă; marinarii, după ce au depășit cele șapte

sute de leghe prevăzute de „amiralul” Cristofor Columb, și-au dat seama că acesta din urmă era un amărât de navigator, incapabil să tragă concluzii, era dotat cu hărți pline de greșeli și nu era în stare să dea un ordin care să poată fi acceptat cu ușurință.

Ei se răzvrăteau în dese rânduri și chiar plănuiau să-l arunce peste bord pe acest amiral „de comedie”.

În momentul izbucnirii revoltei, Columb era, fără nici o îndoială, pregătit să moară curajos, poate chiar pe punctul de a face caletoarsă, dar Martin Pinzon, o dată în plus, a salvat situația.

— Mă rog la Dumnezeu, a strigat el, ca flota marii regine să nu se întoarcă din drum nu doar în noaptea asta, ci tot anul!

După Pierre Margry, autorul cărții *Navigatorii francezi și revoluția maritimă, din secolul al XIV-lea până în secolul al XVI-lea*, „Vincente Yahez Pinzon ar fi fost secundul vasului lui Jean Cousin care, în 1488 – cu patru ani înaintea călătoriei lui Columb – descoperea Brazilia, depășind Capul Bunei Speranțe”.

Precursorii lui Columb.

Jean Cousin, originar din Dieppe, beneficiind de instrucțiunile învățatului hidrograf Descaliers, compatriotul său, a descoperit gura unui mare fluviu, pe care l-a numit Maragnon și care, mai târziu, va purta numele de Fluviul Amazoanelor.

A botezat primul „Vârful Acelor” – cu zece ani înaintea lui Vasco da Gama – care va deveni apoi Capul Bunei Speranțe.

Iată, conform tradițiilor și relatărilor străvechi, ordinea cronologică a „descoperitorilor” cunoscuți de americani, de la potop până la Columb:

— În urmă cu nouă mii-zece mii de ani, popoare venite din Europa au trecut oceanul, povestește Popol Vuh, cartea sacră a mayașilor-quiche, și, în etape succesive, s-au deplasat de pe pământurile din Nord (Canada) până în Mexic, trecând prin Statele Unite.

Aceleași popoare migratoare au trecut prin Yucatan-Guatemala, apoi în Columbia, Peru și Bolivia. De aici, fără nici o îndoială, au trecut în Oceania și îndeosebi în Insula Paștelui.

— Pe vremea regelui Minos, navigatori cretani ar fi ajuns în Mexic.

— 850 î.Hr.: Badezir, rege al Feniciei, ar fi ajuns în Brazilia.

— 999: islandezul Bjorn Asbrandson²²⁸.

— 1003: norvegianul Leif Ericson (după o saga).

— 1029: islandezul Gudleif Gudlangson.

— Secolul al XI-lea: expediția numită a „Aventurierilor” de către geograful arab El Edrisi.

— 1121: Erik Gnupson, episcop de Groenlanda, călătorește până

în Winland.

— 1362: opt suedezi, douăzeci și doi de norvegieni, conform inscripției runice de pe piatra din Kensington²²⁹2.

— 1473: portughezi, danezi și norvegieni ai expediției – foarte îndoielnică condusă de căpitanii germani Pining și Pothorst.

— 1488: Jean Cousin din Dieppe s-ar fi dus în Brazilia, descoperind gurile fluviului Amazon.

— 1497: Jean Cabot ar fi ajuns pe Pământul Ferm înaintea lui Columb.

Cabot atinge pământul înaintea lui Columb.

Jean Cabot, navigator și cosmograf venețian, naturalizat englez, a pus piciorul pe continentul american (numit atunci „Pământul Ferm”) înaintea lui Cristofor Columb care, în timpul primei sale călătorii, ajunsese doar la o insulă din Antile (San Salvador).

Iată povestirea acestei expediții, scrisă de fiul său, Sebastian:

„Anul de grație 1497, elvețianul Jean Cabot și fiul său, Sebastian, au plecat din Bristol pe un vas englezesc, și au descoperit acest pământ pe care nimeni nu-l descoperise încă; era 24 iunie, ora cinci dimineața. Ei l-au numit Prima vista (văzut primul), deoarece a fost primul pe care l-au zărit de pe mare. Insulei situate în fața continentului i-au dat numele de Sfântul Ioan, deoarece au ajuns acolo, după toate aparențele, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul. Locuitorii acestei insule erau îmbrăcați în piele de animale, de care se credeau feriți... În războiul lor foloseau arcuri, arbalete, sulite, bâte din lemn și praștii. Au observat că acest teren era steril în mai multe locuri, producând puține fructe; era plin de urși albi și cerbi mult mai mari decât cei din Europa; exista o cantitate mare de pește, din cea mai mare specie, ca de exemplu viței-de-mare și somoni.

Au găsit aici limbă-de-mare, lungă de un metru, și mult pește pe care sălbaticii îl numeau baccalaos. Au mai observat aici potârnică, șoimi și vulturi, dar ceea ce li s-a părut ciudat a fost că toți erau la fel de negri precum corbii²³⁰.

Această primă bucată de pământ descoperită de Jean Cabot în 1497 era Labradorul.

A navigat de-a lungul coastei până în Florida, apoi s-a întors la Bristol, aducând cu el trei „sălbatici” vii și o încărcătură bogată.

Cristofor Columb a atins pământul ferm al Americii abia în 1498, adică la un an după Cabot... și la zece după Jean Cousin din Dieppe, care descoperise Mararionul, sau gura fluviului Amazon.

Adevăratul scop: reconstruirea Templului de la Ierusalim.

Dacă încerci să dovedești prea mult, nu dovedești absolut nimic!

Oare Columb era un hoț²³¹?

Aceasta este doar o ipoteză.

El nu este adevăratul descoperitor al Americii, dar a adus Spaniei un imperiu imens și istoriei una dintre cele mai frumoase bijuterii ale sale.

Aventura americană este atât de complexă, încât este aproape imposibil să-i dăm de cap.

Oare genovezul era un evreu abil sau un creștin viclean? Nimeni nu poate spune.

Fără nici o îndoială că este atras, înainte de toate, de aur; totuși, Salvador de Madariaga, în cartea sa uimitoare, dezvăluie care a fost scopul secret al cuceririi Americii: să strângă bogății pentru a reconstrui Templul lui Solomon de la Ierusalim.

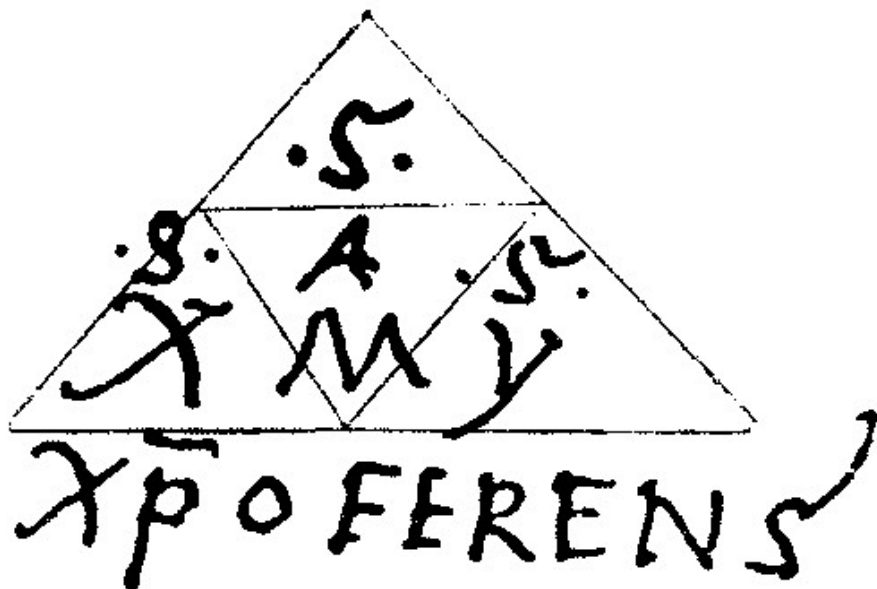
La Baza, i-ar fi asigurat pe rege și pe regină *că toate beneficiile expedițiilor sale vor fi îndreptate spre eliberarea casei Sionului și reconstruirii Templului.*

Sfârșitul lumii în 1656

Columb chiar credea că era trimis de Dumnezeu să înfăptuiască fapte eroice, iar această idee l-a sprijinit foarte mult în călătoriile sale²³².

El se baza pe informațiile furnizate de Ezdra pentru a estima lățimea mării – șase părți ale Pământului sunt uscate și o parte se află sub apă – și pe profețiile evreilor pentru a prevedea sfârșitul lumii, pe care l-a fixat în anul 1656. Din acest motiv i-a grăbit pe regina și pe regele Spaniei „să pornească la cucerirea Indiilor”. Madariaga scria, referindu-se la misiunea cu care Columb se credea însărcinat²³³: „El era trimisul Domnului, ales nu doar ca să cucerească o nouă lume, care exista până în acel moment doar în imaginația sa, dar și ca să facă față acestui rege sau acestei regine care oprimau jumătate din popor, iar pe cealaltă jumătate se pregăteau să o trimită într-un exil inuman. „ El îi invoca pe Avraam, Moise, Isaac, Sara, Isaia; după reușita sa, se compară a cu David.

Exaltat, voia să imite profeții biblice: se plângea, se considera oprimat, își puneă cenușă în cap și, în final, a scris o Carte de profeții care, din păcate, nu ne-a parvenit, dar care trata probabil problema restaurării Israelului fie în Palestina, fie în Indiile Occidentale.

Columb, mare-maestru al Templului.

Unul dintre marile mistere care îl învăluie pe Cristofor Columb, cu excepția celor privind nașterea sa și paternitatea descoperirii Americii, este cel al semnăturii sale, pe care am reprodus-o mai sus:

Pentru Maurice Privat și Joseph Hariz, „Columb era un magician, iar semnătura sa dovedește apartenența sa la Ordinul Templului, în cadrul căruia era mare-maestru.

Al treilea rând face referire la faptul că lupta împotriva maurilor sub zidurile Granadei, în costum de franciscan²³⁴. După a doua și a patra călătorie, a debarcat îmbrăcat într-o dimie monahală...

X, M, Y înseamnă Hristos, Maria sau Mariam, Iosif sau Yusuf cuvintele de recunoaștere a celor din Sfânta Treime.

Nu mai rămânea decât să găsim cheia triumphiului astfel format. Dacă eliminăm A-ul central (Maurice Privat învinge repede dificultățile), obținem triumphiul triplu.

Recunoaștem în el forma piramidelor din Egipt. Columb ne atestă, în mod indiscutabil, inițierea sa... „

O misiune a templierilor.

Columb își expune titlurile, răspicat, cu litera A:

„Sunt primul din ordinul meu”.

„Așadar, este marele-maestru al acestei fraternități care, după ce a aspirat la cucerirea lumii pentru a o organiza, a fost decapitat în 1307 de Filip cel Frumos, dar a cărui putere a continuat să existe.”

Aceasta este părerea, destul de extravagantă, a lui Maurice Privat, dar cu unele luminițe care ne suscită curiozitatea.

Nu este deloc imposibil ca templierii să fi avut rolul lor în această poveste, la fel ca și evreii, deoarece nu putem să nu remarcăm că genovezul era un converso; el „a descoperit” America, al cărui stat cel mai puternic, SUA, trebuia să devină treptat noul Sion.

După Louis Charpentier, templierii fuseseră informați despre rapoartele misionarilor din Groenlanda și, din secolul al XII-lea, știau de existența unui drum maritim care ducea spre o lume occidentală.

În consecință, Columb datora templierilor, al căror moștenitor măreț era, planurile și hărțile care i-au permis să ajungă în Lumea Nouă.

Cei care au formulat această teză vor trebui să se întrebe de ce Columb „a furat” harta lui Toscanelli și a făcut atât de multe demersuri pentru a-și procura documente.

Columb, specialist în Cabală.

Expertiza semnăturii lui Cristofor Columb nu ne conduce spre explicația lui Maurice Privat. Totuși, vom reține de aici că genovezul era evreu de origine și că practica probabil magia.

„În timpul celei de-a patra călătorii, scria doctorul J. Hariz, Columb practica magia. Atunci când s-a declanșat o furtună puternică, pe coastele Venezuelei, torturat de scorbut, el s-a ridicat, și-a pus mantia și spada, a aprins lumânările binecuvântate din felinare, începând să învâртеască deasupra capului Evanghelia după Ioan, Evanghelia spiritului, tăind aerul în toate unghiurile.

Oare din cauza acestei ceremonii nu a fost aspirat²³⁵ de un ciclon gigantic care a trecut în acele momente printre caravele?”

De la prima vedere reiese totuși un lucru clar: Columb credea în puterea literelor, numerelor, pentaclozelor²³⁶ și, semnătura sa, în mod incontestabil, trebuia să aibă un caracter magic și cu putere de talisman.

Este vorba, într-adevăr, de un pentaclu, evreiesc și cabalist!

Columb este evreu de origine, lucru care, de altfel, reiese din temperamentul, suplețea și inteligența lui.

Ca toți evreii, chiar dacă sunt convertiți (conversos), el credea foarte mult în forțele misterioase care trebuiau să-l ajute la îndeplinirea „misiunii” sale.

Un talisman de stăpân al lumii.

Această semnătură se descompune în două părți distincte: semnătura, situată în partea de jos: cristoferens; pentaculul se află

deasupra numelui, protejându-l, cu șapte litere magice și șase colțuri care amintesc de cele de pe sceptrul lui Solomon.

Columb era înfumurat, lacom de bani și foarte orgolios; nu cumva se considera profet atunci când își scria Profețiile și anunța sfârșitul lumii pentru anul 1656?

Nu a cerut, înainte de a înfrunța oceanul, să fie făcut cavaler, don, mare amiral și vicerege?

După victoria sa, în jurul anului 1498, le-a scris suveranilor spanioli o scrisoare delirantă în care se prezenta prinț al lumii, adevăratul Metatron: „Dumnezeu – ce a făcut El mai mult pentru Moise sau pentru David²³⁷?” Și, vorbind despre el, adaugă: „De la nașterea ta, El s-a ocupat tot timpul de tine... El a dat numele tău unui răsunet minunat pe Pământ²³⁸.”

De fapt, talismanul, scris și închis într-un săculeț pe care Columb îl purta direct pe piele, pare să fi avut un rol benefic.

Deși nu a descoperit America și nici măcar nu și-a imaginat drumul maritim spre Ponant, Columb a devenit un fel de Metatron: cel mai cunoscut om din lume.

*Mayorazgo*²³⁹, din 1498, deși apocrif, scria Madariaga, s-a bazat pe documentul dispărut în 1502.

Aici găsim o clauză neobișnuită privind semnătura: „Don Diego, fiul meu, sau ori cine va moșteni acest majorat, după ce l-a moștenit și a intrat în posesia lui, va semna cu semnătura pe care eu o folosesc în prezent, care constă într-un X, cu un S deasupra, și un M, cu un A roman deasupra, iar deasupra încă un S și apoi un Y cu un S deasupra, cu liniile și virgulele lor așa cum fac eu acum și cum se va vedea după semnăturile mele și după aceasta de mai jos.

Iar el se va semna doar Amiralul, până ce regele îi va da sau va merita alte titluri.,,

Un pact cu Satana.

Dacă vrem să ne mulțumim doar cu aceste precizări, atunci semnătura ar însemna: „Cristofor Columb – lumină sau soare – stăpân – al Pământului – sub îndrumarea lui Samuel – Domnul – furtunii.”

Cele șase puncte unite între ele formează două triunghiuri, unul în interiorul celuilalt. Dacă le unim în toate direcțiile posibile, obținem două piramide în spațiu, cu patru fețe fiecare²⁴⁰.

Prin translația celor două triunghiuri, se obține pecetea lui Solomon, fapt care ne întoarce din nou la pentaclele magice ale evreilor.

Așadar, din precizările oferite de amiral, se pare că el a semnat cu Satana-Samuel un pact care a făcut referire la descendența sa directă.

Sigur, noi nu credem în puterea unui astfel de pact, nu mai mult decât în Satana, dar este curios de remarcat că aventura lui Cristofor

Columb se derulează ca și cum diavolul și-ar fi vârât coada: cu cortegiul său de demoni, talismane, incantații, întâmplări ciudate, bogății insolite²⁴¹, ajutoare providențiale și nu întotdeauna meritate. Dar și cu un context de aur și oroare, de tocmeală, duplicitate, de sânge și cruzimi asemănătoare holocausturilor, ale căror victime au fost „sălbaticii” din Indiile Occidentale.

24.

CĂRȚILE SIBILINE ȘI IOANA D'ARC.

Misteriosul necunoscut, blamat, negat de raționaliștii sectanți, a jucat totuși un rol primordial în politica tuturor națiunilor și îndeosebi în istoria Franței și a Ioanei d'Arc.

Să fi fost Ioana d'Arc dotată cu un al treilea ochi?

Prin ce magie l-a recunoscut ea, la Chinon, pe regele care se amestecase în grupul favoriților săi?

Aceasta nu a fost o experiență absolut convingătoare, dar povestea sabiei din biserica Sainte-Catherine din Fierbois face parte, pentru cronicarii din domeniu, din categoria misteriosului necunoscut.

Intriga sa, în care legenda se apropie la început de faptele istorice, a fost scrisă de călugărul Bas și abatele Charles Pichon, fost îngrijitor al parohiei.

O tradiție foarte veche spune că, după bătălia de la Poitiers, Carol Martel a lăsat în biserica Sainte-Catherine din Fierbois sabia care provocase derută în rândul sarazinilor.

După șapte secole de la această întâmplare Franța se afla din nou în pericol, de data aceasta fiind invadată de trupele engleze ale regelui Henric al IV-lea, iar adevăratul suveran Carol al VII-lea se afla într-o situație delicată.

Apoi, a apărut magica Ioana d'Arc, Fecioara, care urma să reînvie spiritul național al francezilor, eliberând teritoriul.

Situația Franței era critică în după-amiaza zilei de 5 martie 1429, când locuitorii din Fierbois au văzut apropiindu-se, pe drumul ce venea de la Loches, o trupă mică de cavaleri.

Ea s-a îndreptat spre biserică, unde tânăra îmbrăcată în haine bărbătești, care conducea grupul, s-a rugat îndelung în fața altarului dedicat Sfintei Ecaterina.

Unul dintre camarazii ei, Jean de Metz, a povestit atunci că Ioana d'Arc, fiica unor țărani din Domrémy (Barrois), tocmai fusese numită comandant de război de către regele Carol al VII-lea care, în consecință, i-a pus la dispoziție „o trupă de soldați, pe care să o comande în scopul realizării promisiunilor sale”.

Cei din Tours i-au pregătit atunci o armură, steagurile, ducele d'Alencon i-a dăruit un cal de luptă, însă Fecioara refuzase să primească o sabie.

— Sabia asta, a spus ea, a fost pregătită pentru mine de către prietena mea celestă, Sainte-Catherina, iar ea se află în biserica de la Fierbois!

Sabia magică.

Iată ceva nou care trebuia să fie dovedit! În biserică existau o mulțime de ex-voto, o statuie, vase pentru flori și scaune de rugăciune pentru credincioși, dar nici o sabie!

— Ba da! Există una, a spus Ioana. Cea care îi va alunga pe englezi din Franța! Din documentele procesului ei, știm cum s-au petrecut lucrurile, și se pare că Fecioara nu s-a dus personal la Fierbois, așa cum scriu preoții! Iată declarația înregistrată la Rouen: „În timp ce mă aflu la Tours sau la Chinon, am trimis să caute o sabie în biserica Sainte-Catherine din Fierbois, în spatele altarului: ea a fost găsită repede și era foarte ruginită.

— De unde știați că sabia se afla în acel loc?

— Sabia era îngropată în pământ, ruginită; pe ea erau cinci cruci; vocile pe care le-am auzit mi-au spus unde se află. Nu am văzut niciodată persoana care s-a dus s-o ia. Le-am scris preoților de acolo că mi-aș dori să am acea sabie, iar ei mi-au trimis-o. După câte știu, ea nu era foarte adânc îngropată în pământ, în spatele altarului. Totuși, nu știu cu exactitate dacă se afla în fața sau în spatele acestuia; dar cred că le-am scris atunci că se află în spatele altarului. Imediat după ce a fost găsită, preoții au curățat-o, iar rugina a căzut repede. Cel care a fost să o ia era un vânzător de arme din Tours. Preoții din Fierbois mi-au făcut cadou o teacă, iar cei din Tours, o alta. Una dintre teci era din velur de culoare roșu-închis, iar cealaltă din postav de aur. Eu am comandat o a treia, din piele solidă. Când am fost prinsă, nu aveam sabia cu mine. Am purtat întotdeauna această sabie, de când am intrat în posesia ei, până la plecarea mea din Saint-Denis, după atacarea Parisului.

— Ce binecuvântare ați făcut sau ați pus să se facă pentru sabia despre care vorbiți?

— Nu am făcut și nu am pus să se facă nici o binecuvântare, și nu aș fi știut să fac așa ceva. Țin mult la sabie, deoarece a fost găsită în biserica Sainte-Catherine, pe care o iubesc mult.”

Așadar, Ioana precizase că arma magică avea o stemă cu cinci cruci, fapt care, în ochii ei, căpătase o importanță primordială: avea nevoie de această sabie, și nu de alta!

Călugărul Bas și abatele Pichon au scris că nu se știu nimic sigur despre proveniența ei.

Legendele o atribuie când lui Carol Martel, când lui Guillaume de Pressigny, care ar fi primit-o de la Ludovic cel Sfânt aflat pe patul de moarte sau de la Godefroi de Bouillon, sau chiar de la Rene d'Anjou!

Pierre de Sermoise, autorul unui studiu pasionant despre Ioana d'Arc²⁴², este convins că sabia i-a aparținut lui Du Guesclin.

Nu știm ce s-a întâmplat cu sabia magică; Ioana nu o avea cu ea atunci când a fost „prinsă” la Compiègne.

Ea ar fi lăsat-o la Saint-Denis sau ar fi ascuns-o la Compiègne când a considerat că se află în pericol.

„Nu există nici o urmă a Ioanei, au spus călugării Bas și Pichon. Englezii i-au ars corpul, iar cenușa au aruncat-o în Sena, devenită sfântă, de la Rouen până la vărsare.

Armele sale au dispărut. Această ființă angelică a urcat la cer fără să lase pe pământ alte urme decât cele ale faptelor sale vitejești.”

Misterioasa Ioana d'Arc.

Trebuie totuși să remarcăm că povestea vieții ei poate fi considerată suspectă în multe privințe.

Pentru noi, nu încapă nici cea mai mică îndoială că Ioana d'Arc a fost o eroină, că a contribuit din plin la eliberarea Franței și credem că a fost arsă la Rouen, dar, după acest act de credință, să ne fie permis să prezentăm argumentele părții adverse.

Vocile sale, așa cum le numea ea, au înșelat-o, dacă a fost arsă la Rouen, iar cele mai multe dintre prezicerile sale nu s-au realizat, mai puțin atunci când, aflându-se la Chinon, l-a anunțat pe rege că va fi rănită „deasupra sânului”, lucru care s-a întâmplat în timpul asediului orașului Orleans.

În timpul interogatoriului, Ioana d'Arc a povestit singură acest fapt, și avem, în privința acestui subiect, o mărturie de neatacat.

Ea a fost rănită în ziua de 7 mai 1429.

Cu aproximativ o lună înainte, la 12 aprilie, un ambasador flamand, care se afla la curtea regelui Carol al VII-lea, a scris guvernului său o scrisoare în care găsim această frază: „Fecioara... a fost rănită de o săgeată la intrarea în Orleans, dar nu a murit.”

Primirea acestei scrisori a fost consemnată în registrele Camerei de Conturi de la Bruxelles.

Însă, când Ioana d'Arc spune că: „înainte de șapte ani, englezii vor abandona o promisiune mai mare decât cea făcută la Orleans, și vor pierde totul în Franța”, prezicerea va avea o foarte mică acoperire în realitate.

Într-adevăr, în 1438, doar Parisul fusese eliberat!

Dar aceste informații au o importanță mică în comparație cu contestația cea mai ciudată: întreaga poveste a Ioanei d'Arc ar fi o mistificare, un complot pus la cale de o puternică conjurație politică!

Aceasta este teza, foarte bine documentată, susținută de Pierre de Sermoise, pentru care Ioana era fiica naturală a reginei Isabela și a ducelui Louis d'Orleans²⁴³.

„Subjugată și în același timp protejată de talentul machiavelic al monseniorului Cauchon, ea a scăpat de rug. În cele din urmă, după o căsătorie care nu s-a consumat, cu Robert des Armoises”, ea și-a continuat misiunea.

Părerile istoricilor sunt împărțite, dar cu toții recunosc că acest caz este departe de a fi unul clar!

Fiică de regină?

Registrele reședinței Saint-Pol (Arhivele Naționale) menționează că la 12 iunie 1407 (deci cu cinci ani înaintea presupusei date de naștere a Fecioarei), o săteancă numită Jeanne Darc a venit să-i ofere flori lui Carol al VI-lea.

Regina Isabela ar fi avut gemeni: băiatul, Filip, a murit, iar fata Jehanne, ar fi fost dată unei dădace la Domremy, în familia Dare.

Ioana l-ar fi recunoscut pe rege la Chinon, deoarece era fratele ei; ea ar fi primit toate directivele pentru a-l identifica în cele două zile petrecute în apartamentele reginei, înainte de a se întoarce lângă Carol al VII-lea.

Seniorii de Poulegny și de Novelompont ar fi făcut din ea o călăreață strălucitoare (o țărancă nu ar fi știut să urce pe cal).

Ea era fecioară deoarece, din punct de vedere psihic, ar fi fost hermafrodită.

Armura sa, care ar fi costat o sută de lire, i-a fost oferită de soacra regelui; era o armură „regală”.

Sabia Ioanei aparținuse lui Du Guesclin, care i-ar fi lăsat-o moștenire lui Louis d'Orleans, presupusul tată al Fecioarei. Ea fusese, într-adevăr, depusă în biserica Sainte-Catherine din Fierbois.

Așadar, Ioana d'Arc ar fi recuperat *sabia de la tatăl ei*.

Cine a ars pe rug?

O *Cronică a episcopului de la Saint-Thibaud* din Metz, amintită de Pierre de Sermoise, relatează că Ioana d'Arc „în orașul Rouen din Normandia, a fost arsă pe rug, așa se spune, dar de atunci a fost dovedit contrariul”.

Fecioara a fost condusă la rug cu fața acoperită; fața condamnatei a rămas acoperită până la sfârșit.

Numele ei nu figurează pe lista vrăjitoarelor arse la Rouen între 1430 și 1432, dar găsim alte trei persoane cu numele de Jeanne: Jeanne-la-Turquenne, Jeanne Vannerit și Jeanne-la-Guillorie.

Într-un manuscris depus la British Museum se poate citi textual:

„În cele din urmă, au ars-o în piața publică, sau o altă femeie care-i semăna. Mulți oameni au avut și încă mai au păreri diferite în această privință”.

În sfârșit, știm că în 1436, la Orleans, o „doamnă des Armoises”, susținând că e Fecioara, a fost recunoscută de fratele ei, Pierre du Lis, de mama sa și de trezorierul Jean Bouchet, care o primise pe vremuri în casa sa!

Situația regelui Franței avea atât de mare nevoie de o eroină de talia Ioanei d'Arc, încât sfetnicii lui Carol al VII-lea i-au adus un clarvăzător, un cioban din Gevaudan, care, și el, a înfăptuit miracole.

O lucrare istorică spaniolă, *Cronica lui don Alvaro de Luna*, conține un capitol intitulat: *Cum Fecioara din Orleans, aflându-se sub zidurile cetății La Rochelle, a trimis după ajutor la rege și despre ce a făcut conetabilul cu ajutorul ei*.

Alvaro de Luna fusese contemporan cu Ioana d'Arc; el a trăit între anii 1400 și 1453.

Aceste fapte ciudate, aceste mărturii și documente adeseori contradictorii ne fac să credem că misiunea Ioanei d'Arc nu a fost poate la fel de spontană și clară cum s-a vrut să se creadă.

Este un caz magic.

Asemenea preistoriei, arheologiei și uneori științei, istoria poate și ea în anumite cazuri să găsească o explicație evidentă pornind de la logica faptelor, chiar dacă ele au o anumită amprentă de ezoterism... mai ales dacă au o amprentă de ezoterism.

În mod sigur, povestea Ioanei d'Arc este în totalitate scăldată de magie. Ea s-a derulat într-o epocă a vrăjitoriei, incantației, magiei, a întrunirilor nocturne ale vrăjitoarelor.

La fel ca pe vremea cezarilor, astrologul sau ghicitorul este cel care, din umbră, oficiază și ia deciziile.

Istoria ocultă a Ioanei i-a avut ca principali actori pe: Ioana d'Arc, Agnes Sorel, amanta lui Carol al VII-lea, Isabela, mama regelui, Carol al VII-lea, ducele d'Orleans, Gilles de Retz și episcopul Cauchon.

Or, cu toții vor muri tragic, și am putea chiar spune: într-un mod diabolic, loviți prin „ricșeu”:

— *Ioana d'Arc*: arsă ca vrăjitoare pe rug;

— *Agnes Sorel*: otrăvită (în mod sigur de delfinul Ludovic al XI-lea);

— *Isabela*: abandonată și disprețuită;

— *Carol al VII-lea*: a murit de foame;

— *Ducele d'Orleans*: asasinat de spadasini plătiți de Ioan-fără-Frică;

— *Gilles de Retz*: acuzat pe drept de vrăjitorie și alchimie satanică cu slujbe negre și sacrificii sângeroase de copii, a fost spânzurat și ars;

— *Pierre Cauchon*: odiosul episcop de Beauvais, „lovit de o moarte subită de mâna lui Dumnezeu” (scrisa Eliphas Levi), a fost excomunicat după moarte de papa Calixt al IV-lea;

Osemintele sale, scoase din pământul sfânt, au fost aruncate la groapa de gunoi de către popor.

Chiar și un spirit sceptic ar trebui să ajungă la concluzia că o asemenea convergență a elementelor oculte, dacă nu diabolice, nu ne permite să credem în hazard.

Cu atât mai mult cu cât alte o sută de indicii vin în sprijinul acestor coincidențe exagerate: ofrandele Ioanei d'Arc la stejarul din Bourlemont (ea îi aducea lapte), vocile magice pe care le auzea, apărarea împotriva diavolului, sabia misterioasă, Bellator-ul, care i-a folosit drept pavăză eficace²⁴⁴ etc.

Viziunile Ioanei d'Arc, profețiile sale aparțin unui misterios necunoscut, pe care ar fi mai bine să nu-l aprofundăm dacă vrem să păstrăm imaginea minunată a eroinei, împământenită în Istorie.

25. MOISE ÎNȚIATUL.

Moise era egiptean.

Exegeza noastră aduce în discuție însuși fundamentul religiilor evreiești, creștine și autenticitatea Bibliei, dar oare putem noi, în ziua de astăzi, să credem în toate relatările Vechiului Testament?

Istoria Bibliei nu reprezintă istoria evreilor. Ea este istoria noastră, cea a Occidentului... a tuturor popoarelor, din Scandinavia până în Egipt, din Franța până în Rusia orientală.

Dacă la început Biblia a vrut să fie doar cartea de căpătâi a nomazilor din deșert, destinul ei, printr-o forță misterioasă, l-a înglobat pe cel al Europei și al celor mai civilizate națiuni ale globului.

Milenii întregi, Biblia a fost Biblia, adică monumentul sacru al Dumnezeului unic și al adevărului veșnic.

A o atinge, a te îndoi de ea, a o interpreta era o crimă, un sacrilegiu.

Orașele, invențiile, catedralele noastre reprezintă exaltările magnifice ale unei idei născute în mintea unui cioban evreu sărac.

Oamenii din Occident nu pot uita acest lucru, care îi leagă în mod indestructibil prin carne, inimă și geniu de frații lor spirituali, dar, odată cu nașterea științei, au venit timpuri noi.

Avem nevoie să ne „reciclăm”, conform expresiei lui Leprince-Ringuet, și, cu toată afecțiunea pe care o avem față de bătrâna Biblie ancestrală, suntem obligați, ca să supraviețuim, să evoluăm, să o

încădem pentru totdeauna la capitolul naiv și încântător pe care nu l-am terminat de citit.

Marele psihanalist Sigmund Freud (și mulți alții înaintea lui) a fost uluit de caracterul incredibil al anumitor fapte și, recunoscând cât de greu îi era să le refuze, a avut totuși curajul să-și facă publică interpretarea, cu respect și hotărâre.

Misterul lui Moise, îndeosebi, a constituit pentru el obiectul unui studiu savant, care a avut drept concluzie: marele patriarh, reformator și legislator al evreilor era egiptean, nu putea fi decât egiptean, iar legea mozaică, la fel ca și circumcizia, era și ea de origine tipic egipteană²⁴⁵.

Asemenea lui Sargon, întemeietorul Imperiului Akadian, Moise a fost așezat într-un coș de răchită bine călăfăruit, apoi abandonat în voia curentului unui fluviu. Fiica unui faraon a salvat copilul, l-a adoptat, dându-i numele de Moise iată ce spune legenda.

Numele de Moise, spun unii savanți istorici, vine de la cuvântul ebraic *mosche* care înseamnă „salvat din ape”.

Cum s-a putut crede, timp de secole întregi, o astfel de absurditate?

În epoca în care a trăit Moise²⁴⁶, evreii, popor de ciobani nomazi, erau pentru egipteni ceea ce sunt țiganii astăzi pentru burghezii sedentari.

Mai rău, ei erau o rasă dușmănită și considerată periculoasă prin proliferarea sa, încât faraonul poruncise masacrarea tuturor copiilor de sex masculin din stirpea evreiască, încă de la nașterea lor!

Ne-am putea imagina, între anii 1914 și 1918, pe fiica unui președinte al Republicii Franceze adoptând un copil și dându-i un nume germanic, Sigurd sau Wilhelm, de exemplu?

Ar fi făcut acest lucru fiica faraonului? Este imposibil de imaginat! Mai ales când știm că pentru „copil” în limba egipteană există cuvântul *moise*, etimologie mult mai rezonabilă decât ebraicul *mosche*.

Așadar, foarte probabil, Moise era egiptean. De altfel, a fost crescut la curtea regală, iar istoricul Josephus Flavius a descris pe larg norocul său.

În Faptele Apostolilor citim că tânărul a fost instruit în spiritul înțelepciunii egiptene, adică a primit educația științifică rezervată clasei sacerdotale.

Se spune că ar fi comandat armatele faraonului, a luptat în Etiopia; în concluzie, era un personaj important, cu un destin măreț, și a murit în condiții foarte suspecte.

Cuvântul periculos de pronunțat.

În vremurile străvechi, adevărurile ascunse, scăpate de cenzură,

încă mai pătrundeau în anumite învățături. Gnosticii Egiptului afirmă că Noe nu a construit arca și nu a plutit deasupra pământului inundat: el s-a refugiat în cer, plecând pe un nor luminos.

În 1621, Jacques Auzoles Lapeire scria despre Melhisedek:

Fusese procreat printr-o nouă creație sau printr-un mod extraordinar, necunoscut nouă și imposibil de interpretat.

Acest patriarh era Enoh care a ieșit din paradisul terestru schimbându-și numele.

El a fost creat înaintea lui Adam, dintr-o rasă celestă, mult superioară celei a oamenilor...

Toate misterele au o bază identică: ființe care vin din cer... care se întorc acolo... care conduc în mod misterios destinul omenirii.

Dar... „este interzis să se vorbească despre înger, să le spunem pe nume”, spun rabinii! Descoperim din nou cu stupefacție că personajele importante ale Sfințelor Scripturi: Enoh, Noe, atotputernicii Melhisedek, Moise, Ilie, Iisus *sunt cu toții născuți dintr-un tată necunoscut și că aproape toți au la origini o istorie de înger.*

Mai mult, *cu toții au fost „luați în viață” de pe pământ și transportați în altă parte...* ca și cum ar fi avut puterea să se deplaseze într-un vehicul misterios, plecând într-un loc²⁴⁷ misterios;

Nu putem să nu acordăm atenția cuvenită unui astfel de mister care, din punctul nostru de vedere, ascunde, sechestrează adevărul despre geneza noastră.

E suficient un singur cuvânt ca totul să poată fi înțeles, logic, un cuvânt magic și detestat... un cuvânt periculos care ar schimba fața Istoriei!

Dar un cuvânt pe care orice individ conservator, aservit unor teribile conjurații, nu trebuie să-l pronunțe decât cu un zâmbet de compasiune, chiar dacă inima și imaginația sa sunt solicitate de apelul adevărului sugrumat.

Încă din 366, la Conciliul de la Laodiceea, fie dintr-un scrupul de conștiință, fie din prudență, pentru a păstra mai bine secretul, a fost interzisă numirea îngerilor pe numele lor²⁴⁸.

Îndemnurile unui Dumnezeu gelos.

Biblia ne oferă unele precizări extrem de interesante. În Exod (XXXIV), Dumnezeu, care se numește pe sine *Dumnezeu gelos*, face mai multe recomandări evreilor:

15. Nu cumva să intri în legătură cu locuitorii țării aceleia, pentru că ei, urmând după dumnezeii lor și aducând jertfe dumnezeilor lor, te vor pofti și pe tine să guști din jertfa lor.

16. *Și vei lua fetele lor soții pentru fiii tăi și fetele tale le vei mărita după feciorii lor; și vor merge fetele tale după dumnezeii lor și fiii tăi vor merge după dumnezeii lor.*

21. *Șase zile lucrează, iar în ziua a șaptea să te odihnești; chiar în vremea semănatului și a secerișului să te odihnești.*

Este vorba, bineînțeles, de a arăta înțelegerea lui Dumnezeu cu triburile lui Israel, dar, puțin mai departe, în Levitic (XVIII), Dumnezeu oferă un motiv bizar care face din evrei „poporul ales”:

22. *Să nu te culci cu un bărbat ca și cu femeia; -aceasta este spurcăciune.*

23. *Cu nici un dobitoc să nu te culci, ca să-ți verși sămânța și să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta e urâciune.*

24. *Să nu vă întinați cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feței voastre.*

Iată ce este scris alb pe negru și are o importanță primordială pentru evoluția umană: a fost o vreme, după potop, când prostituarea cu animale era o practică generală pentru bărbați și femei.

Să fi rezultat oare, din aceste legături, ființe monstruoase? Biblia nu ne spune nimic despre acest subiect, dar mitologia greacă susține acest fapt.

Să fie acesta misterul poporului ales?

Cu titlul de ipoteză de lucru, este interesant să menționăm existența unor legături ciudate care converg spre conceptul unui popor reprezentativ al rasei umane.

Caldeenii au un inițiator-pește: Oannes; egiptenii se lăudau că au în ascendența lor zei cu cap de șacal, de vultur, de ibis, pisică, taur etc; grecii nu respingeau deloc o paternitate animală...; dintre popoarele civilizate ale Antichității, doar evreii apăreau imaculați.

În plus, Dumnezeu lor spune că le oferă imperiul terestru pentru diferite motive, unul dintre ele fiind acela de a nu se deda la „aceste infamii”.

Fără să vrem să exprimăm o deducție în mod sigur puțin simplistă, este totuși interesant de făcut apropierea între toate aceste coincidențe!

Dacă problema monștrilor mitologici rămâne în continuare, înseamnă totuși că evreii sunt descendenții unei rase necunoscute, dar pure, pe care nu o putem presupune a fi specific terestră.

Să fie acesta misterul poporului ales?

Nu cumva evreii au manifestat dintotdeauna refuzul de a se

împerechea cu extratereștrii, dar și cu rasele cunoscute ca fiind impure?

Ce atavism obscur – sau ce motiv ezoteric – îi împinge pe țigani și pe nordici să se considere ca formând un popor „în afară”?

Privitor la acest subiect, cel puțin, istoria lor necunoscută merită să fie explorată până în cele mai îndepărtate și ciudate origini, să ne putem întoarce la Moise, a cărui misiune revelată a fost aceea de a da evreilor un suflet, un Dumnezeu, o țară și structura socială a unui popor.

Or, uimitorul patriarh, părinte al poporului ales... nu era evreu, așa cum l-am descris, făcând referire la Sigmund Freud.

Cu argumente extrem de convingătoare, numeroși istorici: Josephus Flavius, Yahuda, Ed. Mayer, O. Rank, J. H. Breasted etc. susțin aceeași teză.

Akhenaton, faraonul monoteist.

Începutul misterului se situează în Egipt, cu treisprezece secole și jumătate înainte de Hristos, la sfârșitul celei de-a XVIII-a dinastii. La acea vreme, faraonul Amenofis al IV-lea a făcut o reformă religioasă, decretând ca religie oficială doar pe aceea a lui Aton, zeu unic.

Plin de zel pentru noul său zeu, reformatorul, începând cu cel de-al șaselea an al domniei sale, și-a schimbat numele de Amenofis (Amon este satisfăcut) în Akhenaton (gloria lui Aton), grăbindu-se să abandoneze Teba pentru o nouă capitală: Akhetaton, actuala Tell-el-Amana, pe care a construit-o în Egiptul Mijlociu.

Regele, care era marele-preot al cultului, oficia în castelul Obeliscului și compunea el însuși imnuri, care nu lasă nici cea mai mică îndoială în privința identității Creatorului:

Oh, tu, Dumnezeu unic, alături de care nu mai este nimeni...

La fel ca în religia pe care, mai târziu, o vor îmbrățișa și evreii, era interzisă sculptarea sau desenarea chipului lui Aton, care putea fi totuși reprezentat sub forma unui disc solar roșu, ale cărui raze se terminau cu mâinile.

Ceilalți zei au fost proscriși, statuile lor sparte, basoreliefurile mutilate, ajungându-se atât de departe, încât se ștergea cuvântul „Dumnezeu” atunci când era scris la plural.

Noua religie, respingând ideea infernului, interzicea magia, vrăjitoria, iar din Biblie puteau fi extrase foarte clar poruncile esențiale ale legii sale:

Deuteronom (V, 7)

Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

Exod (XXII, 18)

Pe vrăjitori să nu-i lăsați să trăiască!

De altfel, porunca principală coincide foarte mult cu cea a Bisericii:

Vei onora un singur Dumnezeu

Și-l vei iubi cu adevărat.

Aceste legături strânse între religia lui Aton și viitoarea religie a evreilor sunt demne de menționat.

În mod categoric atașați, de milenii, credințelor lor ancestrale, egiptenii, din sete de câștig, au jefuit uneori templele lui Amon, dar nu au acceptat decât constrânși cultul lui Aton, grăbindu-se să se întoarcă la vechii lor zei, în 1358, după moartea lui Akhenaton.

Nefertiti și Moise.

Se presupune că Moise a trăit la curtea faraonului – poate chiar făcea parte din familia regală – și că s-a convertit la religia lui Aton.

Akhenaton, exceptând zeul său unic, mai adora pe cineva – lucru cât se poate de legitim – și anume pe frumoasa lui soție Nefertiti (Frumoasa care a venit), despre care se spune că ar fi fost originară din Siria.

Oare să fie Nefertiti cea care a adus germele religiei monoteiste? Scriitorul și egiptologul Jean-Louis Bernard²⁴⁹ crede acest lucru, dar menționează totuși că tatăl lui Akenaton, faraonul Amenofis al III-lea, avea o anumită înclinație spre zeul Aton, deoarece numise „Splendoarea lui Aton” barca de agrement în care își plimba soția, Tiy, pe lac.

Nefertiti nu strălucește, ea fascinează, scria J.- L. Bernard. Ea este fină, mândră, inteligentă, dar orgolioasă și încăpățânată. Feminitatea sa are ceva excesiv, aberant, necruțător.

La originea cultului lui Aton, găsim așadar trei personaje principale: Nefertiti, muza, Akhenaton, prințul nefericit, și Moise, înfăptuitorul, care va deveni eliberatorul și legislatorul poporului evreu, căruia i-a adus o nouă religie de-a gata.

Oare Moise visa să-i succeadă lui Akhenaton, sau a făcut pe propagandistul ca să răspândească cultul Dumnezeului unic?

În orice caz, a înțeles destul de repede că misiunea sa nu ar fi avut sorti de izbândă în rândul populației Egiptului și, asemenea

tuturor reformatoarelor, a ales poporul cel mai de jos, cel mai nefericit, mai oprimat, pentru a primi învățăturile sale.

Evreii, exploatați, disprețuiți de nobilii egipteni, îi ofereau un câmp de acțiune ideal, de care a profitat; a ajuns repede șeful lor, luându-i cu el – fără ca ei să-și facă cea mai mică grijă, pare-se – spre un pământ mai ospitalier decât valea Nilului.

O religie și un șef egiptean.

Acest exod care, potrivit Bibliei, a antrenat aproximativ un milion de persoane²⁵⁰ în deșert, ar fi avut loc, după calculele lui Freud, între 1358 și 1350, după moartea lui Akhenaton, și cu aproximativ un secol înaintea datelor avansate de Biserică.

Cu prețul unor mari dificultăți, cu hoarda sa barbară, Moise a reușit să-l înlocuiască pe zeul Adonai cu Iahve. Evenimentul s-a produs, în mod sigur, în bogata oază din Meribat-Quades, și nu pe muntele Sinai.

Iată-i, așadar, pe evrei cu o religie egipteană și un inițiator egiptean! Dar „semnul împăcării” între fiii lui Israel și Dumnezeu, circumcizia, este și el unul tipic egiptean! Putem observa pe basoreliefuri sculptarea acestui rit, iar arheologii au exhumat în nenumărate rânduri mumii care purtau urmele operației de care egiptenii erau foarte mândri.

Vorbind despre ei, Herodot scria: „Ei practicau circumcizia, fiind primii care au adoptat-o din motive de igienă. Nu sufereau porcii, deoarece Seth, sub forma acestui animal, îl rănise pe Horus... Din orgoliu, ei s-au considerat poporul cel mai înalt, cel mai pur și cel mai aproape de Dumnezeu.”

Toate aceste constatări nu anulează nimic din geniul evreilor, dar este evident că își datorează bazele religioase și chiar legile lor poporului din Egipt, de la care au împrumutat, în plus, reguli de igienă și superstiții.

Fiii lui Israel devin un adevărat popor atunci când s-a produs fuziunea dintre tribul din Egipt și triburile din deșert: religia mozaică a luat forma sa definitivă în jurul anului 550 î.Hr., când rabinii au scris Biblia.

Moise murise de opt secole – asasinat de evrei, susțin numeroși istorici – atunci când i s-au reprodus cuvintele și s-a scris povestea sa! Ne imaginăm cu ce aproximație!

Sigur, această exegeză provoacă în noi un sentiment de jenă și de sacrilegiu, deoarece ea tinde să distrugă o legendă care a provocat deliciul copilăriei noastre și de care suntem profund atașați. Dar istoria nu este făcută din concesii sentimentale și trebuie să spunem ceea ce credem a fi adevărat.

Adevăr conjectural la urma urmelor, care accentuează, fără

îndoială, faptele autentice, dar care, în mod sigur, este și alterat de mari incertitudini.

Totuși, trebuia să atacăm acest subiect pentru a ne putea continua căutarea, așa cum trebuia să demolăm – cu mult mai puține scrupule – teza eronată a preistoriei!

Moarte zeilor Egiptului.

Egiptul, cu templele sale enorme, cu numeroșii zei cu cap de vacă, lup, câine, taur, cu faraonii săi eretici, a lăsat să cadă făclia civilizației atunci când umilii păstori evrei au pus stăpânire pe ea.

Populația globului, foarte densă în zona mediteraneană, se diminuase în mod considerabil, iar deșertul, de o mie de ani, câștiga teren în fața pământurilor cultivate, acoperind cetățile antice.

Abidos, Teba, Memfis erau acum doar umbra splendorii lor de odinioară.

Este greu să reînviu fața lumii în această epocă, dar, dacă dăm crezare scrierilor sacre, efectele potopului fuseseră catastrofale pentru omenire.

În această decadență generală și în timp ce civilizațiile antice se năruiau copleșite de o misterioasă lăncezeală, poporul evreu a fost singurul care a conștientizat pericolul mortal.

Fie că a fost egiptean sau evreu, un mare inițiat numit Moise a avut deosebitul merit că s-a gândit să salveze o rasă și să o pregătească pentru un destin grandios.

În mod ezoteric, Biblia povestește evenimentul care a provocat nașterea poporului ales.

Să fie oare vorba despre impunerea tiraniei unei rase privilegiate care să conducă lumea?

Unii au crezut asta, iar acest dispreț redutabil a îndoliat în mod cumplit istoria, fără nici o onoare sau avantaj pentru cineva.

Este sigur că evreii au o părere deosebit de favorabilă despre ei înșiși, că se consideră mai nobili, mai distinși decât ceilalți, scria Sigmund Freud²⁵¹.

Acestea sunt gândurile pe care le-au avut popoarele vechiului Egipt!

...În același timp, ei își păstrează un fel de încredere în viață, asemănătoare cu cea conferită de posesia secretă a unui dar prețios: evreii se consideră cu adevărat poporul ales al lui Dumnezeu și cred că sunt foarte aproape de el, fapt care le dă orgoliu și încredere.

ADEVĂRATELE EVANGHELII.

Dacă o Evangheliie ar trebui să fie recunoscută ca autentică, cel puțin în fața exegeților cinstiți, aceasta este Evangheliia ebioniților²⁵², numită și Evangheliia Nazarinenilor sau Evangheliia evreilor.

Ebioniții, pe care unii îi asimilează nazarinenilor, erau adepți ai purismului, îndrăgostiți de ideal și convinși că numai săracii puteau obține mântuirea. Ei negau divinitatea lui Hristos, îl considerau ca un simplu profet, respectau încă legea lui Moise și afirmau că singura Evangheliie care spunea adevărul era Evangheliia evreilor.

Botezul lui Iisus.

În această Evangheliie, legenda concepției miraculoase a Mariei, venirea celor trei magi, miracolele și evenimentele cu caracter taumaturgic erau respinse în folosul simplei relatări logice și naturale.

Totuși, ebioniții recunoșteau că Iisus a fost pătruns de Sfântul Duh, adică iluminat de Dumnezeu, în ziua în care a fost botezat de Ioan în apa Iordanului.

Din punct de vedere ezoteric, a boteza înseamnă a mirui cu apa lustrală, *a naște*.

Ne naștem cu apa lustrală.

Iată confirmarea acestei teze, în povestirea botezului lui Iisus, după Evangheliia evreilor:

„Poporul fiind botezat, a venit și Iisus și a fost botezat de Ioan.

Când a ieșit din apă, cerul s-a deschis, iar el i-a văzut pe Duhul Sfânt și pe Dumnezeu coborând sub forma unui porumbel, intrând în el.

O voce venită din cer a spus: *Tu ești fiul meu mult iubit, am pus în tine toată dragostea mea*.

Vocea a adăugat: *Astăzi te-am născut*, și brusc o lumină puternică a strălucit.” Este interesant de comparat relatarea exoterică a botezului lui Iisus după Sfântul Matei cu cea ezoterică a Evangheliiei evreilor²⁵³.

Presupusul caracter autentic al lui Iisus, Stăpânul dreptății, este pus în valoare în Evangheliia ebioniților.

În Evangheliile canonice, Matei spune, privind sacrificiile, că „El (Iisus) a venit, nu pentru a le aboli, ci pentru a le împlini”.

Având în vedere că un sacrificiu este o moarte rituală, suntem destul de uimiți să auzim acest limbaj din gura unei ființe care este considerată Dumnezeuul iubirii!

În Evangheliia ebioniților, Iisus spune: „Am venit să abolesc sacrificiile; dacă nu încetați cu sacrificiile, mânia lui Dumnezeu nu va

înceta să se abată asupra voastră.”

Fără nici o îndoială, Iisus al creștinilor, aprobând sacrificii sângeroase, se situează la un nivel inferior față de Iisus al ebioniților.

Ebioniti = esenieni.

Ebioniții erau esenienii din Samaria – după eruditul Michel Nicolas²⁵⁴ – și acceptau în Biblie doar Pentateuhul.

Ei aveau reguli și rituri specifice atât creștinismului primitiv, cât și iudaismului: circumcizie, botez, respectarea strictă a sabbatului și a regulilor ascetice, euharistie și jubileu.

Săraci, sinceri, caritabili, ne putem imagina că ei reprezentau religiile evreiască și creștină în toată puritatea lor.

Probabil că ei au văzut în Iisus *Stăpânul dreptății* anunțat de textele vechi și de esenieni.

Spiritul de egalitate și integritatea lor morală i-au făcut să fie detestați de evrei și creștini, care, în final, i-au declarat eretici.

Ebioniții aveau aceleași reguli ca nazarinenii sau primii creștini, sau creștinii primitivi.

Înflăcăratul Pavel s-a dezlănțuit împotriva Evangheliei lor și a fidelilor ei:

„Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Epistola către Galateni, 1-9)

Evanghelia evreilor aducea o lumină atât de mare asupra vieții necunoscute și a personajului lui Iisus, încât a fost retrasă din Biblie (asemenea Cărții lui Enoh) încă din secolul al IV-lea.

Vă asigurăm că ambele cărți, la fel ca Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă descoperite în 1947, au fost și sunt extrem de cenzurate.

Adevărul este prea periculos ca să fie spus.

Epistola către Evrei și Cartea lui Enoh, în posesia cărora ne aflăm actualmente, prezintă un interes deosebit, încât traducătorii și călugării le-au falsificat în mod voit substanța.

Toate cărțile sectei ebioniților au dispărut în mod misterios, așa cum au dispărut „în mod misterios” toate cărțile de istorie din secolul I.

Evangelhia de la Kenoboskion.

Există, de fapt, foarte multe „evangelii după Toma”, evanghelii egiptene și un număr considerabil de evanghelii ale gnosticilor.

Cu toate acestea, cea de la Kenoboskion nu este identică cu „Cartea lui Toma israelitul, filosof care a scris despre faptele Domnului când încă era copil”, carte cunoscută din secolul al XV-lea.

Scriitorul și egiptologul Jean Doresse, doctorul Pahor Labib, H.-Ch. Puech, G. Garitte și L. Cerfaux au realizat traduceri ale Evangheliei de la Kenoboskion, care probabil a fost falsificată, dar cel puțin are meritul unei consistențe fizice, deoarece manuscrisul, scris în limba coptă pe papirus, poate fi văzut și expertizat, în parte, la Institutul Jung din Zurich, cea mai mare parte aflându-se la Muzeul Copt din vechiul Cairo.

Iisus, un esenian.

Făcând referire la traducerea lui Jean Doresse, iată, în ordinea cărții, pasajele care pun în lumină adevărata față a lui Iisus.

[7] *Iisus a spus: „Fericit este acest leu pe care îl va mânca omul, astfel încât leul să devină om. Dar blestemat să fie omul pe care îl va mânca leul, astfel încât leul să devină om!”*

(Aceasta este o adevărată recunoaștere a reîncarnării.)

[17] *„Oamenii sunt convinși că am venit să aduc pacea în univers. Ei nu știu că eu am venit ca să aduc pe pământ dezbinarea, focul, sabia, războiul...”*

[27] *„... Iar dacă faceți masculul și femela într-unul singur, astfel ca masculul să nu mai fie mascul și femela să nu mai fie femelă... atunci veți intra în împărăție.”*

[29] *„... Cel care are urechi să audă! Dacă în interiorul unei creaturi luminoase există o lumină, atunci ea va ilumina întregul univers; chiar dacă ea nu luminează deloc, înseamnă că este o întunecime.”*

[30] *„Iisus a spus: Iubește-ți fratele ca pe propriul suflet; veghează asupra lui ca pe ochii din cap.”*

[42] *„Atunci când vă veți dezbrăca fără să vă fie rușine, când veți da hainele jos de pe voi și le veți lăsa la picioare asemenea unor copii și când veți aluneca pe ele, atunci veți fi fiii Celui care este în viață...”*

[60] *„Iisus a spus: Cel care nu-și va urî tatăl și mama nu va putea fi discipolul meu; și dacă nu-și urăște deloc fratele și sora și nu-și va purta*

crucea asemenea mie, nu va deveni demn de mine!”

[61] *„Cel care a cunoscut lumea a decăzut într-un cadavru; iar pentru cel care a decăzut într-un cadavru, lumea nu este demnă de el!”*

[83] *„Fericită fie burta care nu a născut și pieptul care nu a alăptat!”*

[105] *„Cel care nu și-a detestat, asemenea mie, tatăl și mama nu va putea fi discipolul meu, iar cel care și-a iubit tatăl și mama ca (pe?) mine nu va putea fi discipolul meu. Într-adevăr, mama mea (lipsă de text), pentru că ea a fost cea care mi-a dat viață.”*

[116] *„Vai de această carne care depinde de suflet și vai de acest suflet care depinde de carne!”*

[117] *„Împărăția Tatălui este răspândită pe pământ, iar oamenii nu o văd deloc²⁵⁵.”*

[118] Sfântul Petru le-a spus: *„Maria să iasă din rândul nostru, căci femeile nu sunt demne de viață.”*

Iisus a spus: *„Iată, eu o voi atrage ca să o transform în mascul, pentru ca ea să poată deveni un spirit viu asemenea vouă, masculii! Căci orice femeie care va fi făcută mascul va intra în împărăția Cerurilor.”*

Traducerea completă a papirusului de la Kenoboskion nu este încă terminată, dar ceea ce știm este edificator.

Este vorba despre o evanghelie asemănătoare cu cele ale lui Matei, Marcu și Luca, dar mult mai vehementă în text, ceea ce înseamnă că nu a fost cenzurată de Biserică.

Sentimentele exprimate, ca și în Evanghelii, arată un Iisus atât justițiar, așa cum erau esenienii, cât și extrem de inuman.

Adevăratul Iisus

„Savanții care au studiat Manuscrisele de la Marea Moartă nu au dezvăluit niciodată conținutul textului. Într-adevăr, ei erau preoți, mai ales iezuiți, și le-a fost teamă de descoperirea lor. Era ceva mult mai senzațional decât ce ar fi bănuțit ei. Era o bombă care ar face să tremure bazele religiilor creștine.”

JOHN MARCO ALLEGRO.

Profesor la Universitatea din Manchester (Unul dintre cei mai mari specialiști ai lumii în studiul Manuscriselor de la Marea Moartă.)

Aproximativ șase sute de persoane din toată lumea știu cine era Iisus și ceea ce trebuie să credem despre Biblie, dar cu toții tac.

Acești *cunoscători* sunt fie creștini, fie evrei, fie profesori eminenți ai universităților laice.

Unii nu pot vorbi din motive de ordin religios, alții nu îndrăznesc să facă dezvăluiri care ar putea avea repercusiuni dezastruoase asupra carierelor lor sau a vieții lor cotidiene.

Ceea ce publicăm în acest capitol este, din punctul nostru de vedere, primul studiu serios și documentat care a fost făcut cu privire la adevăratul Iisus.

Teza noastră nu poate fi expresia foarte exactă a unui adevăr pe care nu-l vom cunoaște niciodată, dar ea se apropie foarte mult de el.

Enigma, examinată la lumina îndoielnică a Noului Testament, nu putea duce la găsirea unei soluții convenabile.

Manuscrisele de la Marea Moartă, de la începutul traducerii lor (1960), deși nu au fost făcute publice în întregime, aduc o anumită lumină asupra adevăratului personaj care a fost Iisus.

Iisus agitatorul.

Când citim Evangheliile, distingem cu ușurință, datorită contradicțiilor din text, două fațete ale lui Iisus total opuse.

Unul este Iisus, *Dumnezeul dragostei și al păcii*: Iubiți-vă unii pe alții.

În Evanghelia după Matei, putem citi:

„Feriți făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema (V-9). Dar eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt (V-39).

Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine... (V-42).

Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați, pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc (V-44). Căci Dumnezeu a zis: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” și „Cine va grăi rău pe tatăl tău sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea” (XV-44).

Celălalt Iisus este Stăpânul dreptății.

În Evanghelia după Matei, citim:

„Să nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.

Căci am venit să-l despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra ei.

Cel ce-și iubește pe tatăl său, ori pe mama sa, mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; și cel ce-și iubește pe fiul său ori pe fiică sa mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (X-34-35-37).

În Evanghelia după Luca, Iisus este și mai sever:

„Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce vreau decât să fie aprins chiar acum!

Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare. (XII, 49-51).

Dacă cineva vine spre mine și nu-și urăște tatăl și mama, soția și copiii, frații și surorile și chiar propria viață, acela nu poate fi

discipolul meu” (XIV, 16).

Care dintre cei doi Iisus este un impostor?

Cel care spune: Iubiți-vă unii pe alții sau cel care spune să-ți urăști tatăl și mama și cel care vrea să dea foc caselor și gospodăriilor?

Datorită Manuscriselor de la Marea Moartă și adevăratelor Evanghelii din care am citat câteva fragmente, este ușor de recunoscut adevăratul Iisus.

Nu este cel care predică filosofia periculoasă a dragostei, adică a privilegiului, favoritismului și nedreptății.

Adevăratul Iisus este cel care vrea să pedepsească crima, lăsându-i să trăiască doar pe cei drepți, cel care spune: Trebuie să-ți urăști tatăl, mama, familia.

Acesta este cel adevărat, deoarece, de fapt, dublul Iisus din Evanghelie își urăște mama terestră, disprețuiește femeile și detestă dragostea.

Acela, fără nici o îndoială, este un esenian, drept poate, dar dur și fără milă.

Adevăratul Iisus era cel urât de apostolii săi și urându-i, urât de evrei și stigmatizându-i, și răstignit în final pentru ei, ca o pedeapsă exemplară.

Dragostea este o noțiune proastă, în mod sigur, dar dreptatea nu este mai îngrozitoare?

Conjurații din anul I au preferat mai curând dragostea, deoarece acest concept era aplicabil, putând fi asimilat încă din primele secole, de popoarele din acele timpuri.

În acest caz, Iisus din Evanghelie este, așadar, un Antihrist.

Aici se conturează adevărata istorie secretă a creștinismului.

Manuscrisele de la Marea Moartă.

Un singur document ne oferă informații privind adevărata origine a creștinismului: Manuscrisele de la Marea Moartă, ale căror prime rulouri au fost descoperite în 1947 de beduinul Mohammed ed-Dib, într-o grotă a unei faleze înalte situată în apropiere de Qumran.

Astăzi știm că, în jurul secolului I d.Hr., trei secte își disputau dominația filosofică, religioasă și socială din Orientul Apropiat: *esenienii*, *evreii biblici* și *creștinii*²⁵⁶.

Din scrierile tradiționale știm cine erau evreii și creștinii, dar adevăratul lor caracter ascuns este înfățișat în mod riguros de divulgările scrierilor qumraniene.

Esenienii sunt ființe pure, incoruptibile, asceți, dușmani ai păcatului, bogăției, femeilor și chiar ai vieții.

Prefigurându-i pe catari, ei vor să rămână în viață doar Cei Drepti sau Fiii Luminii; cei răi trebuie să moară.

După Pliniu cel Bătrân, marea lor „mănăstire” (lojă sau

comunitate) era situată pe malurile Mării Moarte, la Qumran, exact în locurile în care au fost descoperite celebrele manuscrise.

Descoperite în 1947 într-o grotă din Palestina, în apropiere de Wadi (ued) Qumran, aceste manuscrise conțin: Ruloul lui Isaia al Sfântului Marcu, secolul al II-lea î.Hr.; Manualul de disciplină, 100 î.Hr.; Comentariul lui Habacuc, 20 d.Hr.; Ruloul din Lamech.

Ruloul războiului, Ruloul Psalmilor acțiunilor de iertare și Ruloul lui Isaia datează din prima jumătate a secolului I d.Hr.

Referitor la aceste datări, Miliar Burrows scria: „Rezultatul tuturor cercetărilor efectuate în scopul determinării vârstei manuscriselor găsite în grote poate fi rezumat foarte *pe scurt*.”

Ele au fost scrise înaintea anului 70 d.Hr. Aceasta este părerea tuturor istoricilor.

Aleși adevărați, popor ales, popor misionar.

Fondatorul sectei eseniene era un Superior Necunoscut numit *Stăpânul dreptății*.

Esenienii, inamicii sacerdoțiului oficial, s-au separat de „congregația oamenilor vicioși” (evreii) pentru a organiza o sectă de aleși adevărați, chiar din sânul celor care se considerau „poporul ales”.

Acești fanatici erau capabili de orice, așa cum reiese din *Ruloul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întunericului*, unde se precizează că cei care nu sunt esenieni vor fi exterminați.

„În rândul Fiilor întunericului va avea loc un adevărat masacru”, se menționează în *ruloul Regulamentul războiului*.

Aleșii adevărați trebuiau să intre în luptă împotriva *poporului ales!*

Referitor la acest subiect, putem remarca faptul că popoarele care au o tendință spre hegemonie pretind toate că sunt poporul ales sau că ar fi trimise de Dumnezeu!

Acesta este cazul evreilor, japonezilor, germanilor hitleriști.

Dar cea mai mare parte a celorlalte popoare a dat dovadă de aceeași țară rasistă sau de același spirit războinic: romanii au instituit pax romana în Orientul Apropiat și Occident, spaniolii au impus jugul militar și religios întregii Americi de Sud, englezii sunt ca la ei acasă peste tot, francezii cred, în mod stupid, că sunt cei mai inteligenți oameni de pe glob...

În urmă cu două mii de ani, în timp ce romanii dominau din punct de vedere militar lumea, viitoarea înrobire a omenirii se juca cu adevărat între *aleșii adevărați* esenieni, *poporul ales* evreu și *poporul pătimăș* ai creștinilor.

Esenienii.

Esenienii cunosc foarte bine Legea, nu admit femeii în rândurile

lor, dar le tolerează în comunitate, unde orice lucru aparține tuturor.

Învățătura lor este structurată pe stagii de inițiere: marii inițiați sunt rabinii (maeștrii sau perfecții).

Rugăciunea este pentru ei „ofranda buzelor” și nu au nici un cult în templu, deoarece secta a părăsit Ierusalimul atunci când, din punctul lor de vedere, Israel și-a murdărit sanctuarul cu ipocrizia și perversitățile sale.

Pe plan magic, ei venerază două litere misterioase: M și N, adică *aleph*, *mem* și *nun*, care, din punct de vedere fonetic, se apropie foarte mult de AUM al hindușilor.

Despre *nun* vorbește A. Dupont-Sommer.

La fel ca în Zend-Avesta, ei împart omenirea în două, cea a Fiilor Luminei (dreptii sau oamenii lui Dumnezeu) și cea a Fiilor întunericii (oamenii răi, ai lui Belial.²⁵⁷).

Marii lor preoți sunt Stăpâni ai dreptății.

Ultimul pe care îl cunoaștem a murit între anii 65 și 63 î.Hr.; următorul va veni odată cu sfârșitul lumii, în calitate de Mesia.

După o altă sursă²⁵⁸, „esenienii nu sunt de origine evreiască, ci pitagoreică (?), care au îmbrăcat la evrei o formă specifică și națională” (sic).

Regula lor este cultivarea pământului, dărnicia și ospitalitatea. Ei practică medicina, dar nu se ocupă de politică, nu au servitori și nu se căsătoresc între ei.

Trăiesc în comunitate, având drept principiu de bază ajutorarea celor nevoiași.

Campionii adevărului.

Esenienii sunt adepții respectării adevărului, cu orice preț. Ura lor față de minciună, după profesorul Dupont-Sommer, se datorează influenței religiilor persană și hindusă.

„Persanii, explică Herodot, își învață copiii, pornind de la vârsta de cinci ani și până la cea de douăzeci de ani, doar trei lucruri: să călărească, să tragă cu arcul, să spună adevărul... Ceea ce este cel mai rușinos, după părerea lor, este să minți, iar pe planul secund să-ți faci datorii; aceasta din mai multe motive, dar în special pentru că datornicul minte în mod obligatoriu” (Istorie, I, 36).

Acest cult înflăcărat al adevărului impregnează toată spiritualitatea mazdeeană și pe însuși personajul lui Zoroastru, care a fost Iisus al anului 600 î.Hr.

El aparține și eticii pitagoreice, iar A. Dupont-Sommer povestește, după Porfirios, că Pitagora știa de la magi că sufletul lui Ormuzd (zeul Ahura Mazda) semăna cu adevărul.

Acest sentiment cultural profund este, fără nici o urmă de îndoială, unul dintre principalele motive care îi fac pe esenieni să-i urască pe evrei, întotdeauna puțin scrupuloși: ei deformează istoria în avantajul lor, îi anexează pe Adam și Eva; venerează patriarhi ca Avraam care, pentru a se face acceptat de egipteni, „spune despre sora sa, Sara, că este soția lui, abandonând-o astfel admiratorilor libidinoși”, scrie A. Dupont-Sommer în traducerea Genezei (XII, 10,20).

Avraam acționează astfel față de faraon care îi reproșează comportamentul incorect, însă fără să provoace rușinea „nobilului patriarh”, care la puțin timp după aceea, spune din nou despre soția sa că i-ar fi soră, de data asta în fața regelui Abimeleah (Geneza, XXI, 18).

Bunul Isaac, ca să nu rămână dator, face la fel cu soția sa Rebecca, atunci când se duce la Gerara (Geneza, XXXVI, I. II).

Și mai rău este abuzul de încredere de care Iacob și mama sa, Rebecca, se fac vinovați față de Isaac – care, trebuie să recunoaștem, îl ia în răs, nebunește – și Esau, care este păcălit, prădat, lipsit de dreptul său de prim născut (Geneza, XXVII).

Lucrul cel mai grav în toate aceste întâmplări sumbre și imorale este că Dumnezeuul evreilor, Iahve, consimte, binecuvântează aceste minciuni și escrocherii.

„Toate popoarele de pe Pământ vor fi binecuvântate în voi”, i-a spus el lui Avraam, înaintea întâmplării din Egipt!

Din șantaj și uzurparea dreptului de primogenitură, Iacob dobândește privilegiul de a deveni capul de rând al întregii națiuni alese!

Biblia este plină de astfel de texte în care minciuna este erijată în sistem drept corolar, cu genocidul și nedreptatea.

Foarte impresionați de această imoralitate, esenienii s-au separat de evreii „biblici”, pe care îi considerau corupți, necredincioși și mincinoși.

Adevăratul Mesia: Melhisedek.

Un text din scrierile qumraniene din grota XI a permis profesorului olandez Van der Woude²⁵⁹ să scrie că Melhisedek, acest personaj misterios citat de mai multe ori în Biblie, ar fi fost Mesia însărcinat să aducă vestea cea bună și mântuirea.

„În creștinismul primitiv, scria Dupont-Sommer, Epistola către Evrei conține o detaliere amănunțită (cap. VII) în care sacerdotul Iisus, Mesia al credinței creștine, are o legătură strânsă cu acest misterios sacerdot Melhisedek, acest sacerdoțiu al lui transcendent a cărui superioritate asupra sacerdoțiului levitic este demonstrată de autorul epistolei.”

Pentru profesorul eminent de la College de France, Melhisedek

este Mântuitorul, de aceeași părere fiind și esenienii.

Și ajungem la această constatare incredibilă: adevăratul Mesia, Mântuitorul, Iisus Hristos, era Melhisedek!

Evreii au sufocat acest Hrist (uns), uitat într-o istorie prea îndepărtată, perimată fără îndoială, iar creștinii l-au reînviat la momentul potrivit, numindu-l Iisus pe cel care era însărcinat să joace rolul preotului din Salem.

„Lipsa informațiilor furnizate de Biblia evreiască despre personajul lui Melcisedek, spune A. Dupont-Sommer, ne obligă să ne imaginăm, între Biblia evreiască, adică Vechiul Testament, și Noul Testament, existența unor speculații intertestamentare, astfel încât regele-preot din Salem (Ierusalim) trebuia să fie foarte fericit pentru că urma să devină, mai mult sau mai puțin, așa cum scrie în Epistola către evrei (VII, 3), cel asemănat cu Fiul lui Dumnezeu”

Această părere coincide cu cea a exegeților cinstiți ai Bibliei și ai Manuscriselor de la Marea Moartă. Ea este o nouă dovadă că fundamentele Bibliei au fost falsificate și că Evanghelia nu este, de fapt, decât o reluare a miturilor și a întâmplărilor mult mai vechi, în scopul acreditării unui Mesia agreeat de creștini.

Stăpânul dreptății și secta esenienilor au fost influențate de curente spirituale ale înțelepților din Grecia, magilor din Persia și a ghimnosofiștilor din India²⁶⁰, scria Filon din Alexandria.

Această observație dovedește o dată în plus că religiile, atât cele din Europa, cât și cele din Orientul Apropiat și Asia, au un fond mitic comun și că ar fi iluzoriu să vrem să găsim în ele o expresie fundamental nouă, originală și fondată pe adevăruri personale.

Stăpânul dreptății.

Pentru a lupta împotriva minciunii, impietății evreilor și privilegiului pe care și-l acordau, un Stăpân al dreptății, în același timp mare-preot, legislator și profet, a provocat schisma eseniană, pe la mijlocul secolului a! II-lea î.Hr., pe vremea când romanii ocupau Palestina.

Saducheii lui Aristobul al II-lea și fariseii lui Hyrcan al II-lea – aceștia din urmă sprijiniți de poporul evreu – își disputau puterea regală.

Comentatorii esenieni i-au numit Manase, pe regele Aristobul al II-lea și Efraim pe regele Hyrcan al II-lea.

Saducheii și fariseii erau coalizați împotriva lui „Iuda”, adică – scrie profesorul Dupont-Sommer – „împotriva sectei eseniene (care, în ochii adeptilor ei, reprezenta singurul iudaism adevărat) și împotriva șefului lor, Stăpânul dreptății”.

Cazul trădării lui Iuda din Evanghelie a fost, fără nici o îndoială, inspirat din această ură a evreilor împotriva esenienilor.

Aceștia din urmă nu-i voiau nici pe Aristobul, nici pe Hyrcan ca regi, iar Diodor din Sicilia relatează că, după acești sectanți, „poporul nu trebuia să fie guvernat de un rege, ci de un mare-preot”.

Or, Stăpânul dreptății era un mare-preot, singurul care, în gândirea esenienilor, era demn să-i conducă pe evrei, fiind campionul idealului republican.

„Două texte din *Scrierea de la Damasc*, spune A. Dupont-Sommer, exprimă clar acest sentiment republican și antiregalist: regele este Adunarea (VII, 16-17)... șerpii sunt regii poporului (VIII, 10)²⁶¹.”

În jurul anului 63 î.Hr., acești democrați au fost victimele unei persecuții nemiloase, fiind aproape distruși. Comunitatea din Qumran, refugiată în grote, a fost, după toate aparențele, cea care a supraviețuit cel mai mult timp: până în anul 80 e.n.

Stăpânul dreptății, revelă Comentariul lui Habacuc (XI, 4-8), a fost martirizat și omorât.

„Dar, în timpul sărbătorii de odihnă din Ziua Ispășirilor, el le-a apărut ca să-i înghită (pe dușmanii lui, printre care și preotul nelegiuit care l-a persecutat) și ca să-i facă să greșească în ziua Postului, sabatul lor de odihnă.”

Așadar, Stăpânul dreptății era Profetul așteptat de evrei, succesorul lui Moise, „Dumnezeu făcându-I cunoscute toate Misterele cuvintelor Servitorilor și Profeților Lui”, ne asigură comentariul.

Stăpânul Dreptății, condamnat, a fost, fără nici o urmă de îndoială, răstignit, lucru care amintește în mod ciudat de ce i s-a întâmplat lui Iisus!

Această impresie este întărită de faptul că Stăpânul dreptății avea Evanghelia sa și, în scrierile qumraniene, „el se prezintă singur ca fiind predicatorul Evangheliei, adică a Bunei Vestiri”

Femeia, creatura diavolului.

Evanghelia esenienilor este bazată pe conceptul păcatului și al penitenței.

Datoria Stăpânului dreptății este să „reproșeze creaturii din luto comportamentul său și greșelile celui care s-a născut din femeie”. (Imnuri, XVIII, 12-13)

Întâlnim, cu exactitate, aceste cuvinte atât în Evangheliile creștine, cât și în cele ale gnosticilor din Egipt, în care Iisus, mai mult decât oriunde în altă parte, își arată repulsia față de femei și chiar față de propria mamă.

Obsedați de ideea păcatului și a rușinii, esenienii considerau toate plăcerile satanice, îndeosebi plăcerea de a face dragoste, însă fără să condamne în mod categoric căsătoria și procrearea.

Pentru ei, femeia era „originea tuturor perversiunilor, un pericol diabolic pentru bărbați, îndeosebi pentru aleșii dreptății²⁶²”.

Intransigența și sectarismul lor îi împingeau chiar să califice femeia drept „prostituată”, dându-i acestei judecăți o destinație generală.

Deoarece Manuscrisele de la Marea Moartă erau, în cea mai mare parte a lor, anterioare Evangheliilor, este evident că acestea, asemenea Apocalipsei atribuite lui Ioan, sunt doar niște plagiate în care regăsim unele idei dominante din preceptele eseniene.

Este cazul, în primul rând, al lui Iisus, dușman al femeii, contestatar și puritan când este cazul, șef al comunității și predicator care amenință „burghezii” din timpul său.

Marea prostituată și „Femeia stacojie” din Apocalipsă derivă direct din gândirea eseniană.

Asemenea pitagoreicilor și republicanilor de altădată, cu semnele și parolele lor, esenienii se recunosc în acest salut frățesc: „Pacea să fie cu voi”, fapt care i-a împins pe unii exegeți să-i claseze printre strămoșii francmasonilor.

Un document găsit în secolul trecut de un membru al Societății Franceze Comerciale din Abisinia în biblioteca unei clădiri vechi, ocupată în trecut de călugări greci, aduce o nouă lumină – dar îndoielnică – asupra rolului esenienilor din secolul I și asupra morții lui Iisus²⁶³.

Cutremur pe muntele Golgota

Iată un rezumat al povestirii.

În acest pergament nedatat este scris că Iisus, născut la Nazareth, era un esenian. Acest lucru putea fi recunoscut prin anumite semne: botez, ruperea pâinii, prezentarea potirului.

El fusese botezat de un alt frate, numit Ioan.

Conform unei „scrisori a strămoșului esenienilor din Ierusalim către strămoșul esenienilor din Alexandria”, Iisus a fost dus din Ierusalim pe muntele Golgota.

Romanii și oamenii lui Sanhedrin aleseseră acest loc pentru ridicarea crucii. Ei au pregătit pentru Iisus băutura condamnaților, destinată să amortească și să diminueze suferința. Băutura, numită poska, era făcută din vin acru și absint. Iisus a refuzat să moară îmbătat.

„Crucea pe care a fost răstignit lăsa să depășească, în mod considerabil²⁶⁴, partea perpendiculară, dincolo de partea orizontală.”

Iisus avea mâinile și picioarele legate, palmele prinse cu cuie, dar nu și picioarele, deoarece nu acesta era obiceiul.

În timpul nopții poporul s-a dispersat, cu atât mai mult cu cât era o căldură sufocantă.

„Frații esenieni – spune textul – au știut că va avea loc un cutremur, așa cum mai fusese înaintea timpurilor părinților noștri.

La căderea serii, pământul s-a cutremurat cu violență.

Centurionul roman s-a speriat foarte tare și a început să adreseze rugăciuni zeilor pe care îi venera, deoarece credea că Iisus era unul dintre favoriții lor.”

După ce toată lumea a fugit, Ioan a dus-o pe Maria la piciorul crucii; Iisus se afla la limita extremă a forțelor sale, dar încă era în viață.

„Și atunci când el și-a încredințat mama lui Ioan, s-a făcut și mai întuneric, deși era lună plină care ar fi trebuit să lumineze pământul...

”

O ceață deasă s-a ridicat din „Marea de Asfalt”; s-a auzit un zgomot puternic; era vuietul care precede întotdeauna cutremurele.

Apoi, muntele s-a cutremurat... „Ne-ați reproșat, dragii noștri frați, că nu l-am salvat pe prietenul nostru de la supliciul Crucii, cu ajutorul puterii noastre secrete.

Vă pot spune doar atât: în primul rând, legea noastră ne interzice să acționăm în public; în al doilea rând, doi dintre frații noștri, puternici și cu o bogată experiență a vieții, încearcă cu înflăcărare și în secret să dovedească nevinovăția lui Iisus în fața lui Pilat și a consiliului evreilor²⁶⁵.

Dar demersurile lor au rămas fără rezultat, deoarece Iisus cerea el însuși să moară pentru virtute și adevăr, pentru a duce la bun sfârșit Legea.”

Iisus nu era mort.

Iosif și Nicodim s-au dus la piciorul crucii unde veghea Ioan.

Nicodim i-a spus lui Iosif că îl va reînvia pe Iisus, dar Ioan nu trebuia să afle.

Legea nu permitea ca un condamnat să rămână peste noapte pe cruce. Picioarele sale urmau să fie zdrobite, pentru a fi siguri de moartea sa. Apoi, trebuia să fie înmormântat.

Pilat a acceptat să-i dea corpul lui Iosif; dar Iisus nu era mort.

„Nicodim a pregătit fâșii lungi de byssu²⁶⁶ îmbibate cu unguente lichide și fortifiante pe care le adusese cu el, și care făceau parte din lista secretelor ordinului nostru.

Cu aceste fâșii a înfășurat corpul lui Iisus...

A fost depus în grota vecină, care îi aparținea lui Iosif. Înăuntru s-au ars aloe și alte substanțe fortifiante și revigorante.

Când corpul a fost culcat pe mușchi, s-a închis intrarea principală a grottei cu ajutorul unui tambur greu din piatră, numit *gotal*, în scopul conservării vaporilor de fumigație.

În acea noapte pământul s-a cutremurat din nou.

Un frate esenian îmbrăcat cu veșminte de sărbătoare, așa cum fusese hotărât de comunitate, s-a îndreptat atunci spre mormânt.

Apropiindu-se prin ceața dimineții, groasă și sufocantă, slujitorii

lui Caiafa, care vegheau în apropiere, au crezut că un înger a coborât din stâncă și au luat-o la fugă.”

În scurt timp, la grotă unde Iisus revenise la viață, au sosit douăzeci și patru de esenieni. Ei l-au transportat în mijlocul comunității, dar, când s-a simțit mai bine, a vrut să plece și, după câteva zile, și-a făcut apariția în fața discipolilor și adeptilor lui care credeau că văd un reînviat.

„Apoi Iisus a dispărut din Ierusalim și a murit din cauza eforturilor făcute.”

Evreii biblici.

Această relatare – trebuie să o spunem – nu prezintă caractere convingătoare de autenticitate, având darul numai să mărească misterul care planează asupra existenței și morții lui Iisus.

Totodată, ea ne oferă, în ceea ce îi privește pe esenieni, o vedere de ansamblu complementară care nu se deosebește de ceea ce ne spun Manuscrisele de la Marea Moartă.

Iată, așadar, schițați, după propriile lor scrieri, acești esenieni a căror influență în Antichitate a fost atât de puternică, încât a reușit să provoace întreaga aventură a lumii occidentale.

La drept vorbind, acești asceți inflexibili erau personaje periculoase, sectare limitate, disprețuite din cauza doctrinei lor inumane.

Dacă i-am fi ascultat, lumea ar fi încetat să mai existe prin lipsa percepției: lucru care ne permite să spunem că greșeau în față oamenilor, a lui Dumnezeu și a universului.

Nici dușmanii lor înverșunați, evreii biblici, adică cei care știau să negocieze cu imponderabilele vieții, dar care aveau idei megalomane, nefaste pentru pace și morală, nu erau mai apreciați.

Evreii respectau Legea, cel puțin în aparență, dar în realitate o modelau în avantajul lor.

Cu orice preț, ei voiau să impună lumii supremația lor și-l însușeau în mod unilateral pe Dumnezeu-Iahve, un Dumnezeu unic, gelos și exclusivist, care trebuia să-și împingă poporul în avangarda tuturor națiunilor cu condiția că îi va rămâne fidel.

Era un Dumnezeu al dragostei privilegiate, răzbunător și teribil²⁶⁷.

Pentru accederea la destinul promis, evreii nu voiau să se lase contaminați de non-evrei; așadar, ei practicau o politică rasistă, se căsătoreau între ei, dar, demascați de coreligionarii lor dizidenți, esenienii, au optat în final pentru soluția aplicată de Iosua: distrugerea comunităților și nimicirea adversarilor.

Obiectivul lor era unic: să devină națiunea-far care să ghideze pe drumul mântuirii, în numele Dumnezeului gelos, celelalte rase și

ceilalți oameni.

Creștinii.

În fața celor două facțiuni care se urau, se va naște o nouă mișcare, ivită din iudaismul tradițional, dar care deschide larg porțile cerului tuturor popoarelor universului: *creștinismul*.

Prin credința lor, calitățile lor umane reale și nobile, creștinii primitivi vor destabiliza echilibrul forțelor, vor schimba fața planetei, ba chiar esența lumii occidentale.

Prin ei, lumea se va umple de monumente admirabile: biserici, catedrale, mănăstiri; învățătura va evolua spre mai puțin egoism și barbarie, artele vor înflori, continente necunoscute vor apărea din mările întunecate; săracii, dezmoșteniții, umilii vor întrezări zâmbete și promisiuni într-un cer ce li se deschide.

Iată cum se prezenta creștinismul în secolul I d.Hr.; de fapt, el va deveni religia-far a lumii civilizate.

Totuși, această aventură extraordinară, această mișcare admirabilă, a fost fondată, dacă nu la început, cel puțin în secolul al II-lea, pe o falsificare a textelor și o inventare a personajelor și a faptelor pseudoistorice.

În timpul edificării structurilor sale, creștinismul s-a inspirat în mod conștient din ocultul trucat, a inventat documente, evident false, scrieri „sacre”, însușindu-și aventuri și eroi din vechiul repertoriu religios și mitic.

Două argumente majore scuzau această politică ciudată:

— Dumnezeu creștinilor era universal și milostiv.

— Situația socială a epocii justifica aceste metode.

Stăpânul dreptății se numea Iisus.

Acum, este dificil să ne îndoim: Stăpânul dreptății era Hristos anunțat de Biblie, Unsul lui Dumnezeu, sau avea ambiția să devină astfel.

El a fost arestat, judecat, condamnat; a înviat, ne confirmă Comentariul lui Habacuc, dar întâmplarea care s-a derulat în jurul anilor 65-63 î.Hr., după profesorul Miliar Burrows, nu a avut ecou în analele istorice înainte de 1957.

Evreii, din dușmănie religioasă, și creștinii, deoarece acest profet răstignit semăna destul de mult cu Iisus, au distrus tot ce făcea referire la acest eveniment.

Așa cum evreii nu văzuseră piramidele și templele din Egipt – unde ar fi rămas secole întregi – așa par să-i ignore pe dușmanii lor jurați: esenienii!

Totuși, există o ușoară aluzie, o singură dată, în Biblie, unde sunt

numiți „cei mulți”.

Josephus Flavius, care nu a vorbit niciodată despre Iisus, a scris mult despre cele trei mari secte evreiești: *saducheeii*, juisori ai vieții; *fariseii*, ipocriți și afectați; *esenienii*, puri și fără slăbiciuni.

Creștinii nu ar fi putut să-l impună pe Iisus al lor decât cu mare greutate, dacă nu ar fi acceptat existența Stăpânului dreptății, de la care au împrumutat numeroase trăsături și genul morții.

În realitate, Iisus și Stăpânul dreptății se confundă atât de mult, astfel încât putem crede că răstignitul din anul... 63 î.Hr. s-ar fi putut numi Iisus.

Este chiar foarte probabil.

Iisus, contestatar esenian.

Nu poate exista nici o îndoială privind apartenența eseniană a lui Iisus, care reiese la fiecare pas în Evangheliile canonice și, chiar mai mult, în apocrifele și Evanghelia gnosticilor din Egipt.

Iisus este contestatar când promite zile negre îmburgheziților religiei, când îi stigmatizează pe bogați și anunță că cei dintâi vor fi cei din urmă. Dar avântul său liric de democrat nu-l împiedică să rămână, în străfundul inimii sale, un esenian dur și misogin. El spune bine că ultimii vor fi primii, dar nu ridică femeia din starea de sclavie, dimpotrivă!

El declară, vorbind despre ea în general: „Trebuia ca ea să devină mascul”, lucru care nu reprezintă o promovare, ci o nimicire a speciei femeiei; el refuză să-și vadă mama, considerând-o chiar străină de sângele său.

Iisus le lasă pe femei să-i șteargă picioarele cu părul lor și spune: „Rușine celui care a fost născut din pântecul unei femei.”

În această atitudine neplăcută și jignitoare există o incompatibilitate cu spiritul de contestare care l-ar fi incitat să ridice femeia, să-i ofere locul pe care îl merita în timpul matriarhatului: premieră.

Fără nici o îndoială, Iisus nu era adeptul cultului lui Mater!

Ființa hermafrodită.

Când Iisus a spus (Evanghelia după Toma) că femeia trebuie să devină mascul²⁶⁸, se pare că a vrut să se alinieze tezelor care susțin că omenirea a început de la o ființă hermafrodită, adică în același timp mascul și femelă.

Acest concept al creației omului se sprijină pe faptul că el a păstrat cicatricea sânilor lui și posibilitatea de a se naște, în anumite cazuri, cu două sexe, fapt care ar ține de natura sa primitivă și fundamentală. Fecundarea bărbatului de către bărbat este imposibilă

actualmente în stadiul de evoluție în care se află, dar natura oferă exemple de hermafroditism productiv: la lipitoare, melc, moluște acefale, plante etc.²⁶⁹

De fapt, conform Bibliei (și cea mai mare parte a cărților sacre prezintă teorii asemănătoare), Adam era hermafrodit, deoarece Eva a fost creată din el. În Geneza, II, citim:

[21] „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una dintre coastele lui și a închis carnea la locul ei.

[22] Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.”

Or, unii comentatori afirmă că există un nonsens în traducere și că este mai indicat să citim parte, și nu coastă. În acest caz, textul ar fi:

[21] „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una dintre coastele lui și a închis carnea la locul ei.

[22] Din partea pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om.”

Astfel, femeia este jumătatea bărbatului, conform zicalei populare, și atunci înțelegem de ce masculul caută fără încetare femela care îl va face UNUL, de ce întâlnim dualități sexuale la anumiți indivizi și, în final, de ce corpul animal este format, potrivit tezei lui Etienne Serres, din două jumătăți simetrice care se dezvoltă, într-un anumit fel, în mod independent. Acest lucru, în cazul hermafrodiților, explică dispoziția organelor sexuale diferite: masculii într-o parte a corpului, femelele, în cealaltă parte.

Cunoașterea acestei particularități, sau, mai simplu, credem noi, interpretarea primară a creației biblice îi incitase pe esenieni și pe Iisus să revendice sau să caute starea fizică de hermafrodit, pentru a semăna cu creatura originară, frământată de mâna Domnului, creatură pe care ei și-o imaginează în același timp mascul și femelă.

Inițiere sau greșeală.

Numeroși spiritualiști, sau care se considerau astfel, și pseudoinițiați i-au consacrat un cult lui Iisus, mare-inițiat, și lui Mater, ale cărui simboluri sunt multiple și, după părerea noastră, impregnate cu cel mai profund ezoterism. Or, pare de neîmpăcat venerarea simultană a două concepții fundamentale opuse, care se distrug mutual.

Iisus, dacă ar fi fost un inițiat (lucru foarte improbabil: era doar un esenian dur, misogin și puțin subtil) ar fi crezut în

hermafroditismul original²⁷⁰, respingând evoluția speciei animale și predicând întoarcerea la origini, adică la stadiul primar²⁷¹.

În acest caz, cultul lui Mater (mama omenirii) nu ar aparține adevăratei inițieri, nu mai mult decât cultul și simbolurile din grotă, ale Fecioarei-Mamă, ale Fecioarei Negre, ale lui Iisus, ale cupei, ale apei din cavernă, ale amantei mistice, ale vulvei, ale cicatricelor zeiței Gaea, al Zeiței-Mamă, baza tuturor religiilor păgâne.

În acest concept, ar fi fost un sacrilegiu aplicarea unei aureole care nu i-ar fi aparținut unei Mater care nu ne-a născut.

Cultul trebuia dedicat hermafroditului, sau poate Afroditei feniciene, rudă apropiată cu Afrodita cu barbă, venerată în Cipru.

Această teză care se atașează în mod obligatoriu mitului lui Iisus-inițiatul, nu va fi admisă și o respingem în mod categoric, adică *nu acceptăm să-l considerăm pe Iisus ca pe un Cunoscător*.

În schimb, credem în semnificațiile profunde sugerate de Mater, în grotă, în Marea Zeiță a celților și, în final, în apa-mamă, Mater a vieții celulare, a Vieții, pur și simplu, așa suntem tentați să o descriem²⁷².

Pentru inițiatul demn de acest nume, Mater este apa, fecioara, primitivă, originală, simbolizată prin izvorul sacral și botezul, cu toate acestea fecioară și însărcinată cu toată viața celulară, cu toate viețile posibile.

Pentru că această apă-fecioară este însărcinată, o identificăm cu Fecioara-Mamă.

Iisus avea o repulsie instinctivă față de Fecioara-Mamă (Maria), pentru femeie în general, iar unii vor vedea în acest lucru semnul apartenenței sale la lumea greșelii, a întunericului.

La capitolele inițiere și originea vieții, esenienii și Iisus reprezintă superstiția și ignoranța, dar trebuie să le acordăm scuza credinței și a bunelor intenții.

Iisus a avut revelația, fără nici o umbră de îndoială, prin Maria Magdalena, dar a refuzat în mod voit această promovare.

În alte vremuri, asemenea esenienilor și altor câtorva secte rare de asceți, catarii au îndepărtat femeia din rolul său primordial și extraordinar: acela de a da naștere vieții.

În fața acestui egoism al evreilor megalomani și a ascetismului barbar al esenienilor, câțiva inițiați sau o sectă evreiască de inițiați au considerat necesar și benefic, în urmă cu două mii de ani, să declanșeze Operațiunea Iisus.

Operațiunea Iisus.

Această conjurație avea un ideal mare și scopurile ei, credem noi, erau reprezentate de trei puncte principale: refacerea regulilor de morală, dăruirea unui Dumnezeu universal tuturor oamenilor,

răspândirea ideilor democratice și sociale favorabile dezmoșteniților.

Secta originară avea, în mod sigur, un nume secret care nu ne-a parvenit, dar, întinzându-se în întreaga lume occidentală, filosofia sa s-a dezvoltat foarte mult, născându-se astfel creștinismul.

Creștinii sau inițiații catolici (*katholikos*, „universal”) nu sunt nici rigoriști, nici intratabili, nici ascetici cu exagerarea specifică esenienilor. Nu sunt nici nelegiuți și rasiști ca evreii.

Ei vor ca lumea să continue și Dumnezeu să fie același pentru toți oamenii.

Trei Dumnezei își vor disputa favoarea omenirii: un Dumnezeu teribil, cel al esenienilor, un Dumnezeu gelos, cel al evreilor biblici, și un Dumnezeu universal, cel al catolicilor.

La acea vreme, după declinul influenței grecești, gândirea elaborată este în mod esențial evreiască, inițiații evrei fiind cei care vor remodela lumea, dându-i religia universală.

Mișcarea beneficiază de factori favorabili: evreii îi masacrează pe esenieni, conjurația folosește un Iisus esenian convertit în Dumnezeul dragostei, creștinii vor ști să moară și să se sacrifice.

Vremurile sunt extrem de propice unei reînnoiri: zeii egipteni mor și sunt înlocuiți cu zei greco-romani, jumătate oameni, jumătate divinități, în care nimeni nu mai crede.

Lumea bazinului mediteranean va accepta astfel singurul zeu care să-i satisfacă aspirațiile: Dumnezeul universal și milostiv de care are nevoie.

Astfel ia naștere Operațiunea Iisus, probabil cu un Stăpân al dreptății autentic pe care evreii îl vor răstigni, deoarece este esenian, reformator.

Înlocuirea lui Iisus.

Nu știm nimic despre acest Iisus, a cărui adevărată identitate este falsificată de Conjurație.

Să fi fost oare un veritabil Stăpân al dreptății, un profet esenian?

Există motive să credem acest lucru, deoarece, deși transmutat în apostol al dragostei, Iisus din Evangheliile lasă să se întrezărească la fiecare pas natura sa eseniană.

Sigur, el a convertit în Dumnezeu universal Dumnezeul gelos al coreligionarilor săi, a atenuat în mod considerabil morala lor inumană, dar nu reușește să se desprindă de neîncrederea sa – ar trebui să spunem: de disprețul său față de femei.

Adeseori, temperamentul său de ascet explodează, bunăvoința sa creștină depășește limitele, iar în aceste momente apare, în Evanghelie, Iisus înarmat cu o sabie și un șomoioag aprins, Iisus care degradează femeia, atât pe mama sa, cât și prostituata, cu o monstruoasă eseniană.

Așa se explică, în mod clar și logic, contradicțiile observate în Scripturi.

Pe acest Iisus ni-l imaginăm predicând în Iudeea, realizând probabil minuni – sau care par așa – dar numai într-un cerc restrâns.

Dacă ar fi realizat miracole în fața unui public larg, dacă s-ar fi evidențiat din grupul de profeți ai vremii lui, Tacit, Josephus Flavius, Pliniu cel Bătrân și Suetoniu nu ar fi ezitat să scrie despre el.

Apoi a fost răstignit de evrei... spre marea ușurare a tuturor!

Creștinii au profitat de acest lucru ca să transforme, de-a lungul timpului, acest Iisus inconstant, neobișnuit cu rolul său, când indulgent, când amenințător, într-un Hristos care binecuvântează, strălucește și predică Evanghelia Domnului compătitor.

Așadar, Stăpânul dreptății, în lipsă de adepți, a fost înlocuit cu Iisus-Stăpânul dragostei.

Evangheliile au fost scrise în consecință și nu a fost deloc o treabă simplă, după o sută de ani, să se ofere o biografie decentă și măgulitoare unui personaj care, în realitate, făcuse să se vorbească atât de puțin despre el!

Pentru îndulcirea asperităților, adăugarea unor precepte bune, eliminarea celor care deveniseră rele sau perimate, au fost inventați Matei, Marcu, Luca și pseudo-Ioan, punându-se întotdeauna accentul pe Iisus al dragostei în defavoarea esenianului contestatar și misogin.

De la conjurația inițiaților evrei din secolul I la cea a teologilor din mileniul al II-lea, o evoluție mare și radicală a inversat fundamentele și destinația religiei primitive.

Papa, acoperit cu aur și pietre prețioase, așezat pe tronul său din aur, în luxosul său palat de la Vatican, primind, binecuvântând, recompensându-i pe oamenii mari, bogați și influenți ai acestei lumi, este reprezentantul perfect a ceea ce Iisus denunța ca fiind nelegiuit și satanic.

Evreii și creștinii dețin totalitatea bogăției mondiale, a puterii mondiale de distrugere, de reconstrucție și de represiune (cu excepția Chinei și Rusiei), dar și de binecuvântare în numele lui Iahve și al lui Iisus.

Pe crucea sa din lemn, răstignitul, bine bătut în cuie ca să nu poată scăpa, își ridică privirea spre cer ca să-l facă martor că el nu a vrut niciodată acest lucru...

Mater și Lilith

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”. (Geneza, I, 27)

Dacă citim cu atenție Biblia, am putea crede că prima ființă umană creată a fost hermafrodită: în același timp mascul și femelă, iar

în al doilea capitol din Geneză (versetul 7), este precizat că omul a fost făcut din țărâna pământului și femeia (versetul 22) „din coasta pe care o luase din Adam²⁷³”.

Fără nici o îndoială că, recopiind prost mituri mai vechi, celtice, egiptene, feniciene, indiene etc, autorii Bibliei creștinilor au spus astfel de lucruri fără sens.

Mater hermafrodita.

Cu mult înaintea evreilor, popoarele din vechime o venerau pe Mater, pe care o considerau mama omenirii, reproducând-o adeseori bisexuată, adică hermafrodită.

Zeița *Mut* era în același timp Tatăl și Mama egiptenilor; *Bătrâna Neit* era Tatăl Tașilor și Mama Mamelor, fiind reprezentat printr-un scarabeu mascul și o femelă vultur.

Iștar, zeița dimineților și a serilor (Venus Lucifer și Venus Vesper) la asiro-babilonieni, era reprezentată cu barbă, la Ninive, la fel ca Astarte a fenicienilor, la Cartagina²⁷⁴.

În cea mai veche carte a lumii, *Istoria feniciană* a lui Sanchoniathon, este scris că „*Dofaseminii* sau *observatorii* cerului, proveniți din substanța primară, erau androgini la origine.

Sexele lor s-au separat în timpul separării luminii de întuneric” (*Pregătirea evanghelică* a lui Eusebiu, cap. I, verset 10).

Adam din Biblia noastră falsificată și prost tradusă este în realitate apelativul speciei umane nou create.

În *Midrasch Schemot Rabba*, cap. XX, Parascha XIV, cap. XII, este scris:

„Atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, el era bărbat-femeie.”

După Jeromia ben Eleasar, Dumnezeu a creat omul androgin (mascul și femelă).

Moise Maimonide²⁷⁵ spune: „Adam și Eva au fost creați împreună, uniți spate în spate; în urma divizării acestei ființe duble, Dumnezeu a luat jumătatea care a fost Eva și a dat-o unei alte jumătăți.

Manasseh ben Israel a scris că forma lui Adam era dublă, *mascul în față și femelă la spate*.

Cybelă, mama zeilor, era androgină, ca Afrodita a grecilor, care avea „atributele masculului deasupra șoldurilor și pe cele ale femeii dedesubt.”

În Cipru și la Berlin putem vedea statui ale Afroditei cu barbă.

Este, așadar, evident că popoarele din vechime credeau că ființa umană primară era un androgin și că Mater pe care o venerau mai presus decât orice zeu avea un falus și o vulvă.

Mater și partenogeneza.

Această teză a fost adoptată de numeroși biologi, astfel încât cea a lui Mater reproducând prin partenogeneză poate fi luată în calcul²⁷⁶.

Omul are doi sâni și știm că cele două jumătăți simetrice ale corpului uman se dezvoltă „într-un anumit fel până la un punct independent²⁷⁷, ceea ce explică faptul că organele sexuale situate într-o parte pot să nu semene cu cele din partea opusă; adeseori există organe sexuale care aparțin unor sexe diferite”.

Această dualitate fundamentală, îndeosebi la bărbat, reprezentată de persistența sau obliterarea vaselor destinate să hrănească și să dezvolte organele de reproducere, ne face să credem că apariția femeii ar fi mult mai veche decât cea a bărbatului.

Canalul lui Muller.

În 1917, profesorul B. de la Universitatea din Poitiers predă studenților lui istoria fătului uman, astfel:

„În timpul în care cele două sexe nu erau încă diferențiate, au apărut în regiunea peritoneală două canale duble și simetrice de origini puțin diferite: canalul lui Muller și canalul lui Wolf.”

În continuarea evoluției tipului feminin, *canalul lui Muller* formează trompele, uterul și vaginul.

În privința tipului masculin, acest canal se atrofiază și vestigiile lui formează corpul lui Morgagni în utricula prostatei.

Canalul lui Wolf este originea canalelor urinare la femeie și a canalului excretor al testiculelor la bărbat.

Femeia păstrează cele două canale separate, în timp ce bărbatul nu are decât unul singur, în urma unei mutații sau a unei adaptări mai tardive²⁷⁸.

Așadar, ar exista o specificitate mai pronunțată la bărbat, o complexitate care, conform legilor acreditate în biologie, demonstrează anterioritatea femeii față de bărbat²⁷⁹.

Îngerii și Cartea lui Enoh.

Primistoria pe care tocmai am înviat-o se îndepărtează mai mult de adevărurile mărturisite de Biblie și de știința oficială.

Biblia, ocean universal de unde ies fluviile cunoașterii! Să mărturisim acest lucru pe loc, în pofida oricărui interes pe care îl acordăm cărților sacre: nu mai putem accepta relatarea lor decât ca interpretări îndepărtate de fapte uneori exacte, dar devenite aproape de neînțeles pentru cei care le-au povestit și adeseori le-au introdus.

De acum înainte, exegeza trebuie să se lumineze prin cunoașterea dobândită și să se elibereze de constrângerile dogmatice.

Treizeci și unu de rânduri în Biblie.

De două milenii, milioane de oameni s-au străduit fie să susțină textele biblice împotriva oricărui raționament științific, fie să le distrugă esența printr-un sectarism limitat și negativ.

Alte miliarde de oameni nu au studiat niciodată aceste texte, din lene sau teamă de represalii. Acțiunea noastră poate fi considerată aventuroasă. Totuși, cu sinceritate, să înfruntăm problema și să propunem soluții în speranța că ele vor putea, într-o bună zi, să-i ajute pe alți exegeți.

Această încercare va indispuce numeroși cititori de toate religiile, va ofensa credințe, opinii, va ataca prejudecățile; ținem astfel să menționăm că nu facem nici un proces de intenție, că nu suntem supuși nici unei politici, dar că respectul nostru față de ideile aproapelui nu ne poate interzice căutarea adevărului sau a „adevărurilor diferite”.

Toleranța și dreptul de exprimare sunt cele mai de preț câștiguri ale omului, iar noi le invocăm în folosul nostru.

Analizată în această stare de spirit, Biblia se prezintă ca un act de conjurație din care doar treizeci și unu de rânduri trebuie reținute de omenirea secolului XX.

Aceste rânduri sunt primele șapte versete ale Genezei, capitolul IV. Restul, cu câteva mici excepții, reprezintă doar expresia unei morale perimate și anecdote care nu i-au privit niciodată pe chinezi, australieni, eschimoși, sau ansamblul popoarelor moderne.

Faptul că două sute de războinici ai poporului lui Israel extermină trei sute de moabiți nu reprezintă nici un interes, mai puțin pentru istoricii specialiști.

Mai rămân, pentru a pasiona cetățeanul lumii moderne actuale, trei puncte de o importanță capitală:

1. După crearea lumii, *copii ai lui Dumnezeu* (îngeri sau indivizi extraplanetari) vin pe Pământ ca să se căsătorească cu fetele de aici.

2. Au loc anumite evenimente, despre care nu ni se spune nimic, ele provocând mânia lui Dumnezeu.

3. Dumnezeu „se căiește” și își distruge creația.

Ce ar putea fi mai important pentru oameni decât distrugerea lumii? Să fie totul o bagatelă în fața unei astfel de catastrofe?

Or, cea care trebuia să reprezinte adevărata geneză este complet uitată în Biblie: în douăsprezece rânduri este anunțată venirea unor personaje misterioase extraterestre, iar nouăsprezece rânduri mai departe se vorbește despre distrugerea omenirii, potopul universal! Fără nici o altă explicație!

Iată un lucru ciudat, derutant, căci tocmai acest lucru am dori să-l

aflăm... deoarece ne privește pe toți!

Dar, mai întâi, cine erau acești copii ai Domnului sau Fiii Cerului, pe care Părinții Bisericii îi numesc înger²⁸⁰?

Să fi fost creaturi celeste provenite din regatul lui Dumnezeu-Tatăl? Și cine a coborât pe Terra ca să facă dragoste cu frumoasele pământence?

Oamenii din timpul atomului, al televizorului, al rachetelor interplanetare pot crede ei în aceste fantasmе care nu au fost niciodată văzute, asemănătoare zânelor, spiridușilor și elfilor?

Pentru cine privește situația cu credință, nu există nici o problemă, și Biblia reprezintă adevărul literal; dar cine, cu judecată, ar îndrăzni să creadă așa ceva?

Atunci, îngerii nu ar mai fi existat? În aceste condiții, nu ar mai rămâne decât să aranjăm bine Biblia și toate scrierile sacre și apocrife care, în unanimitate, relatează fapte identice, la raionul roz al bibliotecii pentru copii!

Dar dacă acești „îngeri” reprezintă un adevăr ascuns, un simbol, atunci cine sunt ei? De unde vin?

Cu prudență, vom propune singura identificare ce ar putea fi acreditată de timpurile noastre supuse aventurii extraplanetare.

Fiii lui Dumnezeu.

Din capitolul IV al Bibliei aflăm că, la puțin timp după ce au fost creați, Adam și Eva au dat naștere unei prime omeniri, îndeosebi fete (versetul I).

Așadar, la acea vreme, Pământul este extrem de puțin populat, numărând doar câteva mii de indivizi.

VERSETUL 2. — *Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.*

VERSETUL 4. — *Uriașii erau pe Pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat, fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.*

Pe acești oameni vestiți, născuți din primele femei terestre și din „copiii lui Dumnezeu”, îi putem identifica ușor cu conducătorii popoarelor sau cu eroii, sau semizeii din mitologii.

Dar cine erau acești „copii ai lui Dumnezeu”?

Exegeții autorizați ai Bibliei spun că îngerii au coborât din cerul lui Dumnezeu ca să facă dragoste cu femeile și să le lase însărcinate! Ce mercenari vulgari, acești îngeri!

Sincer, nu putem să acceptăm, fără să ne gândim că cerul este un cuib de bandiți, această explicație-sacrilegiu, cu atât mai mult cu cât

este greu de imaginat îngeri, nu doar „înclinați spre sex”, dar și capabili din punct de vedere fizic să-și satisfacă dorințele.

Să fi fost îngerii niște ființe materiale? Sexuate ca și noi și devorate mai tare ca noi de demonul senzualității?

Un text apocrif, ca „Lupta lui Adam și a Evei”, tradus din limba etiopiană, se revoltă împotriva unei explicații atât de absurde.

Și vechii înțelepți au scris despre ei și au spus că îngerii au coborât din cer și că s-au aliat cu fiicele lui Cain și că din ele au ieșit uriași.

Dar se înșală în această privință și nu este adevărat că îngerii, care sunt spirite, se amestecă păcătuind cu oamenii... dar, după ființa și natura lor, ei nu sunt nici masculi și nici femele, ci spirite pure, iar după căderea lor au devenit negri²⁸¹.

Acest text, trebuie să subliniem, este de inspirație religioasă și nu se vrea a fi eretic.

Atunci, dacă nu este vorba despre îngeri, nu ne putem gândi decât la bărbați înalți, deoarece ei au avut copii uriași. Existând într-o epocă în care descendența lui Adam și a Evei era ușor de identificat, fiind grupată și modestă ca număr, acești bărbați nu erau, fără nici o îndoială, pământeni!

Copiii lui Dumnezeu... poate, ca toată lumea; dar nu născuți pe globul nostru!

Bineînțeles – ieșind puțin din jocul impus de Biblie – noi nu credem într-un bărbat și o femeie creați din lut, servind drept prototip omenirii noastre; la fel, putem presupune că acei mercenari uriași puteau veni din altă parte a globului: Asia, America, Europa, Oceania, Africa.

Or, Biblia este categorică: ei erau copiii lui Dumnezeu, îngeri veniți din cer, și toate textele apocrife afirmă, în unanimitate, că era vorba despre ființe venite din cer, de „Fii ai Cerului” și că ei *au coborât* pe Pământ.

Astfel de călători, fără nici o explicație plauzibilă, nu pot fi decât niște oameni zburători, aviatori sau cosmonauți, după toate aparențele dintr-o altă rasă decât a noastră, deoarece caracterul lor fizic nu ne face deloc să credem în originea lor terestră.

Trebuie să ne întoarcem la scrierile vechi ca să găsim noi detalii revelatoare care, din belșug, există într-o apocrifă anterioară Bibliei: CARTEA LUI ENOH.

O constatare foarte tulburătoare ne lasă fără cuvinte atunci când citim Biblia: nouă rânduri (versetele 2 și 4) vorbesc despre venirea Fiilor lui Dumnezeu, iar în douăzeci și două de rânduri, cartea sacră expediază întreaga istorie a lumii de la aterizarea fantastică până la drama potopului.

Or, Cartea lui Enoh, ținând cont de interpolări, *consacră*

aproximativ optzeci de capitole acestor întâmplări cu îngeri și cauzelor mânia divine!

Optzeci de capitole față de treizeci și unu de rânduri în Biblie!

În acest caz, în mod logic, se impune o întrebare: *de ce a fost eludată partea esențială a genezei?*

Cartea lui Enoh.

Cartea lui Enoh, adusă din Abisinia în trei exemplare de marele erudit scoțian Jacques Bruce (1772), a fost copiată pe un original redactat în limbile ebraică, caldeeană sau în aramaică, pe care mulți traducători îl consideră cel mai vechi manuscris din lume²⁸².

Ea a fost interpolată de scribi catolici care, dintr-o pioasă intenție, i-au adăugat capitole care anunțau venirea Fiului Omului sau Mesia²⁸³. Dar aceste adăugiri sunt ușor de reperat. Enoh este un personaj misterios, pe care tradiția din Israel și l-a apropiat, dar, de fapt, existența lui este cu mult anterioară civilizației ebraice.

Unii erudiți afirmă că înaintea Bibliei, dar și a Vedelor hindușilor, a legilor lui Manu al brahmanilor a cărților Yi Jing ale chinezilor etc, existau manuscrise care au servit drept modele cărților sacre cunoscute de noi astăzi.

Moise vorbește în mai multe rânduri despre texte mai vechi decât Deuteronomul²⁸⁴, din care citează anumite paragrafe.

Tradiția spune că Enoh este originar din Mesopotamia de Sus sau Armenia, deoarece este considerat inițiatorul sau tatăl legendarului rege Kayu-Marath, sau Kaiomers, „Rege al Pământului” și al Azerbaidjanului²⁸⁵.

În manuscrisele musulmane, se spune că regele Kaiomers și-a dobândit cunoașterea adevăratului Dumnezeu din cărțile profetului Edriș (Edriș înseamnă Enoh în limba arabă).

Iată-l, așadar, aproape identificat pe armeanul Enoh a cărui carte, apocrifă și totuși recunoscută drept autentică – a fost chiar considerată canonică în Biserica primitivă – începe prin acest exod:

În numele Domnului plin de iertare și de grație, care se mânie greu, mereu gata să ierte, această carte este CARTEA LUI ENOH, profetul.

Începând cu capitolul VII, povestitorul intră în subiect, fără să-i citeze pe Adam și Eva sau să evoce cea mai mică dramă în paradis.

CAPITOLUL VII

1. Când copiii omului se înmulțiră în acele zile, iată că și fetele lor se născură elegante și frumoase.

2. Iar atunci când îngerii, copiii cerurilor le vor vedea, se vor îndrăgosti de ele: ei își vor spune unii altora: să alegem femei din rasa

oamenilor și să avem copii cu ele.

Iată-ne deja într-o altă atmosferă decât cea a Bibliei. Femeile există de puțin timp pe Pământ – cel puțin cele elegante și frumoase – altfel ele ar fi fost remarcate de „copiii cerurilor”.

Ființele din cer să fie oare îngeri? Da, în sensul în care au înțeles încașii când au văzut debarcând soldații lui Cortez. sau populația înapoiată a junglelor privind primii aviatori.

Orejona, venusiana care a aterizat în apropierea lacului Titicaca, după tradițiile andine (poate cu un prim comando de recunoaștere²⁸⁶), nu a fost divinizată după aceea?

Nu este logic ca primitivii să identifice oameni veniți din cer cu ființe supranaturale?

Enoh menționează că acești îngeri care se comportă ca niște oameni vulgari făceau parte dintr-o rasă străină de a noastră. Să continuăm analiza altor versete:

3. Atunci, Samyaza, șeful lor, le-a spus: mă tem că planul vostru nu va reuși.

4. Și că eu voi suporta singur pedeapsa crimei voastre.

5. Dar ei i-au răspuns: jurăm!

6. Ne vom lega cu toții printr-un blestem reciproc; nu ne vom schimba planul, vom face ceea ce am hotărât.

7. Într-adevăr, ei au jurat și s-au legat prin blesteme reciproce. Au coborât la Aradis, loc situat în apropierea muntelui Armon²⁸⁷, în număr de două sute.

Trebuie să remarcăm că conspirația a două sute de extraterestri - deoarece, nefiind originari de pe Pământ, chiar sunt extraterestri - suscită anumite scrupule în conștiința lui Samyaza. În privința membrilor comandoului, ei se exprimă în stilul unor cosmonauți aventuroși, curajoși, probabil lipsiți de mult timp de o plăcere carnală, al cărei deliciu păreau să-l cunoască foarte bine. Acești „îngeri” nu sunt niște începători în materie!

9. Iată numele șefilor lor: Samyaza, șeful lor, Urakabameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danei, Azkeel, Sarakamyal, Asael, Armers, Batraal, Anane; Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turei, Yomyael, Arazeal. Aceștia au fost șefii celor două sute de îngeri; iar restul se afla cu ei²⁸⁸.

10. Și și-a ales fiecare câte o femeie, s-au apropiat între ei și au locuit cu ele; le-au învățat secretele vrăjitoriei, farmecelor și proprietățile rădăcinilor și copacilor.

11. Iar aceste femei au dat naștere unor uriași...

Cum am putea admite faptul că „îngeri” trăind în mod obișnuit în

regatul lui Dumnezeu, în fericirea supremă... angelică, pot, pe de o parte, să nutrească astfel de sentimente brutale și, pe de altă parte, să cunoască ceea ce, în mod normal, nu era cunoscut în cer: vrăjitoria, farmecele și proprietățile medicinale sau alimentare ale legumelor?

CAPITOLUL VIII

1. Azazyel i-a învățat pe oameni să facă săbii, cuțite, scuturi, platoșe și oglinzi; i-a învățat să fabrice brățări și ornamente, să picteze, arta de a-și picta sprâncenele, să folosească pietrele prețioase și orice tip de vopsea, astfel încât lumea a devenit coruptă.

În versetele următoare, ceilalți îngeri îi învață pe oameni „vrăjitoriile, farmecele, arta de a observa stelele, semnele, astronomia, mișcările Lunii” etc.

Nu putem arăta decât ceea ce am învățat, experimentat; să fie oare admisibil ca niște „îngeri” să poată, în cerul lui Dumnezeu, să învețe fabricarea mașinilor de război, a obiectelor folosite la olărit, a gătelilor cu bijuterii, „arta de a-și vopsi sprâncenele”?

Și să aducă pe Pământ josnicia din cer?

Sincer, este greu să nu mărturisim câte idei au acești „îngeri”, câtă pricepere tipic umană, care nu se împacă deloc cu o natură divină.

Dar, dacă îi considerăm cosmonauți sau ființe venite de pe altă planetă, atunci totul s-a rezolvat!

În mod rațional, dacă acceptăm relatarea din Cartea lui Enoh, este vorba despre o colonizare a globului nostru de niște cosmonauți, proveniți de pe o planetă cuceritoare sau forțată să emigreze.

În această conjunctură, cei două sute de extraterestri reprezintă, fără nici o îndoială, un comando, care trebuia să raporteze misiunea sa marelui cartier general.

Aceasta este o teză rezonabilă, acreditată de cursa noastră actuală în cosmos și care se va întări în continuarea povestirii. Tot în același timp va fi precizat și rolul lui Enoh. Poate că este și el un extraterestru, sau poate Samyaza cel scrupulos, mai degrabă un delegat al cartierului general, deoarece el respinge acțiunile comandoului, pleacă în căutarea șefilor lor, devenind chiar mediatorul dintre ei și cosmonauții rebeli față de ordinele date.

CAPITOLUL XII (SECȚIUNEA 3)

1. Înaintea îndeplinirii oricărui lucru, Enoh a fost luat de pe Pământ, și nimeni nu știe unde a fost dus și nici ce s-a întâmplat cu el.

2. Toate aceste zile le-a petrecut cu sfinții și cu inițiații.

Asemenea lui Ilie – întâmplarea este povestită în Biblie – care a fost chemat la Dumnezeu „viu pe un car de foc”, Enoh devine, așadar,

cosmonaut sau aviator, și va prezenta un raport superiorilor lui²⁸⁹.

Ne imaginăm cât de mult ne tulbură calmul burghez, credulitatea noastră atavică această interpretare fantastică a faptelor, dar dacă nu acceptăm această explicație, mai fantastică și chiar mai inadmisibilă în vremurile noastre, a unei revolte a îngerilor perversi scăpați dintr-un cer foarte dereglat, nu am mai putea să dăm nici un sens evenimentelor.

Primii părinți din Hiperboreea.

Cu judecata și cuvintele epocii sale, povestitorul descrie „Cerul”, cu „zidul său construit din piatră de cristal”, care amintește în mod ciudat de Hiperboreea din tradiție, împrejmuită de zidurile ei înalte de gheață. Analogia merită consemnată, deoarece ea coincide cu povestirile nordice.

În tradiția nordică și celtică, Hiperboreea era situată aproape de Groenlanda (*Green land* = pământul verde) sau, mai exact, între nord și vest.

Or, Enoh va localiza în această direcție punctul în care și-a stabilit baza, cartierul general al extratereștrilor.

El vizitează diferite regiuni occidentale ale Pământului, apoi locuința regelui etern *din partea nordică a Pământului*.

CAPITOLUL LXIX (SECȚIUNEA 12)

1. Din acel moment, nu m-am mai dus în mijlocul copiilor oamenilor, dar m-a așezat între două spirite, între nord și vest, unde îngerii primiseră corzi ca să măsoare locul rezervat dreptilor și aleșilor.

2. Aici i-am văzut pe primii părinți, sfinții care sălășuiesc în acele locuri frumoase pentru eternitate.

Trebuie remarcat că Enoh identifică ușor Cerul cu Pământul; pe de altă parte, el menționează că „locul sfânt” – raiul unde cresc copacii dreptilor, cu mirosurile fine – este situat „în zona Occidentului, la extremitățile globului nostru, unde începe cerul”.

CAPITOLUL XXXIII

1. Apoi m-am îndreptat spre nord, la capătul Pământului.

2. Acolo, spre marginea lumii, am văzut o minune mare și extraordinară.

3. Am văzut porțile cerului deschise, erau trei, diferite una de cealaltă...

El nu spune că părăsește Pământul ca să intre în nori, pare să ignore sudul și estul și îi întâlnește pe primii noștri părinți, oamenii superiori pe care îi considerăm șefii supremi ai comandoului din Armenia.

Totuși, uneori, Enoh disociază Cerul de Pământ. Vornind despre rebeli, el scrie:

CAPITOLUL LXVIII

3. Iată acum numele șefilor celor o sută, celor cincizeci, celor zece.

4. Numele primului este Yekun; el este cel care a sedus toți fiii sfinților îngeri, care i-a forțat să coboare pe Pământ și să facă copii cu ființele umane.

(Sfinții îngeri sunt copii în cer!)

6. Numele celui de-al treilea este Gadrel; el este cel care a arătat fiilor oamenilor cum să se sinucidă.

7. El este cel care a sedus-o pe Eva.

Numele Evei (și niciodată cel al lui Adam) este citat în mod excepțional. Conform acestei relatări, el este primul soț înșelat al creației!

Sfârșitul Apocalipsei este foarte confuz, deoarece se revine asupra creației și se termină cu potopul, pedeapsă dreaptă pentru greșeala comisă de presupușii cosmonauți.

Îngerii vinovați sunt aruncați în Văile de Foc, reprezentate, probabil, de Țara Focului (Azerbaidjan), în apropierea căreia a poposit arca lui Noe.

Un text slav intitulat „Cartea secretelor lui Enoh” descrie, în mod curios, ființele care l-au vizitat pe cronicar:

Au venit doi bărbați, foarte înalți, cum nu se mai văzuseră pe Pământ. Chipurile lor erau ca soarele care strălucește, ochii ca niște lămpi aprinse; din gura lor ieșea foc; îmbrăcămintea lor semăna cu o spumă, iar brațele erau ca niște aripi din aur la căpătâiul patului meu.

În această descriere nu mai poate fi vorba despre îngeri, ci despre oameni îmbrăcați, așa cum ne imaginăm destul de copilăresc cosmonauții, cu casca lor și echipamentul din material plastic.

Ziaristul rus Agrest specializat în domeniul științei, făcând referire la textele Manuscriselor de la Marea Moartă”, a oferit transcrierea de mai jos:

*Oameni au venit din cer și alți oameni au fost luați de pe Pământ și duși la cer. Oamenii veniți din cer au rămas mult timp pe Pământ*²⁹⁰.

Un studiu aprofundat al Cărții lui Enoh dezvăluie detalii cutremurătoare, aducând certitudinea că nu este vorba despre viziune, ci despre călătoria efectivă făcută de patriarh.

Sigur, Enoh spune că au fost mai multe viziuni, dar el amestecă în

mod ciudat Cerul și Pământul, ca și cum nu ar fi știut să le delimiteze... cum ar face, de exemplu, un indian din secolul al XVI-lea atunci când un elicopter l-ar duce în China.

El este „transportat pe Pământ și lăsat în fața ușii sale” (cap. LXXX-7). Acest lucru reprezintă o acțiune inutilă dacă Enoh a avut o viziune; așadar, dacă nu s-a mișcat din loc, nu are nevoie să fie adus acasă!

Iată că în capitolul LXIV, secțiunea II-2, adevărul prost șters pare să iasă la suprafață atunci când el spune că Noe „pornește la drum și se îndreaptă spre capătul Pământului, în direcția locuinței bunicului său Enoh”.

Să reprezinte acest lucru dezvelirea ghiveciului cu trandafiri?

Este cât se poate de sigur, pentru scribul acestei povestiri, că patriarhul Enoh, *încântat să meargă viu în Cer*, s-a retras, în realitate, la capătul Pământului sau, între nord și vest, adică în Hiperboreea sau în Florida, unde are locuința sa secretă.

Noe (cap. LXIV, secțiunea III-1) vede „Pământul înclinându-se și amenințându-l cu distrugerea”. Iată un lucru ciudat!

Să fi fost Noe, așa cum spune Biblia gnosticilor egipteni, *ridicat la cer, viu*, ca să scape de potop?

Poate de către misterioșii strămoși care locuiesc între nord și vest? Strămoși care ar fi avut mașini zburătoare!

Sau Noe vede Pământul înclinându-se, așa cum avem noi impresia când suntem într-un avion care ia altitudine?

Toate aceste lucruri vin în sprijinul tezei unei călătorii aeriene trăite de Enoh, și nu „văzută în vis”?

Cartea lui Enoh și Cartea secretelor lui Enoh aduc în acest sens o mărturie care proiectează lumini fantastice asupra trecutului interzis al omenirii.

Câtă încredere putem avea în aceste manuscrise care, în ciuda neverosimilității și confuziei lor, reprezintă totuși primele documente ale istoriei noastre și, fără nici o îndoială, un adevăr deformat prin neînțelegerea și greșelile de copiere?

În Zohar, cea mai veche relatare a Cabalei, este menționată în mai multe rânduri Cartea lui Enoh ca o lucrare „păstrată din generație în generație și transmisă cu pioșenie”. Ea a fost respinsă din canonul evreilor și proscrisă de creștini, dar numai din secolul al III-lea, iar renumele său a rămas în continuare, datorită faptului că este considerată singurul manuscris antediluvian.

Această credință este întărită de faptul că Enoh, descriind mișcările Soarelui și ale Lunii, într-un mod foarte savant, comite totuși câteva greșeli, care au motivat următoarea critică a lui Hoffmann:

Văd doar o singură posibilitate de a atenua aceste greșeli:

presupunerea că autorul expune un sistem care ar fi existat înainte ca ordinea naturii să fie bulversată de potopul universal.

Or, într-adevăr, tradiția spune că Noe a luat Cartea lui Enoh în arcă, scăpând-o astfel de la distrugere.

Așadar, cu motive întemeiate, noi considerăm această apocrifă adevărata Biblie a omenirii.

Datele astronomice oferite de carte, ținând cont de deplasarea polilor survenită mai târziu, în timpul potopului, ne fac să credem că autorul ei trăia într-o țară situată cu exactitate pe locul fostei Armenii, spre izvoarele Eufratului, acolo unde au aterizat cosmonauții îndrăgostiți de frumoasele fete ale oamenilor.

Considerații de ordin geologic vin în sprijinul acestei teze.

27.

TESTAMENTUL SECRET AL LUI SCHLIEMANN.

Troia din Asia Mică – sau Ilion, sau Pergam – a fost fondată, se spune, de pelasgii celți, iar zidurile ei puternice ar fi fost construite de Apollo Hiperboreanul și Poseidon.

Vedem deja în această legendă o indicație clară care leagă istoria veche a Asiei Mici de cea a Occidentului celților și, prin Poseidon, zeul atlantiților, de Atlantida.

Homer, în *Iliada* și *Odiseea*, a făcut nemuritor asediul Troiei, în care se înfruntau comandanții greci Agamemnon, Ahile, Ulise, Ajax etc, și fiii regelui Priam, Hector și Paris, acesta din urmă având imprudența de a fi răpit-o pe preafrumoasa Elena, soția lui Menelau, regele Spartei.

Orașul a fost cucerit datorită șireteniei lui Ulise (faimosul cal troian), jefuit și ars.

Numeroși locuitori – dar asta este o altă poveste – s-au întors în ținutul strămoșilor lor, numit în zilele noastre Olanda, Belgia, Franța.

În 1871, arheologul și elenistul german Heinrich Schliemann, fără să țină seama de știința abuzivă și de pretențiile arheologilor clasici, i-a crezut pe cuvânt pe Homer și pe Platon și a scos la lumina zilei ruinele cetății mitice. Sub Troia lui Priam, el a găsit fundațiile cetății primitive, care era ariană, după cum o dovedește numărul mare de cioburi și mici statuete din pământ ars, care poartă simbolurile religioase ale arienilor, printre altele, zvastica hindușilor.

Cele mai multe vase erau modelate în formă de cucuvea, pasăre de noapte dragă Minervei Glaukopis (cu ochii verzi), protectoarea Ilionului²⁹¹, și purta, gravate în părți, nasul coroiat, ochii, sânii și

buricul zeiței.

Schliemann a găsit obiecte și arme din silex, argint, aur și cupru.

Armele din cupru de la Troia sunt identice cu armele de bronz din Danemarca preistorică și din cetățile lacustre din Elveția.

Atâtea coincidențe și indicii l-au convins pe savantul german că o înrudire strânsă unea preistoria ariană a Troiei, negată de arheologi, de o altă preistorie considerată tot mitică: cea a Atlantidei²⁹².

Schliemann ar fi fost asasinat...

Oare Heinrich Schliemann a fost cu adevărat conștient că este autorul uneia dintre cele mai mari descoperiri din toate timpurile: cea a adevăratei istorii a lumii?

Da, cu siguranță, deoarece, ca inițiatorii, a înțeles că, dacă vorbea, ar fi fost asasinat fără milă, după cum au fost dragonul și Iisus.

Atunci, Schliemann, inițiat prudent, a luat hotărârea să nu dezvăluie esențialul, partea cea mai prețioasă a descoperirilor sale, decât după moarte, adică după ce timpul îi va fi acreditat tezele istorice.

A luat măsurile necesare ca să-și salveze viața, opera și adevărul pe care avea să-l dezvăluie lumii: a ascuns cele mai prețioase piese găsite în urma săpăturilor arheologice, și-a scris mesajul și a lăsat totul familiei, cu o mare sumă de bani, destinată în special asigurării punerii în execuție a ultimelor sale dorințe. Cel puțin aceasta este versiunea nepotului său!

În ciuda tuturor acestor măsuri de precauție, dezvăluirile au fost înăbușite încă de la apariție.

Ba chiar un eminent partizan al Atlantidei, scriitorul A. Bessmertny – deși poate că avea motive întemeiate să fie reticent – a acordat o anumită încredere unei scrisori trimisă lui de Wilhelm Doerpfeld, colaboratorul lui Heinrich Schliemann, din 1882 și până la moartea savantului, în 1890:

„După cunoștința mea, H. Schliemann nu s-a ocupat niciodată într-un mod aprofundat de problema Atlantidei, scria Doerpfeld, dar probabil că a făcut unele notițe referitoare la această problemă.

Totuși, nu cred în existența unei opere originale a lui pe această temă... „

Or, documentația pe care o vom prezenta, dacă este autentică, ar dovedi contrariul: că Schliemann considera subiectul Atlantida de interes major.

În orice caz, la 20 octombrie 1912, nepotul descoperitorului Troiei, doctorul Paul Schliemann, a publicat în ziarul american The

New York American, un articol cu titlul:

„CUM AM GĂSIT ATLANTIDA,
SURSA TUTUROR CIVILIZAȚIILOR...”

Iată câteva extrase din articolul lui Paul Schliemann:

Cu câteva zile înainte de moartea sa la Neapole, în 1890, bunicul meu Heinrich Schliemann a dat unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi un plic sigilat pe care scrisese aceste rânduri: „Să fie deschis doar de un membru al familiei mele care, făcând aceasta, se va angaja pe onoarea lui să-și consacre viața cercetărilor sumar indicate în mesaj”.

Cu o oră înainte de a muri, bunicul meu a cerut creion și hârtie. Cu o mână nesigură, el a scris ceea ce urmează:

„Addendă secretă la ceea ce se află în plicul sigilat. Sparge vasul cu cap de cucuvea și examinează conținutul. Se referă la Atlantida. Mormânt la est de ruinele templului din Sais și pe câmpul funerar din valea Chacuna. Important. Vei găsi dovezile exactității tezei mele. Vine noaptea. Adio”.

Acest mesaj a fost și el înmânat prietenului său, care l-a depus la o bancă franceză împreună cu scrisoarea sigilată.

După ce mi-am făcut studiile în Rusia, în Germania și în Orient, m-am hotărât să continui cercetările ilustrului meu bunic.

În 1906, mi-am luat în sfârșit angajamentul impus și am rupt sigiliul plicului. Înăuntru am găsit fotocopii și diferite documente, lată primul text:

„Cel care deschide acest plic trebuie să jure cu fermitate că va continua opera pe care am lăsat-o neterminată. Am ajuns la concluzia că Atlantida nu a fost doar o țară imensă între America și coastele occidentale ale Africii și Europei, dar și leagănul întregii noastre civilizații... În materialele pe care le-am adunat, vor fi găsite documente și note, articole și toate dovezile care, după părerea mea, au legătură cu această problemă. Oricine examinează aceste documente își angajează onoarea în a continua cercetările mele și a face tot posibilul ca să ajungă la un rezultat definitiv. În primul rând, va trebui să folosească mijloacele pe care i le pun la dispoziție; apoi, nu va trebui să omită să spună că eu sunt adevăratul promotor al acțiunii. La Banca Franței se află depusă o sumă care va fi înmânată celui care va prezenta chitanța, sumă suficientă ca să asigure cheltuielile cercetărilor. Fie ca Atotputernicul să binecuvânteze această importantă misiune.

Semnat Heinrich Schliemann”

Regele Cronos al Atlantidei.

Un alt manuscris al bunicului meu suna astfel:

„În 1873, în timpul săpăturilor mele de la Troia (Hissarlık), când am scos la lumină din stratul al doilea celebrul Tezaur al lui Priam, sub acest tezaur am descoperit un vas din bronz de o formă deosebită.

În acest vas erau câteva cioburi de argilă, diferite obiecte mici de metal, monede și obiecte pietrificate din os. Câteva dintre aceste obiecte și vasul de bronz purtau o inscripție în hieroglife feniciene. Inscripția era: De la regele Cronos al Atlantidei”.

Un document marcat cu litera B spunea;

„În 1883, am văzut la Muzeul Luvru o colecție de obiecte provenind din săpăturile făcute la Tiahuanaku, în America Centrală.

Am remarcat cioburi de ceramică exact de aceeași factură și din același material, precum și obiecte din os pietrificate perfect asemănătoare cu cele pe care le găsisem în vasul de bronz din Tezaurul lui Priam.

Asemănarea dintre aceste două serii de obiecte nu putea să fie întâmplătoare. Vasele din America Centrală nu prezentau scris fenician și nici alte inscripții.

M-am grăbit să examinez din nou speciemenele mele personale și am fost convins că inscripțiile făcute de o mână străină erau mai recente decât obiectele însele.

Mi-am procurat câteva fragmente provenite de la Tiahuanaku și le-am supus unui examen chimic și microscopic. Acest examen a stabilit în mod incontestabil că cele două serii de ceramică, atât cele din America Centrală, cât și cele de la Troia erau din același fel deosebit de argilă, care nu se află în vechea Fenicie și nici în America Centrală.

Analiza obiectelor a stabilit că metalul era compus din platină, aluminiu și cupru, aliaj care nu se găsește nicăieri în vestigiile din trecut și care este necunoscut astăzi. Am ajuns deci la concluzia că aceste obiecte, provenite din două ținuturi atât de depărtate unul de altul, erau făcute din aceeași substanță și aveau probabil aceeași origine. Dar obiectele nu sunt nici feniciene, nici americane.

Ce trebuie să credem? Că pe vremuri, din același punct de origine, au ajuns în două locuri diferite unde au fost găsite?

Inscripția de pe obiectele mele dezvăluia acest punct de origine: Atlantida. Această descoperire extraordinară m-a încurajat să-mi continui cercetările cu o nouă energie.”

Sulul de papirus

„Am găsit la Muzeul din Sankt Petersburg un sul de papirus, foarte vechi, datând din timpul domniei faraonului Sent din dinastia a II-a, cam de pe la anul 4571 î.Hr. Acest papirus spune că faraonul a trimis o expediție spre Occident ca să găsească urmele țării Atlantida, de unde

veniseră, cu 3350 de ani înainte, predecesorii egiptenilor, care aduceau cu ei înțelepciunea patriei lor.

Expediția s-a întors după șase ani, fără să fi putut găsi nici acest popor și nici supraviețuitori capabili să ofere informații despre ținutul pierdut.

Un alt manuscris de la același muzeu spune că Manethon, istoric din Egipt, dă o durată de 13900 de ani domniei înțelepților din Atlantida. Papirusul plasează această perioadă la începutul istoriei Egiptului, care ar ajunge astfel la aproape 16000 de ani...

O inscripție descoperită lângă Poarta Leilor de la Micene spune că Misor, din care descindeau egiptenii, era fiul zeului egiptean Thot, care era fiul emigrat al unui preot atlant logodit cu o fiică a regelui Cronos. Din acest motiv, el a trebuit să fugă și, după lungi peregrinări, s-a instalat în Egipt. El a construit primul templu de la Sais și a împărtășit și celorlalți înțelepciunea patriei sale de origine.

Această relatare este foarte importantă și am ținut-o secretă. Va fi găsită printre documente, marcată cu litera D."

Pot să reproduc sfârșitul acestui document prețios:

„O tăbliță, provenind din săpăturile mele de la Troia, este un tratat medical al unui preot egiptean despre vindecarea cataractei și a abceselor viscerelor prin mijloace chirurgicale. Legături existau de secole între Creta și Egipt.

Într-un manuscris spaniol, păstrat la Berlin, am găsit aceeași relatare pe care autorul o obținuse de la un preot aztec din Mexic, pe care el însuși o găsisese într-un vechi document mayaș.

Mai trebuie să remarc faptul că nici egiptenii și nici mayașii, creatori înaintea aztecilor ai civilizației din America Centrală, nu erau mari navigatori. Nu au avut niciodată în porturile lor ambarcațiuni în stare să traverseze Atlanticul.

Trebuie să credem că nici fenicienii nu au putut să fie intermediarii între cele două continente.

Totuși, analogia între civilizația maya și civilizația egipteană este atât de mare, încât nu o putem considera întâmplătoare. Nu există hazarduri de acest gen. Singura explicație este că, potrivit legendei, a existat cândva un mare continent care stabilea o legătură între ceea ce numim vechea și noua lume. Era Atlantida, de unde au plecat coloniști spre Egipt și America Centrală”.

Vasul cu cap de cucuvea.

După această expunere, doctorul Paul Schliemann scrie că a respectat cerințele bunicului său și că a întreprins călătorii și cercetări.

Am pornit mai întâi în căutarea colecției păstrate la Paris. Vasul cu cap de cucuvea avea o vechime mare, un obiect foarte deosebit pe care am citit cu caractere alfabetice feniciene: De la regele Cronos al Atlantidei.

Am ezitat mult timp înainte de a-l sparge, căci mi-a trecut prin minte că ultima scrisoare a bunicului meu, scrisă în clipele de dinaintea morții, ar fi putut să se datoreze unei slăbiri explicabile a facultăților sale mintale.

În cele din urmă am spart vasul și nu am fost deloc surprins să găsesc o plăcuță cu patru colțuri, făcută dintr-un metal alb asemenea argintului, pe care erau gravate figuri ciudate și semne care nu semănau cu nici un fel de hieroglife sau scrieri cunoscute de mine. Aceste semne figurau pe fața plăcuței. Pe revers era gravată în feniciană veche această frază: provenind din templul cu ziduri transparente.

Cum intrase în vas acea tăbliță de metal? Gâtul era prea îngust ca să fi putut fi introdusă astfel. Dacă vasul provenea din Atlantida, atunci și plăcuța venea tot de acolo.

Examinarea a stabilit că literele scrierii feniciene fuseseră gravate după aceea, adică după trasarea figurilor de pe aversul plăcii. Cum s-a putut face asta? Nu știu.

În colecție am mai găsit și alte obiecte importante care, conform notelor bunicului meu, proveneau tot din Atlantida.

Printre aceste obiecte se afla un inel din același metal ciudat ca și plăcuța, precum și un elefant cu un aspect ciudat, din os pietrificat, un vas arhaic și alte câteva lucruri pe care deocamdată nu le pot enumera. În plus, am găsit schița hărții folosită de navigatorul egiptean plecat în căutarea Atlantidei.

Despre celelalte lucruri nu pot să spun nimic, conform cerinței bunicului meu. Vasul cu cap de cucuvea, vasul arhaic, vasul din bronz și inelul poartă inscripția feniciană. Ea nu se află pe elefant și pe celelalte piese.

Oricalc atlant.

M-am dus mai întâi în Egipt și am început săpături în jurul ruinelor de la Sais. Am muncit mult timp fără nici un rezultat, dar într-o zi am întâlnit un vânător egiptean care mi-a arătat o colecție de monede vechi, găsite în mormântul unui preot din prima dinastie. Nu mică mi-a fost mirarea descoperind în colecția lui două piese de aceeași factură și din același material cu monedele albe din vasul de la Troia! Nu era asta un progres?

Paul Schliemann și-a continuat prospectările pe coasta occidentală a Africii și a revenit la Paris să stea de vorbă cu un arheolog, căruia bunicul său îi lăuda colecția în testament. Acest arheolog avea și el un exemplar de vas cu cap de cucuvea.

A fost de acord, scrie Paul Schliemann, să-și deschidă vasul, în

interesul cercetărilor mele.

Am găsit o monedă de aceeași mărime și din același material ca și cele trei exemplare aflate în posesia mea. Singura diferență era legată de dispoziția scrierii hieroglifice. Aveam astfel cele cinci verigi ale unui lanț...

Am plecat apoi în America Centrală, în Mexic și în Peru. Am explorat câmpul funerar și am scotocit prin orașe. În piramida de la Teotihuacan din Mexic am găsit monede făcute din misteriosul aliaj alb, dar purtând alte semne gravate...

Și am ajuns la traducerea unui manuscris maya, piesă din celebra colecție Le Plongeon: Manuscrisul Troano. Poate fi văzut la British Museum. Și iată traducerea:

„În anul 6 Kan, în 11 muluk din luna Zak, au început cutremure de pământ îngrozitoare, care au durat fără întrerupere până în 13 Chuen. Au fost victime ținuturile din munții de mâl din țara Mu.

După ce a fost ridicat de două ori, Mu a fost înghițit de valuri în timpul nopții, după ce fusese minat pe dedesubt, în mod neîntrerupt, de vulcanii subterani.

Continental a fost ridicat și reasezat de mai multe ori.

În sfârșit, globul a cedat și zece națiuni au fost smulse și distruse. Ele s-au prăbușit împreună cu cele șaiszeci și patru de milioane de locuitori, cu opt mii de ani înainte de scrierea acestui document”.

Steaua lui Baal.

Printre cărțile originare ale străvechiului templu budist de la Lhasa există un manuscris caldeean datând aproximativ din anul 2000 î.Hr. Iată ce putem citi:

„Când steaua lui Baal a căzut în locul unde acum nu mai este decât apă și cer, cele șapte orașe s-au cutremurat și s-au clătinat cu turnurile lor de aur și templele lor transparente, asemenea unor frunze de copac în bătaia furtunii.

Un torent de foc și fum s-a ridicat din palat. Hohotele muribunzilor și gemetele mulțimii au umplut aerul. Poporul s-a refugiat în temple și în citadele. Atunci, înțeleptul Mu, marele-preot al lui Ra-Mu, s-a ridicat și a zis:

— Nu v-am prezis ceea ce se întâmplă acum?

Bărbații și femeile, îmbrăcați cu hainele cele mai de preț și purtând noian de pietre scumpe, implorau:

— Mu, salvează-ne! Mu a răspuns:

— Veți muri toți, cu sclavii și comorile voastre. Din cenușa voastră se vor naște popoare noi. Dacă aceste popoare uită că trebuie să domine lucrurile materiale, nu doar ca să se înalțe spiritual, dar și să nu se înjosească datorită lor, vor fi lovite de aceeași soartă.

Flăcările și fumul au înăbușit apoi vorbele lui Mu. Țara și locuitorii ei

au fost ciopârțiți și înghițiți imediat de abis.”

Ce semnificație pot să aibă aceste două relatări, găsite una în Tibet și cealaltă în America Centrală, care povestesc cataclisme identice, amândouă referindu-se la țara Mu?

Dar dacă aș vrea să spun tot ce știu, nu ar mai exista nici un mister.
(Sfârșitul articolului.)

Dezvăluiri interzise.

Acesta este esențialul dezvăluirilor făcute de doctorul Paul Schliemann în 1912. Articolul său a provocat o mare curiozitate în mediile arheologice, dar, nu se știe din ce motiv, nu a existat nici o urmare și autorul nu a vrut să mai adauge nimic celor deja spuse.

Ce s-a întâmplat?

Paul Schliemann, după cum scrie Wilhelm Doerpfeld, a vrut oare să-și înșele contemporanii?

Să fi fost victima unui complex de inferioritate și a voit să-și creeze o reputație științifică în armonie cu numele prestigios pe care îl purta? S-au făcut tot felul de presupuneri despre valoarea documentelor propuse.

Două indicii tind să acrediteze mistificarea:

1. Papirusul vechi de șase mii de ani – domnia faraonului Sent – care figura în colecțiile Muzeului din Sankt Petersburg pe la anul 1893. Nu se cunoaște nici un papirus atât de vechi.

2. Manuscrisul lui Manethon, de la același muzeu. Din punct de vedere istoric, Manethon nu a lăsat nici un document din a sa *Istorie universală a Egiptului*, singura operă care se cunoaște, în afara împrumuturilor făcute de vechii autori²⁹³.

Un alt punct poate să pară și el suspect: traducerea „Manuscrisului Troano”, ale cărui ideograme sau hieroglife dau mare bătaie de cap celor care vor să le descifreze²⁹⁴.

Și de ce doctorul Paul Schliemann a dispărut brusc de pe scena pe care dorea să dea spectacolul?

În mod incontestabil, acest caz este plin de ciudățenii, dar și de indicii care susțin autenticitatea documentelor și descoperirilor.

Dacă Paul Schliemann ar fi fost un mistificator, ar fi dat dovadă de o naivitate incredibilă, de o stângăcie lamentabilă, pornind un atac oprit atât de brusc.

Ce putea să sper de la această veleitate derizorie?

Și acest stângaci să fi inventat un text în care transpare subit o amenințare mortală, de care Heinrich Schliemann fusese pe deplin conștient?

Pentru că, dacă omul de la Troia a dorit să așteptăm o jumătate de secol ca să-i continuăm opera, asta înseamnă că știa că, în timpul

său, inamici puternici, necruțători, cei care i-au sabotat săpăturile arheologice, i-au denigrat descoperirile și au făcut ca Franța să piardă Tezaurul regelui Priam; știa, așadar, că acești inamici – Conjurația – l-ar doborî sau i-ar zădărnici eforturile.

Acest aspect al problemei merită să fie luat în considerare.

Pe de altă parte, documentele, adevărate sau false, publicate de The New York American, dovedesc cunoștințe extraordinare și am zice chiar inițiatice.

Ele lasă să se subînțeleagă existența unei adevărate centrale a secretului păstrat în Fenicia, lucru acreditat de Sanchoniathon care, și el, a găsit în templele feniciene, o istorie a lumii redactată într-o scriere misterioasă care a suscitât aceleași interdicții, aceași cenzură ca și documentele din 1912.

Or, ceea ce scria Sanchoniathon se potrivește perfect cu ceea ce ar fi scris Heinrich Schliemann!

Ai crede că Schliemann s-a inspirat din Sanchoniathon sau *au folosit aceleași surse*.

În ceea ce privește monedele din metal alb necunoscut, un aliaj din platină, aluminiu și argint – poate faimosul oricalc al atlantiților – acestea sunt atât de puțin îndoielnice, încât un arheolog – dintre aceia care sunt numiți „amatori” – Hristos Mavrothalassitis, a găsit replicile lor în Africa de Nord și mai ales în insula Djerba!

În sfârșit, apropierea făcută între Tiahuanaco²⁹⁵-Fenicia-Egipt se înscrie perfect pe linia tezei noastre și a noilor teze exprimate de arheologii neconformiști.

Un ultim punct merită toată atenția noastră. Henry Schliemann, doctorul Paul Schliemann și arheologul Hristos Mavrothalassitis își îndreaptă descoperirile spre un adevăr ocult unic: Atlantida, leagănul civilizației noastre.

Ciudatul Hristos Mavrothalassitis.

Heinrich Schliemann a crezut în Homer și a descoperit Troia. Hristos Mavrothalassitis a crezut ce-i spunea tatăl său, navigator mediteranean, și are azi una dintre cele mai frumoase colecții de ceramică etruscă datând de trei mii de ani și chiar mai veche, dar și monede atlante care ar fi mai vechi decât potopul.

Poate că a descoperit anticul Poseidonis.

În 1922, navigând în largul coastei Mării Biban, în partea de sud a golfului Gabes, tatăl lui Hristos a oprit ambarcațiunea de 280 t și a avut o lungă discuție cu oamenii de la bord, scafandri ca și el.

Hristos avea atunci doisprezece ani. Și-a auzit tatăl vorbind de Platon, de un oraș înghițit de valuri pe care îl reperase împreună cu scafandrii lui chiar sub ambarcațiune.

Bătrânul marinar spunea cu fermitate:

— Aici se află Poseidonis!

Timp de douăzeci și cinci de ani, Hristos a brăzdat Marea Mediterană, deci o cunoștea mai bine decât oricine, și curiozitatea sa îl făcea să stea cu urechea ciulită la tot ce avea legătură cu continentul fabulos descris de Platon.

În 1947, el a găsit un document vechi reprezentând insula Djerba, cuprinsă în pământul Africii, dar înconjurată de un canal care se pierdea în deșert.

Hristos își amintea că tatăl său susținea că Djerba era punctul terminus al drumului care ducea de la Atlantida la Mediterană, atunci mare închisă spre Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar).

În sfârșit, hazardul miraculos care l-a pus pe Heinrich Schliemann pe urmele atlantiților și ale monedei lor de oricalc s-a repetat exact și cu arheologul de la Djerba.

Într-o zi, un bătrân ermit berber s-a împrietenit cu el și i-a dezvăluit locul unde se afla cimitirul „primilor strămoși ai rasei noastre”.

Era în Tripolitania; informațiile erau precise, marcate pe un plan, și Hristos, după o noapte și o zi de navigat pe mare, a atins locul indicat.

A găsit punctele de reper descrise de berber și a început să sape în nisip.

După două zile, scotea la iveală morminte unde se găsea o ceramică analoagă cu cea de la Tiahaunaco și din colecția lui Schliemann, dar, pe lângă ceramică, Hristos a găsit și obiecte de o valoare mult mai mare: *monede albe, dintr-un metal necunoscut*.

Se repeta miracolul de la Troia, ca și cum Hristos Mavrothalassitis, printr-o misterioasă hotărâre a destinului, ar fi devenit succesul lui Heinrich Schliemann și moștenitorul său spiritual.

Monedele de oricalc.

Când ermitul berber a aflat rezultatul fericit al expediției – și după ce a primit partea lui de monede și ceramică – a mai făcut și alte dezvăluiri, indicând locul altor morminte și al unor temple atlante.

Hristos, la rândul lui, culesese destule informații ca să reînvie istoria antediluviană a întregii Mediterane.

Indiferent de prietenia lui față de noi, nu a putut să ne dezvăluie totalitatea secretului care îl leagă de ermitul deșertului.

Știm totuși că necropola atlantă se află la Tripolitania. Acolo a găsit Hristos ceramica și monedele din metal alb, totul aflându-se în siguranță într-o bancă din Marsilia.

Dar a făcut săpături fructuoase și în Benghazi, în Egipt și chiar în Djerba.

— Documentele pe care le dețin la Marsilia, ne-a spus el, mi-au adus câteva certitudini. De exemplu, știu că apele Mediteranei au urcat cu 41, 30 m după potop. Cunoscut cu exactitate drumul maritim atlantic care, prin Africa, lega Atlanticul de Marea Mediterană. Dețin harta geografică a Atlantidei și această hartă este din epoca Atlantidei!

L-am întrebat pe prietenul nostru cu mare mirare:

— Vrei să spui că deții documente scrise datând de douăsprezece mii de ani? Hristos a dat din cap și a făcut complice cu ochiul.

— *Ați văzut documentele mele: monedele de oricalc!*

Și era adevărat! Aceste monede rarissime, unice, sunt adevărate documente gravate, reprezentând scene din viața atlanților, istoria lumii antice într-un fel.

Ele au suferit din cauza șederii îndelungate în nisipul deșertului, dar nu sunt oxidate. Totuși, proeminențele s-au atenuat și detaliile se pot remarca numai cu lupa.

28.

CEL MAI VECHI MANUSCRIS AL LUMII OCCIDENTALE.

Urechile noastre, obișnuite încă din primii ani să audă poveștile lor mincinoase, și mințile noastre pline de prejudecăți, de secole păstrează ca un depozit prețios aceste supoziții fabuloase... astfel încât adevărul să pară o exatraganță, și să dea povestirilor falsificate înfățișarea adevărului.

Sanchoniathon (acum 4000 de ani)

Istoria feniciană este cel mai vechi document scris într-un limbaj clar din arhivele noastre istorice.

În plus, ea este extrem de prețioasă, datorită faptului că autorul ei a fost un om liber, care nu s-a sfiit să denunțe miturile.

Iată ce spun enciclopediștii despre Sanchoniathon:

„După unele fragmente din Istoria feniciană, ar fi fost contemporan cu Semiramis, cu douăzeci de secole înainte de Hristos, cartea sa având astfel o vechime foarte mare... Se admite că Sanchoniathon, asemenea lui Vgasa în India, a fost cel care a plagiat documente teogonice și istorice extrem de vechi transmise până la el, fie de tradiție, fie de scrieri... „

Regretăm că nu ne-a parvenit textul integral, deoarece Eusebiu, fără nici o îndoială, nu a reprodus fragmentele plagiare, și că partea cea mai importantă, adică începuturile timpurilor istorice, lipsește cu desăvârșire.

Geneza, fie că este copiată sau nu, nu face nici ea excepție de la „regulile” obișnuite, deoarece avem o mie de dovezi că însăși Istoria, dintotdeauna, a fost falsificată!

Pentru erudiți și cititori interesați.

Istoria feniciană, fiind un document capital al culturii umane, de negăsit în librării, greu accesibil în marile biblioteci, ne-am gândit că cititorii noștri erudiți sau interesați de adevăr ar fi bucuroși să le oferim relatarea sa aproape în extenso.

Aceasta este singura lor posibilitate să citească acest fragment inestimabil, care riscă, pentru a treia oară, să fie „pierdut”!

Așadar, îl vom reproduce așa cum l-am găsit în opera lui Eusebiu, unde este intercalat de comentarii lungi și în mai multe capitole, ceea ce explică o anumită lipsă de coerență.

Sanchoniathon, personaj din vechea Antichitate, deoarece se spune că a trăit înaintea perioadei Troiei, recunoscându-se exactitatea și sinceritatea cu care a relatat istoria Feniciei, povestește aceleași lucruri.

PREGĂTIREA EVANGHELICĂ

de Eusebiu, episcop de Cezareea.

Traducere de Seguiet de Saint-Brisson Membru al Institutului. Academia Inscriptiilor, Paris, Frații Gaume, 1846.

Notă: Subtitlurile, trimerile la notele de subsol, notele dintre paranteze și comentariile ne aparțin.

Eusebiu se plânge că a fost calomniat.

Autorul scrierii calomnioase la adresa noastră, Porfirios, în a patra carte a lucrării sale, menționează aceste lucruri, redând integral următoarea mărturie cu privire Sanchoniathon: „Sanchoniathon din Beritos, spune el, povestește, cu cea mai mare sinceritate, absolut totul referitor la evrei, deoarece el nu falsifică nici locuri și nici nume, bazându-se pe memoriile redactate de Jerombal, preot al zeului Jeuo... Povestea dedicată de Jerombal lui Abibal, rege în Beritos, a fost culeasă de el și de cei pe care ei îi însărcinase să o studieze, din punct de vedere al veridității.

Epoca acestor oameni este anterioară războiului din Troia, apropiindu-se foarte mult de timpurile în care a trăit Moise, așa cum arată succesiunile regilor din Fenicia.

Sanchoniathon, care înseamnă „prieten al adevărului” în limba feniciană, a adunat toată istoria veche a monumentelor din fiecare oraș, formând o lucrare completă. El a trăit în timpul lui Semiramis, regină a asirienilor, care a domnit în anii care au precedat, sau cel puțin au coincis cu evenimentele din Ilion.

În sfârșit, Filon din Biblos a tradus în limba greacă scrierile lui Sanchoniathon.”

Același autor, în continuare, nu ne vorbește despre Dumnezeuul Suprem, și nici despre zeii celești, ci despre bărbați și femei muritori, și nici măcar despre cei pe care o decență remarcabilă pentru obiceiuri îi face demni de admirat pentru virtuțile lor sau considerați drept

model datorită spiritului filosofic, ci despre ființe depravate. Totuși, chiar ei sunt cei care, de atunci și chiar și în zilele noastre, au fost considerați zei pentru toți oamenii, în funcție de orașe și regiuni...

Filon, care a adunat în nouă cărți întreaga colecție a lui Sanchoniathon, face cunoscut încă de la început, în prefața primei cărți:

Taautos era Thot

„Sanchoniathon, personaj foarte studios și activ, dornic, mai presus de orice, să afle care sunt principiile lucrurilor și din ce s-a format tot ce există, a cercetat în profunzime scrierile lui Taautos, aflând că, dintre toți oamenii care au apărut sub soare, Taautos a fost primul care a inventat literele și scrierea pe monumente. Acesta este fundamentul întregului său discurs.

El a fost numit TOYT de către egipteni, THOT de către alexandrinii, fiind tradus de greci prin HERMES (Mercur).”

După ce a menționat aceste lucruri, Filon i-a atacat pe nou-veniții care, după apariția acestor scrieri, au introdus în mod violent și împotriva oricărui adevăr al alegoriilor, prezentările fizice și teoriile în fabulele referitoare la zei.

Filon adaugă: „Cele mai recente hieroglifice au distrus orice vestigiu al evenimentelor petrecute de la originea lucrurilor, inventând alegorii în fabule, combinându-le astfel încât să le unească cu mișcările universului.

În acest mod au creat misterele, răspândind umbre atât de dense peste toate aceste lucruri, încât nu era deloc ușor să descoperi ceea ce s-a întâmplat în realitate. Dar el [Sanchoniathon], descoperind, în sanctuarele unde se aflau depuse, scrierile secrete ale amoneenilor, pe care puține persoane le cunoșteau, a început să studieze conținutul lor. Aducând la bun sfârșit acest studiu, și-a atins scopul, îndepărtând fabula bazată pe elemente și alegorii, până ce a apărut în vremurile posterioare preoților care au vrut să ascundă adevărul, reînviind această fabulă, originea misterului care încă nu pătrunsese la greci.”

(După noi observații, Filon adaugă în prefața sa:)

„Trebuie să menționăm încă de la început, pentru o mai bună înțelegere și pentru cunoașterea parțială a tot ce urmează, că cei mai vechi barbari, îndeosebi fenicienii și egiptenii, care au fost ghizii tuturor celorlalți oameni, îi considerau cei mai mari dintre zei, pe cei care au făcut descoperiri pentru a veni în ajutorul existenței noastre sau care au răspândit oamenilor binefaceri de orice fel; numindu-i binefăcători (evergeți) pentru numeroasele bunuri pe care ei le datorau; îi venerau ca pe niște zei și în acest scop le consacrau, prin

translație, temple deja existente, ridicau în cinstea lor coloane și ramuri, venerând aceste obiecte cu cel mai mare devotament²⁹⁶.

Fenicienii le-au atribuit cele mai mari sărbători, botezând constelațiile cu numele regilor lor, dintre care unii erau deja considerați zei.

Ei recunosc ca zei naturali doar Soarele, Luna, planetele, astrele și tot ceea ce face parte din această ordine de idei: astfel încât aveau zei muritori și zei nemuritori.”

Teologia fenicienilor

„Se presupune că un aer sumbru și vântos, sau un suflu de aer sumbru și un haos mocirlos și infernal erau infinite în timp și spațiu, atunci când acest vânt, spune el, s-a îndrăgostit de propriile principii, de unde a rezultat o conjuncție, această apropiere fiind numită *phatos*, „dorință”, în limba greacă.

Acesta a fost principiul creației tuturor lucrurilor.

Din această coabitare a vântului a rezultat MOT. [Unii traduc acest termen prin reziduu, iar alții putrefacția unui amestec apos.]

Aceasta [*sic*] a fost singurul germen al creației și originii tuturor lucrurilor.

Au apărut animale, dar lipsite de sensibilitate; ele au dat naștere unor animale inteligente numite zofasemini, adică observatori ai cerului.

Atunci când a fost creat, Mot avea forma unui ou: el a devenit luminos, dând naștere Soarelui, Lunii, stelelor și marilor constelații.”

Aceasta este cosmogonia fenicienilor [*scrie Eusebiu*] care a introdus în mod deschis ateismul.

(Apoi urmează generația animalelor: masculul și femela au fost pe pământ și în mare.)

„Aceste lucruri, scrie Filon, au fost găsite scrise în cosmogonia lui Taaautos, iar după memoriile sale, bazate pe supoziții și convingeri, Sanchoniathon le-a întrevăzut și le-a făcut cunoscute.”

(Filon adaugă, după ce a vorbit despre vânturile Notus și Boreea, care au fost zeificate:)

„Acestea erau invențiile cultului religios, la acea vreme potrivite cu slăbiciunea și lașitatea autorilor lor... ,

Nașterea oamenilor muritori din rasa divină

„Din vântul Kolpia și soția acestuia, Baau, cuvânt tradus prin Noapte, s-au născut oamenii muritori Acon și Protogona.

Acon a descoperit hrana oferită de copaci. Ei doi au fost părinții lui Genos și Genea, care au locuit în Fenicia.

În urma unor secete foarte mari, ei și-au întins mâinile spre cer și soare.”

El spune că cei doi îl consideră pe acesta zeul stăpân al cerului, numindu-l Beelsamen, care, la fenicieni, reprezintă stăpânul cerului.

El este Zeus (Iupiter) al grecilor. De aceea Filon atacă apoi greșeala grecilor:

„Am adus în discuție această distincție pentru a stabili adevărata acceptare asupra căreia ne-am înșelat, ale acestor nume date obiectelor; un lucru pe care grecii nu-l cunosc, este acela că ei le-au luat într-o altă valoare; rătăcite în incertitudinea traducerii.”

„Din Genos, fiul lui Acon și al Protogenei, s-au născut alți copii muritori, pe nume Fos, Pir și Flox (lumină, foc și flăcără)”. Ei sunt cei care au inventat focul, prin frecarea a două bucăți de lemn între ele, învățându-i pe ceilalți cum să-l folosească; au avut copii de o superioritate extraordinară; care au dat numele lor munților peste care erau suverani.

De la ei și-au luat numele Casius, Liban, Anti-Liban, Brathy. Dintre aceștia s-a născut Samemrumos, ca și Hipsurianos (înălțime celestă).

„El remarcă [Sanchoniathon] că oamenii erau numiți după mama lor, femeile oferindu-se fără rușine primului venit...”

Apoi spune; „că Hipsuriano și a locuit la Tir și a inventat colibele din trestie, stuf și papirus.

El s-a certat cu fratele său, Usos, deoarece îl suspecta că adună pieile de animale pe care reușea să le prindă, și își acoperea corpul cu ele.

Tirul a fost devastat de ploi excesive și vânturi puternice care au distrus copacii, pădurea fiind incendiată: Usos a luat un copac, i-a tăiat crengile, fiind primul care s-a încumetat să pornească pe mare; a consacrat două stele focului și vântului, venerându-le, făcând să curgă sângele animalelor pe care le prindea la vânatoare...”

„Trecuseră multe secole de la epoca lui Hipsurianos, atunci când s-au născut Agreus și Alieus, inventatorii pescuitului și vânătorii. Ei sunt cei care și-au oferit armele acestor arte. De la ei au provenit doi frați, inventatori ai fierului și a tot ce se putea face din el. Unul dintre ei, Hrisor, s-a dedicat compunerii de discursuri, vrăjitorii și preziceri.”

Este același cu Hefaistos (Vulcan) care a descoperit cârligul de undiță și momeala, undița și pluta.

El a fost primul om care a navigat. În consecință, după moartea sa, a primit cultul divinității. A fost numit Zeus Michius (*Iupiter conducătorul. Pentru Filon, Zeus = un termen generic*).

Nașterea oamenilor de rasă terestră

„Apoi, el spune că din această rasă au ieșit doi tineri; unul dintre ei avea numele de Tehnites, artizanul, iar celălalt, terestru, Autohton²⁹⁷.

Ei au amestecat lut umezit cu fân, l-au uscat la soare, din care au făcut cărămizi; tot ei au fost cei care au construit primul acoperiș... „

Au urmat și alții după ei: Agros, apoi Agrueros sau Agrotos, ale cărui statuie și templu portabil sunt foarteenerate în Fenicia.

Locuitorii din Biblos îl consideră cei mai mari dintre zei.

Ei sunt cei care au inventat amplasarea curții în fața caselor, construirea de incinte și grote, fiind, în același timp, și descendenții vânătorilor cu câini. Sunt numiți triburi rătăcitoare și titani.

Aceștia i-au procreat pe Amunon și pe Magon, care au construit târgurile și stânele, din care s-au născut Misor și Sidic: adică liber și adevărat; ei au descoperit folosirea sării.

Din Misor s-a născut Tautos, care a descoperit scrisul, formând primele litere.

Egiptenii l-au numit Thoor, alexandrinii, Touth, iar grecii, Hermes²⁹⁸.

Din Sidic s-au născut dioscurii sau cabirii, sau samotraccii. Ei au construit primele vase.

Din ei s-au născut alți oameni care au găsit plantele medicinale pentru vindecarea mușcăturilor otrăvitoare, și au inventat cuvintele magice.

În vremea lor s-au născut Elium Hipsistos²⁹⁹ și soția sa Beruth, care s-au instalat în ținutul Biblos.

Ei i-au dat naștere lui Epigeios sau Autohton, numit de atunci Uranus (Cerul)...

Uranus s-a căsătorit cu sora sa, Gaea (sau Ge), cu care a avut patru copii: Ilus numit Cronus (*tradus în limba latină prin Saturn, este numit Bel sau Baal de orientali*³⁰⁰), Beul, Dagon, numit Siton (pește), și Atlas...

Cronus era muritor.

Cronus a avut două fiice: Proserpina și Minerva. Prima a murit virgină, iar la propunerea lui Hermes și a Minervei, Cronus a făcut din fier o coasă și o lance...

În această epocă, descendenții dioscurilor, combinând toate componentele plutelor și vaselor, au început să navigheze. Cei care au fost împinși spre muntele Casius i-au consacrat aici un templu. Aliații lui Hel (Cronus) au fost supranumiți Eloim, ceea ce se potrivește cu cronienii. Ei au fost astfel numiți după Cronus³⁰¹...

(Din scrierea lui Filon aflăm că Uranus, descendent al lui Hipsistos și Beruth, soția lui, a fost învins de Cronus și exilat. Unde? Nu se spune.)

„Mai târziu, Uranus și-a trimis fiica, Astarte, împreună cu două dintre surorile sale, Rhea și Diona, să-l omoare pe Cronus. Zeul Uranus a inventat niște pietre sacre vii (abadir, în limba feniciană). După ce a descoperit grâul și plugul, a fost supranumit Iupiter Agricultorul. Iată deci faptele acestui Cronus și adevăratele tratate ale acestei vieți sub Saturn, atât de celebrate de greci, încât o consideră prima epocă de aur a oamenilor dotați cu organul vocii și epoca fericirii supreme a oamenilor din vechime, atât de elogiata.”

Sosirea lui Astarte.

Astarte cea mare, Iupiter Demarun și Adad, rege al zeilor, au domnit pe Pământ cu consimțământul lui Cronus³⁰².

Astarte și-a așezat pe cap, ca semn al regalității, un cap de taur.

Străbătând universul, ea a găsit un astru care își croiește drum prin aer și, adunându-l, l-a consacrat pe sfânta insulă Tir.

(Este vorba despre un aerolit. Templul din Tir, ca cea mai mare parte a templelor feniciene, adăpostea o piatră neagră sau verde, adeseori de formă conică, reprezentând un astru [Venus], Astaroth, zeiță siriană [Astarte], a avut la început forma unei pietre conice. Algabal, sau piatra sacră de la Emesa din Fenicia, era piatra lui Venus, în mod fraudulos raportată la cultul solar sub numele deformat de Heliogabal.)

Cea pe care fenicienii o numesc Astarte este pentru noi Venus.

Străbătând universul, Cronus i-a dat fiicei sale, Minerva, Atena și regatul Aticii.

(Notă: Minerva feniciană introdusă în Grecia de Cadmus se numea Oyya [Ops?]. Această Minervă a reprezentat faimosul paladium furat de Ulise din Troia. Referitor la acest subiect, Pausanias menționează că eroul Cadmus era fenician, și nu egiptean.)

După o epidemie de ciumă care a făcut multe victime, Cronus își sacrifică unicul fiu (Jeud) tatălui său Uranus. El se circumcide, obligându-și aliații să facă la fel. La puțin timp după aceea, și-a consacrat, mort fiind, fiul avut de la Rhea și Pluto, numit Muth; astfel că fenicienii numesc moartea Pluto.

Apoi, Cronus îi oferă zeiței Baaltis, aceeași cu Diona, orașul Biblos; Beritos lui Poseidon (Neptun) și cabirilor agricultori și pescari. Ei sunt cei care au sfințit moaștele lui Pontus în orașul Beritos.

Dar înainte de acest lucru, Taautos, care l-a inițiat pe Uranus, a trasat în relief trăsăturile feței zeilor Cronus, Dagon și a altora, care

reprezintă caracterele sacre ale literelor.

Tot el a înfățișat pentru Cronus emblema regalității: patru ochi așezați în părțile anterioare și posterioare ale corpului, doi se închid ușor; apoi patru aripi pe umeri, dintre care două sunt desfăcute, iar două închise.

Sensul acestui simbol era că Cronus vedea în somn și dormea treaz; pentru aripi, sensul era că el zbura odihnindu-se și se odihnea zburând.

Celorlalți zei le-a atribuit aripi pe umeri, pentru a arăta că ei îl însoțeau pe Cronus în zborul său. El i-a mai pus două aripi pe cap, una pentru a marca inteligența care comandă, iar cealaltă indicând emoția³⁰³.

Cronus, sosind în regiunile din sud, a oferit întregul Egipt zeului Tautos, deoarece el a fost imperiul său.

Cei șapte cabiri, fiii lui Sidic, sunt primii dintre toți oamenii care au consemnat aceste fapte, în scopul păstrării amintirii, asemenea celui de-al optulea frate al lor, Asclepius, așa cum le-a ordonat zeul Tautos.

Istoria este falsificată.

Apoi, fiul lui Thabion este primul hierofant dintre toți cei care au existat vreodată în Fenicia, care, traducându-le în mod alegoric în ansamblul lor și amestecându-le cu mișcările fizice ale universului, le-a transmis conducătorilor dezmățurile și profeților misterele.

Aceștia, voind să mărească obscuritatea tuturor acestor tradiții, au adăugat noi invenții, pe care le-au transmis succesorilor lor și celor pe care i-au inițiat.

Una dintre aceștia a fost Isiris, inventatorul a trei litere, fratele lui Chna, primul care și-a schimbat numele în cel de fenician.

„Grecii care excelează, comparativ cu toate celelalte popoare, prin imaginația lor strălucită și-au însușit la început cea mai mare parte a acestor invenții, pe care le-au „ornat” în diverse moduri, pentru a le da o formă dramatică și, propunându-și să seducă prin farmecul fabulelor, le-au metamorfozat în totalitate.

De aici, Hesiod și poeții ciclici atât de lăudați au inventat teogoniile, gigantomahiile, care le sunt specifice, și *castrări* pe care le-au dus din loc în loc, deformând adevărul.

Urechile noastre, obișnuite încă din primii ani să audă poveștile lor mincinoase, și mințile noastre pline de prejudecăți de secole păstrează ca un depozit prețios aceste supoziții fabuloase, așa cum am spus la început.

Pentru că a venit timpul că confirmăm lucrarea lor, el a făcut această uzurpare aproape imperturbabilă, astfel încât adevărul să pară o extravaganță și să dea povestiri lor falsificate înfățișarea

adevărului.”

Să ne oprim aici cu citatele din lucrarea lui Sanchoniathon, tradusă de Filon din Biblos și recunoscută ca fiind adevărată, după ce a fost studiată, de mărturia filosofului Porfirios.

(Puțin mai departe, putem citi:)

„În scrierea sa referitoare la poporul evreu spune ce s-a întâmplat cu Cronus: Taautos, numit THOT de către egipteni, învingându-i prin geniul său pe toți fenicienii, a instaurat aici, în primul rând, cultul religios extras din naivitatea vulgară, pentru a o transforma într-o experiență luminată.”

Șarpele misterios

(Pagina 42, voi. I)

Același Filon, vorbind despre literele feniciene și traducându-l pe Sanchoniathon, spune:

„Vedeți doar reptilele și animalele care sculpă venin și care nu au nici o utilitate pentru oameni, ele provoacă moartea și privarea de membre pentru cei cărora le-a fost inoculată groaznică otravă.”

(Notă: Din această afirmație reiese că, pentru Sanchoniathon și fenicieni, șerpii, dragonii și alte reptile sunt animale răufăcătoare și urâte. Atunci de unde vine această venerare universală a șarpelui în lumea antică? Sanchoniathon ne va explica acest lucru: nu este vorba despre șarpele veninos, de viperă sau năpârcă, ci de un anumit soi de „șarpe” luminos, care plutește în nori, vâjâind și rapid ca un fulger.)

„Taautos și, după el, fenicienii și egiptenii au divinizat specia dragonilor și șeroilor și a tuturor animalelor târâtoare, a căror respirație este cea mai puternică.

El spune că aparține materiei arse, astfel că există în el o viteză care nu poate fi depășită de nimic datorită respirației sale³⁰⁴.

Într-adevăr, fără picioare, fără mâini și nici un alt mijloc exterior cu care sunt prevăzute celelalte animale, el exercită toate mișcările, dând forme dintre cele mai variate.

El dă iuțeala dorită elicelor³⁰⁵pe care le descrie în mersul său. Datorită acestui lucru, acest animal a intrat ca parte esențială în temple și în mistere.”

„... Acest animal nu moare de moarte naturală... fenicienii îl numesc Agathodemon³⁰⁶, geniul cel bun, iar egiptenii, Knef; ei îi adaugă un cap de erete, datorită energiei acestei păsări”

Epeis, primul hierofant și hierogramat, care a fost tradus în limba greacă de Areius din Heracleopolis, vorbește despre el, spunând:

„Prima și cea mai remarcabilă divinitate este șarpele cu cap de

erete care, atunci când deschide ochii, umple de lumină toată întinderea pământului protogon sau primul născut; dacă îi închide, se instalează întunericul.”

Epeis a folosit acest limbaj exagerat pentru a reda cât mai bine ca fiind strălucitor, a luminat totul.

Într-adevăr, proprietatea luminii este să lumineze³³.

Ferekyde, care a învățat primele lucruri la fenicieni, i-a celebrat în teologia sa pe zeul Ofioneus³⁴ și pe oflonoide, despre care vom vorbi mai târziu.

Egiptenii, trasând universul după aceeași concepție, gravează un cerc aeriform și aprins; în centru desenează un șarpe alungit cu un cap de erete; această figură seamănă cu litera grecească theta.

Ei înfățișează lumea printr-un cerc, iar șarpele, geniul cel bun (Agatho-demon), se află în centru.

(Notă: La fel și celții au așezat șarpele în centrul unui cerc sau pe cercuri concentrice, reprezentând creația universului sau a unui univers staționar, printr-o undă vibratoare. Agathodemonul este oare o undă? Electricitatea? Se pare că Agathodemonul-șarpe este ceva asemănător cu energia-materie primordială. Probabil este nwyvre [șarpele fabulos] al celților.)

Magul Zoroastru, în ritualul sfânt al practicilor perșilor, spune: „Zeul cu cap de erete este primul, eternul, indivizibilul, fără pereche, ghidul spre tot ce este frumos, care nu se lasă cumpărat cu daruri etc.

Ostanes spune aceleași lucruri despre el în cartea intitulată: *Cele opt rugăciuni*.

Pornind de aici, specialiștii în fiziologie și-au construit sistemul, așa cum s-a scris: au reprezentat în sanctuarele templelor primii aștri (?) sub forma unor șerpi.

Ei au oferit sacrificii acestor reptile, dedicându-le sărbători și mistere, crezându-i cei mai mari zei și moderatorii tuturor lucrurilor. Acestea sunt tradițiile lui Sanchoniathon despre șerpi.”

(Pagina 162, vol. I)

(Filon:)

Oamenii din vechime, îndeosebi conducătorii orașului sau ai poporului, obișnuiau, atunci când se confruntau cu un pericol mare, pentru a evita o catastrofă universală, să-și ofere cel mai iubit dintre copii – pentru a fi sacrificat drept răscumpărare pentru zeii răzbunători; ei erau sugrumați în secret.

Așadar, Cronus, pe care fenicienii îl numesc Il (Hei, Bel), a domnit în această țară. El este cel care, mai târziu, după moartea sa, a fost venerat în astrul care îi poartă numele, având un fiu unic... Jeud... i-a încredințat atribuțiile regalității și l-a sacrificat pe altarul construit în acest scop...

(Vol. II, carteaX, cap. IX)

(Eusebiu:)

„Dacă Sanchoniathon s-a născut în timpul domniei lui Semiramis, iar dacă ea se situează cu mult înaintea războiului din Troia, Sanchoniathon ar fi și el mai vechi decât acele vremuri; se spune că el a primit memorii scrise de la scriitori mai vechi decât el, iar despre acești oameni mai vechi decât el se spune că ar fi din timpurile care se apropie de cele în care a trăit Moise.” Or, Porfirios, în cea de-a patra carte a criticii sale împotriva noastră, scrie astfel: „Sanchoniathon din Beritos povestește în termeni cât se poate de reali tot ce se referă la evrei, fiind de acord cu ei atât în privința locurilor, cât și a numelor. El a avut acces la memoriile scrise de Hierombal, preotul zeului Jeuo care, dedicând povestirea sa lui Abibal, rege din Beritos, a primit, atât din partea sa, cât și din cea a criticilor care au studiat-o la ordinul prințului, mărturia unei întregi veridicități.

Timpurile în care au trăit acești oameni sunt anterioare războiului din Troia, apropiindu-se puțin de cele ale lui Moise, fapt demonstrat de tabelele de succesiune ale regilor din Fenicia.

Sanchoniathon, al cărui nume în limba feniciană înseamnă prieten al adevărului și care a cules și compus toată istoria veche bazându-se pe documentele din arhivele orașelor și pe analele păstrate în temple, s-a născut în timpul domniei lui Semiramis, regină a asirienilor.”

SFÂRȘITUL FRAGMENTULUI LUI SANCHONIATHON

29.

INTELIGENȚA PLANTELOR.

Inteligența, în definiția sa cea mai elaborată pe plan uman, este facultatea de a alege și înțelege, de a sintetiza, analiza, ordona, situa în timp și spațiu, de a-și aminti, de a trece de la particular la general, de a compara, a critica, a stabili legături și înlănțuiri de idei, de a imagina, a trage concluzii, de a subordona comportamentul reflecției și de a face față neprevăzutului.

Bineînțeles, inteligența nu constă în a poseda, a grupa toate aceste facultăți, și putem afirma că una singură dintre ele este suficientă pentru a dovedi existența unei inteligențe, puțin evoluată, dar efectivă.

Inteligența și sufletul.

Dacă admitem existența inteligenței sufletului, se poate stabili o legătură între el și inteligență. În această ipoteză, sufletul (sentiment

și gândire) este principiul spiritual al omului, adică lanțul de aur care îl leagă de întregul univers.

Obiectele și fenomenele externe produc asupra simțurilor noastre impresii care sunt transmise la creier, unde se transformă în senzații, imagini, idei.

Între percepția fizică și efectul intelectual, există un prag unde intervine un mecanism care, mai exact, este inteligența.

După enciclopediști, sufletul care există în mod obișnuit în stare virtuală ar fi chiar inteligența, atunci când trece la starea de activitate.

Georges Cabanis (discipolul lui Locke și al lui Condillac) scria:

„Este bine cunoscut faptul că în anumite dispoziții ale organelor interne, îndeosebi viscerele pântecelui, suntem mai mult sau mai puțin capabili să simțim și să gândim.

Bolile care iau naștere aici schimbă, dereglează și uneori modifică în totalitate ordinea obișnuită a sentimentelor și ideilor³⁰⁷... „

Această asociere a sufletului și a ceea ce organismul nostru are mai vulgar (în aparență), intestinul gros, arată că inteligența și materia au o interferență apropiată de coincidență.

Or, materia umană nu oferă inițial nici o superioritate evidentă față de cea a altor specii.

Animalele și plantele primesc impresii *senzoriale*, observă, compară, gândesc, calculează, ceea ce reprezintă dovada inteligenței lor.

Atunci când impresiile resimțite de simțurile sale superioare pun omul în dificultate, vorbim despre instinct pentru animale și despre inteligență exterioară pentru plante, însă aceasta este doar un mod oculitor de rezolvare a problemei.

Inteligența florilor.

Este posibilă dezvoltarea reflexelor condiționate ale mimizei.

Plantele sunt capabile să învețe, asemenea animalelor, spune doctorul Armus de la Universitatea din Toledo (Ohio, SUA); de altfel, insectele și plantele au o strânsă legătură biochimică, scoasă în evidență de steroli și terpene (alcooli de secreție), care le determină fiziologia și comportamentul.

„Plantele, scrie Maurice Maeterlinck, au recurs la șiretlicuri, la combinații, la capcane care, în privința mecanicii, a balisticii, aviației și observării insectelor, de exemplu, depășesc adeseori invențiile și cunoștințele omului.”

El menționează actul de inteligență al unei rădăcini observate de Brandis (Über Leben und Polarität) care, întâlnind un obstacol (o talpă de bocanc), s-a împărțit în atât de multe rădăcini secundare, încât talpa bocancului a fost găurită în multe locuri, apoi, după trecerea obstacolului, toate rădăcinile s-au reunit într-o rădăcină unică și

omogenă.

Autorul cărții *Inteligența florilor*³⁰⁸, după ce a hibridizat și perfecționat câteva salvii, a constatat că salvia întârziată a adoptat de bunăvoie perfecționarea salviei avansate, în timp ce opțiunea inversă era, în general, respinsă.

Această experiență arată că planta este capabilă să aleagă cele mai avantajoase soluții pentru evoluția sa.

Ea poate, pentru a-și proteja specia și a-și păstra codul genetic, chiar să secrete toxine care să distrugă sau să sterilizeze polenurile străine³⁰⁹.

Acesta este rasism pur, în sensul bun al cuvântului, și o luptă împotriva păcatului adevărat: deteriorarea speciei.

Geniala orhidee.

Poroinicul cu frunze late, care crește în pajiștile umede în aprilie și mai, are o floare care seamănă cu gura mare și larg deschisă a unui dragon chinezesc.

În fundul aceste guri putem vedea două stigmat lipite, deasupra cărora se află un al treilea, care are la extremitatea sa o cupă mică plină cu un lichid vâcos.

În această piscină ciudată se află două ovule, fiecare dintre ele având un pachet de granule de polen.

Atunci când o insectă se așază pe buza inferioară, care are forma unui culcuș, este în mod irezistibil invitată, de mirosul de nectar, să intre în fundul piscinei.

Aici, orhideea demonstrează cunoștințele sale extraordinare de arhitectură: în mod intenționat ea a strâns conducta care duce la nectar, atât de bine, încât capul insectei, în mod obligatoriu, se lovește de cupa cea mică.

Ca și cum ar fi primit un semnal electric, ea se rupe, scoțând cele două ovule, care ajung în contact imediat cu capul vizitatorului, de care se lipesc cu ajutorul lichidului vâcos.

Insecta bea nectar și se retrage de-a-ndăratelea, nu cum a venit, ci împopoțonată cu un soi de coarne formate de ovulele și cele două tije cu care sunt prevăzute pentru a susține pachetele cu polen.

Apoi se va așeza pe o floare vecină în interiorul căreia va intra în același fel, cu coarnele înainte, și am putea crede că polenul primei plante o va fecunda pe cea de-a doua!

Absolut deloc: polen contra polen nu va provoca nici o hibridare!

O plantă care calculează „Aici, scrie Maeterlinck, ies la lumină geniul, experiența și prudența orhideii. Ea a calculat cu minuțiozitate timpul necesar insectei să extragă nectarul și să ajungă la următoarea floare, constatând că avea nevoie de aproximativ treizeci de secunde.

Știm că pachetelele cu polen sunt situate pe două tije scurte care

intră în cocoloașele vâscoase; or, în punctele de inserție se află, pe fiecare tijă, un mic disc membranos, a cărui singură funcție este ca după treizeci de secunde să contracte și să îndoiaie aceste tije, astfel încât ele sa se încline, descriind un unghi de nouăzeci de grade. Acesta este rezultatul unui nou calcul, de data asta nu în timp, ci în spațiu.”

Coarnele de polen aflate pe capul insectei se înclină la orizontală și se îndreaptă înainte atât de bine, încât, la următoarea vizită a corolei, ele vor fecunda cu o exactitate riguroasă stigmatul aflate deasupra cupei.

Destul de bine gândit, pentru o simplă floare lipsită de inteligență³¹⁰!

Dar asta nu este tot: „Stigmatul care primește șocul pachetului cu polen este stropit cu o substanță vâscoasă. Dacă această substanță ar fi fost la fel de puternic adezivă precum cea aflată în cupa cea mică, granulele de polen, tija ruptă s-ar încleia, rămânând fixe, și misiunea lor ar fi terminată. „

Copacul-vigilent.

Inteligența universală găsește din ce în ce mai mulți partizani în lumea științifică, de când naturalistul Nemec a scos în evidență sistemul nervos vegetal la extremitatea rădăcinilor cepei, zambilei, ferigii etc.

Dacă „rănim o plantă”, un sequoia înalt de treizeci de metri, sau un mușchi minuscul, conținutul celulelor se va scurge pe partea opusă rănii. Dacă distrugem o rădăcină secundară, ea se strânge asemenea unui animal rănit.

La microscop s-a observat un adevărat spasm care parcurge pe o distanță mare celulele unei plante, de la care a fost smulsă o frunză sau o floare³¹¹.

Profesorul Haberlandt a arătat că fața superioară a frunzelor este un ochi cu multe fațete, lentile, care concentrează razele solare în centrul celulelor.

Dacă un stejar ar începe într-o bună zi să vorbească, să rezolve ecuații matematice, nu ar trebui să-l clasăm în regnul animal superior? Chiar și cu ramurile sale, ghindele, cuiburile de coțofene sau de corbi!

Rămânem deseori perplexi în fața comportamentului anumitor animale și plante.

O pasăre obișnuită din Noua Guinee, amblyornis mascul sau pasăre-grădinar, printr-o preocupare artistică vizibilă, adună în jurul cuibului femelei sale frunze și flori tăiate, făcând un soi de covor sau de răzor de flori bogat colorat!

Ciulinul ingenios.

Toate ipotezele de tropism, geotropism, heliotropism, hidrotropism etc. nu pot explica de ce rochița-rânduncii se îndreaptă în patru cazuri din zece spre un arac, indiferent de orientarea sa.

Ciulinul are o inteligență extrem de dezvoltată.

La intersecția dintre frunzele sale și tulpină se formează o cupă mică unde se adună apa și roua.

Inteligență? Poate nu încă. Însă această cupă de mici dimensiuni atrage numeroase insecte, printre care țânțarii, care cad în apă și se îneacă.

Lichidul macerează prada o perioadă de timp, apoi ciulinul lansează fire de păr protoplasmice foarte fine care vor degusta victima³¹².

Multe animale nu au acest vicleșug... această imaginație, am vrea să-i spunem!

O plantă mai inteligentă decât un savant!

La drept vorbind, psihologul Backster nu și-a pus niciodată problema de a afla dacă o plantă are un suflet, dacă ar putea învăța să citească sau să socotească mai repede decât un calculator!

Dar, într-o seară, a avut un fel de revelație: ce s-ar întâmpla dacă o plantă ar fi supusă detectorului de minciuni?

Experiența era ușor de realizat. A așezat pe frunza unui arbust tropical electrozii unui aparat de detectat minciuni.

— Haide, micuț, gândea el, spune-mi dacă ești capabilă să reacționezi asemenea unui om!

Se înșela amarnic: plantele nu reacționează la stilul vulgar al oamenilor, ci cu sensibilitate, o subtilitate și o precizie matematică ce depășește – și cu mult – pe cea a unui calculator.

— Cleve, prietene, gândea în mod sigur planta, ești un ignorant prostănac, dar țin la tine și accept să-ți ofer o inițiere.

Principiul de funcționare a detectorului de minciuni este să înregistreze variațiile anumitor funcții fiziologice și influxurile electro-nervoase rezultate dintr-o emoție resimțită de pacient: mânie, minciună, emoție etc. Atunci când un sentiment se manifestă sau își schimbă intensitatea, imediat acul care înregistrează se mișcă, descriind curbe pe un tambur care se rotește.

Mai rămânea să provoace o emoție plantei, iar Backster a ales frica și suferința, fără nici o răutate... numai așa... pentru că era în continuare un ignorant!

În mod deliberat, a introdus o frunză în ceașca sa cu cafea caldă, pe care o avea în mână.

Planta a urlat de durere, dar Backster nu avea urechile de care avea nevoie ca să audă vocea plantei. În schimb, avea ochi care au văzut, cu stupefacție, acul aparatului tremurând pe foaia de hârtie.

— Dumnezeu, reacționează! își spuse el în gând. Ca să fiu sigur, o să ard o frunză, mai multe frunze, cu flacăra unei lumânări!

Chiar cu o fracțiune de secundă înainte să aibă acest gând rău, acul a și început să traseze o oscilație ascendentă (sau ciclu).

— Oh, oh, zise Backster, ți-e frică, micuțo?

A apropiat flacăra de o frunză: planta a avut o reacție bruscă de suferință, dar care s-a tradus printr-o oscilație mai puțin importantă decât prima oară.

— O să te ard până la rădăcină! spuse Cleve cu voce tare.

Planta nu a avut nici o reacție, de parcă ar fi ghicit că omul mințea!

Aceasta nu este încă o dovadă decisivă, dar deja apăreau noțiuni de biologie vegetală care urmau să revoluționeze lumea numită savantă.

Inteligență și intuiție la nivelul atomului.

Din acea zi, o întreagă echipă de cercetători a început să studieze „efectul Backster” concomitent pe ceapă, morcovi, zambile, trandafiri, bananieri și portocali, cu toate mijloacele tehnice de care dispuneau laboratoarele americane.

Primul raport a evidențiat reacțiile emotive ale plantei la amenințare, suferință și frică.

Este un lucru incontestabil dovedit de aparatele de înregistrare din toate laboratoarele, pe care îl atribuim unei facultăți extrasenzoriale asemănătoare instinctului, clarviziunii sau premoniției.

Experimental, era adevărat: dracena, ceapa și lămâiul ghiceau și analizau gândurile oamenilor.

Unele plante erau mai puțin intuitive, mai puțin „inteligente”, cum ar fi paraziții copacilor, mușchii; altele, dimpotrivă, precum zambila, erau sensibile, fricoase ca niște animale de rasă.

Cleve Backster, o persoană intuitivă și inteligentă, a adus în discuție tot ce credea cu adevărat despre natura umană:

— Omul aude cu urechile, vede cu ochii, atinge cu mâinile, gustă cu cerul gurii, miroase cu nările! În general, se consideră că aceste facultăți senzoriale îi dau întâietate în fața altor animale, plante și minerale. Și dacă ne-am înșela? Dacă adevărul ar fi tocmai contrariul?

Se știe foarte bine: păsările percep mișcarea undelor electromagnetice ale unui sunet înainte să ajungă undele sonore; femela viespei *ihneumon* „vede” până la 7,4 centimetri în grosimea unui copac larva pe care o pândește; texturile atomice ale anumitor metale posedă o memorie a trecutului; un copac – lucru mai puțin sigur – se poate răzbuna pe cel care îl taie.

Așadar, este posibil ca toate cele cinci simțuri să fie puteri

primare care, prin evoluție, s-ar fi substituit altor facultăți, *infin*it mai subtile și precise.

Aceste afirmații coroborate cu noi experiențe efectuate nu doar pe plante, ci pe o frunză ruptă de pe tulpină, sau chiar pe fragmente de frunză dispuse haotic, ne fac să credem că fenomenul senzației, emoției și al facultăților senzoriale apare nu doar la nivelul unui organism constituit, ci chiar la nivelul Vieții.

Totul are o sensibilitate și un suflet, independente de specia organizată, dar închise în identitate, în substanța intimă.

Dracena denunță asasinul.

A urmat apoi o dezlănțuire de miracole care au tăiat respirația fizicienilor. Numeroase teste au arătat că planta are un sentiment de teamă atunci când apare un animal care o va mânca.

Amenințate de un pericol, unele plante intră în mod voluntar într-un fel de comă, ca să scape de suferință; ele resimt bucurie, foarte bine percepută de galvanometru, la intrarea stăpânului în camera în care ele se află.

Plantele manifestă aceeași emoție față de orice ființă care le iubește și sunt cuprinse de teamă când este vorba despre un individ care vrea să le facă rău.

Backster a făcut o experiență importantă pentru viitor, care poate fi utilă în domeniul criminalisticii.

Șase persoane au participat la această operațiune. Una dintre ele a fost desemnată prin tragere la sorți ca să maltrateze o dracenă aflată într-o cameră.

Participanții nu știau care dintre ei urma să îndeplinească „crima” care a avut loc fără nici un martor uman.

Detectorul cu electrozi a fost legat la plantă și, după câteva momente, Backster, care nici el nu cunoștea identitatea răufăcătorului, i-a chemat pe participanți, unul câte unul, supunându-i la un interogatoriu. Se înțelege de la sine că vinovatul va minți, susținându-și nevinovăția.

Planta nu a reacționat la intrarea celor care nu i-au făcut rău, dar a descris oscilații mari la apariția vinovatului. Astfel a fost probat faptul că planta avea memorie.

Lucru și mai extraordinar, planta care era familiarizată cu Cleve Backster comunica cu el la distanță, participând la cele mai intense emoții și gânduri ale sale.

Dacă stăpânul avea o stare de stres sau de bucurie, chiar la o mie de kilometri de apartamentul său, planta o înregistra exact în momentul în care se producea incidentul.

Acest lucru a fost dovedit de cronometre sincronizate³¹³.

În sfârșit, se pare că puterea de apreciere a plantei se manifestă

atunci când se produce un atac la tot ce reprezintă viață celulară, chiar și exterioară organismului său: crustacee, ouă, țesuturi umane, păr etc.

Miller, specialist în citologie, a concluzionat că *tot ceea ce există este viu*, posedă un fel de conștiință înăscută în cele mai intime elemente ale sale, formând un fel de entitate care, deși în aparență divizată, rămâne una singură la toate nivelurile.

Așadar, *nu există nimic în univers care să nu fie viu*, nici măcar bobul de nisip sau metalul, într-o colină sau creierul unui biolog, și totul ține de același organism primordial și ultim.

Această descoperire a științei secolului XX reprezintă o demonstrație scilicitoare a cunoștințelor inițiatice, deoarece ceea ce Backster a scos în evidență în 1966 era cunoscut de inițiați, cu patru mii de ani în urmă!

Nu trebuie ca acest lucru să se întâmple; este necesar să nu epuizăm dintr-o singură aventură șansele polenului, ci să le înmulțim cât se poate de mult.

Floarea, care numără secunde și măsoară liniile, este chimistă pe deasupra și răspândește două feluri de gumă: *una extrem de lipicioasă care se întărește imediat la contactul cu aerul, ca să lipească coarnele cu polen pe capul insectei, și alta foarte diluată, pentru stigmat*.

Pe scurt, această gumă are adezivitatea ideală pentru a lipi câteva granule, dar nu toată masa de polen, astfel încât să permită insectei să fecundeze multe alte flori.

Ce creier interior sau exterior a pus la punct acest mecanism extraordinar și, în plus, a luat inițiativa unor noi precauții: atunci când membrana cupei se deschide ca să elibereze ovulele vâscoase, ea a ridicat imediat buza sa inferioară, pentru a-și păstra restul de polen lăsat de insectă. De ce să facă risipă?

Toate plantele au această inteligență difuză, de la rădăcinile care prospectează, evită, traversează, alege, până la florile care știu să dejoace șiretenia insectelor, să secrete mirosuri afrodisiace care să le atragă în capcană. Inteligența lor este evidentă, uneori la fel de pronunțată ca la animale, care au totuși un grad de complexitate mult mai ridicat.

30.

INTELIGENȚA ANIMALELOR.

Termitele, prin organizare și îndeosebi prin modul în care își calculează limitele minime și maxime ale efectivelor lor în insecte de trupă, par să dovedească o inteligență remarcabilă.

Nu, nu rațiunea este cea care participă la astfel de fenomene,

spun raționaliștii „exagerați”, ci instinctul.

„Natura a creat un mecanism care reglează, scria Vitus B. Droscher³¹⁴, pe care îl putem considera, pe bună dreptate, inteligent”

Dar cum putem diferenția inteligența de instinct și cum am putea îndrăzni să afirmăm că inteligența este independentă de instinct?

Radarul ihneumonului.

Viespea ihneumon sau „musca vibratoare” din frumoasele zile de vară este o insectă cu capacități absolut fantastice.

Femela depune ouăle în sau pe alte animale, precum omizile, păienjenii și furnicile regale, care servesc apoi drept pășuni vii larvelor nou-născute.

Bineînțeles, omizile, păienjenii și furnicile mor în urma acestei experiențe, ceea ce face ca musca vibratoare să fie foarte folositoare, dar nu vorbim despre acest lucru ca fiind fantastic.

El constă în faptul că femela ihneumonului își depune ouăle în larvele ascunse foarte adânc în trunchiul unui copac.

„Foarte agitată, scrie V. B. Droscher, ea străbate în toate direcțiile trunchiul de copac. Brusc, se oprește, se retrage puțin, își ameliorează poziția și își înfige rapid perforatorul abdominal lung de 7,4 centimetri.

În cele mai multe cazuri, ea cade exact pe larva ascunsă.”

Faptul că o viespe de mici dimensiuni are un perforator atât de puternic este extraordinar; că ea poate să-l înfigă în lemn până la o adâncime de 7,4 centimetri – lungimea unui deget – este uluitor, dar că, mai mult, ihneumonul reperează o larvă ascunsă la această adâncime este un adevărat miracol!

Se spune că aici este vorba despre instinct: antenele insectei joacă rolul baghetei radiestezistului, cu diferența importantă că radiestezistul se înșală aproape mereu, iar ihneumonul aproape niciodată³¹⁵.

Logica impune o certitudine: această capacitate de a alege, de a situa în spațiu, de a diferenția specia larvei ține probabil de-instinct, dar aici este vorba, fără nici o îndoială, și de inteligență.

Albina, știm foarte bine, are o inteligență prospectivă, delfinul are posibilități intelectuale (memorie, comunicare prin sunete, capacitate de înțelegere, acțiuni gândite etc.) aproape la fel de dezvoltate ca cele ale omului, șobolanul este viclean, abil, și cunoaștem inteligența castorilor, a corbilor și a prietenilor noștri câinii, pisicile și caii.

Instinct și inteligență.

Această capacitate minunată de a scruta necunoscutul, de a

inventa o tehnică și uneori de a folosi o unealtă sau a o fabrica³¹⁶ demonstrează inteligență sau instinct?

Specialiștii în entomologie și naturaliștii înclină spre a doua ipoteză, deoarece ihneumonul, de exemplu, nu dă, spun ei, nici o dovadă că ar gândi sau că ar fi dotat cu un simț al speculației progresiste.

Or, gândirea și capacitatea de a face un proiect sunt, prin excelență, criteriile inteligenței, care cere spirit de analiză și de sinteză, de alegere, de ordine și de conștiință de „sine”.

„Instinctul se află la antipodul rațiunii”, afirmă V. B. Droscher, destul de riscant!

Din punctul nostru de vedere, instinctul reprezintă cunoașterea inconștientă a fenomenelor neînvățate, neștiute, dar ghicite în mod spontan, de exemplu, de animalul din deșert, care aproape mereu se îndreaptă spre punctul de apă pe care nu-l cunoaște³¹⁷. Dar aceasta este inteligență, în sensul propriu al cuvântului, chiar dacă durata sa este infinit de mică.

Tot rațiunea necunoscută face ca animalul sau omul să se ducă într-un anumit loc unde va fi ferit de pericol, permițându-i, de exemplu, Ioanei d'Arc să ghicească faptul că regele se afla la Chinon.

Este greu de crezut că fără nici un motiv, conștient sau nu, doar întâmplător, prin automatism sau ghicit, ihneumonul detectează de o sută de ori din o sută larva și sexul ei, printr-un lemn gros de șapte centimetri!

Este imposibil de crezut că megapodul își construiește clocitoarea artificială orbește, fără un scop conștient, fără să-și prevadă sfârșitul, fără inteligență până la urmă, adică fără să cunoască, să calculeze, să gândească și să înțeleagă.

Este și mai greu de admis că termitel, a căror civilizație este cea mai înaltă din regnul insectelor, își construiesc cetățile-fortărețe prostește, produc, înmagazinează și își folosesc hrana fără să calculeze efectivele militare care au misiunea să apere comunitatea!

Cunoașterea, la animal, a construirii unui cuib, a unei vizuini, a unui culcuș, a comportamentului de a observa în caz de pericol, de atac sau de *odihnă nu este instinctivă, ci prezentă în subconștient și mai exact în cromozomii-memorie*.

Este ceva ereditar care aparține codului genetic; nimic nu dovedește că rațiunea lipsește din acest fenomen, ci dimpotrivă, vedem aici afirmarea unei inteligențe superioare, difuză, diferită de cea conștientă în modul său de expresie, dar nu și în esența sa.

În același timp, nu putem absolut deloc să spunem că dezvoltarea celulei după programul unei specii, că evoluția universală, explozia unei nave sunt fenomene inconștiente, instinctive, mecanice, din care lipsește inteligența.

Natura, și prin această înțelegem Universul, este „o gândire mare”, un organism inteligent în totalitatea sa, dar și în cea mai infimă manifestare a sa, și chiar suntem convinși că ea este Inteligența integrală și absolută.

Animalul, asemenea argilei, stâncii, muntelui, râului, pajiștei, orhideei și margaretei, este o „trestie gânditoare”!

31. VIAȚA MATERIEI.

Încă nu reușim să distingem, sau nu în totalitate, gândirea la piatră și stejar, deoarece ea nu este aparentă, dar este logic să credem că o inteligență superioară, transcendentă, o rațiune sălășluiește în calcar, la fel ca într-un copac sau în creierul unui savant.

Inteligența misterioasă a unui bob de nisip este probabil mult mai subtilă decât cea care poate fi observată la un fizician. Einstein a fost incapabil să descifreze și să controleze comportamentul unei celule de câine, albină sau brad.

Cu siguranță există la câine, albină și brad o inteligență ascunsă care simte, calculează, reacționează cu precizia unui calculator electronic.

Rațiunea care supraveghează acest fenomen are o origine necunoscută oamenilor care știu doar că ea se manifestă îndeosebi prin ARN.

Chimistul rus V. A. Firsov este de părere că materia este vie, inteligentă, avansând ideea că particulele elementare sunt dotate cu o interacțiune mentală, una dintre aceste particule, *mentino*, identificându-se chiar cu ceea ce am putea numi unda inteligenței.

Mentino, scria Charles Noel Martin, „reprezintă o inteligență desprinsă de corpul fizic, acest lucru însemnând că detectarea sa ar fi extrem de complicată³¹⁸”.

Strămoșii noștri din piatră.

Omul, după exemplul Dumnezeuului-Univers care a creat omul, tinde să populeze pământul cu statui din piatră.

Nevoia de a crea reprezintă semnul vieții și se manifestă în toate regnurile.

Timp îndelungat, strămoșii noștri au crezut că era un sacrilegiu imitarea divinității în creația sa cea mai elaborată, omul; din acest motiv, fără nici o îndoială, celții au lăsat puține imagini umane, abținându-se, în cea mai veche perioadă, să sculpteze granitul menhirelor și dolmenelor.

Evreii și arabii au moștenit această superstiție și nu au renunțat

deloc la ea de la Moise și Mahomed, probabil pentru că, mai mult decât celelalte popoare, au fost predispuși la practicarea magiei.

Tradițiile – probabil este vorba despre simbolism – spun că a fost o vreme în care statuile au prins viață și au declanșat lupta împotriva oamenilor care le creaseră.

Este, în mod sigur, o legendă, dar adevărul este atât de fantastic, încât este permis ca imaginația să intre în funcțiune, într-o perspectivă-ficțiune, unde natura, batjocorită de civilizația noastră, ar declanșa un cataclism, încercând să înlocuiască oamenii, după distrugerea lor, cu niște creaturi dintr-o materie inertă sau cu regnul vegetal.

Popol Vuh, cartea sacră a mayașilor, povestește că, în timpurile străvechi, omenirea vârstei a doua se „ca niște păpuși din lemn, având înfățișarea unor oameni care vorbesc”.

Pe planul stricteii observații a faptelor, ne este permis să credem că, în intenția de a deveni mai viu și de a se sublima, mineralul tinde și reușește uneori să ia o formă animală.

Atunci când Pământul este în călduri, toate miracolele sunt posibile.

Aceste perioade de căldură – *dorința* arienilor și a fenicienilor în mitologie este reprezentată de ciclurile istoriei și coincide cu apariția unei noi omeniri.

Numeroase tradiții menționează cu insistență că oamenii au fost creați pornind de la stânci, pietre sau bolovani.

Oare Pământul are o nevoie inconștientă de a crea? Se supune el „cromozomilor-memorie” sau unei conștiințe care, în anumite zone iradiante, deci extrem de inteligente, tinde să modeleze forme animale?

Suntem tentați să credem acest lucru.

Punctele dragostei.

Iată părerea corespondentului nostru Willy Endress, care a scris referitor la acest subiect:

„Am observat existența unor regiuni mai mult sau mai puțin delimitate, unde stâncile și pietrele, vegetația și elementele, configurația solului și chiar gesturile – conștiințe sau nu – ale omului produceau sau produsese ră linii, suprafețe și volume asemenea lumii umane sau animale, așa cum o cunoaștem sau ne-o imaginăm.

În fond, totul se petrece ca și cum în aceste zone fenomenele electromagnetice cosmice și terestre ar încerca să stabilească în anumite materii electiv un soi de scânteie sau de suflet inițial care, apoi, ar conferi structurii moleculare o direcție și o dezvoltare care duc la niște forme mai mult sau mai puțin vii, apropiate de noi, oricare ar fi localizarea lor pe scara măsurilor.

Probabil există perioade în care conjuncția tuturor acestor fenomene fizice, chimice, biologice și altele s-a putut realiza, dând naștere unor ființe și animale viabile, producând mutații și metamorfoze durabile, în spații-timpuri diferite.”

Ideea lui W. Endress se apropie de cea a oamenilor din vechime care credeau în punctele de urgență ale curenților telurici, și care construiau temple pe pedestal (în Mexic), la o altitudine pe care o considerau a fi un gradient al Pământului și Cerului, foarte favorabile procreării, nașterii și reconcilierii.

Nu este sigur, ci doar posibil, că acest punct de joncțiune se bucură de privilegii de natură electrică, nu doar în sensul în care cunoaștem electricitatea, generatoare de atracție, de repulsie, de scânteii și de agitație, dar și într-un alt sens mai subtil și esențial.

Orice ar fi, se pare că există pe glob puncte de dragoste, care sunt locurile alese pentru producerea unor fenomene ciudate, într-un gradient privilegiat unde se conjugă, se unesc și se produc curenții de inteligență ai Cerului și Pământului.

Totul este posibil, inclusiv improbabilul și miracolul, în aceste locuri unde suflă spiritul și dragostea, unde materia se cristalizează sub impulsul energiei, într-o dorință imensă de creație.

Ca la începutul lumilor și al vieții.

Aici, omul atent, pentru a liniști Pământul, îi ridică un altar, un megalit, un oratoriu, o capelă sau o biserică. Tot aici s-au născut primele tabuuri, au fost construite primele refugii, primele cetăți.

În aceste *puncte ale dragostei*, în perioadele sale de căldură, Pământul produce stânci zoomorfe, eroziunea sculptează omeniri aproximative.

Punctele de agresivitate.

Dualitatea este mai probabilă și mai perceptibilă decât trinitatea.

Semnului + i se opune semnul – binelui, răul, micului, marele, luminii, întunericul: globul terestru este presărat de puncte de agresivitate care, probabil, echilibrează zonele benefice.

În anumite locuri omul este supus unor influențe rele, animalul se îmbolnăvește, copacul se usucă fără un motiv decelabil.

Această teză, oricât de sumară și imperfectă ar fi ea, explică totuși persistența locurilor blestemate, cu fantome, halucinații, crime sau boli, fără ca vreo conjurație să poată anihila farmecele.

Păcat pentru Israel, deserturile Gobi și Colorado... acolo unde Pământul a fost atomizat pe vremuri, și va mai fi. Păcat pentru Roma, Veneția, Napoli, Tokyo, Berna, Zurich, Las Vegas și New York. Păcat pentru oamenii care, din lipsă de sensibilitate sau prin forța unui destin tragic, părăsesc punctele dragostei – unde sunt respinși – stabilindu-se în zonele cu fracturi și cataclisme.

Asemenea corpului uman, cel al Gaea a dat naștere chakrelor sale, punctele sale de acupunctură care reprezintă punctele de urgență ale curenților telurici care străbat venele Dragonului.

Înțeleptul, din empirism sau din perfecțiune superioară, încearcă să recunoască locurile unde suflă spiritul, încercând să se instaleze acolo.

Prin opoziție, el știe să evite punctele de agresivitate, locurile blestemate, unde nu se va putea niciodată stabili un echilibru benefic.

Pământul se răzbună.

Pământul a suportat mult timp brutalitatea animală, înverșunată, și nedreptatea oamenilor care, nemulțumindu-se doar să-l tortureze, l-au disprețuit, i-au abandonat cultul, începând să venereze zei falși.

Indiferent de aparențe, este logic să credem că minciuna, șiretenia și dorința sunt sentimente universale care trebuie să se manifeste în universul necunoscut al materiei.

Râul are sufletul, intelectul, judecata sa, muntele visează, preria vede, vorbește și ascultă.

Întregul Pământ este un organism imens și complex prevăzut cu centre unde trebuie să se acumuleze o inteligență-energie pe care, până în prezent, numai empiricii au știut s-o observe.

Ca orice organism, el are o matrice: marea, un pânțec, solul, un sistem nervos: circuitul curenților telurici, având în mod verosimil zone pentru cap și inimă: acolo unde înfloresc civilizațiile și cele mai bune instincte umane.

Pământul ascunde orașele vechi, istoria trecută, civilizațiile dispărute, poate cu un sarcasm lent și enorm.

În vremurile de astăzi, el își schimbă sistemul nervos, începe să permită explozia dispoziției sale vulcanice și scuipă veninul său verde, consistent, de amenințare și posibilități diabolice: *pehblenda*, de unde savantul-vrăjitor extirpă puterea infernală a bombei atomice, uraniu 235.

32.

IMAGINEA ELECTRICĂ A SEXUALITĂȚII.

În februarie 1967,ologii Pavel Guliaev, Vladimir Iabotin și Nina Schlippenbach, de la Universitatea din Leningrad³¹⁹, au făcut public rezultatul lucrărilor lor privind „componenta electrică a câmpului electromagnetic” creată de biocurenții mușchiului cardiac.

Ei au dat numele de *electro-aurogramă*³²⁰ înregistrării și măsurării

câmpului electric care se formează în jurul corpului uman, adică în spațiul care înconjoară corpul.

Pe scurt, din acest studiu rezulta că activitatea ţesuturilor vii este legată de cea a biocurenţilor (curenţi electrici biologici), care sunt produşi în mod natural şi scoşi în evidenţă dacă conectăm ţesuturile la aparatele care măsoară tensiunile electrice (de ordinul milivoltului).

Savanţii sovietici, reluând experienţa savanţilor americani Barr şi Mauro, au putut studia câmpul electric al creierului la o distanţă de douăzeci şi cinci de centimetri pentru câteva miimi de secundă, timp oferit de impulsurile date de aparate ca să traverseze organul.

Savanţii au avut surpriza să constate că forma câmpului era condiţionată de mediul înconjurător, adică de forma şi în special de natura obiectelor aflate în preajmă.

Podoabele şi pietrele preţioase.

Dacă în preajma creierului, a inimii sau a organului căruia i-a fost făcută aurograma, există o plăcuţă de metal sau un conductor oarecare, se produce un efect de ecran.

În cazul în care avem de-a face cu un dielectric (izolant), cum ar fi ebonită, materialul plastic, lemnul etc, efectul va fi contrar.

Pe scurt, putem afirma că activitatea ţesuturilor vii şi a organelor corpului este influenţată de natura mediului înconjurător apropiat, impulsurile nervoase fiind dispersate de metale şi atrase de dielectrice.

Femeile care poartă pe cap o diademă, un fileu de păr, un pieptene, care poartă un colier la gât, brăţări etc, creează aşadar un mediu electric care le determină echilibrul fiziologic.

Aurul, oţelul, cuprul dispersează.

Mineralele, lemnul, materialul plastic atrag şi, în consecinţă, se încarcă.

Pietrele preţioase, izolatoare, sunt aşadar apte să se încarce fără să creeze un ecran influxurilor noastre.

Printre pietrele preţioase, diamantul (carbonul pur), opalul (siliciul hidratat), agatul şi onixul (calcitul şi cuarţul) trăiesc în perfectă armonie cu câmpul nostru electromagnetic; ametistul (cuarţ colorat cu oxid de magneziu) poate provoca uşoare perturbări care se accentuează cu pietrele cele mai bogate în săruri metalice: smaraldul, rubinul, safirul, topazul.

Explicaţia telepatiei.

Fizicienii de la Universitatea din Leningrad au stabilit schema fotografică a principalelor câmpuri electrice umane.

Electro-aurograma obţinută arată că creierul, în primul rând, apoi genunchii şi inima au cele mai importante câmpuri³²¹.

Câmpul musculaturii umane are o configurație complicată, deformându-se la cea mai mică mișcare a corpului; cel al creierului crește în volum la simplul gând al unei mișcări care trebuie făcută, sau atunci când intervin visele numite ideomotoare.

Această particularitate oferă o explicație rațională a telepatiei și a prezicerii³²² a unei ființe foarte sensibilă la dorințele reale, dar neformulate, ale unei alte persoane.

Este cazul mediumilor din clasa lui Wolf Messing și a lui Michel Kuni.

Teoretic, nu mai este imposibilă înregistrarea gândurilor și a actelor ideo-motoare cu ajutorul aparatelor electronice. Poate că într-o bună zi vom reuși să telecomandăm, doar prin gândire, un robot care operează la mare distanță; de exemplu, în locuri aproape inaccesibile: deșert, mlaștină, spațiu interplanetar.

Câmpul electromagnetic se propagă cu viteza luminii, și (tot în plan teoretic) ne putem imagina că toți oamenii de pe Pământ sunt strâns legați unii de ceilalți, nu doar prin influxurile mușchiului lor cardiac, dar mai ales prin cele ale creierului lor.

„Ideile care plutesc în aer”, fenomenele de mesianism, de contestare se explică în parte prin această telepatie.

Savantul american L. Falkington afirmă că porumbeii călători își regăsesc drumul deoarece ei *văd peisajul magnetic* al Terrei.

Penele și undele sonore.

În laborator a fost efectuată o experiență uluitoare: în apropierea unui amplificator, a fost fixat un microfon făcut dintr-o aripă de pasăre sau o bucată de piele de liliac³²³.

Un experimentator vorbea în acest soi de microfon, iar vocea sa, foarte perceptibilă, ieșea din motorul dinamo-electric instalat într-o altă cameră.

Dacă era înlăturată aripa sau pielea, nu se mai transmitea nici un sunet.

De fapt, microfonul, încărcat cu electricitate, dădea naștere unor unde electromagnetice care aveau frecvența undelor sonore și erau captate de sondă.

Suntem de părere că natura vie folosește, pentru transmiterea informațiilor, un sistem de acest fel.

Se poate, de exemplu, ca trilurile privighetorilor să fie auzite de congenerii din aceeași specie înainte ca sunetul să ajungă la organul lor responsabil cu auzul.

Penele păsărilor sunt responsabile pentru acest fenomen: ele se comportă ca un microfon și transmit trilurile printr-o mișcare de unde electromagnetice, care se propagă cu viteza luminii (deci mai repede decât sunetul) și, teoretic, în tot spațiul cosmic.

Astfel, savanții ruși au înregistrat electro-aurogramele bondarului, albinei, viespei, muștei, țânțarului, fluturelui și omidei.

În regiunea Novgorod, o expediție științifică a înregistrat, prin același mod, peisajul electric natural: voci electrice ale insectelor, copacilor, ierbii, vântului, semnale de perturbație venite din cosmos.

Ea a stabilit astfel că sistemul pilos al ființei umane: barba, mustața, părul etc, asemenea penajului la păsări, joacă rolul de microfon și de emițător³²⁴.

Colierele sunt niște condensatoare.

Faptul că metalele creează un ecran în aurografii nu presupune, în mod obligatoriu – dimpotrivă – un rol nociv pe plan biologic.

Cuprul este cel mai bun conductor cunoscut; conductibilitatea sa mare îi permite să se încarce la maximum cu electricitate umană.

Din motive de echilibru biologic, este indispensabilă stabilirea unei legături directe și aproape permanente între corpul nostru și Terra-mamă. *Împământarea ideală se produce atunci când mergem cu picioarele goale.*

Popoarele africane, în pofida deficienței organizării lor medicale, terapeutice, sociale etc, rezistă foarte bine la boli, deoarece merg cu picioarele goale și poartă bijuterii din cupru.

Când un negru accede la o funcție importantă, el abandonează obiceiurile ancestrale și devine, în cea mai mare parte a timpului, extrem de vulnerabil la boli necunoscute în Africa.

La popoarele din preistorie, colierele femeilor și ale bărbaților erau condensatoare, stele cu cinci brațe.

Empiric, putem face o alegere dintre bijuteriile și podoabele cele mai bune pentru favorizarea echilibrului nostru electric și psihic.

Armonia sexuală.

Specialiștii de la Universitatea din Kazan au observat un fenomen ciudat: când sunt supuși, simultan, doi subiecți la aurografie, cele două aurograme se modifică, se contrazic sau se îmbină.

În acest caz, este posibilă studierea compatibilităților și incompatibilităților dintre bărbat și femeie, astfel încât să fie găsite cele mai bune soluții de unire sau, dacă vrei, sufletul pereche sau a doua jumătate a fiecărui individ.

În privința afinității în dragoste, s-a observat că, dacă un centru este mai puternic decât celălalt, el poate să-l acopere cu zona sa de influență (prima sferă reușește să o capteze pe cealaltă într-un soi de schimb electric, lucru care este contrar legilor fizicii clasice).

Acest fenomen poate explica simpatia, iar respingerea aurogramei ilustrează antipatia electrică a subiecților.

Într-un raport direct cu această observație, savanții ruși sunt de părere că *swapping-ul* sau clubul schimburilor pe plan sexual (în mod liber, soția își schimbă soțul, iar soțul își schimbă soția, pe o perioadă fixă) ar putea reechilibra indivizii, armonizând aurogramele lor.

Swapping-ul.

Valul de erotism care se rostogolește actualmente peste lumea citadină (zonele rurale și țările subdezvoltate sunt oarecum ferite) a luat naștere în țările nordice, reci, socialiste și aproximativ eliberate de morala religioasă.

Erotismul, să-l numim astfel ca să definim mai bine fenomenul: nevoia de a se defula și de a rupe lanțul buneii-cuviințe burgheze, reprezintă efectul logic al unui secol de ipocrizie.

Un ciclu de pudibonderie va succeda acestei explozii de forțe virile până la obsenitate, așa cum timpul Incredibililor a succedat celui al soțiilor zise modele ale anului 1900.

În realitate, dintotdeauna soții își înșală soțiile și invers, astfel încât bunul-simț popular consideră meseria de curtezană ca fiind anterioară tuturor celorlalte.

Nu dorim să comentăm îndelung și inutil pe această temă, ci încercăm să înțelegem de ce atât de mult cupluri căsătorite nu merg bine, de ce apar atâtea neînțelegeri sexuale care provoacă drame, certuri și fericiri distruse.

Pe scurt, pot fi înaintate trei explicații fundamentale:

— Nu există o înțelegere electrică sexuală între soț și soție.

— Ființa umană gânditoare și intelectuală are nevoie să se reechilibreze.

— Individul uman este în mod natural îndreptat spre diversitatea experiențelor de dragoste (nevoie de schimbare).

De aici și până la a ne gândi la *swapping*, ca sistem terapeutic, nu mai e decât un pas. El este practicat în zilele noastre de suedezi, norvegieni și danezi.

Swapping-ul, deja acceptat în mediile științifice rusești, dacă este adoptat de restul lumii, va fi, în mod sigur, responsabilul unei revoluții sexuale, morale și religioase.

Mirosul *sui generis* și aurograma.

Aurograma reprezintă câmpul electromagnetic uman (asemănătoare aurei), și se pare că cel al fiecărui individ se află în legătură strânsă cu simțul olfactiv, cu parfumurile, mirosurile.

Atunci când, pentru un cuplu, mirosul, mai ales dacă el este *sui generis* (din specia sa, care aparține doar unei singure persoane), este plăcut și chiar pasionant, în sensul de afrodisiac, observăm

armonizarea aurogramelor. Atunci suntem convinși că acordul sexual este perfect.

Oare acest miros este doar o simplă senzație pe bază materială, sau are o anumită organizare sferică?

Studiem problema și suntem de părere că acel câmp de emanație a particulelor mirositoare ia forma aurogramei, fiind probabil purtat de undele auro-magnetice.

Totuși, la Congresul de Fiziologie de la Cannes, care a avut loc în 1967, profesorul Knut Larsson de la Universitatea din Goteborg, Jacques Le Magnen, de la Colegiul Franței, doctorul Azemar din Avignon au emis ipoteza că mirosurile nu excită în mod direct centrii motori sexuali.

Excitația ar fi o acțiune psihologică printr-un reflex condiționat.

Parfumul sexual este animal.

Pe de altă parte, specialiștii în fiziologie de la Cannes au dat dreptate constatărilor făcute în numeroase rânduri; părțile păroase ale corpului uman sunt acelea care au cel mai mare efect asupra declanșării dorinței; subsuoara, părul, pubisul, dar și respirația.

Pe scurt, actul sexual se conformează în întregime la ceea ce ființa umană are mai animalic în ea.

Fabricanții de parfumuri știu acest lucru și aleg întotdeauna, ca bază a produselor lor, substanțe provenite de la animale: mosc extras dintr-un buzunar plasat sub burta masculului³²⁵; civeta provenită de la perineul animalului; ambra cenușie formată din secrețiile intestinale ale cașalotului.

Unele femei, îndeosebi blondele grăsuțe și voluptuoase, secretă în mod natural o transpirație sui generis mirositoare și afrodisiacă ce produce întotdeauna o atracție și un efect profund asupra bărbatului.

R. Harari afirmă că știința mirosurilor a fost în mod curios asociată cu arhitectura moscheii din Tauris, Persia. Constructorii ei au amestecat mosc și mortar în compoziția edificiului, atât de bine, încât sub cădura solară zidurile emană un miros puternic de mosc care, conform legendei, îi îmbată pe îndrăgostiți.

Femeia este mult mai sensibilă decât bărbatul la mirosurile afrodisiace, îndeosebi în momentul ovulației, ea având o atracție cu adevărat sexuală spre hainele de blană, ceea ce ne arată că ea este, din punct de vedere instinctiv, mai animal decât bărbatul.

Dar aceasta nu este și părerea lui Marcireau, care spune: „Examinarea atentă a celui mai vechi ritual, reprezentat de cuplarea bestială (Eva și șarpele), dă naștere unei ipoteze surprinzătoare privind originile omenirii.

Femeile, primele creaturi care nu sunt animale, ar fi întreținut relații sexuale cu animale, în urma cărora s-au născut hibrizi.

Eliminarea progresivă a acestor monștri, prin selecție, ar fi produs, treptat, specia noastră cu cele două sexe.

Sexul masculin ar fi, așadar, din punct de vedere fiziologic, posterior sexului feminin.”

În legătură cu riturile sexuale, Marcireau remarcă pe bună dreptate că „prostituția sacră, dreptul la hărțuire sexuală, cultul simbolului falic al zeului Siva și cultul yoni, circumcizia sunt vestigii ale acestor practici misterioase a căror răspândire a fost universală, având un rol capital în formarea religiilor și a societăților.”

Nasul oamenilor preistorici.

Este interesant de remarcat că un om, dacă simte foarte bine un miros străin, are simțul olfactiv atrofiat pentru propriul miros și în special pentru propria respirație³²⁶.

Aceasta este o curiozitate a naturii care corespunde unei vechi necesități vitale. Dacă ar percepe propriul miros, nu l-ar mai simți pe cel al altora, și fără îndoială că a existat cândva un timp în care a simți dușmanul era o problemă de viață sau de moarte.

Acest lucru este valabil pentru numeroase animale sălbatice.

Câinele de vânătoare căruia îi tăiem părul din nas nu mai simte deloc urma vânatului; în aceleași condiții, pisica devine fricoasă și inaptă să mai vâneze șobolani.

Pentru a descuraja eventualul atacator, bursucul emană mirosuri urâte greu de suportat, dar el nu le percepe sau cel puțin nu sunt agresive pentru el.

Faptul că omul posedă același privilegiu reprezintă, fără îndoială, un motiv militant în favoarea apropierii lui de un regn animal inferior, cel puțin pentru autohtonii tereștri, deoarece există popoare – nu îndrăznim să scriem rase care nu au miros sui generis caracteristic.

Este vorba aici de popoarele provenite în mod direct de la hiperboreeni: scandinavi, egipteni, berberi etc.

Se pare că, în epocile preistorice, oamenii din regiunile înapoiate au avut nasul (îndeosebi nările) mai dezvoltat decât îl au popoarele civilizate de astăzi. Dar este în afara oricărei îndoieli că găsim aceleași caracteristici la populațiile din Noua Guinee, Africa Centrală și Australia.

Specialiștii se întrebă dacă nu cumva micșorarea nasului și a nărilor de-a lungul timpului nu înseamnă diminuarea sensibilă a unei facultăți care, pe vremuri, controla parțial comportamentul social și cel privitor la dragoste.

Interacțiunile dintre câmpul electromagnetic uman și mirosuri par să aducă elemente noi, până acum necunoscute, în studierea comportamentului erotic al oamenilor și al echilibrului lor.

Violul legitim.

Stările erotice au fost comparate cu descărcările electrice.

O ființă nesatisfăcută, încărcată cu dorințe de dragoste, este înflăcărată și tinde să se descarce de energia sa potențială mare, pentru redobândirea calmului și echilibrului proprii.

Capacitățile sale intelectuale pot fi crescute, dar agresivitatea atinge și ea cote maxime, provocând aproape întotdeauna situații dramatice.

Tinerii din vremurile noastre ating adeseori această stare de surescitare.

Cei care se abandonează erotismului își pierd caracterul agresiv și devin hippy. Coitul îi „pune la pământ”, înregistrându-se astfel o trecere de la + la -.

Cei care își păstrează încărcăturile electrice vor deveni violenți.

Biologii știu că, atunci când un coit se produce în perioada de ovulație, femeia are mai multe șanse să fie fecundată de un amant decât de soțul ei.

S-a dovedit și faptul că majoritatea femeilor au o predilecție fizică pentru dragostea adulteră, mai ales dacă partenerul este un necunoscut, și o atracție obscură și sălbatică pentru viol, în urma căruia, în zece cazuri din zece, rămâne însărcinată, în general cu un copil de sex masculin. Copiii născuți dintr-un viol sunt aproape mereu extrem de puternici și mai inteligenți decât copiii legitimi.

Bastarzii regilor Franței erau mai bine echilibrați din toate punctele de vedere, fizic și intelectual, decât fiii legitimi care urmau să ia tronul.

33.

CURENȚI TELURICI – CURENȚI AERIENI.

Globul terestru este străbătut de o rețea de curenți electrici, care este într-un fel sistemul lui nervos, cu centri (chakre) și zone care, în funcție de natura lor, au o influență asupra comportamentului și sănătății oamenilor.

Există zone în care trăiești cu un sentiment de teamă, unde te simți stingherit, având o dorință nemotivată de a fugi departe, oriunde.

În schimb, există alte locuri unde simți că înflorești; locuri unde ți-ar plăcea să trăiești.

Artiștii, mai mult decât alții, sunt sensibili la aceste influențe

magice și caută zonele favorabile unde pot să scrie, să gândească, să picteze sau să sculpteze în cele mai bune condiții psihice.

Animalele simt și ele efluviile misterioase și știu foarte bine unde să-și stabilească bârlogul, cuibul sau culcușul.

Agronomul Claude Trouve, unul dintre cei mai buni specialiști francezi, a observat că pământurile omogene, cu subsol și constituenți chimici identici, au calități extrem de diferite. Pe același câmp, plantele cresc în mod remarcabil într-un loc, iar alături totul vegetează și plantele sunt pipernicite.

Aceste fapte inexplicabile din punct de vedere rațional pun în evidență existența unui misterios necunoscut subteran: curenții telurici de care știința nu se sinchisește.

Locurile magice unde te simți bine.

Profesorul Bouguenec ne oferă o explicație a acestui fenomen, explicație cu caracter și mai ezoteric.

„Există locuri magice, scrie Andre Bouguenec. Trebuie să considerăm globul terestru ca o ființă vie, organizată, cu o fiziologie la fel de complexă ca și a noastră.

Matricea sa a fecundat mai multe ombilicuri cu cordoane ombilicale de hrănire cărora oamenii le-au pierdut urma.

Aceste zone sunt erogene, în sensul că produc efluvii de dragoste.

Omul trebuie așadar să caute afinități cu mama sa Terra și, găsim-le, să-și pună în acord cu ea planurile psihice și fizice.”

Scriitorul științific Pierre Devaux a studiat problema, adăugând la acțiunea curenților telurici pe cea a potențialului electric al atmosferei.

„În toate punctele globului, scrie Pierre Devaux, există un câmp electric vertical, care este în mod obișnuit de 75 V/m.

Acest câmp ne condiționează întreaga viață: dacă se amplifică (4000 V), caracterele se înădresc și în familie plouă cu palme... iar în curând cade trăsnetul. Apoi totul intră în normal (cel puțin 130 V) și zâmbetul reapare.”

Au fost efectuate experiențe pe copii, al căror leagăn era legat la sol printr-o împământare prevăzută cu un întrerupător.

În câmp nul (cu împământare), creșterea era mai rapidă decât într-un leagăn izolat și putea să aducă un plus de 300 g la greutatea copilului în opt zile.

Eminentul nostru confrate a stabilit o clasificare naturală a locurilor geografice:

1. *Câmp electric pozitiv.* Pe platouri. Bun pentru cei de la țară,

pentru prepelițe. Favorabil fecundației. Pătrunjelul rezistent la păduchii-de-frunze.

2. *Câmp electric nul*. În oraș, în pădure. Boală pentru tăietorii de lemne, pentru cărbunari (tuberculoză, cancer). Număr mare de iepuri, de muște și de furnici.

3. *Câmp electric negativ*. În vecinătatea grotelor și cascadelor. Ridichile degenerază. Favorabil salamandelor și limacșilor.

Acest studiu este încă incomplet, dar el oferă o cunoaștere care, legată de problema curenților telurici, ar putea să aibă o incidență extrem de benefică asupra comportamentului uman.

Inițiații aveau această cunoaștere și țineau cont de ea la construirea unui sanctuar, la alegerea unei sihăstrie, la împlinirea unei vindecări.

Secretul companionilor.

Companionii Datoriei, moștenitorii unei tradiții îndelungate a lucrului bine făcut – o noțiune pierdută în zilele noastre – au secretele lor pe care nu le dezvăluie decât în intimitatea atelierelor.

Deși construită în mod remarcabil, bazilica Sacre-Coeur din Paris se fisurează în unele locuri.

— Nu-i deloc de mirare! spun Companionii Datoriei, fără să comenteze mai departe.

Totuși, secretul acestei anomalii poate să fie explicat prin efectul curenților telurici care sunt foarte importanți pe Colina Montmartre, loc consacrat divinităților din timpurile cele mai îndepărtate.

Bazilica este construită pe o axă nord-sud; de aceea, cele mai mari lungimi ale zidurilor urmează această axă, cu bordurile și rosturile de piatră în același sens.

Or, credem că, printr-un efect de electroliză, curenții telurici, pe direcția nord-sud în Montmartre, au posibilitatea să disocieze lianții de ciment și mortar polarizându-i, ceea ce duce la degradarea lor.

Se produc așadar linii de fractură posibilă, fenomenul având consecințe mult mai mici asupra zidurilor direcționate de la vest la est, unde rosturile nu se află aliniate.

Această direcție generală nord-sud a curenților telurici ar constitui motivul ezoteric al construirii catedralelor și bisericilor după o axă vest-est, corul fiind aproape întotdeauna spre răsărit.

Orientarea ciudată (nord-est-sud-vest) a catedralei Notre-Dame din Chartres, sanctuar deosebit de venerat al creștinătății, ar fi motivată prin direcția curenților telurici din acel loc.

Echlibrul lui + și –

Impulsul nervos, fiind asimilat curentului electric, poate să fie

considerat ca fiind format dintr-un flux neîntrerupt de particule de materie electrică, ale căror sarcini sunt electropozitive (protoni = +) și electronegative (electroni = -).

Starea de sănătate ar rezulta dintr-un echilibru, întotdeauna același pentru un anumit individ, între cantitatea acestor protoni și acestor electroni. Cea mai mică rupere a acestui echilibru se manifestă prin alterarea sănătății, care constituie dovada unei pierderi de electroni cu predominanța consecutivă a unui număr mai mare de protoni.

Atunci ar rezulta o adevărată pozitivare electrică organică, determinând o creștere anormală a tonusului nervos, dând naștere stărilor bine cunoscute și descrise sub numele de vagotonie și simpaticotonie.

Aceasta este ipoteza formulată de doctorul Pierre Chevalier, care crede că electronizarea acționează în mod eficace împotriva tulburărilor patologice.

34. DROGURI DE CĂLĂTORIT. ÎN TIMP.

Creierul nostru este format din miliarde de celule mici sau neuroni, care constituie într-un fel biblioteca și sediul cunoașterii umane.

Însă numai o parte – aproximativ o treime – este solicitată, astfel încât majoritatea celulelor rămân pasive, ca niște lămpi neaprinse sau cărți închise.

Dacă vom găsi mijlocul de a le pune pe toate în mișcare, atunci problemele cele mai arzătoare sau considerate imposibil de rezolvat își vor găsi o soluție simplă. Omul care va ști să-și folosească în întregime creierul va dobândi o superioritate atât de mare asupra celorlalți – fie el un alt Pascal sau un alt Einstein – încât va deveni un adevărat fenomen și poate un zeu.

Uneori, mecanismul cervical se pune în funcțiune într-o proporție de aproximativ 40-50% și ființa privilegiată devine un geniu. Acesta a fost probabil cazul lui Pitagora, Platon, Pico de la Mirandola, Pascal, Einstein etc. dar și al lui Remi Crampe, acel cioban din Ouste (Hautes-Pyrenees), care, cu ocazia unor teste de preselecție militară, i-a surclasat pe inginerii și licențiații care s-au prezentat în același timp cu el. Același lucru i s-a întâmplat și lui Paolo Z., acel mic venețian care, la cinci ani, a fost rănit la cap de o piatră aruncată de cineva. Accidentul a provocat în creierul său o anumită anomalie care a făcut din Paolo un elev excepțional și... un maniac genial al zborului!

Oare este omul destinat să-și folosească într-o zi totalitatea puterilor necunoscute?

Ar fi în ordinea naturală a lucrurilor! Căci de ce mai există celule cenușii dacă nu ca să le folosim?

În această ipoteză, omenirea, prin evoluție, s-ar îndrepta spre un stadiu superior, analog sau identic cu cel al divinității. În acest sens, într-un secol sau mileniu, descendenții noștri vor fi stăpânii cosmosului.

Asta susțin unele școli filosofice și religioase, dar, nu se știe prin ce intuiție, omul care se gândește rațional se împotrivește în fața acestei escatologii, care îi promite împărăția lumii și identificarea cu Dumnezeu.

Pe de altă parte, este posibil ca totalitatea celulelor noastre cervicale să nu aibă de jucat nici un rol în viitor, pentru motivul că și-au îndeplinit misiunea în trecut³²⁷. Bărbatul are doi sâni, dar se pare că nu ca să alăpteze! Totuși, sânii lui au avut o rațiune de a exista.

Suflarea zeului alb.

O remarcă este totuși foarte tulburătoare: frații noștri negri au un creier identic cu al nostru în ceea ce privește elementele componente, dar cu mult mai puține celule active.

Dacă zeul alb „suflă gândirea”, atunci ei se trezesc și creierul lor, în câțiva ani, devine egal cu cel al altor oameni.

Această constatare dovedește că neuronii creierului sunt doar „adormiți” și pot, sub influența unui agent exterior, să fie excitați în așa fel încât să tripleze puterile omului. Este și mai probabil ca aceste puteri să crească într-o progresie geometrică de relație X, care le-ar face de 300... 900... sau 2700 de ori mai mari.

Unele ființe au avut pe vremuri, altele au încă în zile noastre, capacitatea de a-și pune creierul să funcționeze peste cele treizeci de procente obișnuite: savanții și inițiații. De aceea, acești privilegiați pot să aibă unele cunoștințe despre adevărurile care rămân interzise restului omenirii.

Totuși, este posibil ca o ființă normală să devină mare inițiat, cunoscător, geniu.

Acest computer electronic: creierul.

Activitatea creierului este un fenomen electric, deci o energie.

Acest fenomen este determinat, alimentat (e vorba de metabolism) de glucoza pe care i-o aduce sângele și prin oxigenarea țesutului cerebral. Când aceste condiții sunt în mod convenabil îndeplinite, neuronii sunt atunci apti să funcționeze mai mult sau mai puțin energetic.

Este indispensabil să cunoaștem acest proces biologic, ca să pricepem ce are el misterios, un fragment din secretul inițierii.

Expuse în mod brutal, se poate spune că gândirea, inteligența, cunoașterea și inițierea sunt intim legate de alimentație și mai ales de absorbția unor substanțe care, introduse în sânge (pe cale bucală sau injectate), pot să excite neuronii în diferite moduri³²⁸.

Este, așadar, posibil să provocăm în mod artificial iluminarea, geniul, dar și idioțenia și nebunia.

Barbituricele, somniferele, tranchilizantele amorteșc creierul. În schimb, unele produse sporesc vigilența, capacitatea de percepție, inteligența; altele (psihodislepticele) provoacă fenomene de clarviziune, de iluminare, și permit adevărate călătorii în timp. Acestea sunt drogurile halucinogene.

Drogurile de inițiere.

Ar fi greșit să spunem că Moise, Buddha, Pitagora, Iisus și Einstein au fost niște inițiați sau niște genii pentru că ingurgitau droguri miraculoase.

Problema este mai complexă.

Din punct de vedere rațional, este greu să admiți revelația divină, adică conversația directă a lui Dumnezeu sau a unui zeu direct cu omul. În stadiul actual al științei, nu se poate da nici o explicație despre autenticitatea unui astfel de miracol, ceea ce, totuși, nu implică inexistența lui.

Ba chiar se poate spune că autenticitatea fenomenului este științific acceptabilă, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu inteligența universală și pe zei cu niște inițiatori care au trăit „corporal” și încă ar mai putea să existe în spațio-timp sau într-un univers paralel: Stăpânii Lumii.

În acest sens, contactul considerat miracol își găsește un început de explicație fie prin elevarea gândirii umane, fie prin procesul mai matematic al călătoriei în timp.

De altfel, se pare că asta s-a și întâmplat.

Dar, în cazul analizei clinice, totul se întâmplă ca și cum creierul inițiatului, savantului sau profetului ar primi un aport excepțional de bogat în glucoză și o irigare excepțională a țesutului cerebral, fie prin absorbție alimentară, fie printr-o alchimie fizico-chimică misterioasă care produce același efect.

Din epocile cele mai îndepărtate și până în zilele noastre, această elevare spre iluminare a fost practică la toate popoarele și prin procedee diferite, cel mai folosit fiind cel al drogului halucinogen, care deseori a luat numele de „*licoarea de inițiere*”.

Iată o listă cu principalele droguri de acest fel:

Nauacatl sau *teonanacath* ciupercă halucinogenă a aztecilor (Mexic) numită „carnea Domnului” de către indieni și „carnea diavolului” de către mexicanii catolici. Această ciupercă, *Stropharia Cubensis*, sau *psilocyba*, conține un alcaloid (psilocibină), care provoacă o stimulare intensă a memoriei și viziuni colorate în verde.

În lucrarea sa *Istoria Mexicului*, istoricul Andre Thevet, în 1574, îi descrie astfel pe *curanderos* (vindecători-vrăjitori) care o mâncau în stare crudă: „pe care diavolul îi făcea să mănânce niște ierburi numite de ei *nauacatl*, care le deranja simțurile și îi făcea să aibă viziuni”.

În cartea *Plantele divinatori*³²⁹, Alexandre Rouhier, care e o autoritate în materie, scrie că muchamora, fiind foarte rară în unele regiuni din Asia, este utilizată precum a fost penicilina în al Doilea Război Mondial. După ce un șaman a băut decoctul și a pronunțat oracolele, el urinează într-un pahar de lemn și muscarina, eliminată în acest fel, poate să mai folosească de câteva ori.

Yage: liană tropicală americană. Se folosește sub formă de decoct. Are o putere surprinzătoare de a te face să vezi și să auzi de la mare distanță.

Alexandre Rouhier povestește cum o folosesc căutătorii de comori în Amazonia. Ei fierb noaptea un kilogram de liană în câțiva litri de apă. După ce a mai rămas doar un pahar plin de lichid, subiectul îl bea, ia o gură de rachiou de trestie de zahăr... și cade într-un fel de somnolență. Este dus așipit în locul unde se crede că sunt îngropate comori și bărbatul, puțin brutalizat, este obligat să arate punctele zăcământului.

Subiectul vede prin ziduri, stânci și pământ. Însoțitorii săi sapă și aproape întotdeauna descoperă o comoară în locurile indicate de clarvăzător.

Ayahuasca sau *Banisteria Caapi*: o liană din Amazonia a cărei băutură trebuie să se consume în întinericul și tăcerea nopții. Vrăjitorii îi adaugă yage. Este numită „liana viselor” sau „liana spiritelor”, ori „liana morții”, când dozele sunt prea mari!

Peyotl. planta care face ochii uluiți, este un cactus mic fără țepi, care crește pe platourile înalte. Este vândută în Mexic de culegătorii de plante. Alcaloidul său, mescalina, provoacă viziuni în permanentă mișcare, atât de colorate, încât provoacă strigăte de surpriză experimentatorului. *Peyotl* nu anulează conștiința în timpul acestor viziuni. El transformă sunetele în culori.

Huanta: solanacee cu flori albe; *Datura Arborea* de la Ecuator. Extrem de toxică. Din ea se fac băuturi de încercare pentru vrăjitori. Aceștia intră în comă timp de două-trei zile și aduc din călătoria lor în

lumea zeilor informații prețioase despre viitor.

Huachuma: cactus arborescent din Peru, căruia i se bea sucul purgativ pentru a se dobândi darul divinației. *Hauchuma* este intermediarul între om și diavol, după spusele creștinilor. Părintele Barnabe Coco, istoricul conchistei spaniole, scria: „Amețiți de această băutură, indienii visează mii de lucruri extravagante, și cred în ele ca și cum ar fi adevărate”.

Tutun. În America de Sud, inițierea și puterea de a comunica cu spiritele cerești se face uneori bând un decoct de tutun și fumând într-o colibă închisă ermetic.

Tarasun. În Siberia, buriatii fac, cu apă clocotită, un decoct de cimbrișor sălbatic, de ienupăr și de scoartă de brad, apoi varsă în el câteva picături de sânge de țap.

Muchamora siberiană: ciupercă veninoasă din genul amanitelor, folosită de șamanii din Asia Centrală, probabil în stare crudă. Alcaloidul ei, muscarina, este amețitor în doză mică, dar mortal în doză mare. Produce halucinații asemănătoare cu cele produse de psilocybină. Divinație, memorie.

Honda: ciupercă din Noua Guinee. Papuașii o folosesc la fel ca acei *curanderos* din Mexic. Halucinație, delir sacru.

LSD 25: acid lisergic, alcaloid extras din cornul-de-secară. Este de șapte mii de ori mai activ decât mescalina. Euforie sau depresie, în funcție de doze și temperament, halucinații strălucitor colorate, accelerarea mișcării și a timpului precum rularea unui film cu 100 imagini/secundă; distorsionarea imaginilor, sentiment de putere, nebunie.

Aceste plante și aceste droguri sunt metagnomigene (produc clarviziune). Ele erau numite pe vremuri „ierburile profeților” și Rousseau, citat de Alexandre Rouhier, spunea că „desprindeau din materie organele imaginației...”

Folosirea lor, mai puțin simplă decât s-ar părea, trebuie să fie precedată de post și controlată de cineva cu experiență.

Inițiații au lansat din toate timpurile o interdicție împotriva anumitor plante, mai ales împotriva ciupercilor, de teamă probabil să nu se producă inițieri datorate, nu meritelor, ci hazardului.

Pitagora recomanda să nu se mănânce bob și motiva astfel: „Bobul fiind compus din aceleași elemente ca și omul, poate să devină prin transmigrare sediul sufletului”.

Cezar a ironizat această explicație și trebuie să recunoaștem că nu

părea deloc rațională. Totuși, este de neconceput ca marele savant și marele inițiat Pitagora să fi făcut această recomandare discipolilor săi fără să fie îndreptățit de un motiv excelent, dezvăluit parțial de Cicero: „Se zice că bobul împiedică visele divinatorii să se manifeste”.

Probabil că ar trebui să sondăm mai în profunzime misterul combinațiilor chimice ca să descoperim – suntem convinși de asta – că Pitagora, *ca întotdeauna*, a avut gura aurită!

Drogurilor halucinogene pe care le-am studiat se mai adaugă și altele, precum *kal-ul* din Abisinia, *yohimba* sau *iboga* din Africa, *pituri* din Australia, ceaiul, cafeaua, mătrăguna, hașișul, opiul, germenii de cartofi etc. și, bineînțeles, vinul și hidromelul scandinav, făcut din suc de asclepiad (plantă de origine americană) amestecat cu lapte, orz și miere³³⁰.

Noha sau vinul care ia mințile.

După dispariția atlanților, a hiperboreenilor și a marilor strămoși arieni, a căror patrie de origine era America de Nord, celții s-au pomenit „rupți de țara zeilor”, adică de sursa de inițiere și de cunoaștere.

Dar știau că „dincolo de fluviul Ocean, la limitele lumii occidentale”, se putea găsi *greal-ul*, băutura minunată a vechilor părinți; de aici acele tentative milenare de întoarcere la izvoare, acea prodigioasă *căutare a Graalului* care, sub influența ideilor creștine, a deviat de la calea sa adevărată, pierzându-și esența. Or, ce era *greal-ul* amețitor, care aducea bucuria în inimi și idei în creier?

Probabil că era pe bază de *noha*, acea plantă ca vița-de-vie. *Noha* are reputația că dă un vin care „ia mințile”, ceea ce constituie un vicleșug de a elimina adevărata băătură de inițiere ariană, adevăratul *graal*!

Nu mai mult decât vinul de Bordeaux, de Anjou, Vieux Cahors și chiar mai puțin decât cele de Bourgogne, Beaujolais, Provence, vinul de *noha* nu este periculos în doze rezonabile. Este interzisă cultivarea de *noha* și deținerea de plante de tutun și de cânepă indiană.

Motivul acestei excluderi ține de interdicții oculte, pe care nici cei care cred că sunt inițiatorii ei nu pot să le explice. Adevărul e că *noha* este singurul *strugure natural*, singurul care dă un *vin natural*. Celelalte specii, fiind expuse bolilor, trebuie în mod obligatoriu să fie tratate cu sulf, sulfat de cupru și alte produse chimice, care toate sunt pe bază de substanțe otrăvitoare.

Vinul pe care îl bem are așadar adăugată otravă, iar amețeala pe care o procură a diminuat calitățile care, în alte timpuri, îl făceau sacru în ochii multor popoare.

În schimb, *noha* și alte varietăți naturale dispărute actualmente provocau un delir analog cu cel produs de celelalte plante

halucinogene.

Etimologia cuvântului „vin” îi dă acestei băuturi sensul original și pierdut. Vin derivă din sanscritul vena – „iubit”, „dorit”, din rădăcina ven, care în Vede desemnează licoarea spirtoasă și sacră *soma*.

Vinurile din Antichitate nu semănau deloc cu cele din epoca noastră; pe vremuri, ele erau învechite la soare, deseori li se adăuga apă de mare, diferite condimente și chiar opiu.

În zilele noastre, vița-de-vie hibridată, drogată, nu mai furnizează licoarea halucinogenă, dar probabil că în anul 2000 î.Hr. situația era cu totul alta, iar celții cu caracter jovial, ușor înclinați spre lăudăroșenie, dar foarte viteji la urma urmelor, trebuie să fi avut o venerație deosebită pentru vinul care să dezlanțueze forțele și bravura. Este adevărat că vița-de-vie nu creștea în Galia, și numai druizii și preoții o cultivau probabil pentru băuturile secrete ale nevoilor lor sacerdotale.

Hidromelul era doar un înlocuitor, iar adevăratul *greal* era băutura pe care acei de' danann din Irlanda o aduseseră pe vremuri din Mag Meld, „câmpia veseliei”, situată dincolo de Atlantic.

Noha, ultimul vestigiu al plantei sacre a atlantiților, este pe cale de dispariție, împreună cu vechile obiceiuri ancestrale.

Numai câțiva inițiați sfidează legea și continuă să cultive vița-de-vie al cărei vin te face „să-ți pierzi mințile”...

Mărul și frunza de viță-de-vie.

Această poveste a strugurelui ne face să studiem mai îndeaproape mitul paradisului terestru, unde mărul joacă un rol greu de interpretat.

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis să nu mâncăm din el, și nici să nu ne atingem de el, ca să nu murim”.

Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu vei muri. Dar Dumnezeu știe că, în ziua când vei mânca din el, ți se vor deschide ochii, și vei fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza III, 2-5).

Era vorba, fiecare își amintește, de un fruct pe care Satana o îndemna să-l mănânce.

Eva a ezitat. Cine o sfătuia de bine? Unde era Răul în această aventură? Dumnezeu care îi interzicea să știe, să deschidă ochii, care îi refuza inițierea, accesul la divinitate? Dumnezeu care voia să o închidă într-o viață de stagnare, fără descendență, fără conștiință, fără evoluție? Sau Satana, partizanul nesupunerii în fața ordinului dictatorial? Satana care o sfătuia să deschidă ochii, să cunoască?

În acel moment, Eva nu-l cunoștea pe Adam, dar a avut intuiția genială că trebuia să-l asculte pe bunul Satana și a mușcat din fructul „care face ochii uluiți”, *a băut din licoarea inițierii*.

Nu există alte cuvinte potrivite pentru a exprima adevărul paradisului, căci totul este cunoscut: ființele obtuze, cu ochii închiși, ignorante, geniul bun care vine din cer, lucrul care se îngurgitează, ochii care se miră și cunoașterea lucrurilor ascunse, apanajul zeilor.

Dar cum să admitem că mărul furnizează un *greal* inițiativ?

Probabil că a existat o eroare inițială. Eva nu a mâncat un măr, ci alt fruct, sau a băut sucul unei liane, unui cactus, sau a mușcat dintr-o ciupercă!

Altfel ar trebui să credem că merele, pe timpul paradisului terestru, nu aveau aceeași compoziție chimică precum în zilele noastre; ipoteză ce nu trebuie respinsă.

Desigur, mărul, în aparența sa fizică, arăta în mod desăvârșit ca simbolul profund al matricei, al dragostei, al femeii și al cunoașterii sub semnul erotismului, dar credem totuși că acest simbol a luat naștere dintr-o interpretare desigur eronată.

Biblia nu specifică deloc care era fructul oprit, însemnând prin aceasta că identitatea lui trebuia să rămână secretă, precauție utilă, dacă e vorba de un fruct halucinogen, dar fără motiv valabil, dacă e vorba de un măr oarecare.

De unde a apărut atunci mitul mărului, pe care legenda îl leagă de un detaliu poate revelator: Eva și-a ascuns sexul cu o *frunză de viță-de-vie*.

Oare este rațional să credem că fructul, devenit măr de aur, era un strugure care provoca euforie și incita imaginația?

Era măcar vorba de fructul unui copac?

Sanchoniathon ar fi putut să ne informeze în această privință, dacă lucrarea lui nu ar fi fost distrusă, după cum numai botaniștii ar mai putea elucida acest mister, regăsind fructul sau planta halucinogenă care lua culoarea aurului.

Băuturile de inițiere.

În mitologia celtică se face deseori aluzie la un recipient-talisman, înzestrat cu virtuți miraculoase pe care zeii îl râvneau și încercau să-l sustragă.

Obiectul probabil că era prețios, căci regele Arthur, care a organizat o expediție ca să pună mâna pe el, și-a pierdut în această aventură aproape toți oamenii de trupă.

În acest vas miraculos, bardul galic Taliesin, inspirator al religiei druidice, a descoperit „știința și viitorul, misterele lumii și comorile cunoașterii.

Conținutul vasului învia morții, dar cei care reveneau la viață nu

scoatau o vorbă despre ce văzuseră”.

Iată, fără îndoială, o relatare care se referă la băuturi de inițiere, dar despre compoziția lor avem numai presupuneri.

„Vasul lui Koridwen³³¹, sursă de știință universală, conținea o mixtură zisă *greal*. Koridwen a pus cele șase plante eficace în cazanul înconjurat de perle de mare”, spun vechile texte, ceea ce evocă cele șase culori ale curcubeului: violet, albastru, verde, galben, portocaliu și roșu³³².

În plus, se pare că există identitate între această mixtură numită *greal* și faimosul *Graal*, care era în același timp vasul conținând sângele lui Iisus și o hrană magică.

Iisus a fost amestecat în această poveste în urmă cu două mii de ani, dar *greal-ul* sau *graalul* era cunoscut cu câteva milenii înainte!

S-a spus că cele șase plante eficace puteau să fie: violeta, albăstreaua, lăptuca (sau mărar), dungăța (sau floarea-broștească, sau orz), salvia și strugurele.

Tradiția celtică fiind, împreună cu tradiția persană, cea mai veche din lume, este interesant să amintim cum a dobândit inițierea Korrig Piticul, numit și Gwyon Clarvăzătorul.

El avea misiunea să amestece cele șase plante eficace, puse de Zâna Albă în ceaunul aflat pe foc.

Deodată, câteva picături din băutura magică ce fierbea au țâșnit și l-au ars pe mână. Atunci Gwyon a dus mâna la gură cu un gest reflex natural.

Făcând acest lucru, el a băut puțin lichid și a dobândit imediat cunoașterea tuturor lucrurilor.

Iată fondul misterele celtice, de unde au derivat misterele din Samotrace (Grecia), din Fenicia și din Asiria.

Casmil al pelasgilor, Gigon al fenicienilor, Apollo și Prometeu al grecilor erau avatari ai lui Gwyon din Occident³³³.

Marea tradiție a oamenilor, în esența sa originară, nu poate să fie regăsită decât prin miturile celților. Și a regăsi implică în prealabil o pierdere!

Or, tocmai aceasta este tema principală a tradițiilor noastre: *trebuie găsit ceva care a fost pierdut*. Acesta este sensul oricărei căutări: a merge să cucerești Graalul, pocalul sau craterul atlantiților, ceaunul lui Dagda, cele ale lui Bran și ale Medeei.

Licoarea pierdută.

Soma a hindușilor (*haoma* sau *amrita avestică*) este un suc obținut prin presarea unei plante între două forme de piatră, dar este și nectarul auriu, băutura care aduce nemurirea pentru zei și inspirația pentru muritori.

Or, o tradiție orientală spune că, într-o anumită epocă, secretul

fabricării vestitei *soma* a fost pierdut, și găsim aici o variantă a vechiului mit ariano-celtic.

Adevărata *soma* a fost înlocuită cu altă băutură, dar niciodată magii hinduși nu au putut să regăsească iluminarea pe care o avuseseră strămoșii lor.

De același fond arian se leagă și *haoma* din Avesta, băutură și totodată plantă sacră, presată într-o sită, și a cărei zeamă fermentată exacerba puterile spirituale.

Citim în Avesta (Yasna IX, 4 și 5):

„Vâvanhvat a fost primul muritor din lumea corporală care m-a pregătit. El a avut privilegiul de a avea drept fiu pe Yima Strălucitorul, bunul păstor, cel mai glorios dintre cei care s-au născut, singurul muritor posesor al *ochiului solar*³³⁴; datorită puterii sale, putea să facă nemuritori oameni și animale”.

Ca plantă, *hom* al persanilor, era, se crede, tamarixul (cătina) sau sulfina.

Deoarece tamarixul era foarte rar în India, parșii, care îl foloseau pentru inițiere, l-au înlocuit cu o altă plantă, lucru care explică pierderea plantei *soma* la hinduși, dovedind anterioritatea ritului avestic în fața celui din Vede.

Totuși, persanii, ca și hindușii, au pierdut și ei secretul licorii.

Cea veche era albă și era adunată de pe Alborj sau Muntele Sacru. Înlocuitorul era galben și secretul lui a fost și el pierdut mai târziu, ceea ce înseamnă cât se poate de clar că transmiterea lui s-a deteriorat de-a lungul timpului.

Al treilea ochi.

Iată, așadar, băuturile miraculoase și alimentele inițiatice – *greal*, *soma*, *haoma* – cărora trebuie să le adăugăm ambrozia și vinul grecilor, vinul evreilor și creștinilor, decocturile de plante ale egiptenilor și șamanilor, ciupercile mexicanilor etc.

Băutură, plantă sau mixtură, alimentul magic servește întotdeauna aceluiași scop: *conferirea cunoașterii tuturor lucrurilor*.

Cu alte cuvinte, băuturile de inițiere trebuie să confere al treilea ochi, cel care percepe lucrurile ascunse, în trecut, precum și în prezent.

Acest al treilea ochi este, de asemenea, al adevăratului Stăpân al Lumii, botezat, în funcție de latitudine și de țară, Viracocha, Kukulcan, Quetzalcoatl, Baal, Marduk, Prometeu etc, și acest nume este Lucifer. Lucifer, zeul prieten și inițiator al oamenilor, cel care le-a adus înțelepciunea și știința, cel care, sub chip de șarpe, i-a murmurat Evei, prima muritoare inițiată, sfatul cel bun din care a provenit *Homo sapiens* și toate civilizațiile.

Oare Lucifer nu a venit cu un al treilea ochi pe frunte (un smarald

verde, culoarea planetei Venus)? Și oare nu din acest al treilea ochi, acest al treilea smarald au făcut „îngerii” *graalul*?

Calomniat, defăimat, murdărit, diabolizat, bunul Lucifer, care și-a pierdut paradisul din dragoste față de om (dăruire de sine), a devenit printr-o nedreptate scandalosă un fel de demon!

Or, cunoștințele pe care le-a adus de pe o altă planetă vor reapărea în chip miraculos prin magia drogurilor halucinogene.

Inițierea, călătoria în cer a primilor părinți, cățărutul ritual din cursul ședințelor inițiatice, divulgarea trecutului și viitorului de cunoșcătorii planetari, totul se va raporta în mod logic, cât se poate de clar, la planeta Venus.

Totul se va plasa sub semnul lui Quetzalcoatl, al lui Lucifer și al însemnelor lor sacre: al treilea ochi de jad pentru Quetzalcoatl, al treilea ochi de smarald pentru Lucifer.

Și va fi, mascat de deteriorarea timpului, al treilea ochi al lui Siva, prințul asurilor (asezii), prințul falusului, zeu genitor, a cărei împreunare pasionată cu frumoasa Parvati (Venus-Astarte) va zgudui lumea.

Va mai fi și al treilea ochi al lui Horus, a cărui culoare simbolică este verde, Horus care este Apollo al egiptenilor, soțul lui Hator, regina Occidentului, doamna Babilonului, identificată cu Venus și Astarte... Mereu planeta Venus, mereu culoarea verde a Stăpânilor vechii lumi.

35.

APA VIEȚII VEȘNICE.

Funcțiile biologice, dar și capacitățile intelectuale și psihice, sunt parțial condiționate de regimul alimentar al omului.

Rolul substanțelor halucinogenelor în trezirea și excitarea circuitelor creierului ne-a permis o reconstituire a vieții din epocile preistorice care, oricât de ipotetică ar fi, comportă, fără nici o îndoială, elementele unui adevăr care se leagă de misterul inițierii.

Pirul halucinogen.

Autohtonii postdiluvieni ai Terrei, dacă admitem că nu au beneficiat la început de nici un ajutor providențial, au fost nevoiți să-și înceapă marea aventură umană pornind de la un nivel social deloc mai ridicat decât cel al animalelor³³⁵.

În absența vânatului, au început să mănânce rădăcini, pește, apoi, într-o bună zi, au încercat bacele sălbătice, fructele, ierburile, ciupercile etc.

După câteva secole, ajutați de instinct, au constatat că, dacă mănâncă anumite lucruri, devin mai inteligenți, mai puternici și mai dibaci.

Atunci s-a format o primă conjurație de inițiați, în scopul păstrării secretului existenței unei hrane care, de exemplu, permitea o realizare mai bună a unui cârlig de undiță sau a unui vas.

Planta care inspira idei bune era o ciupercă, strugurele sau grâul, atunci în stare sălbatică?

Mai degrabă este vorba despre pir!

Pirul sau grâul târâtor furnizează, știm foarte bine, un jeleu tonic, iar rădăcina sa a fost folosită mult timp la fabricarea pâinii, deoarece ea conține amidon și zahăr.

În secolul trecut, chiar s-a adus în discuție înlocuirea trestiei de zahăr cu această iarbă care furnizează polialcoolii în cantitate neglijabilă.

Pe scurt, această „buruiană” nu are doar defecte, iar câinii care o mănâncă pentru a se curăța și vindeca de dureri știu foarte bine acest lucru!

Dacă ne imaginăm că pirul a fost prima plantă-miracol, trebuie să credem și că secretul nu a fost păstrat mult timp și întreaga omenire tânără a început să devoreze fără măsură acest LSD care a făcut-o să progreseze în sensul inteligenței.

Apoi, pirul nu a mai avut calități halucinogene, așa cum este cazul penicilinei în zilele noastre, deoarece organismul s-a obișnuit cu ea, nu mai este eficace.

Așadar, hrana de inițiere a fost tot timpul înlocuită de popoare,

deoarece organismele umane se obișnuiau cu drogurile, care au devenit treptat băuturi curențe sau chiar furaje.

Acum două mii de ani, vinul era încă o licoare divină, care deschidea porțile pământului zeilor. În zilele noastre, bețivul necultivat care bea cinci, șapte sau zece litri de vin în fiecare zi, din lăcomie sau ca să-și învingă complexele, devine doar o brută.

Băutura de inițiere de calitate a devenit o hrană de cantitate.

Într-o zi, în mod sigur, opiul va putea fi mâncat în supă, deoarece deja teribilul cesiu provenit de la exploziile atomice începe să se înmagazineze, fără un prejudiciu aparent, în oasele copiilor născuți începând cu anul 1946.

Astfel, putem afirma că multe dintre elementele noastre obișnuite: grâu, cartof, zahăr, ciuperci, cafea etc. au stat la originea drogurilor halucinogene, cu care flexibilitatea noastră biologică s-a acomodat.

Artificialul devine întotdeauna natural.

Cu mult optimism ne putem chiar întreba dacă bomba atomică, vaporii de benzină, zgomotul infernal al orașelor, războaiele, atrocitățile, alcoolul, tutunul etc. nu cumva sunt atuurile majore care favorizează evoluția fulgerătoare și necesară omenirii...

Puterea apei de ploaie.

Apa a fost mereu una dintre materiile misterioase la care alchimiștii au lucrat cel mai mult.

Combinată sau amestecată cu diferite corpuri chimice, ea a provocat efectuarea unor cercetări al căror rezultat speculat trebuia să fie „viața eternă”, tinerețea veșnică sau ștergerea păcatelor!

Rezultatele au fost slabe, poate pentru că chimiștii au studiat prea mult ideile lor extravagante și nu suficient de mult observarea naturală, așa cum a făcut-o inginerul Marcel Violet, care tocmai a publicat raportul studiilor sale într-o carte cu un titlu atrăgător: *Secretul patriarhilor*.

Or, acest raport este pozitiv: apa electrovibrată Marcel Violet accelerează creșterea plantelor și vitalizează organismul uman.

Dovada: sute de experiențe efectuate pentru plante, de Ministerul Agriculturii, pentru oamenii din spitale și de numeroși doctori.

Totul, binânțeles, însoțit de rapoarte ale Academiei de Medicină, de expertize oficiale și mai ales, îndrăznim să spunem, de această declarație foarte simpatcă a inventatorului:

„Să știți că scepticismul vostru nu a fost atât de mare ca al meu, și că am fost nevoit, an după an, să adun observațiile, experiențele, ca să ajung la starea de convingere (încă nu spun de certitudine în privința tuturor punctelor) la care mă aflu în momentul de față.”

Acest lucru inspiră încredere și justifică părerea lui Rene Barthelemy, de la Institut: „Descoperirea va avea consecințe imprevizibile.”

Iată cum expune Marcel Violet procesul cercetărilor sale.

„Toți legumicultorii cunosc puterea acceleratoare vegetativă a unei ploi de furtună, care face să crească salata, dar și puterea sa fertilizantă, care credem că provine de la compușii chimici produși în atmosferă de descărcările electrice și solubilizate în apa de ploaie, îndeosebi în ceea ce privește compușii nitrați.

Toate încercările de reproducere a acestor proprietăți care să dea apei obișnuite compoziția chimică observată în apa de ploaie au eșuat: puterea sa nu era de natură chimică.”

Aceeași apă folosită de legumicultori nu poate fi reconstituită artificial; pentru a-și dobândi proprietățile, ea trebuie să stea în butoaie puțin adânci, expuse la razele soarelui.

Animalele nu se înșală atunci când ocolesc apa de la adăpătoare, preferând-o pe cea stătută din bălți, după o furtună, pentru că știu, din instinct, că ea le provoacă o creștere a vitalității și o stare plăcută.

Pe scurt, observând aceste fenomene, Marcel Violet a conchis că apa supusă acțiunii radiației colorate părea s-o înmagazineze și că se obțineau aceleași rezultate atunci când culturile microbiene erau supuse apei în prealabil expusă, sau unei radiații directe.

Apa pură = moarte.

Am spus într-o altă carte că apa pură are o putere dizolvantă fantastică și că pe planurile ezoteric și fizic ea înseamnă moarte.

Aceste particularități au fost contestate de unii cititori, cărora le mulțumim pentru atenția lor, dar deloc de către chimiștii avizați.

Rozacrucienii din AMORC cunoșteau de altfel acest secret care aparține învățăturii lor: inițiații sunt întotdeauna mai avansați decât oamenii de știință!

Inginerul Violet nu a știut de această putere a apei pure până în ziua în care a produs, în laboratorul său, mai mulți litri.

„După ce am pus, ne spune el, într-un cristalizor, aproximativ un litru din această apă, am introdus și un mormoloc de broască, foarte viu.

Animalul a rămas nemișcat aproape instantaneu, cu membrele întinse: murise.

Am aerisit bine apa și am introdus un al doilea mormoloc. Rezultatul a fost același. Atunci am închis această apă în mod sintetic aerisită într-un balon de sticlă, l-am sigilat la gură și l-am lăsat pe balcon. Era vară... ”

După treizeci de zile, reluând experiența, Marcel Violet a

constatat că mormolocul creștea pe zi ce trecea.

„Această apă a morții, după ce a fost expusă la soare, a devenit o apă vitalizantă. ”

Dovada părea concludentă. O apă obișnuită supusă radiațiilor în care se scaldă globul terestru este impregnată cu ele, devine vitală și întreține viața.

Încălzită la o temperatură mai mare de șaizeci și cinci de grade sau pusă în contact prelungit cu un metal, ea își pierde radiațiile, redevenind o apă a morții.

Cu toate acestea, ea rămâne, din punct de vedere chimic, mereu identică.

Din aceste observații putem trage concluzia că rolul fundamental al apei în biologie depinde în mod esențial de capacitatea sa de absorbție, apoi de a restitui anumite radiații, capabile, printre altele, să joace un rol activ asupra organismelor vii.”

Apa vieții veșnice.

După alți ani de cercetări, Marcel Violet, în colaborare cu Michel Remy, a încercat să realizeze artificial o apă supusă solarizării sau care să aibă proprietățile apei de ploaie.

El a captat, cu ajutorul unei antene, diferite radiații de unde biologice și, cu ajutorul unui filtru cu dielectric din ceară de albine, a reușit, în final, să producă o apă ale cărei efecte acceleratoare asupra încolțirii semințelor permiteau controale și măsurări.

Foarte recent, datorită progreselor electronicii, s-a putut constata „că utilizarea dielectricului din ceară de albine modifica substanțial traiectoria curenților oscilatorii obținuți cu ajutorul condensatorilor, recâștigând sinusoida inițială a unei infinități de unde secundare cu o frecvență extrem de ridicată...”

La 17 iulie 1957, acest fenomen făcea subiectul unei comunicări, la Academia de Științe, susținută de Jatar și Sharma.

Pe șapte generații de cobai tratați cu apă electrovibrată:

— nu s-a produs nici o mutație genetică;

— animalele ating uneori o vârstă dublă față de limita de vârstă obișnuită;

— subiecții cărora, ulterior, li s-au făcut injecții cu viruși periculoși i-au suportat foarte bine. În punctul în care fusese făcută injecția se formase un mic chist membranos care se putea observa timp de câteva luni, până ce virușii, astfel izolați de organism, își pierdeau din forță.

Un cal de curse, obișnuit să parcurgă un kilometru într-un minut

și douăzeci și două de secunde, își pierduse viteza, nemaifiind folosit decât ca etalon. După tratament, a făcut din nou același timp, în cursă.

Observații de aceeași factură privind ameliorarea formei fizice au fost făcute și în privința sportivilor și a bolnavilor.

În final, inginerul Violet – optzeci și doi de ani – după un infarct miocardic suferit în 1942, și-a recâștigat toată forța de lucru și cele mai bune reflexe auditive și vizuale bându-și apa în doze de un litru pe zi. La patru luni după infarct, electrocardiograma era practic normală.

Marcel Violet este de părere că virtuțile apei sale asemănătoare cu cele ale apei de ploaie, reconstituie în organism condițiile favorabile care existau pe Pământ atunci *când a apărut viața*³³⁶.

Evoluționismul lui Darwin.

Aceasta este o ipoteză atrăgătoare care suscită prejudecata favorabilă, având în vedere logica sa și prelungirile extraordinare pe care ea le lasă să se întrevadă.

Chiar principiul evoluției, fără să fie în totalitate respins de mediul științific, este serios contestat!

Se știe că teoria evoluționistă a lui Darwin face referiri în primul rând la selecția naturală, la lupta pentru existență, la legea supraviețuirii a celui mai apt și la ereditatea caracterelor dobândite.

Or, numeroase excepții, de exemplu perenitatea peștelui primitiv *coelacan-thus* și mutațiile drosofilei, infirmă această teorie.

În compensație, numeroase observații din toate regnurile îi dau dreptate lui Darwin, îndeosebi cazurile ciudate ale unor plante carnivore care, pentru a trăi mai bine și a evolua mai repede, consumă proteinele prăzii lor.

Ceea ce ne interesează mai mult, pe planul spiritualismului, este să știm dacă speciile au evoluat spre complexități organice aflate într-un continuu progres și dacă în consecință, noi, oamenii, evoluăm spre stadii mai elaborate, mai subtile, mai spirituale.

Dacă nu ar fi așa, toate doctrinele ezoterice s-ar năru precum un castel de nisip, și noțiunile de escatologie³³⁷, de suflet și chiar de divinitate nu ar mai avea nici un sens.

Omul se află în regresie.

Pentru multe specii, regresia este uneori vizibilă. Este cazul animalelor domestice, oprimate, chinuite, amorfe, mai puțin câinele și pisica, dar niciunul nu a prosperat din punct de vedere fizic, toate fiind mult mai sensibile la boli comparativ cu animalele sălbatice.

Dacă, din punct de vedere artificial, au dobândit unele caractere instabile, ele revin, cu fiecare ocazie, la caracterele lor originare.

Chiar și câinele de rasă caută să se împerecheze, de preferință, cu o corcitură.

Se pare că acest lucru este valabil și pentru om, pe care specialiștii în preistorie ignoranți îl consideră că se trage din maimuță.

Nu poate fi contestat faptul că omul de Neanderthal avea un volum cranian mai mare decât al nostru cu 50-100 cm³.

Iar noi știm foarte bine că am avut strămoși superiori: hiperboreenii, atlanții, inițiatorii etc, mult mai evoluți decât sunt astăzi.

Un fenomen curios: spiritualiștii, acceptând existența acestor strămoși superiori, ar trebui să accepte și principiul regresiei speciei umane! În schimb, ei transformă în dogmă evoluția spirituală și predică o escatologie liniștitoare, respinsă deseori de biologi.

Adevărul are atâtea fețe necunoscute, încât este posibil ca el să se situeze în altă parte, sistemul binar, regresie-evoluție (0 și 1), nefiind de fapt decât consecința sărăciei noastre intelectuale în formularea altor teoreme!

Siguranța și modestia ne condamnă, așadar, să ne mulțumim doar cu percepția înțeleaptă și optimistă a marelui filosof german Leibniz:

„Totul merge bine în cea mai bună dintre lumile posibile!”

Pe de altă parte, evoluția și regresia nu au sens și valoare decât într-un timp arbitrar și într-un univers redus la dimensiunile gândirii noastre.

Totuși, este permis să ne punem întrebări!

A existat o vreme în care albinele nu știau să facă miere? O vreme în care omul nu știa să gândească, să construiască, să creeze?

Exceptând momentele excepționale ale marilor cataclisme, avem certitudinea că albina a știut dintotdeauna să facă miere, că omul a știut dintotdeauna să vorbească, să construiască, să inventeze, prin știință înăscută.

Tot așa, avem sentimentul, provenit din adevărurile profunde ale eului nostru necunoscut, că totul nu se termină odată cu moartea fizică a corpului.

36. CARTEA SECRETELOR PIERDUTE.

Contemporanii lui Ludovic cel Sfânt nu au fost cuprinși de frică atunci când au văzut, fără să înțeleagă de altfel, prima lampă electrică?

În realitate, mașinile electrice există de mult timp, deoarece au fost găsiți la Babilon acumulatori asemănători cu cei ai lui Plante, vechi de trei mii-patru mii de ani.

O lampă electrică în timpul lui Ludovic cel Sfânt.

Mai mulți cronicari din secolul al XIII-lea atestă că Jechiele, rabinul francez extrem de erudit, omagiat de regele Ludovic cel Sfânt, cunoștea secretul „unei lămpi orbitoare care se aprindea spontan³³⁸.”

Această lampă nu era prevăzută cu ulei și fitil, iar rabinul o așeza uneori la fereastra sa, în timpul nopții, lucru care îi deranja foarte mult pe contemporanii săi. Deși a stat în preajma regelui, fiind, în anumite ocazii, chiar consilierul său, Jechiele nu a revelat niciodată secretul lămpii sale. Să fie vorba despre electricitate? Tot după spusele cronicarilor, rabinul avea o metodă personală pentru descurajarea pisălogilor – sau chiar dușmanilor – care-i băteau la ușă. El „atingea un cui înfipt în zidul biroului său, și imediat țâșnea o scânteie, de culoare albăstruie, care pârlăia. Vai de cel care, în acel moment, atingea ciocanul din fier de pe ușă: curiosul se retrăgea, se încovoia, urla ca și cum ar fi fost înghițit de pământ și, în final, fugea cât îl țineau picioarele... „, „Într-o zi, mai mulți oameni supărați, scrie Elyphas Levi, s-au îndreptat spre această ușă, murmurând și amenințând: oamenii se țineau de mână pentru a rezista șocului și pretinsului cutremur de pământ.

Cel mai curajos a zgâlțâit ciocanul cu înverșunare.

Jechiele a atins cuiul. În acel moment, atacatorii au căzut unii peste ceilalți, luând-o la fugă și urlând cât îi ținea gura; erau siguri că simțiseră cum pământul se deschisese, înghițindu-i până la genunchi; nu știau cum reușiseră să scape; dar pentru nimic în lume nu s-ar mai fi întors să facă scandal la ușa vrăjitorului.

Jechiele, prin teroarea pe care a răspândit-o, și-a câștigat astfel liniștea.”

În consecință, putem afirma că Jechiele inventase sau reinventase lampa electrică și că trimitea, prin simpla apăsare a unui buton, descărcări electrice în ciocanul de fier amplasat pe ușă.

Fără nici o îndoială, rabinul era inițiat cu un secret științific, pe care a considerat inoportun să-l divulge omenirii secolului al XIII-lea.

Chivotul legii: un condensator electric?

Actualmente, nimeni nu cunoaște încă natura exactă a acestui fenomen numit electricitate, totuși vechi de când lumea.

Maurice Denis-Papin³³⁹ (descendentul ilustrului inventator) este de părere că Chivotul Legii în care se spune că se aflau Tablele Legii,

toiagul lui Aaron și un vas plin cu mană din deșert, era un fel de ladă electrică în stare să producă descărcări electrice puternice, cu o tensiune cuprinsă între cinci sute cincizeci și șapte sute de volți.

Se știe (Biblia, cap. XXV al Exodului) că acest chivot fusese comandat „după o formă foarte exactă” de Dumnezeu și executat la ordinele lui Moise.

El era construit din lemn de salcâm dublat cu aur pe dinăuntru și pe dinafară (însuși principiul condensatorilor electrice: doi conductori separați printr-un izolant); o coroană de aur înconjura chivotul. El a rămas într-o regiune uscată, unde câmpul magnetic natural atinge în mod normal între cinci sute și șase sute de volți pe metru vertical. Poate că el conținea pile electrice asemănătoare cu cele aflate la Muzeul din Bagdad, coroana de aur servind atunci la încărcarea pilelor sau a condensatorului.

Paza Chivotului Legii era încredințată preoților – singurii care aveau voie să-l atingă; pentru a-l deplasa, „introduceau bastoane placate cu aur în inele”, astfel încât, de la coroană și până la sol, conducția se făcea cu împământare naturală.

Condensatorul (sau pila electrică) se descărca astfel fără nici un pericol pentru purtători. Izolat, chivotul se aureola uneori cu mănunchiuri de foc, flăcări de fulger, iar dacă cineva comitea imprudența să le atingă, se declanșau zguduiri (descărcări electrice) îngrozitoare pentru profani. Atunci când David a intenționat să-l transporte de la casa lui Abinadab la palatul său, s-a produs un accident miraculos: chivotul era urcat pe un cărucior nou, condus de Oza, fiul lui Abinadab; boii care îl trăgeau au zvrălit din picioare „când au ajuns în apropierea terenului lui Nachon, Oza a ridicat mâna spre chivotul lui Dumnezeu” ca să-l prindă, deoarece se înclina periculos.

El a căzut fulgerat.

Nu ar fi deloc absurd să spunem că Moise avea unele cunoștințe superioare. Faptele Apostolilor spun că el a fost instruit în înțelepciunea egiptenilor, ceea ce înseamnă că a primit educația științifică rezervată claselor sacerdotale. Or, aceste cunoștințe științifice erau extrem de întinse.

Îndeosebi în arhitectură, astronomie și medicină³⁴⁰, egiptenii ar fi putut rivaliza cu savanții noștri moderni și chiar să-i depășească.

Tradiția, Biblia și cronicarii Clement Alexandrinul, Platon, Josephus Flavius vorbesc despre această știință, relatând despre ceea ce ei numesc „miracole”:

— Moise pronunță numele lui Iahve, provocându-i o sincopă regelui Egiptului.

— Moise face apa potabilă aruncând în ea bucăți de lemn.

— Moise comandă poporului broaștelor, care îl urmează,

răspândindu-se în orașul faraonului, apoi legiunilor de ploșnițe, purici și lăcuste (fără îndoială folosind știința sunetelor sau a ultrasunetelor pe care știu să o folosească specialiștii în entomologie ca să cheme insectele).

— Moise provoacă necroze care pot explica o epidemie (sau o iradiere);

— Moise face să țâșnească apa dintr-o stâncă, lovind-o cu toiagul său;

— Moise construiește Chivotul Legii care fulgeră pe oricine îl atinge;

— Pe muntele Sinai, Moise promulgă Legea în sunetul produs de tunet și în lumina fulgerelor.

Unii vor să vadă în aceste relatări o continuare evidentă a „miracolelor”, dar, după cunoștințele noastre actuale ni se pare mult mai rezonabil, dacă acceptăm faptele, să încercăm să le găsim o explicație rațională. Moise avea cunoștințe extraordinare de fizică (ultrasunete și electricitate), chimie, geologie și meteorologie.

Fizicianul Laplace scria despre acest subiect: „Este uimitor cum egiptenii nu au vrut să ne transmită observațiile și cunoștințele lor în astronomie.

Totuși, cunoaștem reputația preoților lor care i-au școlit pe Tales, Pitagora, Eurodox și Platon.”

De aici deducem, pare-se, că secretele au fost bine păstrate de inițiați, excepție făcând revelațiile cu caracter social sau susceptibile să fie ușor asimilate de savanții școlii profane.

Egiptenii cunoșteau precesiunea echinoxurilor, gradele meridianului terestru, cele douăzeci și patru de ore ale zilei, secretul unei vopsele de țesături, superioară produselor noastre moderne, proteza dentară, operația cu trepanul și cunoștințele de chimie necesare îmbălsămării.

Un anuar astrologic descoperit de Champollion în mormintele lui Ramses al IX-lea arată că, în urmă cu o mie cinci sute de ani înainte de Hristos, egiptenii știau că, în afara mișcării sale alternative de la sud la nord și de la nord la sud, Soarele se deplasează din vest spre est printre stele, tăcând astfel turul cerului într-un an.

Preoții, după Herodot, știau că scoicile fosile găsite în nisip erau de origine marină.

Acestor preoți li s-a reproșat că se folosesc uneori de magneți, de electricitate, de mașini cu aburi, de ultrasunete și de diferite mecanisme ca să creeze miracole false destinate să dovedească mulțimii de oamenilor puterea zeilor lor.

Este adevărat că aceste miracole nu aveau nimic divin și foloseau secrete științifice pe atunci greu de aflat, însă trebuie subliniat că, stăpânind cunoașterea mașinii cu aburi, a ultrasunetelor, a

electricității, ei făceau dovada existenței unei științe absolut fantastice pentru acea vreme.

Mașina lui Heron.

Aceste cunoștințe extrase din cărțile secrete de către hierofanți au fost parțial transmise către Ctesibius și Heron, doi matematicieni și fizicieni extrem de abili, cu sarcina ca ei să lucreze numai în folosul Templelor.

Walter Kiaulhen analizează astfel miracolele înfăptuite de mașinile lui Heron:

Cu instalațiile sale automate cu aburi, transmuta templele în locuri de mister.

Atunci când focurile sacre fuseseră aprinse pe altar, o trompetă din piatră a dat un semnal, iar credincioșii au venit alergând.

Ei puteau observa marile porți deschizându-se singure, iar când au intrat în sanctuar, făcând să se rotească roțile din bronz aflate pe coridorul de la intrare, o ploaie fină de apă parfumată căzu, iar păsări de metal își deschideau ciocul făcând să se audă un cântec supranatural.

La sfârșitul serviciului religios, o ploaie fină curgea din degete, stingând flacăra.

În sanctuare puteau fi admirate imagini metalice ale unor zei care se ridicau încet spre bolți, statui de câteva tone care rămâneau suspendate în aer, porți grele din bronz care se deschideau și se închideau la comanda preoților în levitație.

Adeseori știința magică o depășea pe cea experimentală – de altfel, ele erau în mod trainic legate – iar hierofanții știau să provoace apariția fantomelor, să profetizeze și să arunce blesteme împotriva profanatorilor sau necredincioșilor.

„După bunul său plac, scria Eliphas Levi, templul se înconjoară de nori sau strălucește cu lumini supraomenești; uneori ziua este dominată de întuneric; uneori și noaptea este luminată, lămpile se aprind singure, zeii strălucesc, deslușesc fulgerul și nenorocirea disprețuitoare la adresa bisericii care ar fi atras asupra sa blestemul inițiaților.”

Aceste fenomene extraordinare realizate de preoți, având drept bază știința și magia, sunt, pentru autorii profani, considerate înșelătorii. Însă acesta nu este și punctul nostru de vedere.

Poate fi vorba despre o înșelătorie atunci când o navă cu reacție își ia zborul spre cer, când o ușă cu celulă fotoelectrică se deschide în fața vizitatorului, când o reacție chimică sau un motor congelează apa unui frigider?

Hierofanții, în urmă cu două mii, patru mii și, în mod sigur, zece

mii de ani, erau doctorii credinței și ai științei, chimiștii, fizicienii, biologii, inițiații în cunoaștere, care nu se referă doar la metafizică, ci la ansamblul problemelor omenirii.

Ei au oferit lumii din vremea lor maximul de știință promisă, păstrând pentru ei „fulgerul cerului, demonul aburului și puterea divină a cuvântului”.

Ei i-au permis, fără nici o îndoială, lui Heron să construiască pentru laici dispozitivul pentru evidențierea forței motrice a vaporilor de apă cu reacție, fântâna cu presiune, ventuza, pompa de incendiu, clepsidra și chiar dispozitivul pentru măsurarea distanței parcurse.

Mult mai inițiat decât hierofanții din timpul lui Heron, situându-se mult mai aproape de misterele de la Tiahuanaco, a căror amintire se va pierde ușor, Moise a arătat de ce sunt capabile secretele ascunse.

După Rene Pique, chimist și agent tehnic militar pentru pulberile explozibile, „amestecurile deflagrante trebuiau să fie cunoscute în Egipt, iar Moise, luat și adoptat de Thermutis, fiica lui Ramses al II-lea, cunoscuse toate secretele științei egiptene, folosindu-se de aceste produse deflagrante, îndeosebi împotriva lui Core, Dathan și Abiron, atunci când ei s-au revoltat împotriva lui cu două sute cincizeci de oameni”.

Moise a aruncat în aer o mină.

Într-adevăr, în Biblie (Numeri, XVI, 1 și 2) citim:

28. *Zis-a Moise: „Că Domnul m-a trimis să fac toate lucrurile acestea și că nu le fac eu de la mine, veți cunoaște din aceea:*

29. *De vor muri aceștia, cum mor toți oamenii, și de-i va ajunge aceeași pedeapsă, care ajunge pe toți oamenii, atunci nu m-a trimis Domnul.*

30. *Iar dacă Domnul va face lucru neobișnuit, de-i va deschide pământul gura și-i va înghiți pe ei și casele lor, și corturile lor, și tot ce au ei, și dacă ei vor fi duși de vii în locuința morților, atunci să știți că oamenii aceștia au disprețuit pe Domnul”*

31. *Cum a încetat el să spună toate cuvintele acestea, s-a desfăcut pământul sub aceia.*

32. *Și și-a deschis pământul gura sa și i-a înghițit pe ei și casele lor, pe toți oamenii lui Core și toată averea.*

33. *Și s-au pogorât ei cu toate câte aveau de vii în locuința morților, i-a acoperit pământul și au pierit din mijlocul obștii.*

34. *Și tot Israelul, care era împrejurul lor, a fugit la strigătele lor, că ziceau: „Să nu ne înghită și pe noi pământul!”*

35. *A ieșit apoi foc de la Domnul și a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbați care au adus tămâie.*

Oare putem, după acest fragment din Biblie, care întărește cele spuse de Rene Pique, după opiniile exprimate de Maurice Denis-Papin, Georges Barbarin și Walter Kiaulehn, să-i refuzăm lui Moise brevetele de electrician și specialist în manipularea explozibililor? Și preoților egipteni titlul de doctori în științe?

Moise și-a arătat și în alte ocazii talentele, îndeosebi împotriva lui Nadab și Abiu, fiii lui Aaron, care au pierit „de parcă ar fi fost loviți de tunet”.

Într-adevăr, cei doi frați au comis sacrilegiul să ofere Domnului în cădelnița cu tămâie un „foc străin” (Levitic X, I), lucru care a provocat o pedeapsă de care Moise a fost oarecum afectat.

„Atunci a ieșit foc de la Domnul”, fulgerând vinovații, fără să le ardă nici corpul, nici îmbrăcămintea. Ei au căzut exact în locul în care au oferit tămâia străină, după toate probabilitățile la intrarea în Tabernaclu (Levitic X, 2).

Pe de altă parte, Biblia revelă existența unor mari secrete științifice, mergând, după anumiți specialiști, până la bomba atomică.

Nu-i putem reproșa lui Moise că și-a exercitat influența asupra poporului său recurgând la ajutorul pirotehniei și al electricității, și îi suntem recunoscători că a avut înțelepciunea de a ascunde aceste secrete periculoase a căror divulgare ar fi aruncat lumea în timpurile Apocalipsei, cu două mii de ani înaintea erei noastre.

Moise și Huma nu erau singurii cunoscători ai proprietăților fulgerului și ale fluidului electric; după Apollonius din Tyana, brahmanii posedau un secret care le-a permis să arunce fulgerele și tunetul asupra dușmanilor lor. Salomeea, fiica lui Irod, știa să imite tunetul și fulgerul, după Fabularum Liber a lui Hyginus.

Isaac Vossius³⁴¹ spune că vechii chinezii, în anul 85 d. Hr., în timpul domniei lui Vi-Tey, ar fi folosit praful de pușcă și armele de foc împotriva tătarilor.

După textele hinduse, în timpul războaielor din timpurile străvechi „erau aruncate șomoioage aprinse, de pe vase aeriene, asupra armatelor inamice; aceste șomoioage explodau, provocând pagube considerabile”.

Agathias³⁴² menționează că Anthenios din Trallae, arhitectul bazilicii Sfânta Sofia, a distrus casa vecinului său, retorul Zenon, trimițându-i fulgerul și tunetul, adică o rachetă explozivă.

Știința popoarelor vechi.

Oamenii din vechime cunoșteau focul lichid care arde zidurile de apărare, dar și tubul acoperit cu un aliaj pe bază de cupru care, de la prora vaselor, aruncă în direcția inamicului focul de artificii mortal.

Tăblițele brahmanice spun că de la Venus, în anul 18617841 î.Hr. (câtă precizie în date!), vine prima navă spațială, iar legenda

povestește că împăratul Tam din dinastia a X-a s-a deplasat cu suita sa până la Yam Cheu „pe nori albi în formă de trăsuri și de tronuri, trași de berze”.

Mult mai verosimilă este existența unui cărucior magnetic chinez cu o statueta care avea încrustată o piatră magnetică, astfel încât brațul figurinei indica întotdeauna sudul.

Tradițiile și cărțile din Tibet³⁴³ și din India³⁴⁴ sunt pline de aparate zburătoare – „Perlele cerului” – și de aeronave preistorice propulsate de aer, foc și mercur, lucru care demonstrează, dacă nu o tehnică perfectă, cel puțin noțiuni elementare ale unei științe pierdute din vedere.

W. Scott Elliot³⁴⁵ vorbește despre o „navă aeriană folosită de rasa a cărei descendenți au lăsat piramidele din Mexic și Egipt, pietrele de la Tiahuanaco și de la Baalbek”.

Așurbanipal, regele Asiriei în urmă cu două mii cinci sute de ani, avea o bibliotecă foarte mare, despre care spunea că ar fi fost antediluviană.

Într-o zi, reunind în palatul său un grup de învățați, pe care îi plăcea să-i încurajeze și să le ghideze studiile, și-a îndreptat degetul spre deșert, spunând:

În timpurile străvechi, au existat aici cetăți foarte puternice, ale căror ziduri au dispărut, dar avem, gravate pe tăblițe, limba locuitorilor lor.

Aceste tăblițe, în număr de câteva mii (ele nu au fost numărate cu exactitate), scoase dintre ruinele orașului Ninive, au fost parțial traduse, dar cea mai mare parte a lor și-a continuat somnul în muzee unde nimeni nu se preocupă să le studieze.

Historicul tradiționalist Gerard Heym este de părere că ele conțin importante secrete științifice, dar, până în ziua de astăzi, nu au oferit decât date matematice, la drept vorbind destul de extraordinare: numărătoare cu bastonașe, adunare, tabele empirice cu înmulțiri și împărțiri, liste cu pătrate și cuburi de numere³⁴⁶ etc.

Asemenea piramelor, și Templul lui Solomon reprezenta o sumă de cunoștințe dintre care cunoaștem secretul paratrăsnetului.

Templul a dispărut, distrus de Nabucodonosor, de Crassus, apoi de Titus care, din ignoranță, a distrus astfel una dintre cele mai prețioase dovezi ale geniului uman.

Scriptura relatează că Solomon a așezat în fața porții două coloane din lemnul vlăstarelor succesive ale „copacului cunoașterii” care creștea în paradis (o a treia bucată din acest lemn servea drept fronton templului). Coloanele erau acoperite cu plăci de bronz; ele reprezentau Bărbatul și Femeia și aveau numele: Jakin și Boaz (puternicul și slabul), constituind astfel o adevărată hieroglifă al cărei sens putea fi înțeles numai de inițiați. În templu, profeții evrei au

învăţat ştiinţa secretă care, uneori, ni se pare că se apropie de magie.

În subterane, creşteau sălbăticinii folosite la probele de iniţiere. Când Daniel a fost acuzat de magie, de impostură şi aruncat la lei, el a reuşit cu uşurinţă să le domine, aşa cum făceau hierofanţii egipteni, şi cum o vor mai face şi alţi iniţiaţi, (îmblânzitorii care vorbesc cu animalele au găsit, într-o oarecare măsură, această putere a cuvântului).

Asemenea evreilor, grecii au moştenit o parte din ştiinţa egiptenilor. Cadranul solar cu angrenaj din Anthikythera dovedeşte o cunoaştere foarte avansată a lumii celeste; astronomul Eratostene, aparţinând şcolii alexandrine, a calculat, în 250 î.Hr., înclinarea elipticii peste Ecuator şi mărimea meridianului terestru al cărui grad a fost stabilit la 59'5 mile marine (60' după calculele actuale).

Inginerul Eupalinos a condus lucrările de perforare a tunelului din Samos, începute din ambele capete; avea o lungime de nouă sute de metri, iar echipele de muncitori s-au întâlnit cu exactitate în locul calculat dinainte, tunelul fiind rectiliniu. Pentru realizarea unei lucrări asemănătoare, italienii şi francezii care au perforat muntele Mont Blanc, au avut la dispoziţie instrumente electronice de măsură, radare, detectoare magnetice şi de ultrasunete. Iar despre Eupalinos se spune că nu avusese nici măcar o busolă.

Tiberiu şi geamul incasabil.

Aristotel scria cu o peniţă din metal topit; Platon a construit o clepsidră cu sonerie. Termele din Bizanţ construite de Septimiu Sever erau încălzite cu petrol transportat pe spinarea animalelor de la Marea Caspică. Nero avea în palatul său un ascensor care urca până la o înălţime de patruzeci de metri.

După Pliniu, Petroniu, Dio Cassius şi Isidor din Sevila, geamul incasabil (material plastic?) era cunoscut de romani şi se bucura de un succes atât de mare, încât Tiberiu a ordonat distrugerea lui, de teamă ca această invenţie să nu scadă valoarea aurului şi a argintului.

D'Israeli este de părere că tot romanii au inventat şi tiparul, dar au ascuns secretul pentru a păstra monopolul cunoaşterii. Apoi, aceste invenţii au fost uitate, la fel ca secerătoarea galo-romană.

La mijlocul secolului al XV-lea, în apropiere de Via Appia, la Roma, s-a descoperit un mormânt în care se afla corpul unei tinere scăldat într-un lichid neidentificat. Trăsăturile sale erau atât de pure, încât părea că doarme; o agrafă de aur îi strângea părul blond, iar la picioarele sale subţiri, foarte frumoase, ardea încet o lampă. O inscripţie ne informa că fata murise în urmă cu o mie cinci sute de ani şi că numele ei era Tullia, fiica lui Cicero.

La puţin timp după deschiderea mormântului, flacăra lămpii s-a stins şi nu putem înţelege cum de a luminat atâta timp.

Pentaclul lui Napoleon.

Chiar și în cazul minților celor mai cultivate cunoașterea dispare uneori în fața superstiției, mărturie stă povestea colierului-stea cu cinci colțuri care, momentan, se află în posesia generalului israelian Mosche Dayan.

Acest colier i-a aparținut lui Napoleon Bonaparte; se spune că el i-a fost înmănat în seara celebrei bătălii de la Piramide, de preoți egipteni. Acest talisman îl va proteja în toate campaniile sale și chiar în timpul înaintării fulgerătoare în Rusia.

El l-a uitat la Moscova, în sertarul unei mobile, și din acel moment soarta i-a devenit potrivnică.

Bijuteria a ajuns la o familie rusă care, la declanșarea revoluției de la 1917, a emigrat la Nisa.

Această informație primită de la CEREIC ne asigură că în 1956, după primul război israeliano-arab, „celebrul chior” era foarte apropiat de o jurnalistă franceză evreică. Prin intermediul ei a făcut cunoștință cu familia de ruși, și ei evrei, care locuiau la Nisa, proprietarii prețiosului colier.

Ca omagiu adus învingătorului de la Negev, colierul i-a fost oferit și știm că generalul Mosche Dayan, din acel moment, s-a bucurat de un „noroc” extraordinar.

Dar dacă colierul lui Napoleon Bonaparte poartă noroc, nu același lucru îl putem spune despre corsetul președintelui Kennedy care ar fi vinovat de moartea cunoscutului om de stat.

John Kennady, din cauza durerilor mari – amintiri din război – pe care le avea la rinichi, purta într-adevăr un corset foarte strâns care l-a împiedicat să se lase în jos în momentul în care a primit primul glonț în gât, care nu era mortal.

Avionul lui Gusmao din 1709

Închiziția a interzis prima mașină zburătoare cunoscută de memoria omului, cea a iezuitului Gusmao, care își acumulase cunoștințele în America de Sud.

Atunci când Bartholomeu Lourenco de Gusmao, din Compania lui Iisus, a venit la Lisabona, în 1708, era ferm hotărât să construiască un soi de avion, al cărui secret îl deținea.

În Bolivia – fieful incașilor – el avusese revelația științei necunoscute a unui popor american foarte vechi, a cărui origine se pierduse în negura timpului.

Ieziții, cu inteligența și spiritul de cercetare caracteristice, înțeleseseră imediat că indigenii din Indiile Occidentale le puteau aduce, în afară de aur, smaralde și aramă, noțiunile elementare ale unei cunoașteri ignorată în Europa. Astfel, au învățat cea mai celebră

formulă medicală din toate timpurile, cea a chininei.

Gusmao descoperise, cu stupefacție, secretul mașinilor pentru ridicare, distrugere și zbor, secretul navelor folosind la călătoria de la o planetă la alta, dar nu reținuse, ca fiind realizabilă în acel început de secol al XVIII-lea, decât mașina zburătoare atmosferică.

Iezuitul a început prin a se împăca mai întâi cu Dumnezeu și cu puterea temporală, adresând un raport și o cerere de autorizație regelui Joao al V-lea. El a analizat avantajele pe care le putea aduce această mașină coroanei portugheze: să efectueze pe calea aerului călătorii mai lungi și mai rapide decât pe pământ, să treacă peste mări și munți cu peste două sute de leghe pe zi; să conducă armatele, să salveze zonele atacate; să exploreze lumea până la poli; să transporte mărfuri; în final, să onoreze poporul portughez și să-i dea, în aer, supremația pe care o deținuse altădată pe oceane.

La 17 aprilie 1709, regele i-a dat un răspuns favorabil și, chiar mai mult de atât, șase sute de mii de reis, cu care Gusmao să înceapă imediat lucrul.

S-a scris mult despre mașina sa, care a fost admirată de mii de persoane. În realitate, iezuitul veghea cu mare atenție la păstrarea acestui secret, și doar Biblioteca Vaticanului posedă planurile exacte. Era vorba, credem noi, de un avion prevăzut cu tuburi orizontale care serveau drept guri de vânt sau de suflerie, care trimiteau un curent de aer într-o pânză dispusă în poziția unui buzunar întors.

Mașina semăna cu o pasăre cu cap, coadă de direcție și aripi batante.

Un al doilea mecanism bazat pe un efect magnetic, realizat prin bile de ambră și sfere de atracție amplasate deasupra pânzei, pare să fi jucat, la drept vorbind, un rol destul de misterios. Părintele Manuel Antonio Gomez, fizician iezuit, vorbește despre balonașe umflate cu hidrogen și despre un generator de gaz!

Oricum, la 5 august, Gusmao declanșează zborul avionului său în fața regelui și a întregii curți până la o înălțime de câțiva metri, dar aparatul a luat foc, s-a prăbușit, iar incendiul a fost stins cu mare greutate.

Joi, 30 octombrie, a avut loc o nouă încercare, de data aceasta, reușită în curtea Casei Indiei: aparatul s-a înălțat foarte sus și a aterizat intact.

Invenția a provocat entuziasm, ea primind numele de Passarola sau „Gondolă zburătoare” iar Gusmao, care a primit titlul de academician și preot regal, a fost supranumit „Voador”.

După aceea, brusc, nu s-a mai auzit nimic.

Inchiziția a considerat invenția periculoasă, satanică poate, și Bartholomeu Lourenco de Gusmao a fost nevoit să-și suspende încercările și să dea foc planurilor. Primul avion, imediat după ce s-a

născut, a fost interzis, și Gusmao, supu-nându-se, nu a divulgat niciodată secretul mecanismului.

Extraordinara invenție a lui Marconi.

În 1937, moartea marelui savant italian – survenită în urma unei anghine pectorale – a părut misterioasă multora dintre compatrioții lui.

Marconi a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai mari genii ale secolului, deoarece, datorită eclatorului lui Hertz, antenei lui Popov și detectorului de erori al lui Branly, a realizat, în 1890, prima emisie telegrafică fără fir.

Ceea ce știm mai puțin despre cercetările sale este descoperirea a ceea ce am numi astăzi „raza morții”, descoperire atestată chiar de văduva șefului statului italian, Benito Mussolini³⁴⁷.

Întâmplarea a avut loc într-o frumoasă după-amiaza a lunii iunie 1936, în timp ce soția dictatorului italian, Rachele, se îndrepta, în mașină, spre Ostia, unde avea un mic domeniu agricol.

Dimineață, soțul ei, care știa despre această călătorie, i-a recomandat să fie pe drumul Roma-Ostia între orele trei și trei și jumătate.

— Vei vedea ceva foarte interesant, a adăugat el cu un aer misterios! Intrigată, Rachele i-a urmat sfatul și, la ora trei fix, mașina în care se afla s-a oprit fără un motiv aparent.

La început, femeia a crezut că era vorba de o simplă pană de cauciuc, cu atât mai mult cu cât șoferul coborâse și, după ce a ridicat capota, a început să meștească la motor.

Un lucru ciudat: toate celelalte mașini erau imobilizate și zeci de șoferi discutau între ei, deșurubau piese, suflau în țevi, acționau pompele de benzină.

Cât vedeai cu ochii, nu rula nici o mașină. Era uimitor și puțin îngrijorător.

— Nu mai înțeleg nimic! A mormăit șoferul Rachelei. Un fel de fatalitate s-a abătut asupra acestui drum!

După confidența soțului ei, doamna Mussolini avea motivele sale să fie încrezătoare. Ea a ridicat din umeri și s-a mulțumit să spună că, dacă la ora trei și jumătate, mașina sa nu va funcționa, va chema pe cineva s-o ia. În jurul lor se auzeau numai înjurături și reflecții dubitative.

La ora trei și treizeci și cinci de minute, doamna Mussolini a ordonat plecarea, iar motorul a început să funcționeze din prima încercare, spre marea stupefacție a șoferului.

Celelalte autovehicule au început și ele să funcționeze și, după o jumătate de oră de suspensie, viața și-a reluat cursul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

În aceeași seară, Benito Mussolini i-a oferit cheia enigmei soției sale, spunându-i că fusese vorba despre o experiență ultrasecretă, pornind de la o invenție a lui Marconi.

Savantul găsisese metoda, cu ajutorul unui sistem de raze, de perturbare a întregului circuit electric al motoarelor, lucru care, în mintea lui Benito, trebuia să asigure Italiei o superioritate hotărâtoare în caz de război.

El chiar credea că Marconi inventase raza morții care, după câteva studii, putea fi eficace pe ființele vii.

În martie 1930, asistat de fizicianul Landini, Marconi a făcut experiențe identice la bordul iahtului său Electra, echipat ca vas-laborator.

Se spune că atunci el ar fi reușit, de la Genova, să trimită șiruri de unde până în Australia, unde lămpile electrice s-au aprins fără un motiv decelabil de neinițiați.

Papa Pius al XI-lea, fiind informat despre invenția undelor paralizante din 1936, i-ar fi cerut ducelui ca Marconi să nu mai lucreze la astfel de experiențe considerate satanice și să distrugă toate dosarele cu notițe.

La un an după acest eveniment, savantul a murit în circumstanțe considerate suspecte de mulți prieteni apropiați ai acestuia, dar credem că toți colaboratorii săi apropiați erau la curent cu cercetările sale și că aveau o dublură a dosarului cu toate însemnările sale.

Fără nici o îndoială, în corelație cu acest caz învăluit în mister, putem afirma că Marconi se interesa cu ardoare de problema civilizațiilor extraterestre, spunând că a captat semnale, dacă nu chiar mesaje provenite de la un popor din spațiu.

1529 — La Sibiu (România) este inventată o rachetă.

O rachetă spațială cu trei etaje, cu carburant solid, de tipul celei lansate de la Cap Kennedy, a fost inventată din punct de vedere tehnic în 1529.

Ea s-a ridicat în spațiu în anul 1555, din orașul Sibiu, România.

Mii de martori – la fel ca în cazul mașinii zburătoare a lui Gusmao lansată în Portugalia în 1709 – au asistat la experiența care a fost încununată de succes.

„Istoricii” nu menționează acest lucru „fără importanță”, astfel încât el a fost uitat.

În ultimii șaizeci de ani, au fost scrise mii, zeci de mii de lucrări despre aviație și cucerirea spațiului.

Doar două sau trei menționează mașina lui Gusmao³⁴⁸ și niciuna nu vorbește despre racheta spațială cu trei etaje. De aici rezultă că

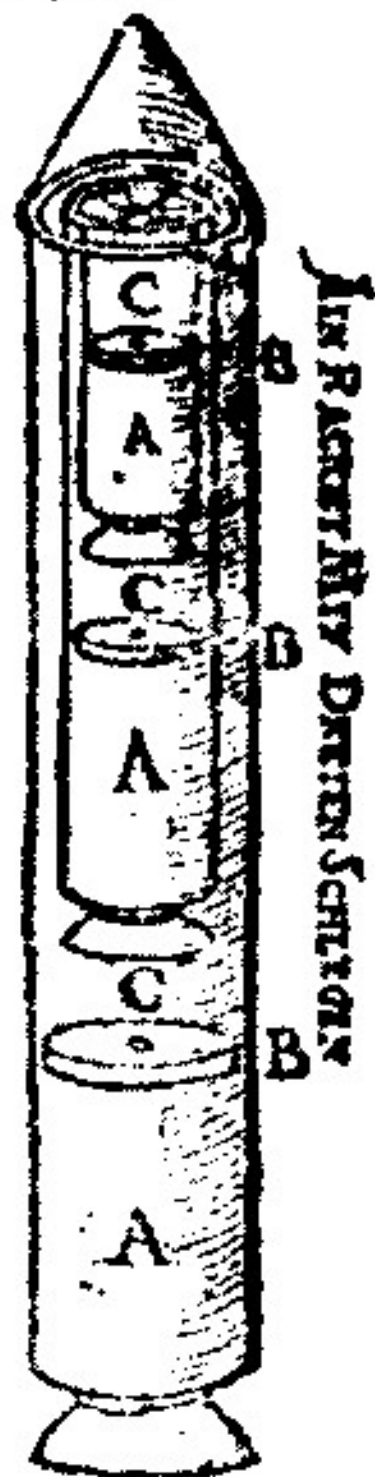
„istoricii” sunt cu adevărat niște bieți anchetatori.

Onoarea acestei invenții îi revine lui Conrad Haas, „maestru al focului”. Meritul descoperiri îi revine lui Doru Teodoriciu, profesor de știință și tehnică la Universitatea din București, care, în 1961, a scos la lumină un manuscris vechi aflat în niște cutii de la Biblioteca din Sibiu.

Strânsă într-un volum după 1570, lucrarea este, în realitate, formată din mai multe caiete redactate de trei autori. Primul a fost Hans Haasenwein, a cărui participare datează din 1417; al doilea a fost scris în 1460; al treilea a fost Conrad Haas, șeful Depozitului de Artilerie din Sibiu, între anii 1550 și 1570.

Im Racker mit zweiter Schicht

Im Racker mit dritter Schicht

Aceste două rachete, una cu două etaje, iar celaltă cu trei, au fost inventate în 1529 la Sibiu, România.

Ele au fost fabricate de „maestrul focului”, Conrad Haas.

Documentele autentice care dovedesc acest lucru se află la Muzeul din Sibiu.

Această ultimă parte a manuscrisului conține raportul experienței de lansare din 1555 a unei rachete cu mai multe etaje și a unei „lânci zburătoare” cu rază mare de acțiune.

Fusese vorba – dar aparatul nu a fost construit – chiar despre o „căsuță” propulsată în aer de o rachetă, naivă dar adevărată anticipare a cabinei spațiale a cosmonauților secolului XX!

Așa cum putem vedea în imaginea de mai sus, racheta lui Conrad Haas avea două etaje de propulsie cu diametre diferite, una încastrată în cealaltă, dar exista și un model cu trei etaje, cel care a fost experimentat în 1555.

Carburantul folosit pentru ambele tipuri era solid, compus din prafuri special studiate, dar care putea fi înlocuit cu o mixtură pe bază de acetat de etil, de amoniac, de acid acetic și de diferite alte substanțe chimice³⁴⁹.

Astfel, Conrad Haas a adus în invențiile sale o soluție modernă la problema menținerii în echilibru și ghidării unei rachete, cu ajutorul aripilor „delta”.

Lista invențiilor menționate de manuscrisul de la Sibiu cuprindea următoarele:

- rachetă cu două etaje (cu două etaje de autoaprindere): 1529;
- rachetă cu trei etaje: 1529;
- baterie de rachetă: 1529;
- căsuță zburătoare: 1536;
- experimentarea principiului de autoaprindere necesară rachetei cu mai multe etaje: 1555;
- folosirea aripioarelor de stabilizare în formă de delta: 1555.

Toate aceste detalii sunt extrem de exacte și le avem de la cea mai bună sursă: profesorul Doru Teodoriciu, descoperitor al manuscrisului de la Sibiu.

Invențiile călugărului Gerbert.

Înainte de a fi ales papă sub numele de Silvestru al II-lea, călugărul francez Gerbert a primit inițierea măștrilor arabi la Sevilla și Cordoba.

În 970, el inventase deja orga cu vapori, primul orologiu acționat de o greutate, un aparat cu trei sfere cu ajutorul cărora descria

mișcarea planetelor și reguli de calcul al numerelor întregi și fracționare asemănătoare sistemului actual.

Geniul său depășea cu mult capacitățile contemporanilor săi, el renunțând să-i mai învețe pe aceștia secretele mecanicii, ale matematicii și astronomiei (îndeosebi faptul că Pământul era rotund; el dovedea acest lucru cu ajutorul sferelor sale).

Cele câteva adevăruri pe care le-a divulgat au fost uitate imediat. Deși cunoștea foarte bine paratrăsnetul, Gerbert și-a învățat apropiații că „fulgerul putea fi îndepărtat plantând în pământ prăjini înalte, terminate cu niște vârfuri de lance metalice, foarte ascuțite”.

Nimeni, în secolul al X-lea, nu se interesa de știință, ignorând faptul că orologiul va detrona clepsidra, că Pământul era rotund, că fulgerul nu era o nenorocire inevitabilă.

La fel, este bine cunoscut faptul că Roger Bacon, „doctorul admirabil”, a găsit în manuscrise arabe secrete de care nu putuse beneficia secolul al XIII-lea, la fel de reticent față de știința experimentală ca secolul în care a trăit Silvestru al II-lea.

Acest călugăr genial nu a citat sursele, însă aventura sa este edificatoare și dovedește, în același timp, că invenții minunate erau cunoscute din Antichitate și că fiecare revelație trebuie să vină la timpul ei³⁵⁰.

Roger Bacon – născut în 1214 la Ilchester, în Anglia; mort în 1294 – a fost atât de avansat față de secolul său, încât Alexander von Humboldt l-a considerat „cea mai remarcabilă apariție din Evul Mediu”.

Unul dintre cele mai mari merite ale sale a fost acela că a fost primul care a propus reforma calendarului iulian.

„Defectele acestui calendar, scria el papei Clement al IV-lea, au devenit intolerabile. Filosofii necredincioși, arabi sau evrei, grecii care locuiesc printre creștini, toți au oroare de prostia de care dau dovadă creștinii în cronologia lor și celebrarea sărbătorilor. Și totuși, creștinii au acum suficiente cunoștințe de astronomie ca să se sprijine pe o bază sigură³⁵¹.”

În gândire, Bacon este precursorul lui Galilei și al lui Newton. El cunoaște fenomenele de propagare, de reflexie și refracție a luminii, susținând, în opozite cu Aristotel, că ea nu este instantanee. Câteva fragmente din lucrarea sa *Tratat de optică* sau de perspective demonstrează că îi era imposibil, în 1250, să fabrice microscopice și telescoape: „Dacă o persoană privește niște litere sau alte obiecte mici printr-un cristal, o bucată de sticlă sau orice alt obiectiv plasat deasupra acestor litere, iar acest obiectiv are forma unei părți de sferă a cărei convexitate să fie îndreptată spre ochi, ochiul fiind în aer, această persoană va vedea mult mai bine literele, care i se vor părea mai mari. Din acest motiv, instrumentul este folositor bătrânilor și

celor care au vederea slabă, deoarece ei pot să vadă la o mărime suficientă cele mai mici caractere.”

Bomba atomică a lui Ludovic al XV-lea.

Este foarte puțin probabil că raza morții să fi existat vreodată, deoarece experiența efectuată în fața a mii de martori ar fi avut un răsunet important în istorie.

Totuși, un soi de bombă atomică a fost experimentată în secolul lui Ludovic al XV-lea, ea trecând neobservată. Iată cum au fost prezentate faptele de către Paris-Presse, la 21 mai 1957:

„Ludovic al XV-lea, deși a murit în urmă cu o sută optzeci și trei de ani, este astăzi implicat într-o controversă care opune partizani și adversari ai continuării testelor atomice.

Într-un articol în care se revoltă împotriva acestor experiențe, ziaristul englez James Cameron de la *New Chronicle* evocă marele exemplu de înțelepciune dat de Ludovic al XV-lea, dacă dăm crezare acestui fragment extras dintr-o cronică engleză din secolul trecut: *Cartea zilelor*, de Chambres.

„Ludovic al XV-lea, dacă nu avea întotdeauna o viață personală exemplară, a avut unele virtuți care sunt mereu apreciate când ele există la nivel înalt...”

Un nativ din Dauphine, pe nume Dupre, care își petrecuse întreaga viață făcând experiențe de chimie, a declarat că a descoperit un soi de foc atât de rapid și devastator, încât nu putea fi nici evitat, nici combătut, și că apa îi activa puterea, în loc să-l distrugă.

Pe canalul de la Versailles, în prezența regelui, și în curtea Arsenalului din Paris, Dupre a făcut unele experiențe, iar rezultatul i-a uluit pe cei prezenți. Când a fost demonstrat în mod evident că un om care posedă acest secret putea arde o flotă sau distruge un sat în pofida oricărei rezistențe, Ludovic al XV-lea a ordonat ca invenția să nu fie făcută publică.

Deși la acea vreme se afla în război cu englezii, a căror flotă era obligat s-o distrugă, a refuzat să folosească această invenție, hotărând suprimarea ei, pentru binele omenirii.

Dupre a murit la puțin timp după aceea, luând secretul cu el în mormânt. O astfel de întâmplare pare incredibilă; totuși, nu pare deloc imposibil, având în vedere progresele științei, ca într-o zi să fie inventat un foc cu efecte atât de importante, încât războiul ar deveni o absurditate și ar provoca organizarea unei poliții generale a națiunilor care să aibă drept scop împiedicarea țărilor să mai intre în război, unele împotriva celorlalte.”

Acest text a fost redactat la sfârșitul secolului trecut. Ziaristul englez l-a publicat fără nici un comentariu. De altfel, nici nu ar necesita vreun comentariu!

Explozia din taiga.

La 30 iunie 1908, la ora șapte dimineața, locuitorii regiunii Kansk, din Siberia, au observat o dără fulgerătoare luminând cerul, pierzându-se în depărtare, în stepă. Apoi s-a auzit o explozie puternică. În întreaga lume, seismografele au înregistrat un cutremur brusc, cu epicentrul situat la nord-vest de lacul Baikal.

Academia de Științe de la Moscova l-a trimis la fața locului pe profesorul Kulik care a înregistrat declarații uluitoare de la membrii tribului nomad al evenkilor:

Ne aflam la optzeci și cinci de kilometri de Tunguska când am văzut focul. Căldura era atât de mare, încât ne-am întins pe jos. Mie, a zis un martor, mi-a fost frică să nu-mi ia bluza foc. Într-un sat din regiunea Podkamennaia Tunguska, o mie cinci sute de reni au fost uciși dintr-o dată...

Nomazii au crezut că venise sfârșitul lumii, dovadă că explozia, deși la o depărtare de ei ca Chartres de Paris, avusese o intensitate nemaîntâlnită.

În nopțile care au urmat, în partea de nord a Europei s-au produs fenomene ciudate. Cerul a fost invadat de nori fosforescenți, luminând ca în plină zi Berlinul, Copenhaga și Londra. Totuși, profesorul Kulik a constatat în raportul său căderea unui meteorit uriaș.

Dar cazul nu s-a oprit aici: în 1958, Societatea de Astronomie și Geodezie din Uniunea Sovietică, examinând din nou problema, a declarat cu certitudine că, la 30 iunie 1908, nici un meteorit nu căzuse în taiga, iar explozia nu avusese loc la contactul cu solul, ci în aer.

În 1959, profesorul G. Piehanov și, în 1962, profesorul Zeigler, afirmău la rândul lor:

La locul cataclismului, craterul nu semăna deloc cu unul de meteorit și am înregistrat o radioactivitate foarte mare.

Suntem de părere că a fost vorba despre o explozie nucleară produsă la o anumită înălțime în atmosferă, sau chiar despre dezintegrarea unui bloc de antimaterie³⁵².

Atunci, a fost avansată o altă ipoteză: dezintegrarea unei nave spațiale.

Lucien Barnier, specialist francez în probleme științifice, care a anchetat cazul „Hiroshima din 1908”, a oferit următoarea explicație: „Numeroși martori, scria el, au descris aparatul străin având forma unui tub sau trunchi de copac. Oare s-au mai văzut meteoriți cilindrici?”

Și, la capitolul întâmplărilor ciudate, a adăugat ca subtitlu la

articolul său: „O ciupercă de foc înaltă de optzeci de kilometri... trei zile fără noapte la Londra și Tokyo... și de cincizeci și doi de ani iarba nu mai crește...”

Numărul de aur al pitagoreicilor.

Astfel se stabilește o filieră care, începând cu apa vie, apa-mamă sau provenită din calcar, se continuă cu stânca, tăblița elevilor din preistorie, apoi în Orientul Mijlociu cu betilul locuință a zeilor venusieni, și în Occident cu menhirul acumulator de energie.

Căci piatra-menhir, betilul sau coloana, este indisociabilă de viață, de puterea virilă, dar ea are, în plus, o legătură strânsă cu transmiterea cunoașterii și cu cele mai savante reprezentări ale geniului uman.

Cei din vechime aveau un respect atât de mare pentru divinitate și cunoaștere, încât au divulgat, aproape în mod exclusiv privitor la piatră, ceea ce avea valoare sacrală sau de secret.

Pitagoreicii și-au gravat simbolurile și cifrele 1,618 și 3,1416 pe pietre mici pe care le purtau încrucișate pe piept.

Unul dintre aceste simboluri era „numărul de aur”, care reprezintă un raport al numerelor între ele. De exemplu, pentru dreptunghi, el ar fi raportul dintre suma a două laturi și lungime.

Pentru Jacques Bert

Pentru Michel Ponge-Helmer

Acesta este singurul număr – a spus directorul Institutului de Tehnologie Previzională – dintre toate numerele imaginabile care se înmulțește cu el însuși atunci când îi adăugăm cifra 1, și singurul care se inversează de la sine atunci când îi înlăturăm cifra 1353.

Pentru Jean-Pierre Bayard³⁵⁴, „cupa ezoterică, sau raportul cercului la pătrat, dă numărul omului: 2,618, de unde provine numărul de aur.”

Henri Vincenot explică foarte clar cum putem găsi acest număr: „Dreptunghiul de proporție doi-unu are o diagonală egală cu rădăcina pătratului lui cinci!

Dacă mărim această diagonală cu o lățime de dreptunghi și o împărțim la doi, obținem **1,618**, care este numărul de aur.”

Henri Vincenot, pentru care inițierea nu este o floare la ureche, și nu reprezintă cuvinte goale și formule abstracte, adaugă:

Iar această cifră înmulțită cu raportul doisprezece-zece, numit raportul lui Osiris, dă $\text{Pi} = n = 3,1416$, constantă universală, cheia cercului și a sferei.

Reînvierea mortului prin codul său genetic.

Un savant eminent, profesorul Elof Carlsson, de la Universitatea din California, afirmă că în viitor va fi posibilă reconstituirea, din punct de vedere științific, a personalității faraonilor ale căror corpuri au fost mumificate acum patru mii de ani.

Pentru obținerea replicilor lor exacte, va fi suficientă recuperarea genelor originare din țesuturile uscate ale mumiei sale.

Profesorul Carlsson este sigur că acele cristale de acid nucleic, necesare stabilirii codului genetic al defunctului, pot fi readuse la viață.

Apoi, ar fi posibilă și crearea de copii de faraoni, sau, în același fel, de mari genii decedate: muzicieni, sculptori, pictori etc.

Principiul operațiunii ar fi următorul: „Sintetizarea unui nucleu nuclear al mumiei și implantarea sa chirurgicală într-o celulă fertilă, al cărei nucleu ar fi fost scos...”

Pornind de la șazece și patru de celule identice, se poate reîncepe orice proces de multiplicare, permițând astfel celulelor noi să-și continue dezvoltarea până ce devin copii.”

Profesorul Ernest Karlsen studiază un proces analog pornind de la stocarea codurilor genetice prin diferite metode care ar putea permite reconstituirea memoriei originare, în scopul introducerii ei într-un corp și creier noi.

De fapt, pentruologii viitorului va fi și mai simplu să transfere cunoștințele unui creier și personalitatea unui individ ales în creierul „spălat”, în prealabil, al unui alt individ, de exemplu un condamnat la moarte.

Elixirul tinereții.

Evenimentele, descoperirile, realizările mecanice ale trecutului și viitorului sunt probabil înscrise în cromozomii noștri memorie, dar inițiatul care știe să consulte acest soi de bibliotecă prodigioasă este, în general, incapabil să o situeze în timp.

În urmă cu cinci mii de ani, potrivit opiniei doctorului Edwin Yale de la Universitatea Emory din SUA, femeile aborigene din Australia, care voiau să evite maternitatea, țineau un regim dietetic pe bază de cartofi dulci locali, numiți *yams*.

Or, cercetările unui alt savant american, doctorul Russel Maker, au arătat că, pornind de la acest cartof, se putea efectua sinteza progesteronului, care folosește drept bază la fabricarea contraceptivelor.

Studiind farmacopeea incașilor, doctorul Jose Froimovich din Santiago (Chile) a pus la punct un medicament miracol, „FGF 60”, care redă bătrânilor sănătatea, vigoarea și o vedere clară.

Acest elixir al tinereții, pentru obținerea căruia a fost nevoie de peste treizeci de ani de cercetări, este compus din șaizeci de ingrediente.

Doctorul Froimovich este membru a douăzeci și patru de institute științifice internaționale, figurând pe lista candidaților la Premiul Nobel pentru medicină, în 1963.

Elixirul său, experimentat în America Latină și chiar în Europa, a dat rezultate pozitive și spectaculoase pe persoanele cu vârste cuprinse între șaptezeci și o sută de ani.

Unele dintre ele, înaintea începerii curei, se deplasau în scaune cu roțile; după câteva luni, doctorul Froimovich le provocase la un mic meci de fotbal, despre care presa a scris multe articole, publicând și fotografii³⁵⁵.

Cu toții întineriseră cu douăzeci de ani, le revenise memoria, iar unii, vindecați de senilitate, au arătat că erau capabili să procreeze din nou!

Există și alte moduri de a trăi bătrânețea: câmpul magnetic terestru și magnetismul în general joacă în această situație un rol important prin influența pe care o au asupra fenomenelor fundamentale ale vieții³⁵⁶.

Astfel, șoarecii expuși acțiunii unui câmp magnetic de patru mii de gauss trăiesc cu 20% mai mult decât media lor normală de viață.

Acțiunea magnetismului este exercitată la nivelul enzimelor, adică la începutul formării celulei.

Adolf Unmussig, din Freiburg, ne semnalează că, în Germania, pânțele unei femei însărcinate a fost supus unei decompresii atmosferice, prin acoperirea sa cu o „burtă” care conținea aer rarefiat.

Experimentele au durat timp de o oră pe zi, iar rezultatul a fost o irigare extraordinară a țesuturilor fătului.

Copilul care s-a născut și despre care toată presa a vorbit la acea vreme, era un adevărat geniu. La trei ani, avea o memorie extraordinară, cunoștea geografia Terrei ca și cum ar fi citit dintr-o carte, recunoștea toate mărcile de automobile etc.

Specialiștii sunt de părere că sistemul de decompresie, aplicat țesuturilor organice ale indivizilor în vârstă, ar putea avea o influență benefică, provocând o anumită regenerare a celulelor, oprind astenia lor naturală. Urmarea logică a acestui tratament este o mai mare longevitate.

Aparatul de filmat trecutul.

Dacă am cunoaște principalele evenimente ale istoriei omenirii și dacă am reuși să facem din ea o cartelă perforată destinată unui calculator, aparatul ar scoate un program profetic relativ exact.

Dacă am putea înregistra și înmagazina într-un soi de ferite sau

posturi de televiziune imaginile trecutului³⁵⁷, același calculator ar fi poate capabil, pornind de la acest început de film, să-și imagineze continuarea scenariului și să elaboreze imaginile din viitor.

Teoretic, prin relația dintre cauză și efect, un aparat electronic care are ca singură bază un fapt istoric capital, în mod ideal detaliat, ar putea reconstitui întreaga istorie a omenirii în sensul – și în sensul +.

Regăsirea și convertirea undelor trecutului în imagini și sunete părea până mai ieri ceva de domeniul științifico-fantastic, dar un savant călugăr benedictin italian, *padre* Pellegrino Ernetti, a realizat, din punct de vedere științific, acest miracol.

Padre nu este un vizionar sau un vrăjitor din Evul Mediu care operează prin invocații, magie sau subterfugii; este considerat un adevărat savant.

În vârstă de patruzeci și șapte de ani, el este pasionat de „prepolifonie”, adică de muzică, așa cum o știm din cea mai veche Antichitate până în anul 1000; el profesează la Conservatorul Benedetto Marcello din Veneția, la Fundația Cini, și conduce Secretariatul de învățământ religios masculin din Italia.

Și-a desfășurat cercetările concomitent cu doisprezece fizicieni a căror identitate refuză s-o dezvăluie, într-un laborator secret aflat la Veneția sau la Roma.

Totuși, știm că în jurul anului 1956 a început să studieze posibilitatea reînvierii trecutului, așa cum face, de pildă, filmul de televiziune.

În 1957, l-a cunoscut pe profesorul portughez de Matos care urma, prin studiile sale, să dea o nouă orientare cercetărilor sale.

Profesorul de Matos s-a interesat și el de televiziunea trecutului, elaborând teze pe baza textelor lui Aristotel, referitoare la dezintegrarea sunetelor, texte împrumutate probabil de la o idee pitagoreică mult mai veche.

Ideea genială a părintelui Ernetti a fost aceea – după declarațiile sale – că a luat ca bază principiul științific clasic conform căruia undele luminoase și sonore, după emisia lor, nu sunt distruse, ci se transformă, rămânând prezente tot timpul.

Astfel, teoretic, devine posibilă reconstituirea lor, prin reintegrarea în sistemul lor energetic original.

La drept vorbind, acest principiu nu este admis de fizicieni, cel puțin sub această formă sumară, cu atât mai mult cu cât bunul părinte pretinde că undele în cauză „se înscriu pe sfera astrală”, lucru care nu este acceptat în fizica convențională.

Tot părintele Ernetti afirmă că o undă sonoră, de exemplu, se subdivizează în sunete armonice, ultrasunete, hipersunete, hiposunete etc, supunându-se în procesul de transformare legilor obișnuite ale

dezagregării materiei, până la stadiul atomic, și chiar mai departe, până la texturile cele mai infime ale intra-atomului.

Cu ajutorul unor „aparate speciale”, printre care se numără un osciloscop catodic care folosește deviațiile unui flux de electroni, s-a reușit, printr-un sens invers al procesului, reconstituirea emisiei sonore inițiale.

Acest fenomen este posibil, pare-se, fiecare dintre constituenții undeii având o individualitate proprie, o carte de identitate psihică ce permite reîntoarcerea inevitabilă la sursă.

„Invenția mea, spune părintele Ernetti, nu are nimic în comun cu metodele parapsihologice sau metafizicii! Este știință în stare pură!

Pentru reînvierea undelor luminoase, procedeul este identic; el reprezintă chiar principiul fundamental, deoarece baza creației este lumina, așa cum este scris în Biblie!”

O fotografie cu Tablele Legii

„Fiecare ființă umană, spune părintele, de la naștere și până la moarte, trasează o brazdă dublă: luminoasă și sonoră care reprezintă „marca”, numărul matricol al individului.

La fel se întâmplă și în cazul unui eveniment, o muzică, o mișcare.

Antenele laboratorului nostru permit *sintonizarea* celor două caracteristici ale fiecărui fenomen: imagine și sunet.”

Probabil că fizicienii nu vor fi convinși de astfel de argumente, dar există totuși un fapt incontestabil: părintele Ernetti poate arăta „fotografii” din trecutul îndepărtat și poate oferi spre ascultare voci moarte de mii de ani.

Bineînțeles, aceste rezultate sunt cu atât mai contestate, cu cât inventatorul metodei nu a dezvoltat procesul, nu permite accesul nimănui în laboratorul său, deoarece pretinde că divulgarea secretului ar provoca un lanț de nenorociri incredibile și dezastuoase pentru civilizația noastră actuală.

Această poveste fantastică este fondată pe buna-credință a părintelui și pe mărturiile aproape incredibile pe care le prezintă.

El a reușit să localizeze și să recompună, în latină arhaică, Thyestes, o tragedie a lui Quintus Ennius, care s-a jucat la Roma în 169 î.Hr.

Părintele ar fi regăsit pronunțarea exactă a limbilor vechi, textul original al Tablelor Legii dictate de însuși Dumnezeu pe muntele Sinai, ar fi înregistrat imagini mai puțin îndepărtate și cât se poate de convingătoare: cea a lui papa Pius al XII-lea și a lui Benito Mussolini...

Părintele Ernetti nu dezvăluie cel de-al zecelea rezultat obținut, dar știm că a filmat și a înregistrat sonor „presupusa explozie atomică de la Sodoma și Gomora”.

Iată portretul lui Hristos.

În mod incontestabil, reușita cea mai senzațională a aparatului de filmat trecutul este chipul lui Iisus Hristos, fotografiat pe cruce, în timpul agoniei.

Ni-l închipuim pe bunul padre privind pe ecranul său magic scenele halucinante ale Patimilor, de la purtatul crucii până la strigătul celei de-a noua ore: Eli, Eli, lamma sabachthani³⁵⁸ (conform Evangheliei după Matei) sau Eloi, Eloi, lamma sabachtani (conform Evangheliei după Marcu), sau (în limba aramaica, credem noi): Tatăl meu, îmi las sufletul în mâinile tale (conform Evangheliei după Luca).

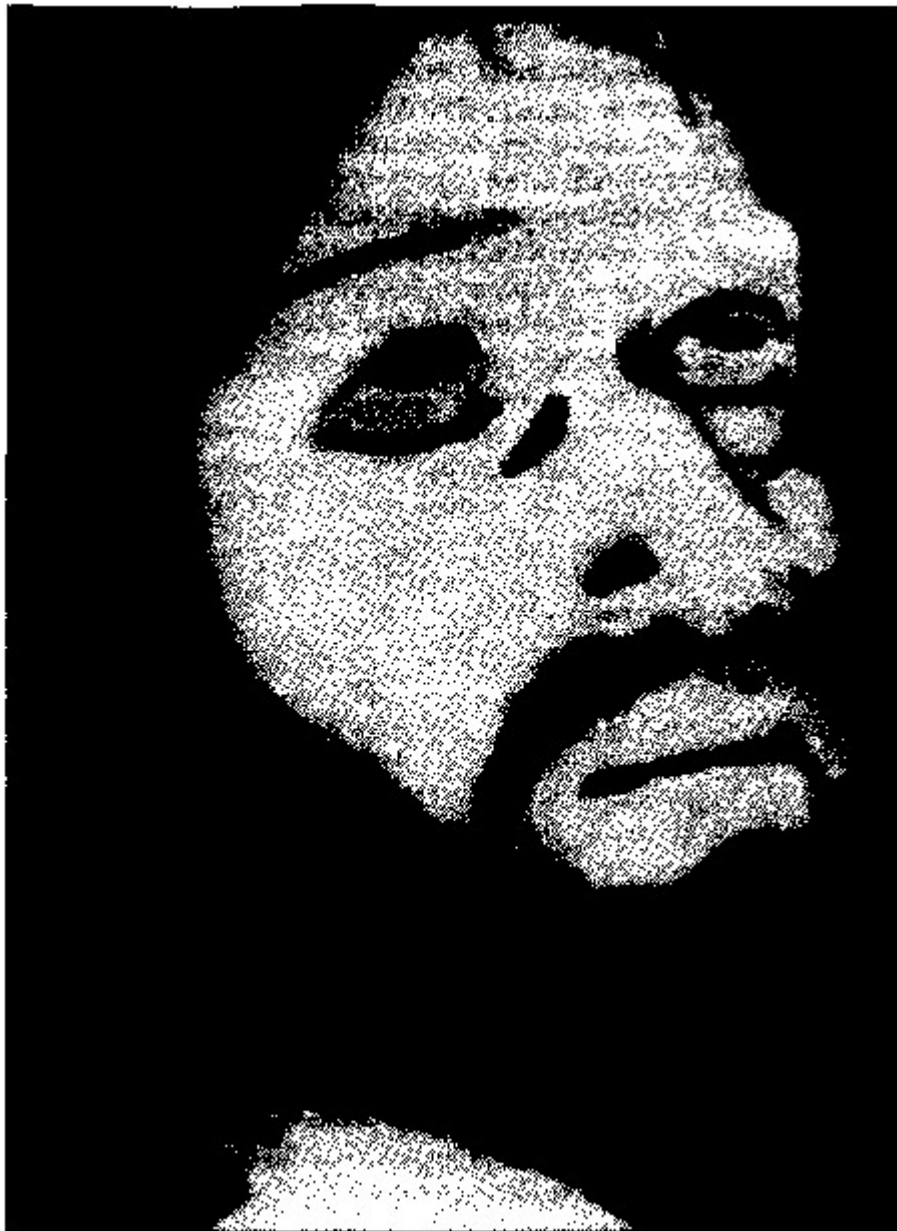
Dar care au fost, cu exactitate, ultimele cuvinte ale lui Iisus Hristos?

Această enigmă a fost îndelung studiată de specialiștii în teologie, care nu au putut să cadă de acord nici asupra cuvintelor și nici asupra sensului precis al acestora.

Or, părintele Ernetti, dacă spune adevărul, a auzit ultimele invocații ale răstignitului!

Întrebat cu privire la acest subiect, a refuzat orice declarație, pretextând că nu este în măsură să facă astfel de revelații.

Imaginea din fotografie este mai lipsită de claritate decât de caracter: Iisus pare să aibă o barbă neagră, părul lung și drept, mustața este în formă de croissant curbat în jos, iar gura întredeschisă pare că emite un geamăt surd.

Ochii, foarte mari, foarte frumoși, foarte dureroși și marcați de suferință, sunt îndreptați spre cer, încărcăți cu o sinceritate emoționantă.

Personajul este captivant și suscită o emoție intensă.

Da, dar... să fie oare Iisus Hristos?

Cheia enigmei.

În 1950, inginerul englez George Delawar efectuase cercetări

paralele cu părintele Ernetti, în colaborare cu fizicienii de la Oxford.

El pretindea că a fotografiat remanențele trecutului și produsese, în sprijinul declarațiilor sale, o fotografie destul de puțin convingătoare de la căsătoria sa, care avusese loc la Nottingham, în urmă cu douăzeci și trei de ani.

Apoi, invenția sa a căzut pradă uitării.

În colaborare cu inginerul-astronom Emile Drouet, am studiat noi înșine principiul, foarte aleatoriu, al călătoriei în timp și integrării noastre în undele trecutului, nu doar urmându-le în cosmos, ci printr-un acord teoretic cu lungimea lor de propagare.

Se pare că părintele italian s-a inspirat parțial din această teză pe care, din punctul nostru de vedere, o prezentăm ca pe o recreere intelectuală.

Părintele Ernetti își protejează secretul cu argumente care nu ar fi concludente dacă am avea certitudinea autenticității descoperirii.

„Dacă vă arăt aparatul meu, a spus el, acesta ar putea fi folosit la citirea creierului oamenilor, deoarece gândirea este o undă.”

Ar fi un atac grav la libertatea conștiinței, o agresiune criminală împotriva eului uman.

Totuși, se spune că ar fi acceptat să investigheze misterul „Măștii de fier”, să-l intervievez pe Sfântul Ioan cu privire la data la care se va produce sfârșitul lumii, să afle locul în care sunt ascunse comorile incașilor, să filmeze moartea Ioanei d'Arc și să reconstituie o parte din prețioasele manuscrise din Biblioteca din Alexandria!

Dar prima sa grijă va fi să consulte înțelepții antici, Solon, Thales, Anaximandru, Leucip, Ferekyde, Pitagora, Anaxagora, Socrate... Un adevărat program de Stăpân al Lumii...

Din fericire, inventatorul mașinii de ascultare a trecutului nu are nici o ambiție personală.

— Când ați putea dezvălui secretul acestei invenții? l-a întrebat un ziarist de la *Domenica del Corriere*.

— Când omul va învăța să acționeze numai în direcția binelui! a răspuns părintele Ernetti. Numai pentru bine!

37.

CUVÂNTUL, MAIMUȚELE ȘI DELFINII.

Cuvântul este un dar minunat care creează în noi și în jurul nostru un univers iluzoriu, oferindu-ne privilegiul să fim demiurghi și trestii cântătoare!

Cuvântul, în generozitatea sa, este părintele limbajului scris, al gândirii concretizate în culoare, sunet și arhitectura pietrei.

Totuși, el nu reprezintă totul în înălțarea omului și a civilizațiilor; acesta ar fi un lucru prea bun pentru gândire, pentru celelalte posibilități de expresie și fără îndoială pentru actele noastre, chiar cele negândite.

Așa cum spunea bunul Esop – sau aproape – cuvântul este ceea ce poate fi mai bun și mai rău!

Sigur, el dă viață gândirii, dar într-un mod aproximativ, întotdeauna relativ fals. Din acest motiv Buddha numește cuvântul *maya* (iluzie).

Ereditatea prin cuvânt.

Pentru transmiterea informațiilor de ereditate biologică, s-a observat că celulele noastre folosesc un limbaj structurat, asemenea celui uman. Acesta din urmă transmite ereditatea verbală, provenind de la obișnuință și de la experiența dobândită.

„Pe vremuri, spunea geneticianul Philippe L'Heritier într-o discuție televizată, pentru explicarea evoluției, ne gândeam la selecția naturală, lucru care rămâne în continuare valabil, dar acum adăugăm cunoașterea ereditară.”

Asemănarea cu ascendenții, modul în care este zidită o casă sau construit un vapor, dar și cel de a concepe matematica, de a da reguli filosofiei: această cunoaștere ereditară transmisă de cromozomii noștri memorie ar rămâne numai la starea de potențialitate, dacă nu am fi avut cuvântul ca să o exprimăm.

Asta ar însemna că omul, dacă este mut, nu poate evolua!

Dar ceea ce este probabil cel mai extraordinar pentru biologi este să constate că *suma combinațiilor lingvistice și genetice are aceeași structură și provine din același sistem.*

Informația genetică oferită de ADN se află înscrisă în milioanele de elemente, de-a lungul fibrei care formează cromozomii.

„Transmiterea se operează, menționează profesorul Jacob, dând, asemenea cuvintelor, un soi de sens mesajului genetic.”

„Totul este determinat de părți, așa cum, în limba scrisă, fraza este formată din cuvinte”, afirmă lingvistul Roman Jakobson.

Un singur cuvânt nu semnifică nimic în sine: e nevoie de întreaga frază pentru obținerea expresiei dorite.

Pe scurt, fiecare unitate nu funcționează prin ea însăși, ci se combină ca să formeze un alfabet care instituie legi de compoziție.

Apoi, se realizează în ierarhia celor mai înalte combinații, care creează organizații mai esențiale.

Ereditatea moleculară este pe primul loc, dar ceea ce este cel mai important este învățătura: o privighetoare are nevoie de un maestru bun. Dacă este crescută singură, va cânta, dar mai puțin bine ca în compania altor privighetorie mai mari ca ea.

Copilul, în același caz, nu ar vorbi deloc³⁵⁹.

Nimic nu se poate face decât prin intermediul limbajului care dă naștere fenomenului creator, explicația lucrurilor îndepărtate în timp și spațiu... termeni care contribuie la nașterea noțiunilor generale, ce permit manifestarea științifică și artistică.

Există și alte sisteme de comunicare între societăți și civilizații: simbolurile, desenul, scrisul, telepatia, alegerea expresiilor sociale, arhitecturale, lingvistice, dar toate presupun existența limbii vorbite.

Limbajul animalelor.

Transferul de informații prin limbaj aparține, așadar, eredității verbale, care nu reprezintă privilegiul omului.

Păsările tinere sunt inițiate în obișnuințele și limbajul grupului lor, încă de când se află în ou.

Prin limbaj, însoțit de vedere, ele învață să se ferească de capcane, să observe inamicul, să localizeze un cireș plin cu fructe.

Există și dialecte de animale: indivizi din aceeași specie, dar care nu locuiesc în aceeași țară, nu vorbesc aceeași limbă. Un papagal din Africa nu va înțelege limbajul unui papagal american!

Acest lucru a fost dovedit de înregistrarea strigătului de alarmă al corbilor, care este emis pe anumite aerodromuri, pentru a alunga aceste păsări, de teamă ca ele să nu perturbe zborul avioanelor cu reacție. Procedul este eficace în țara unde s-a făcut înregistrarea, iar corbii zboară, cuprinși de panică. În schimb, în alte ținuturi, strigătul de alarmă nu are nici un efect asupra lor.

„Numai ființele umane au capacitatea de a înțelege toate limbile”, spune profesorul Jakobson³⁶⁰. „Cuvintele” rostite de animale sunt de ordin secundar, dar totuși arată că această formă de ereditate există la toate nivelurile, ea fiind o etapă importantă care permite un nou pas spre evoluție.

„Este interesant de observat, spunea profesorul L'Heritier, ce devin copiii crescuți într-un mediu izolat, fără părinți sau alți membri ai societății. Acesta este cazul copiilor sălbatici sau al copiilor-lupi.”

Profesorul Jakobson a răspândit zvonul unei credințe care își are originea în India, unde se pare că au fost găsiți copii-lupi: „Dacă acești copii intră în societatea umană, ei învață limba, dacă au mai puțin de șapte ani; dacă sunt trecuți de această vârstă, își pierd această aptitudine și nu mai pot deveni oameni.

Totuși, la început, știm că au toate posibilitățile biologice să se dezvolte.”

Maimuța se trage din om.

Papagalul, cioara, corbul și coțofana imită cu ușurință vocea

omului, dar, poate mai puțin papagalul, rareori au inteligența necesară, în aceste imitații, să structureze o frază pornind de la o idee neabstractă.

Unii scriitori din vechime au afirmat că, deși nu au, actualmente, corzile vocale identice cu ale noastre, a fost un timp în care acestea vorbeau.

Nu putem respinge în totalitate această informație, având în vedere că principalul semn de regresie observat la omul reîntors la starea sălbatică este, în afara dezvoltării pilozității sale, o mutație semnificativă a registrului său vocal.

Maimuța era venerată de fenicieni și, după egiptenii din Antichitate, „ea știa să asculte tot ce i se spunea, imediat ce a fost adusă din Etiopia, fiind mai maleabilă decât un elev... Știa să transporte recipienți, de îndată ce mama sa nu o mai putea face³⁶¹.”

Gravați sau pictateți pe morminte și zidurile templelor din Valea Nilului, putem vedea babuini care supraveghează copii emancipați, care culeg fructe din copaci.

Maimuța mai juca un rol important în migrația sufletelor, fie pentru a le alunga, fie pentru a le pescui într-o plasă.

Zeificată, ea a fost incorporată în mitul lui Thot Inițiatorul.

Ea îi impresiona pe egipteni, din motive obscure provenite din tradițiile primelor epoci și prin faptul că, avertizată devreme de ivirea zorilor, urla foarte tare, de parcă ar fi salutat apariția soarelui, și își împreuna mâinile într-un gest de ritual sau de rugăciune, pe care cu greu nu îl poți admira.

Așadar, în urmă cu cinci mii-opt mii de ani, maimuțele erau mult mai inteligente decât astăzi, și dacă însușirile lor intelectuale s-au diminuat în mod considerabil, putem presupune că în vremurile din vechime ele erau asemănătoare cu cele ale oamenilor. Maimuțele ar fi trebuit să știe să vorbească, să se roage, să lucreze, căzând în animalitate și îndobitocire numai din cauza unui eveniment fatal.

Exact acest lucru este menționat în Popol Vuh al mexicanilor: „Din oamenii celei de-a treia epoci au mai rămas doar maimuțele din păduri. Se spune că aceste maimuțe (schimbate) sunt descendenții oamenilor. Din acest motiv maimuța seamănă cu omul.”

Misterul delfinului.

Delfinul, cetacee familiară tuturor mărilor de pe glob, s-a bucurat întotdeauna de protecția popoarelor, care l-au introdus în legendele lor, considerându-se că, pe vremuri, el putea conversa cu oamenii.

Bineînțeles că acest lucru, până de curând, părea o fabulă!

Oamenii din vechime acordau un tratament privilegiat atât maimuțelor, cât și delfinilor, adică aceste două animale, așa cum erau ele și nu ca simboluri, ocupau primul loc în societatea umană, înaintea

calului și câinelui. Delfinul era considerat cel mai inteligent animal al creației, iar între el și om existau legături misterioase și sacre.

La primii creștini, delfinul era simbolul migrației sufletului. S-a considerat că datora această onoare capacității sale de a sări foarte sus, spre cer; însă acest motiv nu este convingător, adevărata explicație se pierde în negura tradițiilor care nu ne-au parvenit.

Pe plan fiziologic, delfinul este remarcabil, unic între toate animalele, prin greutatea și volumul creierului său, dar și prin numărul și profunzimea circumvoluțiunilor cervicale.

Asemenea maimuței, oare să fi fost mai inteligent în vremurile străvechi decât în zilele noastre?

Acestei enigme neglijate de specialiștii în preistorie și în zoologie, tradiția îi oferă un răspuns afirmativ, asigurându-ne că acest cetaceu avea o înclinație foarte pronunțată pentru muzică, poezie și prietenia cu oamenii, lucru extrem de uimitor pentru un locuitor al mărilor.

Capturat, delfinul plângea, se spune, și niciodată nu a atacat omul, a cărui natură pare să o respecte și să o iubească.

El însoțește de bunăvoie vapoarele în largul mării, lucru pe care îl fac și rechini, care au totuși un interes: devorează peștii urmăritori și deșeurile aruncate în mare de marinari.

Dacă această explicație poate fi considerată valabilă și pentru delfini, în mod incontestabil, în cazul lor intervine și un alt tip de motivație: afecțiunea și spiritul ludic.

Într-adevăr, în general ei nu urmăresc vapoarele, ci le preced sau le escortează, asemenea unor câini de pază sau de companie, fără nici un interes material decelabil.

Marinarii din Marea Mediterană, atunci când văd delfini, încă mai obișnuiesc să le cânte diverse melodii, ca să le facă plăcere.

Legenda povestește numeroase întâmplări în care delfinii sunt prieteni fideli ai omului.

Poetul și muzicianul grec Arion, aruncat în mare, a fost salvat de aceste animale.

Pliniu afirmă că un tânăr avea o relație foarte strânsă cu un delfin, care îl purta pe spatele său pentru a-l duce la școală.

Acestea sunt legende, desigur, dar care s-ar putea baza pe un fond de adevăr greu de perceput.

Delfinul vorbește cu omul.

Între omul care se joacă de-a peștele și animalul care aspiră să trăiască cu omul se stabilesc, în zilele noastre, legături afective și de încredere care amintesc de trecutul îndepărtat.

Slujitor devotat, aproape neobosit, delfinul va căuta instrumentele de scufundare care îi lipsesc omului, făcându-l astfel să evite o urcare greoaie și lentă în susul apei.

De mai multe ori, aceste animale prietenoase au salvat scafandri submarini aflați în pericol, aducându-le buteliile de oxigen sau ghidându-i într-o urcare la suprafață foarte periculoasă.

Tuffy, delfinul dresat de la Centrul Naval din Point Mugu (California), lucrează cu scafandrii americani într-o colaborare foarte strânsă. El primește misiuni foarte importante, întotdeauna încununate de succes.

Pentru a parafa pactul dintre delfini și oameni, ne-a mai rămas de rezolvat doar problema limbajului; profesorii Băteau și Bastian sunt convinși că această problemă va fi în curând rezolvată.

Se spune că delfinul cu nasul mare este capabil să ne imite vocea, deși limbajul său natural este format din fluierături, lătrături, clănțaniri, însoțite de șiruri de impulsuri sonore analoge cu cele ale vocii umane.

S-a dovedit că limbajul, conversația dintre delfini, este de un nivel mult superior celui studiat la toate celelalte animale.

Profesorul Lilly a reușit să-și învețe delfinul propriu, Elvar, să înțeleagă și să rostească aproximativ douăzeci de cuvinte din limba engleză.

Doi delfini, unul aflat în acvariul din Seattle (statul Washington), iar altul aflat la Vancouver (Columbia britanică), au vorbit o oră la telefon.

În limba lor, bineînțeles!

La 17 octombrie 1967, presa sovietică relatează că un trauler care naviga în largul Crimeei a fost încercuit de delfini care, într-un mod foarte perceptibil, prin felul în care înotau și fluierau, i-au cerut să se îndrepte spre o geamandură.

Ajunși la locul indicat, pescarii au observat că apa din jurul geamandurii era în mod anormal de agitată. Ei au scos la iveală un năvod care plutea, eliberând astfel un pui de delfin care rămăsese prins.

După eliberarea puiului, congenerii săi au scos niște strigăte care semănau cu niște exclamații de bucurie, apoi au însoțit vasul până la coastă, drept mulțumire.

Extrem de afectuos, delfinul poate să-și sfârșească zilele de supărare dacă îi moare consoarta, dar în timpul celebrării căsătoriei, el își manifestă bucuria asemenea unei ființe umane.

Scafandru Hristos Mavrothalassitis a asistat în Marea Mediterană la o căsătorie, cuplul înotând încadrat de două rânduri de delfini care urlau – cât îi ținea gura – pentru a-și exprima bucuria.

Acest cetaceu blând și simpatic are totuși un dușman ereditar: rechinul, pe care nu se teme să-l atace și pe care îl învinge întotdeauna.

Rechinul este un înotător abil, dar viteza sa este inferioară celei a

dușmanului său și, în plus, el trebuie să se întoarcă pentru a înhăța cu gura, situată sub bot.

Delfinii știu asta și, bazându-se pe superioritatea lor tactică, atacă în șir indian, înotând cu o viteză vertiginoasă spre burta rechinului pe care o găuresc prin lovituri repetate.

Când delfinul va spune povestea oamenilor.

Niciodată nu am auzit că un delfin ar fi atacat un om. Dimpotrivă, el manifestă față de acesta o atenție cel puțin egală cu cea a câinelui, astfel încât putem crede într-o misterioasă legătură dintr-o epocă îndepărtată în care toate creaturile terestre erau unite printr-o minunată fraternitate.

Aceasta este părerea inițiatului Gregori B..., care datează apariția omului în a doua perioadă terțiară, în același timp cu inteligentul tapir, papagalul, condorul, rața sălbatică și delfinul.

Omul din vechime nu avea ambiția să guverneze planeta, trăia în armonie cu celelalte animale, dar a creat o legătură extrem de strânsă cu anumite viețuitoare, printre care delfinul, care probabil că atunci era cea mai inteligentă creatură din cele existente.

Atunci când cercetătorii științifici, e de părere Gregori B..., vor descifra limbajul delfinilor, este foarte posibil ca ei să poată, în timpul unei conversații, să audă „noutăți inedite” despre trecutul oamenilor.

Într-adevăr, delfinii și-au păstrat caracteristicile din Epoca de Aur, care figurau buna înțelegere între toate regnurile.

Așadar, nimic remarcabil nu s-a întâmplat în istoria lor și cum, în plus, ei nu se amestecă niciodată cu alte animale, sperăm că au păstrat în profundele circumvoluțiuni ale creierului lor, ca într-o memorie magnetică, amintirea unor evenimente importante, vechi de mai multe sute de mii de ani.

În acest caz, aceste amintiri s-ar referi la cataclisme, potopuri și la istoria relațiilor dintre delfini și oameni.

La fel de serios se studiază posibilitatea, dacă nu a unui dialog cu papagalii, cel puțin găsirea în limbajul lor a anumitor cuvinte care ar putea aparține limbii universale a timpurilor străvechi.

Papagalul este un imitator perfect al vocii umane, și dacă altădată a trăit în anturajul omului, a înregistrat în mod sigur anumite cuvinte sau expresii care, înscrise în cromozomii-memorie, ar trebui să apară în monologurile sale.

De exemplu, se știe că un anumit papagal care cântă în mod obișnuit Marseilleza va lăsa moștenire descendenților lui aptitudinea de a cânta acest cântec și care, după câteva generații, se va transforma în cunoaștere ereditară.

Asemenea creierului uman, cel al animalelor are o cantitate foarte mare de celule, nesolicitate pentru a emite, dar care poate că au

înregistrat anumite informații.

Obținerea acestor amintiri ar fi o problemă aproape imposibil de rezolvat dacă oamenii nu ar fi avut șansa să poată încerca experiența cu prietenii noștri superintelenți și privilegiați ai vorbirii: delfinii!

38.

PREZICERI PENTRU PERIOADA 1970-2100

Într-o bună zi Pământul va avea un sfârșit, a prezis Jean Rostand: „Spațiul uman va dispărea așa cum au dispărut dinozaurii și stegocefalii. Orice tip de viață va înceta să mai existe pe Pământ, astru perimat care va continua să se învârtă în spațiile fără limite. Atunci, din întreaga civilizație umană sau supraumană, descoperiri, filosofii, idealuri, religii, nu va mai rămânea nimic.”

Acest lucru este, fără nici o îndoială, adevărat în ceea ce privește civilizația terestră, dar este puțin probabil ca omul să poată emigra pe alte planete, unde să-și continue aventura fantastică.

Indiferent de ce se va întâmpla, în scopul sprijinirii încrederii lor în știință și în posibilitatea de reînviere criogenică, Asociația Criogenică publică pentru următorii o sută treizeci de ani un tablou cu prezicerile făcute de Arthur C. Clarke în Profile of the future, Helmer, Gordon de la Rand Corporation și șase grupuri de experți internaționali.

„Terra va fi populată doar de cinci miliarde de oameni din cauza reglării nașterilor. O mare parte din hrana lor va fi furnizată de proteinele sintetice și de produșii extrași din exploatarea intensivă a mărilor. Fuziunea nucleară controlată va furniza o energie îndestulătoare. Fundurile marine vor reprezenta o sursă de noi materii prime minerale. Rachete cu propulsie nucleară sau ionică vor explora sistemele extrasolare. Planeta Marte va fi colonizată, iar Luna industrializată.

Toate organele, mai puțin creierul, vor putea fi înlocuite cu proteze, și toate bolile vor fi complet vindecate.

Intervențiile chimice vor permite corectarea tarelor ereditare la nivel molecular.

Va fi creată în mod artificial o viață primară.

Numeroase activități, de exemplu cele casnice sau de birou, vor fi efectuate de roboți...

Fiecare persoană va putea comunica imediat cu un corespondent în lumea întreagă.

Mașini cu coeficient intelectual ridicat vor efectua numeroase sarcini mentale, ca de exemplu traducerile, și vor lua decizii.

Timpul liber va fi dedicat studiului. Automobilele vor circula pe căi balistice.

Elicopterul individual se va răspândi datorită transportului energiei fără fir.

Apărarea continentelor va fi asigurată de rachete antirachete sol-aer și aer-aer și prin raze de energie dirijată.”

Acestui program care ne face să ne dorim să trăim în anul 2100, i se adaugă alte descoperiri la fel de fantastice.

„Zborurile interstelare prin antigravitație, cu viteza luminii, vor permite contactarea ființelor extraterestre. Omul va putea dobândi o superinteligență, înghițind pastile sau conectându-se la un calculator.

Animale devenite inteligente vor efectua lucrul cotidian.

Transmiterea de idei va fi practică în mod curent, bătrânețea va fi dominată și nemurirea umană obținută.”

Anul 2000 va fi martorul primelor mari realizări: bibliotecă și limbă universală, ziare tipărite la domiciliu, eliminarea tarelor ereditare, autostrăzi cu conducere automată.

Anul 2010: ameliorarea chimică a inteligenței.

Anul 2030: contacte cu extraterestri, transmutări ale materiei.

Anul 2050: antigravitație, educație fără ucenicie, injectarea informației în creier.

Anul 2100: întâlniri extraterestre, nemurire.

Oare ne va accepta anul 2100?

Această vedere optimistă a viitorului, în care trebuie, totuși, să credem, chiar dacă numai pentru a ne liniști, nu este lipsită de riscuri.

Accelerarea istoriei, evoluția civilizațiilor par să implice cel puțin patru pericole redutabile:

— proliferarea speciei care va motiva măcelurile monstruoase dar obligatorii, în următorii ani;

— luptele rasiale deja declanșate dintre galbeni și albi;

— invadarea, considerată inevitabilă pentru mulți, a Europei și Americii de către galbeni, când ciclul civilizației albe se va sfârși, după toate probabilitățile în timpul mileniului al III-lea;

— venirea unei noi forme de existență pentru care legile de necesitate vor elimina orice urmă a vechiului nostru sistem de dragoste, antropocentrism, de sentimentalism egoist și burghez.

Acesta nu este o dorință și nici un expozeu politic, ci o previziune a unui „preistoric”.

În aceste împrejurări, cei înviați prin criobiologie, atunci când vor depăși stadiul de specimene ciudate, vor risca foarte mult să fie considerați indezirabili într-o societate viitoare prea compactă și puțin dornică să se încurce cu fosile fără interes pozitiv, fără putere de lucru, fără venituri sau mijloace de subzistență și pe care probabil că

va fi obligată să-i întrețină în incubatoare sau spitale, condițiile de viață devenind foarte probabil imposibile sau periculoase pentru ei.

Există riscul ca anumite ființe criogenizate în secolul XX să nu poată suporta hrana descendenților noștri din secolele viitoare și nici să se adapteze la ritmul social, sau să suporte iradiația, condiționarea electrică a orașelor.

Sau și mai puțin condiționarea intelectuală și psihică.

În zilele noastre, indivizii din zonele rurale și din țările înapoiate sunt adeseori dezechilibrați, traumatizați de contactul lor cu civilizația din orașe.

Indivizii criogenizați vor fi, așadar, debusolați, cum ar fi grecii alexandrinii dacă ar reînvia în epoca noastră.

Mentalitatea marilor roșii de la Beijing, presupuși strămoși ai invadatorilor din mileniul al II-lea, ne permite să presupunem că nu se vor încurca mult timp cu „capitaliștii”.

39.

AVERTISMENTUL BIOLOGILOR.

Politicienii care, în 1945, au avut misiunea reconstituirii unei societăți distruse și-au imaginat o soluție catastrofică. În mâinile acelor ucenici vrăjitori, lumea a luat chipul ei de moarte.

Ei au preconizat soluții absurde: dezvoltarea științei atomice militare, încurajarea natalității, lupta claselor, competițiile pentru poziție socială și renume, în timp ce adevărata soluție era o uniune, cu orice preț, pentru salvarea omenirii.

Împotriva mașinațiilor lor și îndeosebi împotriva exploziilor nucleare, doi savanți au conștientizat pericolul, lansând un SOS: *Albert Einstein și Leo Szilard*.

Fizicienii japonezi, foarte bine plasați ca să aprecieze situația, au dezvăluit că, în 1962, două sute de mii de nașteri de copii anormali se datorau experiențelor atomice, dintre care cincisprezece mii superbombei rușilor.

Cesiul 137 rezultat din aceste explozii este foarte teratogen și provoacă nașterea de copii cu patru sau zece degete, cu degete ca de rață sau direct lipite de umeri.

Papa Ioan al XXIII-lea și doctorul Albert Schweitzer au denunțat în mod ferm pericolul, dar mari savanți, precum Jean Rostand, doctorul Delaunay (Franța) și profesorul Muller, Premiul Nobel pentru biologie (SUA), au considerat necesar, mai presus de discursurile pontificale și rezoluțiile derizorii ale ONU, să pună, în mod deschis, lumea în fața propriului destin.

Pentru a șoca opinia, Conjurația de salvatori și-a luat o denumire care exprimă iminența pericolului: *Institutul Vieții*.

Cu entuziasmul său de apostol, Jean Rostand a denunțat timpurile apocaliptice pe care le trăim, degradarea speciei, sfârșitul inevitabil și apropiat al omenirii, spunând:

Căderile radioactive reprezintă un adevărat polen al morții, cauza unui număr foarte mare de mutații. Putem afirma că din cauza acestui excedent de mutații s-a înregistrat creșterea numărului surdo-muților, idioților, nebunilor...

Genele întregii generații viitoare vor avea volumul unei pastile de aspirină. Această pastilă este cea mai prețioasă comoară a lumii.

Cred în pluralitatea lumilor locuite, dar nu sunt sigur că există pe o altă planetă ceva la fel de autentic ca Homo sapiens.

Distrugerea genelor este mai gravă decât crima: se creează viața rea.

Pe de altă parte, industria atomică și cea chimică participă în forță cu efectele lor la cele ale exploziilor nucleare, reprezentând, în momentul de față, principalele surse de iradiere.

Pericolul prezentat de razele X, așa cum au demonstrat specialiștii americani, este de șase ori mai mare decât cel rezultat din exploziile bombelor atomice.

Și câte mutații sunt cauzate de medicamentele pe care le cumpărăm de la farmacie!

Medicina cultivă boala și terapeutică dezvoltă tarele, înmulțind numărul indivizilor care trebuie să recurgă la ea.

Nu există nici un prag de siguranță, nu există doze mici.

În privința acestui subiect, profesorul L'Heritier declarase deja:

Orice doză de iradiație, oricât de slabă ar fi, are șanse să producă mutații. Orice mutație este ereditară.

Acest lucru înseamnă că orice individ care a făcut o singură radiografie în viața sa nu mai poate face un copil absolut normal. Se va produce, în mod automat, o mutație, oricât de neobservabilă ar fi, și întotdeauna dinspre bine spre rău.

Or, iradierile prin radiografii, medicamente, televizor etc. se acumulează în mod ireversibil pentru cinci mii de ani, fără a putea fi neutralizate³⁶², cel puțin în momentul de față.

Din acest motiv, deșeurile radioactive ale uzinelor atomice nu pot fi distruse, chiar dacă sunt introduse în fose oceanice. S-a luat în discuție o metodă pentru a debarasa globul de aceste produse: trimiterea lor în cosmos!

Oricum, trei sferturi din locuitorii planetei noastre sunt deja iradiați pentru cinci mii de ani. După părerea biologilor, specia umană

este, mai devreme sau mai târziu, condamnată la moarte. Acuzând întregul proces evolutiv și cultural determinat de maeștrii noștri greci și, mai mult, de secolul marilor invenții, Jean Rostand declară cu vehemență:

La Hiroshima, știința a acceptat în mod deliberat crima. Efectele genetice ale civilizației sunt deplorabile. În consecință, Institutul Vieții trebuie să devină Cartierul General al Apărării lui Homo sapiens...

Nimeni, sau aproape nimeni, nu a auzit vorbindu-se despre această reuniune de savanți. Cu o sincronizare extraordinară, ziarele, radioul, televiziunea și actualitățile cinematografice au trecut-o sub tăcere. Ziarele cel mai bine intenționate i-au consacrat o coloană pe prima pagină și un articol mic în interior. Cea mai mare parte dintre ele nu a publicat nimic.

Unii – dintre cei care au publicat câteva rânduri – s-au mobilizat împotriva biologilor și îndeosebi împotriva lui Jean Rostand, denunțându-i „pesimismul periculos...”.

Inițiativa curajoasă a savanților de la Institutul Vieții nu va rămâne fără ecou, iar ea se va dezvolta din ce în ce mai mult, mai bine, cu atât mai mult cu cât înmulțirea nașterilor monstruoase devine îngrijorătoare, în special în țările unde electronica și industriile anexe ale atomului sunt foarte dezvoltate.

De curând, o campanie bine gândită a făcut responsabil pentru aceste nașteri anormale un tranchilizant american, thalidomida (contergandistaval, softenon, talimol etc.)

Apoi au fost acuzate alte medicamente: preludina a fost interzisă în Italia și doctorul Clarke Fraser de la Universitatea McGill din Montreal a denunțat cortizonul... și aspirina! Profesorul Giroud de la Academia de Medicină a lămurit această situație: „În Franța, unde thalidomida este interzisă, copiii monstruoși sunt din ce în ce mai mulți”, însă nimeni nu l-a ascultat.

Este vorba despre o conjurație care are drept destinație precisă mascarea unui adevăr atroce: numărul nașterilor de copii monștri este mult mai mare față de altădată, din cauza iradiațiilor.

Altă consecință minoră, dar deloc neglijabilă: în spitalele în care se fac radiografii fără discernământ, calusul fracturilor osoase normale se reface în zilele noastre în nouăzeci de zile, față de patruzeci, cum se întâmpla acum treizeci de ani. Uneori, și fără să fie vorba despre tuberculoză, sudura și osificarea cer între patru și cinci luni.

A devenit normală trimiterea în convalescență a unui rănit care are un picior rupt. Casa de Asigurări recunoaște necesitatea acestei convalescențe, lucru care spune totul. Femeile, într-o proporție de șapte din zece, nasc înainte de termen.

Populația care locuiește în zonele frontaliere ale Mexicului a

suferit, în septembrie 1960, dereglări ciudate: oamenilor le era tot timpul cald, aveau pielea roșie, de parcă ar fi fost arși. S-a presupus că apa de ploaie pe care au băut-o devenise radioactivă în urma exploziilor nucleare americane din Nevada.

După exploziile rușilor din Mongolia și din Pacific, locuitorii orașului El Peten din Guatemala s-au îmbolnăvit aproape toți, înregistrându-se numeroase decese. Ca și cum niște nori transportaseră polenul morții deasupra continentelor și mărilor! Și chiar așa s-a întâmplat!

Se cunoaște existența unor curenți puternici și rapizi în atmosferă, *jet-streams*. Ei sunt binecunoscuți de către aviatori, putând să-i facă să câștige o oră pentru trasee cuprinse între trei mii și patru mii de kilometri.

Aceste *jet-streams* pătrund în mod regulat în culoarele aeriene care devin adevărate „văi ale morții” atunci când sunt încărcate cu particule radioactive.

Acești curenți puternici depun întotdeauna pulberea lor iradiată în aceleași locuri ale globului.

Se pare că orașul El Peten se află la capătul unei astfel de „văi ale morții” pe care japonezii, în timpul războiului, în 1944, le-au folosit ca să trimită în Statele Unite balonașe incendiare care au atins ținta prevăzută – California – dar fără să provoace pagube importante.

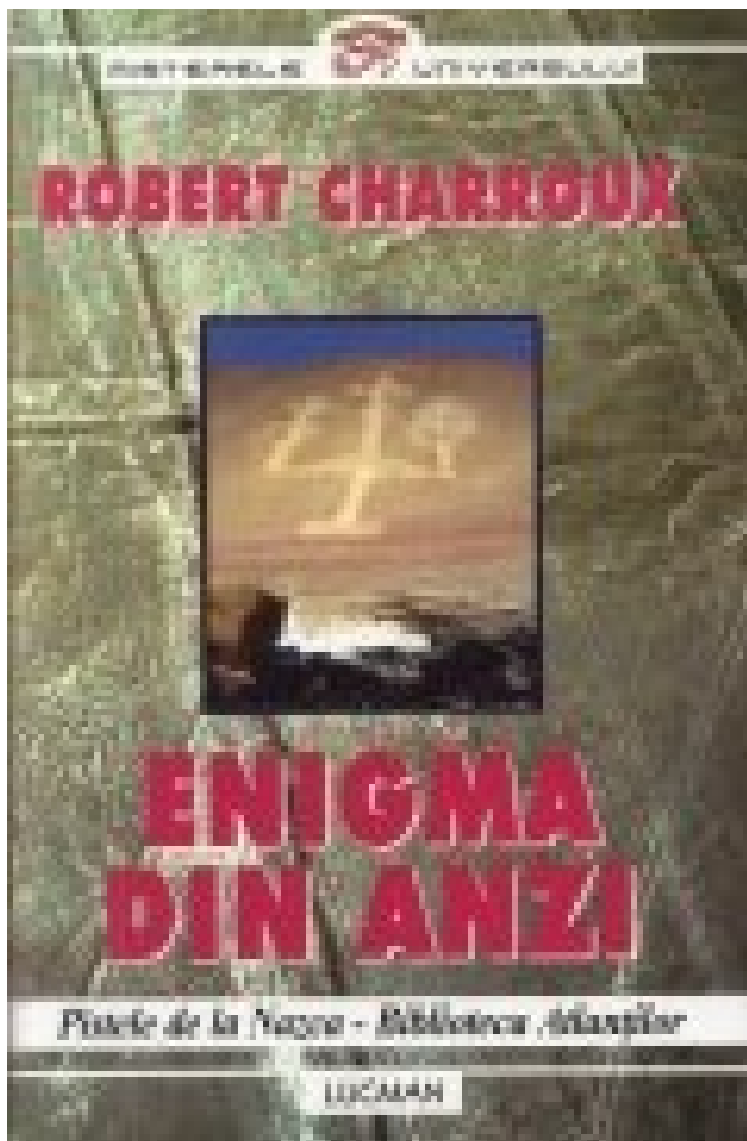
Aceste deteriorări ale condițiilor biologice naturale și amenințarea care cade pe urmașii noștri, fără să pară că îngrijorează autoritățile publice, sunt semnele clinice ale psihozei resemnării care acționează astăzi, ca și cum Sfârșitul Lumii s-ar produce mâine. Jean Rostand speră, cu orice preț, în știința „care a oferit întotdeauna mai mult decât așteptam de la ea”.

SFÂRȘIT

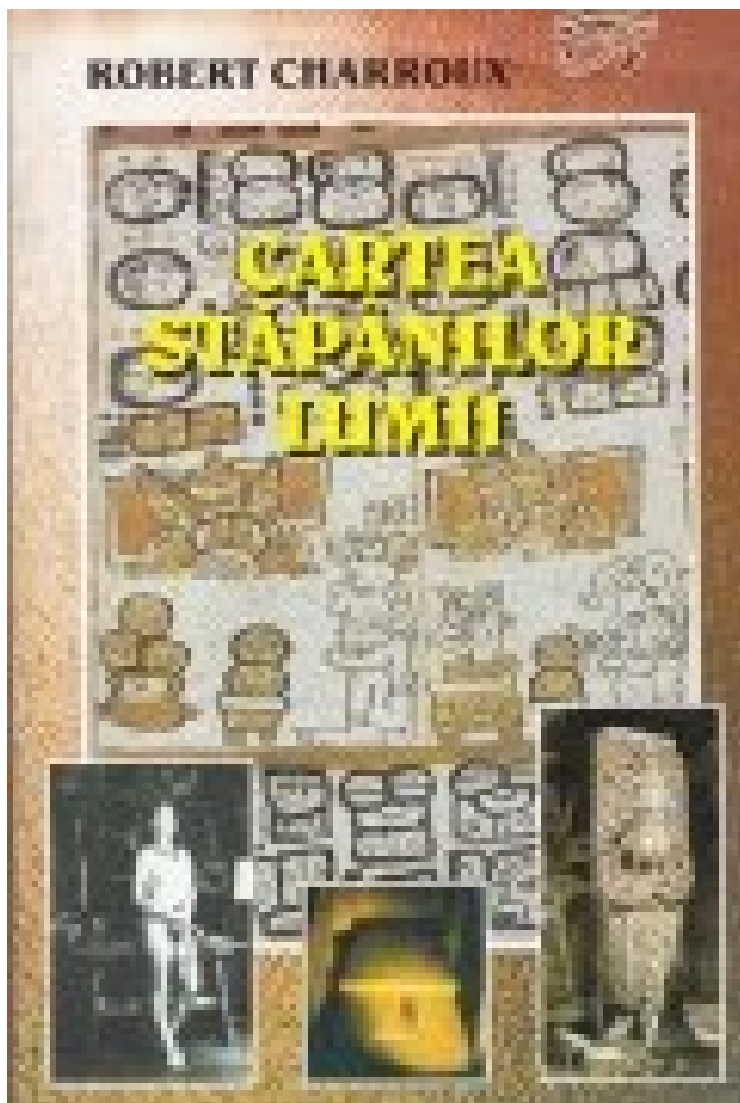
Carti de Robert Charroux

Tabel

-47%

Enigma din Anzi Pistele de la N ... Robert Charroux

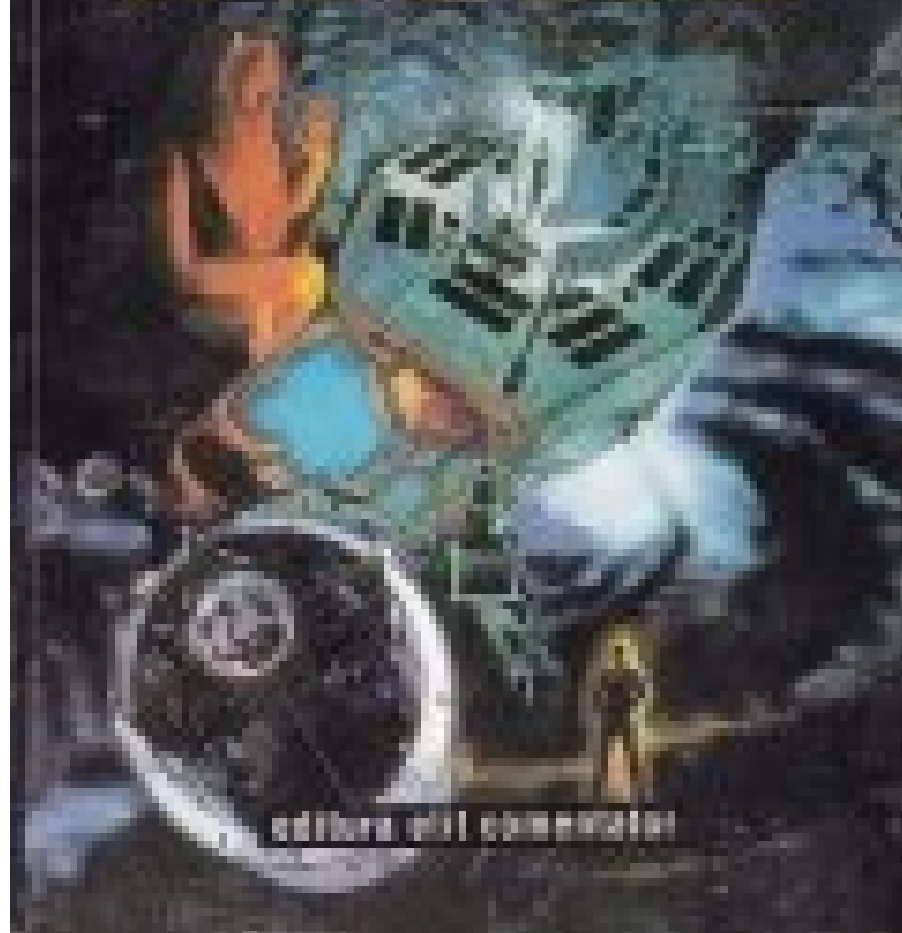

Cartea stapanilor lumii Robert Charroux

Cartea cunoasterii interzise Robert Charroux

ROBERT CHARROUX

CARTEA LUMILOR UITATE

Cartea lumilor uitate Robert Charroux

Robert Charroux

Robert Charroux

ISTORIA TEHNOCULTURĂ A OMENIRII. CARTEA
LUMINII ÎNTELEGE ÎN CARTEA TEHNOCULTURII REVELĂRII

CARTEA CUNOAȘTERII INTERZISE

Istoria secrete a omenirii Robert Charroux

ROBERT CHARROUX

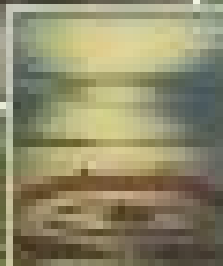
**Cartea trecutului
misterios**

Cartea trecutului misterios Robert Charroux

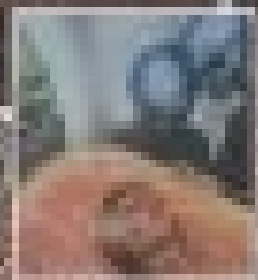
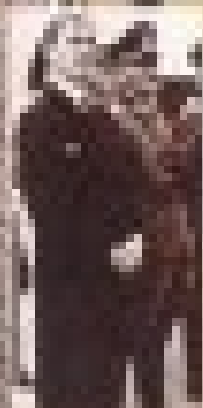
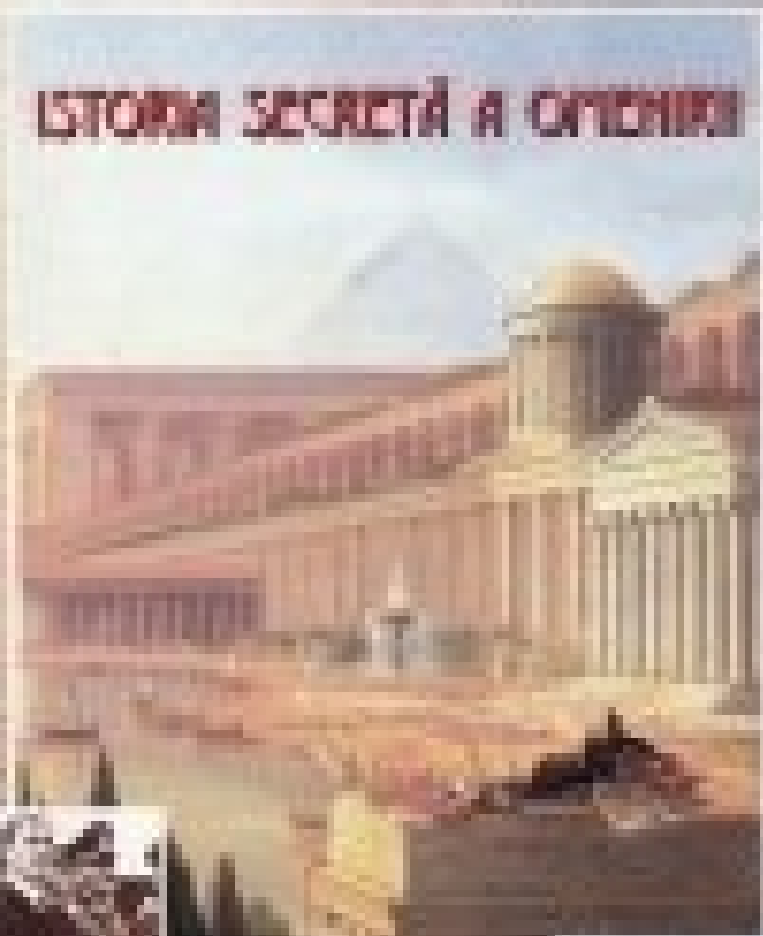
ROBERT CHADWICK

ARHIVELE SECRETE ALE ALTOR LUMI

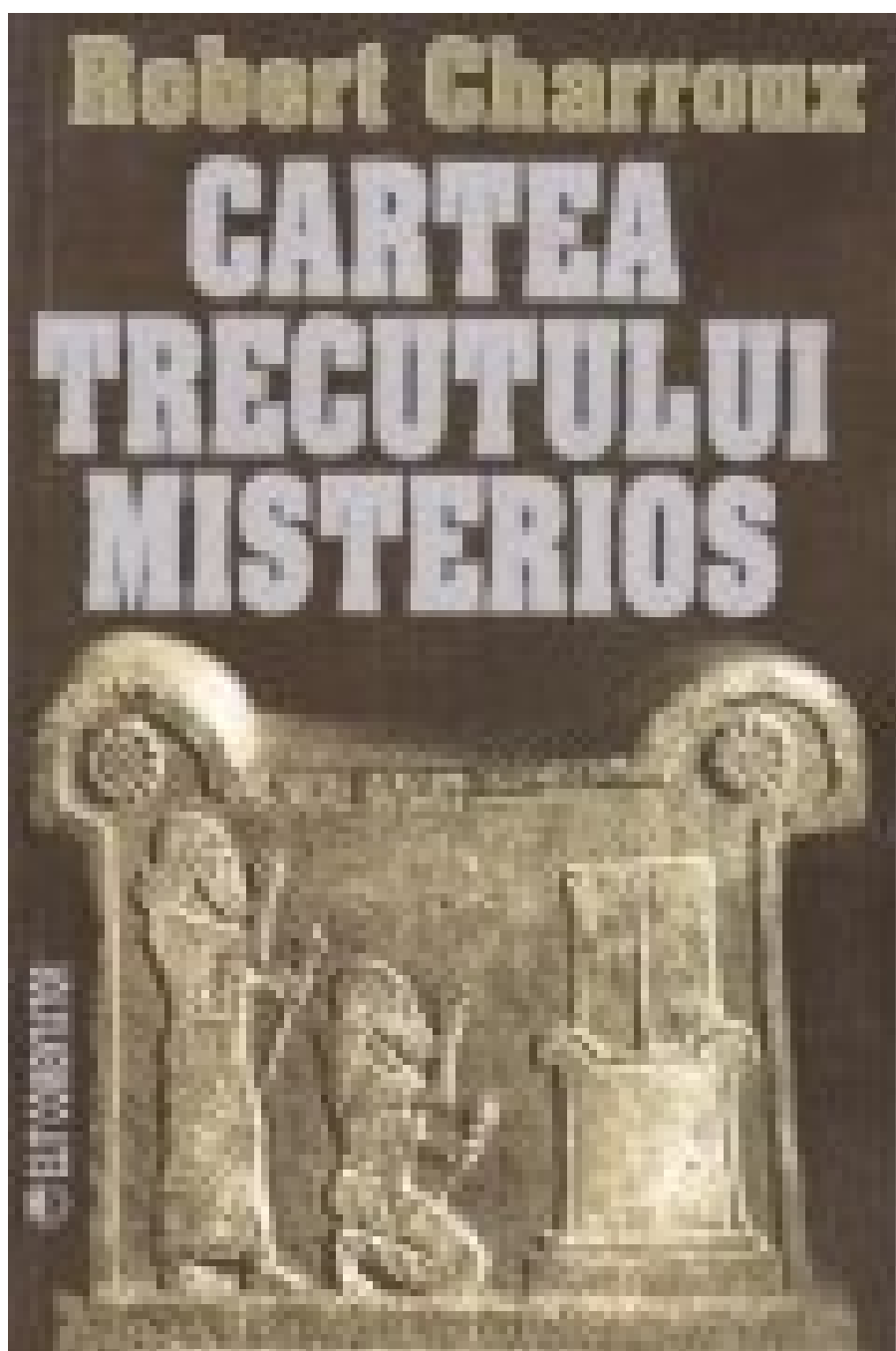

ROBERT CHARROUX

ISTORIA SECRETĂ A ORIENTULUI

Arhivele secrete ale altor lumiRobert Charroux

Cartea trecutului misterios Robert Charroux

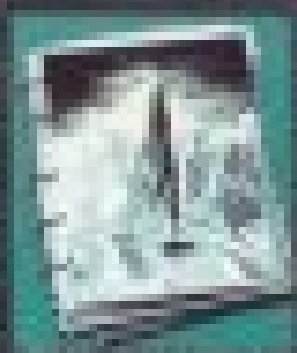
Comorile lumii*Ingropate, zidi ...*Robert Charroux

CONSTITUȚIE DE ÎNȚEBUT

EDITURA DE ÎNȚEBUT

ROBERT CHARROUX

CARTEA SECRETELOR TRĂDATE

ILICHAH

[Cartea secretelor tr](#)

HISTORIE SF UNIVERSAL

Robert Charroux

CONORILE LUMII

ÎNGROPATE, ZIDITE, SCUFUNDATE

LUCMAN

adate Robert Charroux

Robert Charroux

ISTORIA NECUNOSCUTĂ A OAMENILOR

ÎNCEPÂND DE ACUM O SUTĂ DE MII DE ANI

Istoria necunoscuta a oamenilor ...Robert Charroux

Observații

[←1]

Începând cu anul 1962, în școlile din Belgia, elevilor li se predau „mai degrabă realitățile matematicii, în detrimentul postulatelor lui Euclid, devenite insuficiente, păstrând, cum se făcea altădată, învățătura adevăratei știința studenților din facultăți” (n.a.).

[←2]

Fotografiile mai multor rachete americane Discoverer oferă Terrei o imagine neașteptată; ea este în formă de pară mai mult îngroșată la Ecuator, mai puțin la Polul Nord și ascuțită spre Polul Sud. Anomaliile orbitale ale lui Vanguard I aduseseră deja unele informații în acest sens (n.a.)

Numa Pompilius, al doilea rege legendar al Romei, știa să provoace, după dorință, focul lui Iupiter (trăsnetul), învățându-l pe succesorul său, Tullus Hostilius, secretul puterii sale. Dar Tullus Hostilius, mai puțin priceput probabil, nu a profitat de această învățătură. După spusele istoricilor Titus Livius și Dionysios, într-o zi – în anul 630 î. Hr. – el a făcut o manevră greșită, pierind (se crede că din cauza unei proaste izolări) trăsnet în cursul unei serbări religioase. Această întâmplare pare să dovedească faptul că Solomon nu greșise ținând știința departe de profan. În secolul al VI-lea î. Hr., Porsena, regele Etruriei, cunoștea secretul lui Numa și s-a folosit de el ca să trăsnească un animal monstruos (numit – ciudată coincidență – Volt) care teroriza regatul. Istoricul și medicul grec Ctesias, în secolul al IV-lea î. Hr., a aflat în cursul călătoriilor sale.

[←4]

Buletinul Societății Preistorice din Franța, 1957, nr. 10 (n.a.).

[←5]

Etajul I, Sala preistoriei. Nu sunt expuse toate piesele, ci doar cele mai anodine... cele care nu deranjează prea mult teoriile clasice (n.a.).

Hărțile lui Piri Reis – asemenea pilelor electrice de la Bagdad – reprezintă una dintre cele mai mari enigme ale preistoriei. În absența expertizei oficiale refuzată de Mallery, putem contesta autenticitatea acestor documente. Totuși, în privința hărților, trebuie să ținem cont de interpretarea personală a lui A. H. Mallery și de faptul că expertiza efectuată de Task Force nu a fost, probabil, la fel de pozitivă pe cât se spune (n.a.).

[←7]

Science et Vie, septembre 1960, nr. 516 (n.a.).

[←8]

Câțiva pitagoreici au fost uciși de membrii societății lor pentru că trădaseră un secret din matematică (n.a.).

[←9]

Transcripțiile cele mai cunoscute sunt Biblia și Talmudul. Prima carte a Pentateuhului în special (Geneza), pe care o datorăm lui Moise, dezvăluie un secret științific exprimat pe măsura înțelegerii antice, dar care depășește cunoștințele moderne (n.a.)

Noua eră a început în 1940-1944, odată cu apariția bombei atomice și a științei nucleare. Toate cărțile de chimie, de biochimie, de fizică și de filosofie sunt perimate de la această dată. Ele au fost schimbate în toate universitățile (n.a.).

[←11]

Plutarh: Suspendarea oracolelor (n.a.).

[←12]

Lucrețiu: De rerum natura (n.a.).

[←13]

Roger Bacon: Speculum Alchimiae – Opus Majus și, în special, Tratat de optică sau perspectivă (n.a.).

[←14]

Descartes: Meditații metafizice (n.a.).

[←15]

Milton: Paradisul pierdut (n.a.).

[←16]

Camille Flammarion, Pluralitatea lumilor locuite, 1862 (n. a.).

[←17]

Profesorul Prudhomme, de la Institutul Pasteur, a studiat cauzele acestei deteriorări, a identificat ultrasunetele ca fiind de vină și a preconizat elice cu fețe bombate care nu au eliminat acest inconvenient (n.a.).

În grote s-au găsit microlite amestecate cu argilă. La ce puteau folosi aceste unelte minuscule? Misterul nu a fost niciodată elucidat. În mod logic, credem că foloseau la prelucrarea lemnului. În acest caz se impune o ipoteză care, în ochii noștri, are valoarea unei evidențe: oamenii preistorici, cei din epoca pietrei, foloseau în primul rând lemnul! El reprezenta baza industriei lor (n.a.).

[←19]

Abatele Breuil, în cartea sa, Oamenii pietrei vechi, vorbește despre părul tăiat a la nubienne,, sau „prins în două fundițe”. (n.a.)

[←20]

Leon Cote, Glozel, după treizeci de ani Saint-Etienne, 1959
(n.a.).

De ce ascundem faptul că întreaga lume acceptă „autenticitatea incontestabilă” de la Glozel și a scrierii lineare alfabetice? În afară de Salomon Reinach, Deperet, Morlet, mai menționăm pe E. Esperandieu, membră a Institutului, pe J. Loth, membru al Institutului, profesor la Colegiul Franței, pe doctorul Lucien Mayet, profesor de antropologie și preistorie la Universitatea din Lyon, pe Leite de Vasconcellos, conservator la Muzeul din Lisabona, pe Mendes-Carrea, decan al Facultății de Științe din Porto, pe Constanti-nescu-Iași, profesor de arheologie la Facultatea din Chișinău, pe V. Madsen, directorul Serviciului Geologic din Danemarca, pe Birger Nerman, profesor la Universitatea din Stockholm etc, care, cu toții, afirmă „în mod categoric autenticitatea vechimii preistorice” de la Glozel și „singurul lucru surprinzător în acest caz: încăpățânarea savanților francezi, adversari ai doctorului Morlet.” „Trebuie să fii orb sau necinstit ca să negi autenticitatea descoperirilor de la Glozel”, scria M. A. Bjorn, conservator la Muzeul Universității din Oslo. Așadar, a venit timpul să se înceteze cu comedia monstruoasă și manevrele criminale care au provocat o mare nedreptate preistoriei, deformând un aspect esențial al problemei (n.a.).

[←23]

Glozel e incontestabil, asta e clar, dar e posibil să fie situat prea departe în timp (n.a.).

A fost stabilită epoca bronzului la patru mii de ani și cea a fierului la trei mii de ani; este perioada maximă posibilă de conservare a acestor metale. Fizicianul austriac Gurlt ar fi descoperit în 1886, într-un bucată de cărbune datând din epoca terțiară, un paralelipiped din oțel care măsoara 67mm x 67mm x 47mm, cu muchii pronunțate și regulate, având o greutate de 785 de grame (Science et Vie, nr. 516). Paralelipipedul se află la Muzeul din Salzburg (Austria). Această descoperire conduce la ipoteza că strămoșii noștri de acum zece milioane de ani au cunoscut metalele, prelucrarea cu mașini-unelte și, în consecință, o civilizație avansată. K. Willvonseder, directorul Muzeului din Salzburg, crede că este vorba despre o greșeală, considerând informația lipsită de fundament. Pe de altă parte, nu ni se pare deloc posibil ca oțelul să poată rezista zece milioane de ani, fiind astfel oarecum rezervați în privința acestei informații. La fel se întâmplă și în cazul cuielor din oțel cu capete plate, descoperite de Charles Brewster, într-un bloc de calcar din era secundară. Probabil că Strămoșii Superiori găsiseră secretul pentru a face anumite metale inoxidabile, deoarece tradițiile americane ne spun că, în urmă cu două mii de ani înainte de Hristos, indienii fabricau fier care nu ruginea niciodată în curtea Templului din Delhi, India, Coloana de la Kutub, veche de patru mii de ani și realizată din piese din fier sudate sau lipite, deși au fost expuse intemperiei, nu prezintă nici un semn de degradare sau rugină (n.a.)

Toate animalele au o inteligență și un instinct care, de exemplu, le conferă știința înăscută a construcției. Această știință o au scoicile, fluturii, furnicile, omizile, păsările. Preistoria clasică refuză însă aceste calități creatoare omului (na).

Omul de Fontchevade (care nu e decât un craniu) a fost găsit în Charente, într-o grotă care nu mai există astăzi, într-un pământ argilos și umed, unde orice tip de conservare ar fi fost imposibilă. Specialiștii în preistorie, din complezență, au atribuit craniului o vârstă fabuloasă: între 500 și 800000 de ani. Însă noi rectificăm: cu mare greutate ar putea avea 5000 de ani! (n.a.).

[←27]

Biserica nu interzice doctrina evoluției, încercând să afle dacă trupul uman își are originea într-o materie deja vie, deoarece credința catolică ne obligă să susținem crearea sufletelor de către Dumnezeu. Enciclica Humani Generis – 12-8-50 (na).

S-au spus nenumărate ineptii despre Marea Piramidă, care ar da, în urma măsurărilor sale, numărul π , circumferința Pământului, distanța de la planeta noastră până la Soare etc. Atunci, dacă Marea Piramidă a dat distanța exactă de la Pământ la Soare, a existat o greșeală inițială, deoarece Pământul, în virtutea legilor de expansiune universală, se îndepărtează încontinuu de centrul sistemului nostru. În consecință, momentan el este mai departe de Soare decât în epoca egiptenilor antici! Deci, această cifră exactă este falsă (n.a.).

[←30]

Vezi Istoria necunoscută a oamenilor de o sută de mii de ani. Institutul Vieții, care, din 1962, grupează cei mai buni biologi din întreaga lume, are drept scop declarat apărarea lui Homo sapiens (n.a.)

Marele Drum Preistoric din Franța, jalonat îndeosebi de panouri Kodak, este o deviație paralelă cu drumul Paris-Bordeaux, care trece prin localități pitorești și câmpuri de o mare frumusețe. Itinerarul exact este următorul: Le Grand-Pressigny, La Roche-Posay, Angles-sur-l'Anglin, Saint-Savin, Lussac-les-Châteaux, L'Isle-lourdain, Charroux. Civray, Angoulême, Nontron, Périgueux, Les Eyzies (n. a).

[←34]

Longueville Harcouet, *Istoria persoanelor care au trăit mai multe secole și care au întinerit*, 1735 (n.a.).

Imperiul curcubeului, lucrare scrisă de părintele Pierre Perroud, misionar în Peru, și Jacques Helle, Editura Rhodaniques, Saint-Maurice (Elveția), 1963. Această carte este foarte importantă pentru cunoașterea civilizației incașilor (n.a.).

[←36]

Statueta i-ar fi aparținut lui Glaoui. Probabil încă mai există, în Maroc, ascunzători cu colecții sumeriene și egiptene, provenind din colecția privată a lui Glaoui (n.a.).

Oamenii civilizați din secolul XX (al XII-lea mileniu după potop) încă nu s-au gândit să lase, gravată pe silex sau pe o materie care nu se deteriorează (care ar fi mult mai bună decât silexul), dovada vastei lor culturi. În cazul unui cataclism, nimic din civilizația noastră nu ar mai rezista, sau doar colecțiile de piatră din muzeele noastre (n.a.).

Specialiștii în preistorie oferă în continuare cifre aproximative și, în funcție de școli, dau omului de Neanderthal o vechime când de cincizeci de mii de ani, când de optzeci de mii de ani, sau de o sută de mii de ani. La fel, capacitatea lor craniană oscilează între o mie trei sute cincizeci și o mie șase sute de centimetri cubi (care reprezintă totuși o diferență de vechime cuprinsă între o sută și două sute de milioane de ani!). În realitate, omul de Neanderthal, simbolizat de omul din La Chapelle-aux-Saints (Dordogne), avea un volum ai cutiei craniene de o mie șase sute de centimetri cubi (n.a.)

[←39]

Am amintit în mai multe rânduri că datările cu carbon 14 erau iluzorii când ele dădeau ca rezultat perioade mai mari de zece mii de ani (n.a.).

[←40]

Ne este imposibil să dăm o altă traducere fără să trădăm textul (n.a.).

[←41]

În capela catedralei din Paiencia (Spania), un panou sculptat în secolul al XIV-lea înfățișează un transplant de picior. Donatorul este un negru, iar cel care primește este un nobil alb. Chirurgul ține în mână membrul pe care tocmai l-a amputat (n.a.).

Informația pe care o avem este obținută de la profesorul Doru Todericiu. În pofida demersurilor și cercetărilor, nu am putut primi informații precise asupra documentului. Probabil este vorba despre Papirusul Ebers, care este un tratat de inimă. Egiptenii aveau o medicină foarte avansată privind bolile căilor respiratorii, ale tubului digestiv, ale căilor urinare și afecțiuni ale capului. Ei foloseau supozitoarele, spălăturile, laxativele. Dentiștii plombau dinții, oftalmologii tratau cu succes trahoma, cataracta și hemeralopia Papirusul Edwin Smith arată că medicii faraonului erau foarte avansați în chirurgia osoasă. Hipocrat și Galenus nu ascund că o parte din cunoștințele lor provin din scrierile consultate în templul lui Imhotep din Memfis (n.a.)

[←43]

Afirmația că Viața, că Marele Arhitect are un fiu unic, cumnați, unchi și bunici este o ineptie! (n.a.).

[←44]

Contrar a ceea ce se învață în școli, spune Maestrul Necunoscut, frigul existent în gradientul fizic terestru (0 grade Kelvin sau -273,15 centigrade) nu este deloc absolut! Frigul din spațiile intergalactice crește proporțional cu densitățile înconjurătoare (n.a.).

Hermes Trismegistus era Thot, inițiatorul egiptenilor. După Manethon, el ar fi scris 36525 de cărți de învățătură sacră (mai exact 365 de cărți, 25 reprezentând cele 365 de zile, 1/4 din anul terestru): inițiatul vorbește când trebuie și accelerează evoluția omenirii și a civilizațiilor. În zilele noastre au mai rămas aproximativ douăzeci de fragmente din știința antică egipteană atribuită lui Hermes Trismegistus. Opera sa a continuat, înglobând cele mai vechi tradiții din Egipt, monoteismul său, filosofia, inspirându-i pe Pitagora și Platon (n.a.).

[←46]

Tot este în tot deoarece trecutul și viitorul se află într-un prezent etern, „în centrul invariabilului mijloc care se află la distanța egală a tuturor timpurilor” (n.a.).

[←47]

Deși este greu de stabilit o ordine, se pare că cel mai vechi templu din Egipt este cel de la Abidos (6000 î. Hr.), care datează din preistoria egipteană. După construirea Abidosului, regii tiniți din prima dinastie, acum cinci mii două sute de ani după cronologia clasică, și-au amplasat cimitirul (n.a.).

[←48]

Dumnezeul trebuie să se sacrifice întotdeauna ca să creeze. Acesta este miracolul transmutării. Cea mai nobilă calitate, pentru inițiat sau pentru sfânt, nu este aceea de a se purifica, ci de a se oferi drept sacrificiu (n.a.).

[←49]

Trebuie în mod obligatoriu să notăm – și este exact ceea ce dovedește existența adevăraților Strămoși Superiori – că, în cosmogeneza hindusă, principiul vieții este Brahma neutru; în cea a egiptenilor este Atum în același timp pozitiv și negativ, ceea ce dă neutru, și Aton a cărui etimologie înseamnă: neutru! (n.a.).

[←50]

P. Masson-Oursel, director de studii la Școala de înalte Studii, predă cursul de
Limbi și Literaturi ale Indiei, la Sorbona (n.a.)

[←51]

Aceste unde se modelează întotdeauna în funcție de spațiul unde se propagă (n.a.).

[←52]

Topologia este geometria figurilor unui suport elastic deformat, care, totuși, nu schimbă teoremele geometriei clasice (n.a.).

În secolul al V-lea î.Hr., filosoful eretic Diogene din Apollonia identificase materia cu energia, scriind: Ex nihilofit (Nimic nu poate veni din nimic)... Cum era evidentă existența inteligenței, Diogene din Apollonia a concluzionat că aerul (eterul sau atomul), că orice creație era locuită de o gândire (n.a.).

Viața și corolarul ei, inteligența, există în stare potențială în univers, a declarat biochimistul rus V. A. Firsoff (Viață, inteligență și galaxie, Editura Dunod, Paris, 1970) (n.a.).

[←55]

Vezi Jordan, Fizica secoluluiXX (n.a.).

În mitologia feniciană, dorința este motorul creației. Sanchoniathon, reluat de Filon, scria în Istoria feniciană: „Respirația se îndrăgostește de propriile principii, formându-se un amestec. Această uniune se numește dorință.” După Eudeme, o altă cosmogeneză are drept elemente primordiale Timpul, Dorința și Obscuritatea (n.a.).

Avem motive să presupunem că însăși esența vieții, care se află în absolut tot și îndeosebi în ADN și în regiuni misterioase ale celulei, este o sursă intensă de energie, deși are dimensiuni extrem de mici (n.a.).

[←59]

În inițiere, spațiul-timp, în Centrul Invariabil (Centrul centrilor), se curbează formând un șarpe care-și mușca coada sau o sferă foarte mica ce coincide în fond cu punctul, devenind egală cu zero (n.a.).

[←60]

În cerul magicienilor se produc fenomene neobișnuite care arată că de fapt cerul mag, c reprezintă o zonă străină, exterioară Pământului și insensibilă la legile sale, o adevărată insuliță în univers (n.a.).

Teoria crornoimilor-memorie nu este cunoscută de fizicieni decât din anul 1950 Inițiații vorbeau despre ea de secole și considerau că universul poate înregistra toate evenimentele trecute, prezente și viitoare. Ei numeau această capacitate, memoria akașică a Universului (n.a.)

[←62]

Ar trebui să stabilim o distincție între inteligență și psihism, dar acest lucru ar însemna să intrăm într-un subiect fără sfârșit. Anumiți filosofi consideră că psihismul este opusul inteligenței (n.a.)

[←64]

În trecut, grupuri de lemmingi își părăseau vizuinile din Norvegia, pătrundeau în mare și se îndreptau de la vest spre sud, înotând până la epuizare, înecându-se (n.a.).

Copilul percepe și el anumite unde exterioare când se află în pântecul mamei. Adult, îi va plăcea foarte mult Danza Vde Granados, dacă ea a fost adeseori ascultată de mama sa în timpul sarcinii, și va avea o atracție deosebită pentru vocea masculină percepută în semiconștiența formării, chiar dacă această voce nu este cea a tatălui său. Pentru că le-a vorbit când ele erau încă în ou, rațele profesorului Lorenz îl acceptă drept tată și ghid (n.a.).

[←66]

Cromozomii sunt constituenții nucleului celulei. Sunt compuși din acid dezoxiribonucleic (ADN) unde se crede că ar exista lăcașul fundamental al vieții, Cromozomii sunt adevărate benzi magnetice ale calculatorului celular unde se înscriu: 1. Planul speciei (pentru totdeauna), 2. achizițiile inteligenței și ale corpului (în mod mai puțin trainic). Genele componente sunt suporturi ale eredității (n.a).

[←67]

Teoretic, este posibil ca orice creatură să viseze: omul, câinele, stejarul, muntele, așa cum fiecare creatură are un suflet și o inteligență, dar posibilitățile noastre tehnice de a dovedi fenomenele sunt încă prea mici pentru a ne permite studiul aprofundat al problemei (n.a.)

Studiile experimentale ale doctorului Newmann dovedesc că, fără testosteron (hormonul masculin), orice ființă vie este de sex feminin. Din acest motiv, savanții contestă în mod ferm afirmațiile Bibliei. Primul om nu a fost Adam, ci Eva. Este adevărat că în Geneză 1-27 este scris: „iar el i-a creat mascul și femelă (hermafrodit).” Celții, mai inițiați decât evreii, spun că primul om de pe pământ a fost o femeie, Dana sau Ana dama originară (n.a.)

Bineînțeles, nu toate visele sunt tributare cromozomilor-memorie. Cea mai mare parte a lor depinde de programul vieții noastre, de afectivități, sănătate, digestie, caracter, de inconștientul nostru într-o anumită măsură. Totuși, putem spune că influențarea inconștientului colectiv scapă pespicacității psihologilor (n. a.)

[←70]

Specie de pescăruș (n.a.).

[←71]

Etiopia de astăzi (n.a.)

Asianicii: popoare din Orientul Apropiat. Este foarte probabil ca celelalte sub-rase, îndeosebi cea a negrilor, să fie și ele de origine extraterestră. În tradițiile africane, șarpele reprezintă vehiculul strămoșilor, ceea ce înseamnă, ca și la regnul alb, că șarpele zburător era o mașină extraplanetară (n.a.).

[←73]

F. Schure, *Marii inițiați* (n.a.)

Vedele hinduse sunt mult mai vechi decât Edda-urile scandinave. Edda sau cărțile sacre ale popoarelor scandinave sunt foarte vechi, dar nu ne-au mai rămas decât transcrieri, dintre care cea mai veche, Eddas Soemondar hinns froda, datează din 1643. Etimologia cuvântului Edda corespunde unității rasei ariene. Edda înseamnă „străbunic”; lb. sanscrită, atta = mamă; lb. persană = ala; greacă și latină = atta; lb. slavă = otitsi etc. (n.a.).

[←75]

Băutură alcoolică obținută prin fermentația alcoolică a mierii de albine cu apă (n. t).

Adolphe Pictet, Afinitatea limbilor celtice cu sanscrita, 1837. Cartea a fost premiata de Institutul Veşii din Paris. Vezi, de acelaşi autor: Cultul cabirilor la vechii irlandezi (1824) şi Arya primitivi (1859-1863) 2 volume (n.a.).

[←77]

Subliniem că această datare reprezintă o durată de douăsprezece mii de ani, adăugând cei două mii de ani ai erei creștine (n.a.).

Oamenii s-au transformat în maimuțe, scrie în Popol Vuh. Trebuie să ne raportăm și la metamorfozele mitologiei grecești și la ființele fabuloase, jumătate om, jumătate animal, întâlnite foarte des în toate celelalte mitologii (inclusiv în Biblie). Aceste mutații sugerează ideea iradierii. În Cartea secretelor trădate, capitolele II și III, am expus teza războiului atomic dintre continentul Mu și Atlantida, atestat de Vede și confirmat de Popol Vuh, cartea sacră a vechilor mexicani. În orice caz, dacă nu a existat un război atomic înaintea potopului, trebuie să considerăm probabilă existența unui fenomen asemănător la trecerea unei comete, fapt care ar fi fost suficient să provoace perturbări atmosferice importante și să deterioreze centura Van Allen. Astfel, s-ar fi produs un bombardament violent al particulelor cosmice (iradiație) și mutații accelerate la oameni, animale și plante. Astfel de fenomene s-au produs de mii de ori, în miliardele de ani de existență ai planetei noastre. S-au făcut, în mod sigur, prea multe speculații în privința evoluției speciilor. Evoluția nu se produce întotdeauna așa cum își imaginează antropologii clasici, cu intervale de timp imense, ci uneori se produc evenimente neprevăzute și mutații brutale (n.a.).

Vârfurile din Groenlanda depășesc cu mult trei mii de metri, iar cum potopul a pornit din nord și s-a îndreptat spre Ecuator, crescând treptat în amplitudine, ne putem imagina că munții mai mici, dar situați spre pol, au putut fi feriți de catastrofă. Valul seismic a crescut spre patru mii de metri în America, doar trei mii în dreptul Caucazului, și este logic să credem că la început munții înalți de două mii de metri nu au fost acoperiți. Această ipoteză, în acord cu legile fizicii, certifică tradiția care situează Hiperboreea și Thule „într-o oază temperată, în mijlocul unor munți de gheață cu aspect feeric”, fapt care s-ar justifica prin cazul Islandei cu gheizerele sale, adevărate calorifere cu apă caldă, și că înainte de înclinarea globului în plan ecliptic nu exista nici un anotimp. Așadar, un grup de hiperboreeni ar fi putut supraviețui potopului, transmițând cunoștințe de inițiere scandinavilor și celților, de sorginte iraniană (n.a.).

Lucru parțial greșit. Vechii indieni sau mexicani din America de Nord nu sunt originari din platoul mexican, care are doar două mii de metri altitudine, ci din Munții Strâncoși, fapt stabilit de tradiții, Codex și etnologie. Mexicanii au emigrat, adică au părăsit actualele State Unite după un mare cataclism. Îndrumați de preoții lor, au fondat Mexico într-un loc marcat de semne profetice (n.a.).

[←81]

În realitate, tradiția potopului s-a perpetuat în Egipt, însă datorită călătoriei sale de-a lungul mileniilor (primele, cele dintre anii 10.000 î. Hr. și 6000 î. Hr.) s-a topit în mitul religios.

Victoria lui Horus și Isis căutând membrele lui Osiris = porțiuni de pământ egiptean recucerite de la ape (n.a.).

Numim hiperboreeni nucleul rasei albe instalat înaintea potopului între Groenlanda și Florida. Prin atlânți înțelegem populațiile rasei roșii instalate într-o parte a Americii de Sud și pe continentul nou format, Atlantida, situat în mijlocul Oceanului Atlantic.

[←83]

Acest semn descoperit doar de cinci mii de ani, adică din epoca în care zeii, deplasându-se pe un șarpe zburător, au aterizat în Fenicia și Asiria (n.a.).

Cele mai mari nenorociri din timpul sau după o inundație sunt: în primul rând, lipsa de apă potabilă, apoi epidemiile, tifosul, ciurma, holera, febra tifoidă etc. Dacă trei sau patru miliarde de oameni s-ar fi înecat în anul 2000, s-ar fi produs o epidemie care ar fi oferit șanse foarte mici de supraviețuire. În grămada de cadavre care ar fi fost Pământul după retragerea apelor, viața umană ar fi fost aproape imposibilă. În august 1966, în Anatolia Orientală, după un cutremur de pământ, s-au înregistrat cazuri de holeră, în pofida vaccinărilor preventive și ajutorului furnizat de toate națiunile globului. Putem afirma că într-un oraș de zece mii de locuitori, unde un seism ar provoca moartea a două mii de persoane, cei opt mii de supraviețuitori, fără ajutor din exterior, ar urma să moară în urma epidemiei de holeră (n.a).

Dacă Mater a fost o femeie neagră (autohtonă terestră), atunci avem o explicație naturală a cultului Fecioarelor negre care, la egipteni, devine cultul lui Isis. Această teorie este cu atât mai probabilă cu cât istoricii tradiționaliști, îndeosebi renumitul scriitor Marcel Moreau, ne asigură de faptul că în sanctuarele subterane – Chartre, Le Puy, Paris etc. – statuile Fecioarei negre-Isis au precedat întotdeauna statuile Fecioarelor albe (n.a.).

[←87]

Doctorul Siegel, de la Union Carbide Research Institute, susține ideea oxigenării artificiale a țesuturilor celulare pentru creșterea longevității (n.a.).

[←89]

Paul le Cour În căutarea lumii pierdute 1931 (n.a.).

[←90]

Ne referim la cei francezi, și mai exact la cei „demodați”. Din fericire pentru știință, în celelalte țări nu există aceeași stare de spirit (n.a.).

[←91]

În consecință, trebuie să ne gândim că oamenii preistorici din Saint-Acheul (Somme), Chelles și Grand-Pressigny, unde nu există grote, se duceau să se culce, în fiecare seară la Eyzies! (n.a.).

În 1923, o expediție rusească a descoperit în Laponia, în peninsula Kola, vestigiile unei civilizații extrem de vechi, care, după profesorul Bartienko, este anterioară celei a egiptenilor. Au fost descoperite morminte formate din grămezi mari de pietre, asemănătoare piramidelor din Egipt (n.a.).

[←93]

Măsurătorile au apărut în revista Inforespace, Bruxelles (n.a.).

Vezi remarcabilul studiu ilustrat al lui Andre Verdet, Valea Minunilor, Editura Temps, și C. Bieknel, Ghidul gravurilor rupestre preistorice din departamentul Alpes-Maritimes, aflat la muzeul de arheologie din Cimiez, Nisa (n.a.).

[←97]

Nouă mii de ani înainte epocii lui Solon sau anul 9600 î.Hr., sau 11.550, anul
zilelor noastre (n.a.).

[←98]

Pe vremuri, Libia cuprindea, în general, Siria, Egipt, Libia și chiar Africa de Nord
(n.a.)

[←99]

Este vorba de Critias cel Bătrân, bunicul povestitorului. (n.a.).

În mod evident, aici s-a strecurat o greșeală: lipsește un zero de la sfârșitul cifrelor! Trei mii de stadioane înseamnă cinci sute patruzeci de kilometri, iar două mii, trei sute șaiszeci de kilometri, dimensiuni care nu corespund unui continent mare precum Asia și Libia la un loc. În schimb, cinci mii patru sute de kilometri înseamnă exact lungimea cicatricei principale, pornind de la groapa bazinului nord-atlantic oriental (între Irlanda și Terra Nova) la cea din Romanche, între Guineea și Brazilia. La fel, trei mii șase sute de kilometri reprezintă lățimea ideală a unui continent între Europa și America și între Africa și Brazilia. Platon a uitat să corecteze... sau, mai degrabă, a murit, după cum se știe, lăsând Critias neterminat (n.a.).

Este curios și puțin îngrijorător să spunem că preotul din Sais nu vorbește despre înghițirea de ape a Egiptului și potopul universal, care nu pot fi dissociate de dispariția Atlantidei (n.a.).

[←102]

Nu știm despre care Marcellus este vorba. El este citat de Arboise de Jubainville.
Există o lucrare intitulată *Etiopica*, scrisă de episcopul Heliodor (Teagene) (n.a.).

[←103]

P. Couteaud, La atlanti (n.a.).

Rene Gau a scris referitor la semnele criptografice gravate pe plăcuțele de aur: „Relatarea ar fi cu totul diferită față de cea a plăcuțelor de la Ur. Ea pare, ca să spun așa, o completare explicativă; vorbea de sipetul precedent și de două planuri care se aflau acolo explicate. Unul indica mijlocul de a ajunge în Egiptul de Sus la hipogeul regilor atlanți, iar celălalt dădea planul în stea al mormintelor grupate ale ultimilor treizeci de șefi atlanți, regi dintre care primul și al treizecilea erau plasați în centru și foarte clar marcați pe steaua plată. Locul pare să fi fost fixat puțin cu aproximație, căci indicațiile lăsau să se înțeleagă că se găsea între douăzeci și treizeci de zile de mers pe Nil. Un punct precis era totuși menționat și era situat la jumătatea drumului dintre Assuan și oaza deșertului din Vest. Foițele de aur aduceau astfel confirmarea sosirii pe Pământ, în Atlantida, a unor ființe umane foarte perfecționate, venite din spațiu în urmă cu aproximativ cincisprezece mii de ani” (n.a.).

[←105]

Traducere literală (n.a.).

Urechile Mari sau Orejonii formau o castă superioară în America de Sud, care s-a răspândit până în Insula Paștelui. Statuile uriașe de pe această insulă și de la Bamyân au toate urechi mari și este interesant să notăm că toți Buddha din India au aceeași particularitate. Pe de altă parte, populația Orejona este cea care, după Garcilaso de La Vega și Cieza de Leon, a ascuns comorile incașe în ascunzători care nu au fost niciodată divulgate de inițiați (n.a.).

[←107]

În stadiul actual al observațiilor astronomice, putem admite că planeta Venus este locuită, cel puțin pe vârfurile munților (n.a.).

Anello Oliva, cronicar italian din Ordinul Iezuiților, a scris o istorie a statului Peru, deosebit de documentată în privința regiunii lacului Titicaca (n.a.).

Alcide d'Orbigny, celebru naturalist (1802-1857), a explorat America de Sud timp de șapte ani, din 1827 până în 1834. Este autorul a numeroase lucrări de referință în domeniu. Partea principală a cărții sale intitulată *Călătorie în America meridională* vorbește despre Bolivia și a fost tradusă în limba spaniolă, cu titlul *Descripcion geografica, historica y statistica di Bolivia*, Paris, 1846. Aceasta a fost cea mai importantă lucrare a sa (n.a.).

Catari nu a spus explicit (după sforicele) că rasa din Tiahuanaco era de origine extraterestră. Totuși, trebuie, și în acest caz, să observăm convergența tradițiilor menționate de Beltran și Gonzales de la Roșa, și a descoperirilor savanților ruși. Dacă locuitorii orașului Tiahuanaco ar fi fost autohtoni, nu ar fi fost nevoie de un oraș subteran (n.a.).

[←112]

Garcilaso de La Vega a vorbit despre acest palat (n.a.).

Încă un indiciu: locuitorii și, după toate aparențele, casta superioară din insule (și, iarna, din cetatea subterană?) nu erau de rasă roșie, ci albă. Aceeași indicație a unei rase exterioare Anzilor (n.a.).

În mitologia greacă, Ogige avea drept tată pe Neptun și mamă, Oceanul. Era considerat cel mai vechi rege la Aticii, iar domnia lui a fost marcată de un potop într-o epocă foarte nesigură, deoarece adjectivul grec ogygios înseamnă „fabulos, precedând orice cunoaștere istorică”, și se leagă astfel de ideea de cataclisme antice. Ogige ar fi întemeietorul Tebei, iar existența sa este atestată de majoritatea tradițiilor din vechea și din noua lume. În etimologia sanscrită, Ogige ar însemna născut la potop. Iată deci o legătură care asociază sub semnul lui Ogige potopul, planeta Venus, Oceanul, Egiptul, oamenii albaștri și Tiahuanaco, ceea ce este destul de tulburător (n.a.).

Este evident că spectrul cuprinde șase culori, nu șapte: cele trei culori fundamentale (albastru, galben și roșu) și cele trei culori secundare care rezultă prin amestecul lor, două câte două (verde, portocaliu și violet). Culoarea indigo, juxtapunere a violetului și albastrului, este o culoare terțiară... dar asta înseamnă că mai există și multe altele! (n.a.).

Să amintim pe scurt relatarea lui Platon. „Ascultă, Socrate, zise Critias, o poveste extraordinară, dar foarte adevărată, pe care o povestește Solon... după destăinuirile unor preoți din Sais,,, ale căror cărți sacre conțineau istoria lor de opt mii de ani [în 400 î. Hr.]. „Înainte de potop, regatul Atlantidei [în Marea Atlantică] era o insulă mai mare decât Libia și Asia la un loc [așadar, un continent]. Un cutremur de pământ cumplit și un potop provocat de o ploaie torențială și continuă de o zi și o noapte au desfăcut pământul... și Atlantida a dispărut sub ape. Acesta este, Socrate, rezumatul a ceea ce străbunicul meu spunea că a aflat de la Solon. socrate îi răspunde: Este important să privim ceea ce ai spus nu ca pe o istorie inventată de noi, ci ca pe o poveste adevărată (n.a.).

Tumulul este adeseori forma deteriorată a piramidei, așa cum demonstrează Geometrul. Ambele reprezintă camere pentru eternitate când au o destinație religioasă. Într-un caz mult prea rar, în Shansi-ul chinezesc, piramidele sunt monumente ridicate în omagiul muntelui care a salvat oamenii de la potop (n.a.).

Analiza chimică a împrejurimilor tumulilor și dolmenelor scoate în evidență constituanții căptușelii antice. Or, chiar este vorba despre beton, adică de ciment hidraulic, nisip, apă și piatră. Știm deja că celții au cunoscut mortarul și cimentul: oamenii din Paleolitic le foloseau în construcțiile lor, așa cum mărturisesc abatele Breuil și profesorul Lantier în cartea lor Oamenii din epoca pietrei vechi, cu privire la cuptoarele de copt de la Noailles (Corrcze). Dar celții, urmași ai atlanților, cunoșteau și alte secrete de ordin științific, precum astronomia, matematica și fizica teoretică. Cum fabricau ei cimentul și de ce au preferat betonul pietrei care, totuși, era din abundență în Galia? Iată părerea Geometrului referitoare la acest subiect: continentul atlanților, care a fost înghițit de ape, a fost format din lavă dură, greu de prelucrat, deoarece a fost supusă unei căliri care a creat întinderi mari de puzzolană (rocă vulcanică), care s-au transformat rapid în argilă coloidală. Pe aceste suprafețe, sărace în piatră calcaroasă, dar bogate în puzzolană și în var de scoici, adoptând soluția cea mai ușoară, atlanții au inventat cimentul și betonul care avea în compoziție pietre mici și plate. Celții au adoptat acest material (spre deosebire de templieri, constructori ai stilului gotic în piatră) care s-a deteriorat cu timpul, așa cum s-au deteriorat deja pilonii din beton ai liniilor electrice care datau din 1920. Ce vor deveni în trei mii de ani bisericile, uzinele, castelele de apă, imobilele, podurile și barajele noastre construite din beton precomprimat? Vor dispărea sau vor fi doar niște grămezi de pietre sau de pământ... niște dâmburi! (n.a.).

C. V. de Pemex „Arheologia Mexicului”, în Revista mexicana de estudios antropológicos. Piramida de la Cuicuilco se află aproape de Mexico, între campusul universitar și localitatea Tlalpan. Manualele de arheologie, în continuare supuse conjurației „conservatorilor” pe care am putea-o numi „conjurația din Sumer”, datează tumulul-piramidă din Cuicuilco din anul 450 î.Hr. Or, monumentul a fost acoperit de lava vulcanului Xitle, iar analiza acestei lave arată că erupția a avut loc acum aproximativ opt mii de ani! La fel, Teotihuacan (Cetatea Zeilor, nume dat târziu), situat la nord-est de Mexico, era până mai ieri datată în secolul al II-lea î.Hr. Cercetările profesorului Joseph Michels de la Universitatea din Pennsylvania, bazate pe proprietățile de absorbție a apei de către obsidian, arată că Teotihuacan datează din anul 5000 î.Hr., adică Cetatea Zeilor, tumulii și ale sale piramide-temple reconstituite așa cum le vedem astăzi, după șapte mii de ani. Ea are aproape vârsta templului din Abidos, Egipt. Așadar, cataclismul fericit al vulcanului Xitle și obsidianul de la Teotihuacan ne permit să situăm în timp, cu aproximație, originea civilizației mexicane, datând-o cu cel puțin nouă mii de ani în urmă. Acest lucru înseamnă că acum zece mii, unsprezece mii de ani, dacă nu mai mult, o ramură a celților a emigrat în America după potop, în mod sigur în căutarea propriei patrii. Cu atât mai rău pentru cei patru sau cinci mii de ani (laborioși!) ai Sumerului unde s-a născut lumea! (n.a.).

Vezi J. Heckewelder, *Istorie, tradiții și obiceiuri ale popoarelor indiene*, 1822; Dan G. Brinton, *Lenap și legenedele lui*, 1885; Ch. G. Leland, *Legende algonkinilor*, 1884 (n.a.).

[←122]

Vezi Relatările ieuziþilor, 1667, voi III, p. 12 (n.a.).

[←123]

Ch. C. Leland, op. cit., 1884, p. 67 (n.a.).

[←124]

Relatăările iezuiților, 1667, p. 12 (n.a.).

[←125]

Schoolcraft. Triburile indiene din Statele Unite 1856, vol. I p.19 și vol IV p.225
(n.a.).

[←126]

Dan G. Brinton, *op. cit.*, p. 131 (n.a.).

[←127]

Gulf Stream, curent submarin provenit din fundurile vulcanice ale Golfului Mexicului, ar putea fi o rămășiță a puternicului șarpe devastator. Este posibil ca potopul universal să ti fost unul de apă caldă: (n. a).

În „interpretarea” sa privind Popol Vuh, profesorul Girard, din dorința de a raporta totul la Guatemala, menționează acest pasaj, adăugând: „în Guatemala, unde soarele răsare!” De când răsare soarele în sud? (Popol Vuh, pp. 346, 359). Iată cum se scrie istoria! (n.a.).

Există o mare confuzie între scrierile mexicane privind Tulan sau Thula, pe care profesorul Girard o situează în Guatemala, dar a cărei existență o cunoaștem doar în Mexic, la optzeci de kilometri nord de Mexico, în orice caz, Thula sau Tulan este o resurgență a insulei Thule a hiperboreenilor, care a fost situată în Marele Nord. Tonatlan = Tolan, Thulan, Thula, prin apocopă = locul soarelui. Hiperboreenii s-au instalat la Thule înainte de potop; așadar, tragem concluzia că descendenții lor s-au întors după cataclism într-o zonă din nord, unde credeau că se află capitala (distrusă) a strămoșilor. Dar, ceea ce altădată era o insulă nu a mai fost, în mod sigur, la cinci mii de ani după potop (n.a.).

[←130]

Probabil este vorba despre gheață plutitoare sau despre banchize, dar ipoteza plutelor scobite (pietre plutitoare din beton) nu poate fi una absurdă (n.a.).

Sahagun. Istoria generală, LX, cap. 29, p. 674, traducerea în lb. franceză a lui Iuan de Torquemana, Monarchia Indiana, cartea a II-a, cap. 2, p. 79 a Edictului de la Madrid, 1724. Nuno de Guzman. Relatare despre expediția la chichimeci, 1530. Relacion de Tezcuco de I B. de Pomar, pp. 13, 14 din vol. III, Mexico, 1891 (n.a.).

Niciuna dintre aceste relatări nu figurează în exegeza profesorului Girard (n.a.).

[←134]

Traducere în lb. spaniolă a lui PD. J. Chaonay, 1834. Traducere în lb. franceză a lui de Charencey, 1885 (n.a.).

O altă anomalie: în Europa se caută în van o origine a artei ogivale sau gotice. De unde provine ea? Cine a inventat-o? În Mexic, arcul și arcul butant sunt tipice arhitecturii mayașe de peste o mie de ani. La Kabah, la Labna găsim porți de oraș sau arcuri de triumf care sunt pur gotice. Oare găsim aici structura ogivală a bolților și încrucișarea ogivelor unei bolți gotice? Ca să știm, ar trebui să explorăm ruinele vechilor cetăți. Oricum, este interesant de menționat că arcul gotic, ogival, francez sau mayaș aparțin branșei celților, ca și cum cromozomii-memorie le-au dictat secretul arhitectural (n.a.).

[←136]

Există și alte fortărețe asemănătoare în Boemia (n.a.).

[←139]

Druid galic care efectua sacrificii și prezicea viitorul (n.t.)

Tuatha de danann era un popor misterios, expert în magie, care a invadat Irlanda. Ei veneau din „Țara dâmburilor”, situată „dincolo de Marea Întunecată”. Ei au fost inițiatorii celților, acum aproximativ patru mii de ani (n.a.).

[←141]

Dun Aengus se afla pe Irishmore, una dintre cele trei insule Aran, vizavi de Galway (Irlanda)(n.a.).

[←142]

În timpul fenicienilor, Malta se numea Ogigia. Sub dominația greacă, numele ei a devenit Melite, iar insula Gozo a fost numită Gaulos. Aceasta este insula lui Calipso, descrisă în *Odissea*; Calipso era regina Ogigiei (n.a.).

În Irlanda, Anglia, Bretania, la Filitosa, în Sardinia și Malta (dar și în Fenicia), găsim numeroși numitori comuni care par să ateste o comunitate de origine: dale gravate cu cupule și spirale, megaliti, construcții în formă de turnuri în Sardinia și Malta, tumuli, cultul lui Mater etc. În plus, este evident că popoarele megaliticului practica navigația, îndeletnicire care a fost transmisă, la cel mai înalt grad, descendenților sau rudelor lor, celții. Prietenul nostru, scriitorul Paul Almasy, a scris în Curierul UNESCO, că cea mai veche ceramică din Malta prezintă o mare asemănare cu cea din Stentinello, de lângă Siracuza (n.a.).

[←144]

Emile Isambert, Orient, Malta, Egipt. Editura Hachette, 1881 (n.a.)

[←145]

După un studiu efectuat de A. Hubert-Bonnal (n.a.).

[←146]

Vocea feminină normală sau, în mod general, vocile ascuțite nu sunt repercutate de jocul acustic (n.a.).

[←147]

Evident, numim *potop universal* un potop planetar. Considerăm totuși că este bine. pentru o bună înțelegere, să păstrăm pentru cataclismul nostru terestru numele consacrat de „potop universal” (n.a.).

Începând din era primară, s-au produs numeroase potopuri, și totul ne face să credem că sunt supuse unor cicluri universale care alternează de la un pol la altul. Din anul 1248, emisfera noastră boreală a început să se răcească, în timp ce emisfera australă a început să se încălzească. Periodicitatea acestui ciclu fiind de 21.000 de ani, putem crede că un nou potop se va produce în anul 11.748 (n.a.).

Studierea fundurilor marine și examinarea la microscop a grosimii stratului de plancton. Se știe că această grosime este în funcție directă de temperatura apei de mare de la suprafață. S-au studiat și variațiile izotopice ale oxigenului în organisme și depozitele sedimentare cu alternanțe sezoniere, care sunt în număr de 12.000, după geologul suedez De Geer, de la topirea ghețarului european (n.a.).

[←150]

4313 de ani în 1965, după datele Bibliei. 3500 de ani, după alte calcule (n.a.).

[←151]

Lumi în coliziune, Immanuel Velikovsky (n.a.).

[←152]

Insulă în Arhipelagul Arctic (n. t).

Velikovsky oferă următoarele date: 1500-1700 î.Hr. pentru cataclismul universal și cincizeci și doi de ani mai târziu (în timpul exodului evreilor) pentru a doua bulversare. El este convins că planeta Marte a intrat în coliziune cu Terra în secolul al VIII-lea î.Hr., efectul coliziunii fiind devierea axei terestre. Suntem de acord în privința autenticității evenimentelor, mai puțin asupra câtorva aspecte: nu a existat nici o coliziune (altfel Terra ar fi explodat!), ci doar o ușoară atingere. Data cataclismului universal probabil că nu este atât de apropiată de timpurile noastre. Oricum, în cincizeci și doi de ani, egiptenii și evreii nu ar fi putut repopula și reface propriile civilizații (n.a.).

Regina Hatșepsut, dinastia a XVIII-a: 1500 î. Hr. Arhitectul Senmut trăia în epoca în care, conform lui I. Velikovsky, s-a produs cataclismul terestru. Astfel, harta din mormânt ar putea aminti un eveniment extraordinar contemporan. (n.a.).

[←155]

Tratat de astronomie indiană, Paris, 1787 (n.a.).

[←156]

Ce se află sus este la fel cu ce se află jos.” (Hermes Trismegistus) (n.a.).

[←157]

Știm că există specialiști foarte onorabili și onești ai problemei OZN. Remarca noastră îi vizează doar pe creduli și înșelați (n.a.).

Civilizația hindusă este, și ea, mult anterioară Sumerului. Tăblițele de la Tirvalur (peste cinci mii de ani) constituie dovada unei culturi care datează de aproape șapte mii de ani (n.a.).

În calendarul lui Ptolemeu, găsim răsăritul heliac al lui Sirius la o dată de 4241 de ani înaintea lui Hristos. Răsăritul lui Sirius, fiind de o importanță capitală – deoarece anunța revărsarea Nilului – deducem de aici că acest calendar fusese realizat de astronomii egipteni (n.a.).

Ipoteză: cuvântul creator n-ar fi cuvântul scris, indispensabil creației științifice în comparație cu cuvântul vorbit? Oricum, este incontestabil că un „cuvânt tăcut” (tăcerea) nu poate să ducă la evoluție, la cunoaștere, la creație științifică. Inițiatul este, așadar, cel care vorbește nu cel care tace. (n.a.).

[←161]

Zeii sunt „strălucitori”; Zoroastru este astrul care strălucește galben ca aurul; planeta „strălucitoare” este Venus... Cum să nu faci apropiere! (n.a.).

Ceea ce dovedește că imensa majoritate a supraviețuitorilor nu era formată din oameni de la câmpie care se îndeletniceau cu agricultura, ci din vânători de pe platourile înalte. Intelectualii au creat civilizația egipteană, dar, pierduți în masa incultă, ei nu au putut să transmită tot ce știau (n.a.).

„Inițiatul” se învâluie în mod ritual într-un mare mister și nu pierde ocazia să sublinieze că, „dacă ar putea să vorbească”, ar spune lucruri uluitoare! Dar a promis să păstreze secretul! Sau încă nu a sosit timpul! Ar putea să dezvăluie formula cuadraturii cercului... leacul împotriva cancerului... Însă, din păcate, nu „poate” să vorbească! Același lucru este valabil și pentru anumiți alchimiști căutători ai unei pietre filosofale, care, în realitate, ar putea produce aurul, convertibil în bani! Printr-o minciună evlavioasă destinată să le dea o bună conștiință, acești alchimiști ne fac să credem că Marea lor Operă, Jn realitate ezoterică”, este înțelepciunea! De parcă înțelepciunea i-ar putea materializa într-o piatră... ca și cum am putea s-o găsim încălzind într-un alambic (cuptor folosit de alchimiști) un balon cu gât lung cu mercur, plumb, sulf, fosfor și alte produse chimice! Alchimia, care altădată a fost, pur și simplu, chimia, este însăși imagiinea adevărului aflat într-o continuă deteriorare. (n.a.).

[←164]

Guvernare simultană a mai multor căpetenii care conduc fiecare câte o parte a unui stat (n.a.).

Tot prin transmiterea ereditară au fost construite bisericile și necropolele, în cercul magic al tabuului, iar orașele au fost construite în cercul de siguranță numit zid de apărare. Tabuul bisericilor și cimitirelor, pe o suprafață de treizeci de metri, a fost instituit la Charroux (Vienne) în 988 de un conciliu mixt. Apoi au urmat conciliile de la Narbonne, în 990, Limoge, în 994, Poitiers, în 1000. „Pacea lui Dumnezeu”, transformată apoi în „Armistițiul lui Dumnezeu”, interzicea războiul între două sute treizeci și două sute cincizeci de zile pe an. Când cercul magic era pătat, își pierdea privilegiile și virtuțile. Era nevoie de o ceremonie rituală pentru renașterea eficacității sale virtuose (n.a.).

Este posibil ca pământurile din nord să fi fost spulberate. Atunci, mayașii au fugit „rătăcind ca niște orbi prin ceață”. Au urmat câteva luni numai cu noapte și aproape toți mamuții au murit. Așa este scris în Popol Vuh (n.a.).

[←167]

Limbă veche din India, vorbită astăzi de budiștii din sud (n.t.)

[←168]

Elie, Ioil: două nume de la Dumnezeu; Nathaniel, Elviathan, Jonathan, Nat han ia: darurile lui Dumnezeu; Iosua, Iisus: nume misterioase și profetice (n.a.).

Este posibil ca termenul rasism să nu corespundă sensului pe care i-l dăm noi. În absența altui cuvânt adecvat, numim rasism grija de a păstra, de a nu deteriora patrimoniul ereditar și genetic al întregii specii umane, fără deosebire de indivizi, popoare sau etnii. Subliniem această definiție aleatorie pentru a evita o posibilă neînțelegere sau o interpretare răuvoitoare (n.a.).

Biologii au început deja să falsifice genele și celulele. Ei studiază modul de modificare a anumitor caractere ereditare. La nivelul celulei, la Universitatea din Oxford, s-au realizat împerecheri între plantă și animal. (n.a.).

Rasismul este legea dominantă a civilizațiilor și a tuturor marilor evenimente istorice. Cei mai exaltați de pe acest drum sunt pseudo „antirasiști”. Căsătoriile consangvine între frate și soră sau între mamă și fiu sunt interzise de legile din toate țările, deoarece ele favorizează apariția unor tare genetice prezente în cadrul familiilor. Se urmărește astfel să se împiedice deteriorarea rasei. Omul cinstit știe cât este de rasist, fie că e alb, negru sau galben. Totuși, pare posibil ca antirasistul să aibă câștig de cauză într-un viitor în care specia umană ar putea să se hibrideze, nu numai cu animalele, ci și cu regnul vegetal, în scopul creării unei superrase sau a altei rase, care, bineînțeles, ar practica apoi rasismul exagerat! (n.a.).

Dacă ar fi să dăm crezare tradițiilor, hibridarea ar fi reușit cu tapirul, vaca și iapa. Moise, în Ha'azinu, vorbește despre evreii redeveniți idolatri: „Au adus sacrificii lui Sheidim, care nu vine de sus”. Putem lega de asta și povestea lui Esau, cu pielea urât mirositoare și plină de păr, precum și spusele categorice al Domnului care îi acuză pe evrei că „s-au spurcat cu vitele” (Levitic, XVIII, 23-24.) (n.a.).

Danu sau Donu în Irlanda, și Don în Marea Britanie. Dam, în „limba necunoscută” de unde se inspira sanscrita. Șarpele cu cap de berbec era inițiatorul zburător. Se face apropierea cu berbecul zburător al argonauților, cu „șarpele zburător” și dragonii zburători care păzeau comorile inițierii (n.a.).

[←174]

Subiectul a fost tratat de istoricul tradiționalist Marcel Moreau în Cultele luminii (Atlantis, nr. 206). Vezi și Tradiția celtică în arta romană, de același autor (Atlantis) (n.a.).

În mitologie, termenul străin (Oannes, Viracocha, Quetzalcoatl etc.) implică o venire extaterestră. Este permis să legăm acest fenomen de cel al automatismului celular. În 1953, profesorii Watson și Crick au descoperit unul dintre secretele vieții: structura acidului dezoxiribonucleic sau ADN, format esențial din cromozomi purtători de „informații genetice”. Dar nu se știa cum aceste „informații” localizate în nucleul celulei puteau să treacă în citoplasma aceleiași celule unde se efectuează sinteza proteinelor. În 1959, F. Jacob și J. Monod au dat soluția acestei enigme imaginând un MESAGER cu viață scurtă (ARN), care dispărea imediat după îndeplinirea misiunii. În 1960, ei au izolat acest mesager teoretic, căruia îi dovedeau astfel existența (n.a.)

Rasismul este atât de mare în rândul negrilor (e vorba de negri, nu de metiși), încât face ravagii chiar și în interiorul rasei biologice, sub forma unor rivalități tribale imposibil de înlăturat. Acest rasism nu se bazează pe culoarea pielii, pe națiune, provincie sau canton, ci pe familie. Cine nu face parte din familia unui negru, atunci face parte dintr-o etnie, o rasă rivală și inamică. Mulatrii, fără tradiție valabilă, fără strămoși ai rasei lor, nu vor avea scrupule să facă tabula rasa din trecut. Mileniile de istorie vor fi fatalmente măsurate de ei și se va naște o nouă Conjurație a Neadevărului. În China, gărzile roșii, din fanatism și ură rasială, au distrus statuile lui Buddha și operele de artă provenite din Occident. Vandalismul este totdeauna legat de un complex de natură rasială (n.a.).

[←177]

Grabados: gravuri, în lb. spaniolă; gliptolitos: gravuri în piatră (n.a.).

Doctorul Cabrera este director universitar de cercetări, medic la Spitalul Muncitoresc din Ica, membru al juriului Consiliului Regional din Ica și membru corespondent al Colegiului Internațional de chirurgie. Specialist în preistorie, antropologie, biologie, el este una dintre personalitățile marcante ale elitei științifice din Peru (n.a.).

Pe 9 februarie 1856, The Illustrated London News relatea strania descoperire care tocmai fusese făcută în Franța: „Săpându-se un tunel de cale ferată între Saint-Dizier și Nancy, a fost găsit un liliac uriaș de 3,22m anvergură. Animalul era de culoare neagră; a scos niște țipete și apoi a murit. Un savant local l-a identificat ca fiind un pterodactil preistoric. Rocile unde a fost descoperit animalul datează de peste un milion de ani. O scobitură existentă în rocă se potrivește cu exactitate dimensiunilor corpului animalului.” Informația a fost preluată de revista engleză Fate din mai 1964. Ar putea fi vorba de un caz de hibernare relativă a unui animal preistoric care se hrănea cu apa reziduală a rocilor (n.a.).

[←180]

Faptul că nu suntem familiarizați cu aceste specii dispărute explică orice greșeală care s-ar fi putut strecura în această enumerare (n.a.).

[←181]

Reprezentarea toxodonului figurează pe unul dintre vasele de la Tiahuanaco și pe stelele funerare din Mexic (n.a.).

[←182]

Devonianul este o perioadă a erei primare: trei sute-două sute optzeci de milioane de ani î.Hr. (n.a.).

Preistoria (studiul epocilor care au precedat timpurile istorice) a devenit un termen perimat, evocând grotele, epoca fierului, a bronzului și alte erori ale pontifilor clasici. În 1962, am inventat termenul primistorie, cu același sens literal, dar subînțelegând o viziune nouă a vremurilor străvechi care repudiază strămoșul-maimuță, admite autenticitatea Strămoșilor Superiori și a înaltelor civilizații dispărute (n.a.).

[←184]

Cometele, în număr de câteva miliarde, sunt aștri cu o consistență gazoasă, care gravitează în jurul Soarelui după un ritm periodic sau nu (n.a.).

[←185]

În topografia din zilele noastre, curbele și hașurile au același rol de a figura forma și relieful terenurilor (n.a.).

Puzzle cu atât mai impenetrabil cu cât, pentru popoarele amerindiene, nu exista odinioară decât un singur mod temporal: prezentul! Prin aceasta trebuie să înțelegem că trecutul și viitorul se întrepătrundeau fără a putea fi deosebite. Exemplu: mayașii înfățișau copilul simultan pe cale de a se naște, de a ajunge adult și a muri. Popol Vuh, cartea sacră a vechilor mexicani, este indescifrabilă pentru mentalitatea noastră de popoare occidentale, deoarece epocile se încalcă prin suprapunere, uneori cu reveniri în învieri ale unor personaje care muriseră. Mayașii aveau structuri mentale diferite de ale noastre și la fel stăteau probabil lucrurile și cu incașii din San Augustin, Tiahuanaco, și cu locuitorii din Ica antică (n.a.).

[←187]

I. Velikovsky, Lumi în coliziune Louis Claude Vincent: Paradisul Mu (n.a.).

Prietenul și corespondentul nostru din Tahiti, Yves Morel, ne asigură că în munții înalți din Vietnamul de Sud trăiește o populație de oameni păroși care au un cap enorm și niște mâini și picioare foarte mari. Sunt și acum canibali și temuți de populația moisi. Toți acești oameni sălbatici au coloana vertebrală terminată printr-o coadă scurtă de trei-cinci centimetri. O prietenă vietnameză a lui Morel, locuind la Papeete, a văzut câteva dintre aceste ființe care, după ce au fost capturate de populația moisi, au muncit pe plantațiile mamei sale (n.a.).

Fotografiile transplantului de cord pot fi văzute în formatul pdf.

[←190]

După Victor Kernbach, Tradiții necunoscute (n.a.).

S-a stabilit că, pornind de la un anumit grad de finețe, nisipul rezistă în fața vântului și că praful cel mai fin nu se mișcă, chiar și în fața celui mai puternic uragan (n.a.).

Aceste linii terestre destinate să fie văzute de pe vârful unei coline sau de pe cer, dintr-un avion, nu sunt rare pe glob. În valea Glastonbury din Anglia, a fost desenat pe sol un zodiac gigantic. Forma înaripată a unui fost templu de pe malurile râului Humler poate fi deslușită de la mică înălțime deasupra solului, iar în văile din Dorset există numeroase desene de cai albi scoși în evidență de deșțelenirea terenului, toate acestea părând a fi opera unui popor antic puțin sau deloc cunoscut. Câteva pistas pot fi văzute și în insula Malta, în Sahara, iar în deșertul Mohave din California există siluete de oameni uriași, trasate cu ajutorul pietrelor (n.a.).

[←193]

Numim lineas liniile asemănătoare cu o brazdă prelungă, iar pistas, suprafețele distincte în formă de piste de aterizare, de formă dreptunghiulară sau triunghiulară, dar având totdeauna o lungime de zece ori mai mare decât lățimea. (n.a.).

Am căpătat obiceiul de a numi monumentul acesta „Candelabrul”, adică El Candelabro, dar el mai este numit și „Cele Trei Cruci” și „Tridentul din Anzi”. Denumirea cea mai logică este El Tridente de los Andes, deoarece monumentul este cu desăvârșire străin de vreun sistem de iluminare și de religia creștină (n.a.).

[←195]

Am controlat câteva zeci de linii mari aflate lângă Rio Ingenio. O treime dintre ele avea direcția nord-vest – sud-est, dar este vorba doar de o observație parțială (n.a.).

Pe măsură ce ne apropiam, desenul se estompa, pierzându-se în aglomerația de pietre. În locul unde ar fi trebuit să se afle această cifră 4, devenea imposibil să te mai orientezi în haosul analog cu restul pampei. Este singurul desen care a devenit atât de nedeslușit (n.a.).

Piste și desene pot fi văzute de-a lungul întregii șosele panamericane între Rio Ingenio și Rio Nazca. Recomandăm îndeosebi punctele următoare, semnalate de bornele șoselei: kilometrii 443, 441, 440, 425, 424, 419, mai ales pe partea stângă mergând de la Palpa la Nazca. Casita era un reper comod, dar a ars între 1973 și 1974 și din ea nu au mai rămas decât niște ruine. Deoarece șoseaua panamericană suferă modificări de traseu, bornele kilometrice sunt deplasate periodic! (n.a.).

Această tradiție este serioasă și întemeiată. Manuscrisele irlandeze relatează că în urmă cu trei mii șapte sute de ani populația tuatha de danann, venită din „insulele din Vest” și din „ținutul movilelor”, a debarcat în Irlanda, unde și-a adus propria civilizație. Acești invadatori erau de rasă divină și, înainte de a se întoarce în țara lor, situată „dincolo de ocean și de insulele ceturilor” (Terra-Nova, Prince Edward, Anticosti), au construit movile în Celția și monumente piramidale asemănătoare cu cele din Mexic. Nu e nici o îndoială că tuatha de danann erau niște europeni antici emigrați în America și care se întorceau în țara „părinților dintâi”, după cum atestau ei înșiși și după cum afirmă Popol Vuh al mayașilor-quiche (n.a.).

[←199]

Articol din Reader's Digest, apărut în iunie 1957 (n.a.).

[←200]

Să facem o precizare: omul de Tiahuanaco exista în numeroase exemplare răspândite pe tot Globul și îndeosebi în direcția Egiptului, Asiei Mici, Himalaya și Franța (n.a.).

Platon a menționat că Atlantida era un continent. Povestea înghițirii sale de către apele potopului îndepărtează din această ipoteză America de Sud. Dar putem presupune că acest continent american, în largul Braziliei sau al Venezuelei, se continuă în ocean. Aceste suprafețe de pământ aflate astăzi sub ape ar fi, în acest caz, Atlantida, unde omul de Tiahuanaco ar fi făcut o escală în drumul său spre Egipt. Așadar, nu există aici o incompatibilitate cu afirmațiile lui Platon (n.a.).

[←202]

Herodot, Istorii, II, 143 (n.a.).

[←203]

Georges Barbarin. Secretul Marii Piraide, Advar 1955 (n.a.).

Această coincidență nu rezultă din nici o știință; este doar rezultatul unei întâmplări fericite și... al derivei continentelor (n.a.).

[←205]

Piramida lui Keops cântărește șase milioane de tone. Napoleon Bonaparte calculase că, folosind pietrele celor trei edificii, se putea înconjura Franța cu un zid înalt de un metru și jumătate și gros de un metru (n.a.).

[←206]

În Egipt și Nubia există peste o sută optzeci de piramide cunoscute (n.a.).

Unde vitale: Geometrul numește unde vitale sau raze vitale forțele electromagnetice pe care vechii fizicieni le numeau „forțe culombiene”. În fizica modernă ele sunt denumite *orbitali moleculari*. Acesta reprezintă circuitul multicentric al unui singur electron, care asigură legătura dintre mai mulți atomi și mai multe molecule. Legăturile reprezintă forțele interne de coeziune ale materiei (mezonul *pi* al fizicienilor) (n.a.).

[←208]

De Nériac, Unde și Piramide (n.a.).

Imhotep a fost inventatorul piramidei în trepte, în Egipt. Cu excepția destinației lor magice, este posibil ca unele piramide sau tumuli să fi fost reprezentarea fie a primului pământ care a apărut în momentul creației, fie a muntelui care a salvat omul de la potop (n.a.).

[←210]

În piramide, cavitatea se află mai sus sau mai jos. La Saqqarah, mormântul este situat pe fundul puțului (n.a.).

[←211]

La început, trecerea este o galerie de zece-douăzeci de metri, pe care am putea s-o numim grotă, cu proeminențe și ridicături de teren. Ea nu seamănă cu nici o figură geometrică și ar fi în zadar să încercăm să-i apreciem dimensiunea (n.a.).

[←212]

I-Regi, VII-23-26; II-Cronici, IV-2-5; Josephus Flavius, Antichități iudaice, VIII 3-5
(n.a.).

[←213]

II Regi, XXV, 13Jeremia I II, 17 (n.a.).

Forța vitală a naturii nedeterminate, asimilată unui șarpe încolăcit în regiunea sacrumului uman unde se presupune că doarme. Trezirea șarpelui provoacă, în funcție de direcția pe care o ia, fie obsesia sexuală, fie activarea centrilor de percepție suprasenzoriali și de acțiune supramaterială (n.a.).

[←215]

Mare Vehicul = noul budism cu un ideal universal. Micul Vehicul = budism vechi cu un ideal mai personal (n.a.).

Câmpul magnetic interstelar este foarte slab; cel al sistemului solar este cuprins între două și douăzeci de gamma. Câmpul magnetic terestru în suprafață este de patruzeci și șase de mii de gamma, dar nu este constant, iar repartizarea sa este inegală. În plus, în scoarța terestră există zăcămintele mineralogice, unde curentul magnetic este invers curentului de suprafață. Este cazul Angliei. Breitaniei și Africii de Sud (n.a.)

[←217]

Bineînțeles, „criticii” cinstiți, dezinteresați, din ORTF și din marea presă curată „au uitat” să vorbească despre cartea lui Madariaga! (n.a.).

În 743, un arhiepiscop de Porto, șase episcopi și câțiva fideli ai acestora, luând cu ei toate bunurile, au fugit din Spania invadată de mauri, ajungând în insula celor Șapte-Cetăți, numită și Antilia sau Sete Ribade. Geograful arab El-Edrisi, în secolul al XI-lea, a scris în cartea sa intitulată *Descrierea Africii și a Spaniei*: „De la Lisabona a plecat expediția aventurierilor care intenționau să descopere secretele și limitele oceanului... După unsprezece zile de navigație, au intrat într-o mare a cărei apă densă emana un miros pestilențial... Apoi au navigat spre sud, timp de douăsprezece zile, ajungând la Insula Oilor cu carne amară, care nu putea fi mâncată. Și-au continuat drumul spre sud, timp de încă douăsprezece zile, ajungând într-un oraș mare, unde au văzut oameni goi, înalți, cu pielea roșie, cu corpul acoperit de păr și cu plete lungi și drepte. Femeile erau extrem de frumoase." (n.a.).

[←219]

Senor Glorioso sau Fabuloso: aluzie la spusele lui Columb, care erau considerate aiureli verbale, imaginații, invenții (n.a.).

[←220]

Salvador de Madariaga, Cristofor Columb, p. 268 (n.a.).

[←221]

Este evident că genovezul Cristofor Columb nu a fost descoperitorul Americii, unde cehii, vikingii, irlandezii, bascii etc. au fost cu mult înaintea lui (n.a.).

Iată textul primei scrisori expediată de Toscanelli lui Cristofor Columb, Ea voia să dovedească faptul că florentinul i-a dat o hartă și indicații precise lui Columb, ca să se ducă în Indiile Occidentale. Istoricii nu cred în autenticitatea acestei scrisori, care ar fi fost scrisă chiar de Columb pentru a se disculpa de acuzația de furt. Prima scrisoare: „Lui Cristofor Columb, Paolo Fisico, Salut. Știu despre nobila și marea dorință pe care o ai să ajungi acolo unde se nasc mirodeniile, Din acest motiv, ca răspuns la una dintre scrisorile tale, îți trimit copia unei alte scrisori, pe care am scris-o acum câteva zile unui prieten de-al meu, servitorul serenisimului rege al Portugaliei, înaintea războaielor din Castilia, ca răspuns la o alta pe care, cu acordul Alteței Sale, acest prieten mi-a adresat-o, și care are același subiect. Îți trimit o hartă de navigație identică cu cea pe care i-am trimis-o și lui și care îți va satisface cererile. Iată copia scrisorii despre care ți-am vorbit” (n.a.).

[←223]

Fapt relatat de Victor Forban în lucrarea Aurul în lume (n.a.).

La puțin timp după ce a intrat în posesia hărților defunctului, Columb și-a abandonat soția, Felipa Perestrello, fugind din Porto-Santo împreună cu fiul său, Diego. După spusele lui Pedro Vasquez de la Frontera, un vas portughez ar fi plecat în insulele necunoscute din Ponant. Pilotul a fost singurul supraviețuitor întors. El va muri în casa văduvei lui Bartholomeu Perestrello, unde și-a lăsat documentele și a povestit călătoria (n.a.).

În realitate, este vorba despre Gaspard Cortereal, pe care regele Portugaliei, Emanuel cel Norocos, l-ar fi numit, în 1500, în fruntea expediției însărcinate să exploreze coastele nordice ale Americii de Nord. Cortereal ar fi adus din Canada cincizeci și șapte de indieni, pe care i-a vândut ca sclavi. Acest fapt i-a atras în Canada numele de Labrador (muncitor), nume care a fost dat mai târziu peninsulei situate mai la nord. Descoperirea Canadei, fie de Cabot, fie de Cortereal sau Jacques Cartier este la fel de contestată ca și cea a Americii de către Cristofor Columb (n.a.).

Infantele don Pedro, fratele infantelui Enrico, adusese cu el dintr-o călătorie întreprinsă în Orient o hartă „foarte valoroasă” și volumul Călătoriile venețianului Marco Polo. Într-o carte remarcabilă, Cucerirea rutelor oceanice, Carlos Pereyra scria: „Planul lui Colon avea la bază peste cincizeci de hărți și portulane...” (n.a.).

Când l-a cunoscut pe Cristofor Columb, Martin Pinzon tocmai venea de la Roma. Este aproape sigur că Pinzon tocmai consultase, la biblioteca pontificală, hărți și jurnale de bord ale călătoriilor în țara Winland (SUA de astăzi) întocmite de misionarii creștini groenlandezi care, în 1110, au venit la Roma. În 1327, Groenlanda încă mai plătea dijma cruciadelor. În mod sigur, misionarii din Arctica i-au povestit papei despre călătoriile, expedițiile și cuceririle din „Țara Viței-de-Vie”, situată dincolo de ocean (n.a.).

[←228]

O poveste scandinavă relatează că în 985 islandezul Bjorn, îndreptându-se spre Groenlanda, a fost împins de furtună foarte departe, spre sud-vest, pe o insulă fertilă și împădurită (n.a.).

Această piatră a fost descoperită în 1898 de fermierul american Olaf Ohman din Salem, Douglas County (Minnesota). Ea a fost depusă la Banca din Kensington, de unde provine și numele ei. Iată textul inscripției runice, după arheologul Hjalmar R. Holand: „Suntem opt din Gotland și douăzeci și doi din Norvegia în expediție spre țara Winland. Tabăra noastră este situată lângă două stânci, la câteva zile de mers, la nord de această piatră. Am venit aici ca să pescuim. Când ne-am întors în tabără, zece dintre colegii noștri erau roșii de sânge. Fuseseră asasinați. AVM, salvează-ne de la pericol.” Trei rânduri suplimentare scrise pe piatră, spun: „Zece dintre camarazii noștri veghează la țărmul mării, pe vapoarele noastre, la paisprezece zile de mers de aceasta insulă. Anul 1362.” (n a.).

[←230]

Această relatare nu este foarte convingătoare! (n.a.).

[←231]

Salvador de Modariga op. cit., p. 238 (n.a.).

[←232]

Salvador de Madariaga, p. 261 (n.a.).

Unii istorici au scris că evreii voiau să facă din Spania un nou Sion, că intenționau să monopolizeze taxele, titlurile și că vizau chiar tronul. Această teză este plauzibilă, dar nu îl putem acuza pe Columb că a făcut parte din conjurație, deoarece, pentru a merge în America, apelase mai întâi la regii Angliei, Portugaliei și, se spune, chiar și ai Franței (n.a.).

[←234]

Este o afirmație despre care nu am găsit nicăieri nici o urmă (n.a.).

Nu găsim consemnată această ceremonie în „Jurnalul de bord al lui Cristofor Columb”, în timpul furtunilor din zilele de miercuri 3 și joi 4 februarie 1493. Dimpotrivă, căpitanul și echipajul său aprind lumânări și rostesc rugăciuni creștine (n.a.).

[←236]

Stele cu cinci colțuri (în științele oculte) (n. t).

[←237]

Salvador de Madariaga op., cit., p. 554 (n.a.).

[←238]

Salvador de Madariaga, op. cit... p. 261 (n.a.).

[←239]

Este vorba aici despre actul oficial care dovedea un majorat bun inalienabil, transmis primului născut odată cu titlul de noblețe (n.a.).

[←240]

Madariaga menționează că primul S al pseudomonogramei nu trebuie să aibă decât un singur punct, în stânga sa (n.a.).

[←241]

Protectorul converso San Angel l-a ajutat pe Columb în misiunea sa datorită unei comori descoperite în mod miraculos, la momentul potrivit! Treaba asta nu miroase deloc bine! (n.a.).

[←242]

Pierre de Sermoise, Misiunile secrete ale Ioanei-Fecioara, Editura Robert Laffont
(n.a.).

Christine de Pisan, care a trăit mult timp la curte, a scris o Ditie (piesă comică în versuri, cu subiect din viața reală) a Fecioarei, în care nu contestă absolut deloc povestea clasică a Ioanei d'Arc. Mărturia sa este extrem de importantă, deoarece Christine de Pisan o cunoștea foarte bine pe regina Isabela, fiind protejată ducelui d'Orleans (n.a.).

Bellator, cea mai mare bucată din „adevărata Cruce” existentă în lume, conform legendei, se afla depusă la mănăstirea din Charroux (Vienne). Carol al VII-lea l-a luat oferindu-i-l Ioanei d'Arc care, astfel, a eliberat Franța de invadatorii englezi, cu un talisman din lemn și o sabie magică (n.a.).

[←245]

Sigmund Freud, Moise și Monoteismul (n.a.).

[←246]

Ar fi cu adevărat periculos să respingem prea mult această ipoteză: adevărul are nevoie de limitele sale, așa cum aspirația umană are nevoie de minciună, și trebuie să semnalăm că existența reală a lui Moise este departe de a fi dovedită! (n.a.).

Și Moise a fost luat, după textul „Adormirea lui Moise”. Întrevederea „față în față” cu Dumnezeu, timp de patruzeci de zile, pe muntele Sinai, poate fi interpretată în multe moduri, cu atât mai mult cu cât nimeni nu trebuia să se apropie de munte. Trebuie să mai notăm că Moise s-a retras departe de orice prezență ca să moară și că nici corpul, nici mormântul său nu au fost descoperite... (Biblia, XXXIV, 6) (n.a.).

[←248]

Idolatrizarea îngerilor reprezintă o erezie (n.a.).

Această cifră este, bineînțeles, lipsită de orice fundament. Un milion de evrei nu ar fi putut supraviețui în deșert, nici să treacă Marea Roșie între două mări! Nu există nici un reper de estimare privind numărul emigraților. Probabil că erau câteva sute sau câteva mii! (n.a.).

[←251]

Sigmund Freud, op. cit. în. (n.a.).

[←252]

Etimologie: de la Ebion, „evreu stoic”; sau, mai degrabă, de la ebionum: „umili”, „săraci”, „prăpădiți” (n.a.).

[←253]

Doar Matei și Marcu redau o povestire aproximativă a botezului lui Iisus. (n.a.).

Michel Nicolas: scriitor protestant, autor îndeosebi al Studiilor privind Evangheliile apocrife (1865); Doctrine religioase ale evreilor în timpul celor două secole anterioare erei creștine (1860); Istoria credințelor evreiești dinainte și după apariția creștinismului (n.a.).

[←255]

Această judecată implică credința într-un paradis pe pământ, adică a unei posibile vieți care ar fi un paradis. Fa pare să infirme existența unei Lumi de Apoi (n.a.).

[←256]

Esenienii, asemenea primilor creștini, erau evrei. În mod convențional, îi vom numi doar evrei sau evrei biblici pe cei care se referă în principiu la deciziile Sanhedrinului tribunalul vechilor evrei din Ierusalim (n.a.)

[←257]

Din ebraicul bliol, însemnând „Cel Ciudat”; Belial este cel mai venerat demon al lui Satana (n. t).

Moartea lui Iisus, revelație istorică privind adevăratul gen de moarte a lui Iisus, traducere din limba latină în limba germană și din limba germană în limba franceză de Daniel Ramee (1864), după manuscrisul unui frate din Ordinul sacru al Esenienilor contemporan lui Iisus. Autenticitatea acestui document nu a fost dovedită (n.a.).

[←259]

Ven de Woude, Oudtestamentische Studien, pp. 354-373 (n.a.).

Gihmnosofiștii hinduși erau spiritualiști adepți ai ascetismului, celibatului, alimentației vegetariene și nudității fizice. Acțiunea lor spirituală se întindea până în lumea occidentală, trecând prin Arabia, Egipt și Grecia. Doctrina lor este un fel de panteism nematerialist. Ei credeau în metempsihoză (n.a.).

[←261]

Acest lucru pune un punct final ipotezelor celor care vedeau în Iisus un pretendent la tronul lui David. Iisus, dacă ar fi fost esenian, lucru în mod general admis, ar fi fost republican și, în consecință, nu putea aspira la regalitate! (n.a.).

[←262]

Manuscrisele de la Marea Moartă. Document din grota IV, publicat de 1. Allegro
în *Palatine Exploration Quarterly*, I, 8 (n.a.).

Printre lucrările apocrife despre Iisus, semnalăm Viața Sfântului Issa, sau Viața necunoscută a lui Iisus Hristos, de Nicolas Notovitch, 1885, după relatările negustorilor veniți din Iudeea în 33 d.Hr. Manuscrisele, suluri scrise în limba pali (limbă veche din India, vorbită astăzi de budiștii din sud), ar proveni de la mănăstirea Himis din Tibet. Unele traduceri și câteva rulouri din Biblioteca din Lhasa, datate din anul 200 d.Hr., s-ar afla într-o mănăstire din muntele Marbur (Tibet). Cartea lui Notovitch poate fi studiată la Biblioteca Națională din Paris (n.a.).

Crucea creștină are un picior lung vertical și o parte mai puțin mare, orizontală; punctul de intersecție este situat la aproximativ trei sferturi din piciorul vertical, spre partea de sus. Reuniunea celor patru puncte formează litera i din alfabetul templier în formă de săgeată, al cărei vârf se îndreaptă spre partea de jos (degetul mare al mâinii îndreptat în jos înseamnă moarte). Crucea inversă cu partea orizontală barând partea verticală la două treimi din partea de sus pornind spre partea de jos reprezintă, din punct de vedere geometric, cifra 1 a templierilor și semnul elanului, al generării. Așadar, crucea creștină este un semn al morții (n.a.).

[←265]

Sanhedrinul (n.t.)

[←266]

Mănunchi de fire pe care le secretă unele lamelibranhiate (moluște) pentru a se prinde de stânci (n.t.).

Dumnezeul dragostei privilegiate, în opoziție cu Dumnezeuul adevărat care este Stăpânul dreptății și nu acordă nici o exclusivitate. Dragostea, în calitate de concept primordial, este un sentiment detestabil, sursă a tuturor perversiunilor (n.a.).

[←268]

Matei, cap. XIX, a spus: „Oare n-ați citit că Ziditorul, încă de la început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască?” Vezi și creația dinaintea pre-adamică în Geneza I, 27 (n.a.).

La unele ființe umane hermafrodite s-a constatat existența unei vulve, a unui vagin, a testiculelor și a unui penis, dar uterul și ovarele lipseau. Uneori, vulva, vaginul, uterul, ovarele și penisul pot fi observate, dar testiculele lipsesc, iar penisul este doar un clitoris foarte dezvoltat. Aceste fenomene sunt, credem noi, o persistență a uneia dintre fazele tranzitorii ale formării fătului sau o dereglare hormonală și cromozomială. Totuși, celula are posibilitatea să se dezvolte în toate direcțiile și să asigure toate funcțiile biologice ale individului: în acest sens, hermafroditismul este o soluție biologică și umană posibilă (n.a.).

Nu este exclus ca omul originar să fi fost un hermafrodit reproducător. Totuși, cele mai recente teze din biologie ne fac să credem că apariția speciilor a fost mai mult o întâmplare de structurare a celulelor, decât o evoluție logică și bine reglată (n.a.).

Această întoarcere la presupusa stare primară de puritate, deoarece, creată în mod direct de Dumnezeu, este o absurditate. Dumnezeu este întotdeauna creator, nu al unui început de specie, ci al tuturor verigilor speciei. Este mereu prezent, și într-un timp întotdeauna prezent. Este o dogmă inițiatică ireversibilă. Pe de altă parte, evoluția aparține planului necunoscut al Providenței și unei necesități universale: nimic nu rămâne intact, totul se degradează și evoluează. Norul din timpurile străvechi nu a rămas nemișcat pe cer, el s-a transformat în ploaie, care a devenit element fertilizant, în plantă, în animal care mănâncă planta, în om care mănâncă animalul etc. și, fără încetare, într-un ciclu care nu se termină niciodată (n.a.)

[←272]

Conceptul esenienilor și al lui Iisus misogin se află în contradicție clară cu principiul universal al vieții și cu porunca Bibliei: Creșteți și vă înmulțiți! (n.a.)

[←273]

Este vorba despre o greșeală de traducere; trebuie citit: femeia a fost făcută *dintr-o parte* a primei ființe umane. Cuvântul *coastă* din toate pasajele Bibliei înseamnă *parte* (n.a.).

[←274]

Cea mai mare parte a zeilor din vechime sunt cupluri divine inseparabile (n.a.).

[←275]

Maimonide, *Ghidul Rătăciților* (n.a.).

[←276]

Partenogeneza nu a fost observată până în prezent decât la organisme inferioare unicelulare și la aricii-de-mare. Ea nu a fost niciodată văzută și nici reprodusă experimental la vertebrate (n.a.).

[←277]

După biologul E.R.A Serres, chirurg, membru al Academiei de Științe (n.a.).

[←278]

S-a spus, în 1973, că această particularitate fiziologică a bărbatului nu provine dintr-o evoluție a organismului printr-o metamorfoză lentă, ci dintr-o diferențiere naturală care nu presupune nici o evoluție în timp (n.a.).

[←279]

În evoluția materiei și a diferitelor organisme, se produc procese complexe neîncetate; cu cât un organism este mai complex, cu atât este mai apropiat de timpurile noastre. Cu cât este mai rudimentar sau simplu, cu atât este mai apropiat de originea speciei sale. Altfel spus, aparatul de radio cu tranzistor este mai aproape de timpurile noastre decât cel cu galena (n.a.).

[←280]

În *Cartea lui Enoh*, acești „îngeri” sunt numiți în mai multe feluri: Fiii Cerurilor, Fiii îngerilor sfinți, Paznici... și uneori „Oameni”. Cartea parabilelor îi numește „Chipuri” (n.a.).

[←281]

Dacă îngerii nu sunt sexuați, ei nu au putut păcătui cu femeile oamenilor. Și ce s-a întâmplat cu „îngerii negri” după ce au coborât pe Pământ? Au dobândit în cele din urmă atribute virile - necesitatea creând organul - fiind oare strămoșii superiori ai negrilor? Acest lucru dă un sens ocult blestemului care pare să cadă pe frații noștri de culoare! (n.a.).

[←282]

Cartea lui Enoh există în trei copii: două se află în Anglia, iar a treia la Paris (n.a.).

Din dorința lor de a acredita existența lui Iisus în calitate de Mesia, scribii, călugării și preoții din primele șaisprezece secole ale erei noastre au scos sau au distrus documentele: manuscrise, pietre gravate, cărți etc, susceptibile să nască îndoiala în privința adevărurilor creștine ortodoxe. Această falsificare de mari proporții a fost efectuată și de preoții altor religii, astfel încât nu mai există nici un manuscris vechi - *cu excepția, probabil*, a Manuscriselor de la Marea Moartă - a căror autenticitate și integritate par incontestabile (n.a.).

Aceste cărți, mai vechi decât Biblia, sunt citate de Moise în Numeri (Cap. XXI-14-27); sunt citate și de Iosua (X-13), de Samuel (cartea a II-a, cap. I, verset 18) etc. (Biblia lui Dom Martin); Moise pare să fi rezumat aceste cărți în primele douăsprezece capitole ale Bibliei (n.a.).

Apartenența lui Enoh la Armenia era o importanță deosebită, deoarece în Armenia va lua naștere prima civilizație indo-europeană. Astfel, vom vedea, mai departe în cartea noastră, că regele Kaiomers a instituit - după afirmațiile istoricilor - ceremonia *pabus* sau sărutatul picioarelor, și că femeile armene și circasiene sunt considerate cele mai frumoase de pe pământ. Aceste detalii se leagă direct de aventura extraplanetară (n.a.).

În opinia noastră, mai multe comandouri extraplanetare au aterizat îndeosebi în Peru, Mongolia, Armenia și Hiperboreea (astăzi inexistentă). Dacă ar fi fost vorba despre o emigrare, una sau mai multe expediții de recunoaștere au fost, fără nici o îndoială, întreprinse. Nu trebuie să ni se pară curioasă existența unei femei într-unul dintre aceste prime comandouri. Dimpotrivă, este esențial pentru emigranți să supună femeia testului călătoriei, ca să știe dacă după aceea ea va fi aptă să procreeze, lucru destul de important! În programul lor de cucerire spațială, rușii, mult mai informați decât americanii, au implicat femei în aventura extraplanetară, pentru ca primul copil „cosmic”, probabil fiul unei pământence și al unui planetar, să se nască rus! (n.a.).

[←287]

Acest nume nu apare în Scriptură (n.a.).

[←288]

Arazeal și *Aruscak*, nume armene ale planetei Verus (n. a.).

În mitologia armeano-caucaziană (a lui Joseph Karst, profesor la Universitatea din Strasbourg) geniul Karapet este identificat cu Enoh. Karapet vine de la georgianul *kari*: poarta, Stăpânul Porții, sau de la *karvosani*: Stăpânul Taberei, cu sensul general de „mesager”, care se referă la armeanul Enoh (n.a.).

Uzbekistan este situat între Afghanistan și Marea Aral. Arheologul sovietic Gheorghi Șatski a descoperit în această regiune, în apropierea minelor de uraniu de la Ferghana, gravuri rupestre reprezentând ființe îmbrăcate cu combinezoane, căști, care par a fi adevărați cosmonauți. Șatski datează aceste desene din epoca numită Paleolitic, în Mexic, capetele uriașe din piatră, lăsate de misteriosul popor olmec, par să aibă și ele legătură cu o aventură interplanetară (n.a.).

Minerva, căreia conjurațiile au dorit să-i șteargă adevăratul caracter, era Ana, Mater a popoarelor celtice și o zeiță tipic ariană. În Galia, numele ei era *Belisama* și era însoțitoarea lui Apollo. Alfred Maury spune despre Minerva că era o „zeiță pelasgică, personificare a spiritului umed” (ca Venus), ceea ce reiese din porecla ei *Tritogenie*, (în sanscrită, *trita aptya* = cel care s-a născut din ape). Ea era Menerfa și Mnerfa a etruscilor și era legată de rădăcina *men* (în sanscrită, *manas*). Minerva Glaucopis avea ochii verzi, culoarea planetei Venus, ca și Kukulkan și Quetzalcoatl; ea era Belisama asemenea i'irării (*cometa* Venus), Iștar și Isis, adică inițiatoarea venită din cer (n.a.).

În 1872, Heinrich Schliemann, știind că sultanul Turciei voia să pună mâna pe prodigioasa sa colecție, a *donat-o* Franței, mai exact orașului Paris! Ambasadorul Franței la Atena a fost însărcinat cu negocierile. Piese care dovedeau existența Troiei să fie expuse la Paris? Asta nu era deloc prudent! Prin jocul formalităților administrative, această colecție, unică în lume, dar foarte jenantă pentru „adevărurile istorice”, nu a fost imediat acceptată de Franța, astfel încât sultanul a putut să și-o însușească! Tezele lui Schliemann, foarte eretice, tindeau să dovedească faptul că Grecia, Fenicia, Caldeea etc. au o origine hiperboreeană adică „lumea se născuse în Atlantida”, nu la Sumer! (n.a.).

Consultat în privința acestui subiect, C.T. Kopheeb, directorul Muzeului din Sankt Petersburg, ne-a răspuns că papirusul din timpul domniei lui Sent și manuscrisul lui Manethon nu făceau parte din colecțiile muzeului său, ci probabil din cele ale Muzeului Ermitaj, mult mai important. Noi ne continuăm cercetările în acest sens (n.a.).

Scrierea maya nu a fost niciodată tradusă. Lingviștii au dat un sens unui anumit număr de semne, dar interpretarea lor nu este sigură. Nici măcar nu știm în ce sens trebuie citite manuscrisele: de sus în jos și de la dreapta la stânga, după W. Bollaert; de la stânga la dreapta, după Diego de Landa;... Hyacinthe de Charency susține că nu există nici un sens exact (și are dreptate!). Brasseur de Bourbourg a tradus o parte din Munuscrisul Troano, citind invers... fapt care nu a schimbat mare lucru, deoarece este vorba despre ideograme! (n.a.)..

În mesaj este scris „la Tihuanaku în America Centrală”, ceea ce reprezintă o eroare geografică scuzabilă din partea lui Heinrich Schliemann, dar nu și pentru nepotul său. Un mistificator nu ar fi avut ideea acestei greșeli subtile. Trebuie să ne gândim, bineînțeles, la „Tiahuanaco din Bolivia, America de Sud” (n.a.).

[←296]

Este specificat foarte clar că zeii sunt invenții ale oamenilor. În cosmogeneza insulei Hawaii (vezi cap. „Inițiere”), se spune că oamenii s-au născut înaintea zeilor (n.a.).

[←297]

Iată o formație încărcată de semnificații. Tehnites provenea dintr-o rasă extraterestră, deoarece numai Autohton era terestru! Problema amestecului cu ființe venite de pe altă planetă este, așadar, pusă pe tapet (n.a.).

[←298]

Este vorba, fără nici o îndoială, de Thot (n.a.).

[←299]

Hypsistos: Cei Foarte înalt. Este Iupiter Hipsistos Hesichius (Melhisedek, după Valckenaer) (n.a.).

Saturn a devorat piatra mitologică, așa cum Venus în flăcări și-a devorat scoarța. Saturn este Belinus, Baal, Bel. Seguier de Saint-Brisson menționează că Hil sau Hel este numele lui Saturn în feniciană. El adaugă un lucru care are o importanță foarte mare: „Hil, Hel sau Saturn nu au nici o legătură cu Soarele. Se crede că orașul Heliopolis este o invenție grecească de la zeul Saturn Hilo sau Heliopolis, asemenea lui Elgabal din Emessa = munte Saturn, zeu munte, zeu Saturn!" Elgabal din Emessa era o piatră neagră, a cărei analogie cu Saturn este misterioasă, dar evidentă. De ce, dacă nu pentru a înșela, am falsifica acest nume schimbându-l în Heliogabal (din *helios* = soare?). Același procedeu a fost experimentat cu succes în Peru și Mexic pentru transformarea culturilor venusiene și culturii solare. Cerul primitiv, spun documentele studiate de Sanchoniathon, avea patru copii: Saturn, Iupiter, Marte și Mercur. Al cincilea copil, Astarte = Venus se va naște mai târziu. Iată o nouă dovadă că planeta Venus nu exista acum cinci mii de ani în sistemul solar.

[←301]

Evreii au fost inițiați de egipteni și fenicieni, de la care au împrumutat miturile, deformându-le. Creatorii lumii, Eloim sau Zeii, par să fie eroii despre care vorbește Sanchoniathon (n.a.).

Oare ar fi putut domni în altă parte? Această relatare evocă problema amestecului cu ființele venite de pe o altă planetă, așa cum au făcut genitorii Bibliei. Să fie acesta motivul pentru care Astarte poartă pe cap un cap de taur? Astarte este Venus, precizează Sanchoniathon. Venus, planeta și regina care străbate universul pe o navă spațială, a cărei descriere o vom găsi mai târziu. Nu trebuie să uităm, iar Sanchoniathon a menționat foarte clar acest lucru, că Astarte nu era zeiță, ci o creatură muritoare. Așadar, are nevoie de o navă spațială ca să exploreze cerul. Acest astru care străbate aerul să fie oare un aerolit? O piatră radioactivă sau cu puteri extraordinare? Sau doar trebuie să înțelegem prin „univers” globul terestru, iar prin astrul care străbate aerul (*asterius*) un vultur de mari dimensiuni? (n.a.).

Sanchoniathon este foarte explicit; două aripi sunt niște simboluri, și explică de ce. Celelalte aripi folosesc la zbor, deoarece, să nu uităm, acești „zei” sunt creaturi muritoare, așa cum s-a spus de nenumărate ori. Ele au fost zeificate după moartea lor datorită invențiilor lor utile omenirii. Acest lucru a fost menționat încă de la început de Sanchoniathon. Așadar, Cronus zbura... Astarte străbătea cerul (n.a.).

[←304]

Filon nu a înțeles sensul pe care Sanchoniathon l-a dat „șarpelui”, respirației (zumzăială) puternice care îl propulsa în aer „cu o viteză pe care nimic nu o poate depăși datorită respirației sale” (reacția) (n.a.).

Este ceea ce a scris textual Eusebiu, p. 42, ultimul paragraf. Șarpele, în mitologia egipteană, ca de altfel în toate mitologiile, este cel mai adesea un șarpe zburător, uneori cu cap de berbec. Îl găsim pe numeroase stele, basoreliefuri și capiteluri în Fenicia, Asiro-Babilonia, Frigia, Egipt, Grecia, Peru, Mexic, Guatemala, Columbia și SUA. Peste tot apare ca simbol major, dar cu o semnificație pe care arheologii nu vor să o admită. Atunci când nu este zburător, șarpele vorbește. El este inițiatorul, devenit la egipteni prin deteriorarea sensului primar, grotă de inițiere în formă de șarpe încolăcit. El este cel care dă sfaturi bune Evei în paradisul terestru. El este Satana, îngerul bun prieten al oamenilor, Inițiatul venit pe Pământ pe un șarpe zburător cu elice sau cu reacție (sau ambele), lucru reprezentat cu exactitate printr-un avion cu turbo-reactor! (n.a.).

Agathodemon = divinitate binefăcătoare la greci (*agathos* = bun, *daimon* = geniu). Este și numele grecesc al zeului egiptean Knef, geniu al fecundității și al binefacerii, simbolul Nilului. Knef este reprezentat în vechiul Egipt sub forma unui șarpe pe capul căruia se află un soi de diademă, iar coada se termină în floare de lotus sau în buchet de spice (n.a.).

[←307]

Oamenii foarte activi au un intestin gros scurt: sub un metru. Misticii sunt constipați, iar intestinul lor gros poate măsura până la doi metri. Toxinele resorbite de intestinul gros influențează starea noastră sufletească! (n.a.).

[←308]

Maurice Maeterlinck, *Inteligența florilor* (n.a.).

La 19 august 1972, guvernul american anunța că o echipă de biologi tocmai reușiseră să creeze prin hibridare, pornind de la celulele genetice ale două specii diferite, o nouă plantă care putea fi consumată începând de la rădăcină și până la fructe (asemenea lăptucii!). Planta nu are încă un nume. Dacă gustul ei va fi apreciat de specialiștii în gastronomie, ea va fi cultivată pe suprafețe mari. Nu este pentru prima oară când specialiștii geneticieni cad în păcat, încălcând legile universale. Până în ziua în care, probabil, vor crea un monstru titanic sau minuscul care va distruge umanitatea (F-S. 21-8-72) (n.a.).

[←310]

Călugării și dogmaticii pretind că inteligența fenomenului este *exterioară*. Totuși, trebuie ca această inteligență să penetreze, să se proiecteze în plantă pentru a-i da ideea calculului, alegerii, măsurii! Fără îndoială că ea se identifică cu planta, fiind *interioară* oridărui lucru, de la boaba de nisip până la galaxie (n.a.).

Vegetarienii, în ciuda ignoranței și naivității lor, sunt oameni foarte simpatici. Au dreptate, fără nici o îndoială, când cred că regimul lor, aplicat în mod rezonabil, reprezintă o reacție sănătoasă împotriva abuzului alimentației pe bază de carne; însă greșesc dacă cred că vegetarianismul suprimă „crima” împotriva speciei animale. Făcând acest lucru, ei confundă sensibilitatea accentuată și rațiunea, efectuând o deviere deliberată de la legile naturii, oricât de crude ar părea ele minții simple. Este interesant să menționăm că cele mai inteligente animale sunt cele carnivore (câini, pisici, vulpi etc), în timp ce animalele ierbivore sunt foarte înapoiate (bou, ren, antilopă, oaie, etc.) (n.a.).

[←312]

R.France *Simțurile plantei (n.a.)*.

Experimentul a fost făcut cu ocazia unui asasinat într-o uzină americană. Plantele din ghivecele aflate la locul crimei nu au manifestat nici o reacție în fața muncitorilor suspecti. Adevăratul asasin a fost demascat mai târziu, el nefăcând parte din personalul uzinei (n.a.).

[←314]

Vitus B. Droscher, *Minunile din regnul animal* (n.a.).

[←315]

Și mai uluitor: ihneumonul *megarhyssa alege* specia de larvă ascunsă în lemn, deoarece progenitura sa nu poate veni pe lume decât pe o larvă de viespe-de-lemn! (n.a.).

[←316]

Unele vietăți; păsările, castorii, șobolanii, „fabrică” unelte cu care să mănânce, să coasă, să taie (n.a.).

Specialistul în entomologie J.H. Fabre a scris la începutul secolului XX că instinctul conduce animalul la unele demersuri absurde și acte inutile. Totuși, insecta posedă puțin discernământ care să-i permită adaptarea la o schimbare ușoară de mediu, lucru care implică o anumită conștiință. Variațiile datorate acestei puteri de discernământ sunt individuale și netransmisibile. Fabre admite că insecta este conștientă și capabilă de a se perfecționa prin experiență, dar refuză să vadă aici o inteligență rudimentară. Începând din 1950, au fost efectuate studii aprofundate care infirmă observațiile sale. Teza inteligenței la animale este, în zilele noastre, universal admisă. Vezi *Filosofia entomologică* a lui J.H. Fabre, LV. Ruieau. Presse Universitaire de France, 1943 (n.a.).

[←318]

V.A. Firsov, *Viată, inteligență și galaxie* (n.a.).

Pavel Guliaev este șeful Laboratorului de cibernetică fiziologică de la Universitatea de Stat din Leningrad. Studiul a fost publicat în „Rapoartele Academiei de Științe ale URSS”, vol. CLXXX, nr. 6, 1968 (n.a.).

[←320]

Aurograma, din latinescul *aura* = respirație și din grecescul *gramma* = literă; de unde a rezultat aurograma = scrierea respirației, a emanației (n.a.).

[←321]

Este interesant să constatăm că sexul nu reprezintă centrul unei emisiuni. Indiferent de valoarea experienței sovietice, suntem convingși că cei doi centri motori primordiali, la om, sunt sexul și creierul (n.a.).

[←322]

Curenții evidențiați de electro-aurogramă acționează ca un radar, proiectându-se asupra unui obstacol și provocând un ecou. Acest lucru permite ființelor cu o sensibilitate foarte mare să reconstituie, cu ajutorul ecourilor, forma obiectelor. La un nivel mult mai ridicat, acești curenți (și deplasarea undelor electromagnetice) determină posibilități de alegere pentru aprecierea adevărului, cu o viteză egală cu cea a calculatoarelor (n.a.).

[←323]

Un motor dinamo-electric era legat la o instalație clasică, în paralel cu un oscilograf (n.a.).

Din aceleași motive, de transmisii presonore, sau doar ideomotoare, vrăjitorii folosesc costume din piele de animal sau, și mai frecvent, pene de pasăre. Acesta reprezintă, într-un anumit fel, aparatul lor radioemițător, care le permite să intre în legătură cu un subiect îndepărtat, aflat la sute și chiar mii de kilometri. Vrăjitorul vorbește, se agită, intră în transă ca să-și încarce veșmântul cu electricitate. Sunetul cuvintelor sale nu va ajunge niciodată la destinație, dar mesajul va fi totuși captat sub forma unor unde electromagnetice. Marii inițiați cunoșteau acest secret de telecomunicație (n.a.).

[←325]

Moscul este o specie de căprioară mică asiatică: iedul. Civeta este un carnivor mic din Africa, asemănător nevăstuicii (n.a.).

[←326]

Ființa umană percepe cu dificultate mirosul greu al respirației sale, și, oricum, ea se acomodează foarte bine cu orice miros urât pe care-l produce, chiar dacă nu îl ignoră (n.a.).

[←327]

Omul de Neanderthal avea un volum al cutiei craniene de 1600 cm³, în timp ce media actuală este de numai 1500 cm³. Omul preistoric ar fi fost așadar mai bine înzestrat cu neuroni, deci mai inteligent (n.a.).

[←328]

Există și alte moduri de excitare a creierului pentru a provoca clarviziunea: oglinda, bila de cristal, șocurile luminoase, meditația etc. (n.a.).

[←329]

Biblioteca Națională, Paris. Vezi, de același autor, Planta care face ochii uluiți:
peyotl (n.a.).

Hidromelul scandinav este considerat de origine divină. Trebuie menționat că asclepiadul american a fost importat cu mai multe milenii înaintea „descoperirii” Americii de către Cristofor Columb. Prietenul nostru, parapsihologul Jacques Rubinstein din Avallon, ne-a semnalat proprietățile trifoiului în formă de corn, a cărui floare în decoct produce o excitație cerebrală, dezvoltând capacitățile memoriei (n.a.).

[←331]

Koridwen este Zâna Albă, mama lui Taliesin, cea care a reținut întreaga știință în noaptea inițială. Ea nu este mama omenirii, ci Eva care a fost instruită de inițiatorul venit de pe o altă planetă (n.a.).

Curcubeul comportă doar șase culori: cele trei culori fundamentale (albastru, galben, roșu) și cele trei culori secundare rezultate din amestecul lor; culoarea indigo, juxtaponere a violetului cu albastrul, este o culoare terțiară. Drapelul curcubeu al incașilor cuprinde doar cele șase culori rituale (n.a.).

Tot așa, Koridwen este Marea Zeiță (Demeter, Cybela) din riturile cabirice din Tracia și Frigia. Tot ce a fost împrumutat Occidentului nostru ancestral de la instalarea religiei catolice a fost renegat fără milă... Menționăm că insula Gwyon sau insula Avalon, sau insula Albă, s-a transportat în mod miraculos în deșertul Gobi! (n.a.).

[←334]

Ochiul solar = aluzie la mașina zburătoare a zeului Ahura-Mazda, care se deplasa între Cer și Pământ și putea astfel să observe tot ce se întâmpla. Yima era un Stăpân al Lumii (n.a.).

După potop, hrana supraviețuitorilor a fost săracă în proteine animale indispensabile dezvoltării țesuturilor musculare, nervoase și osoase. Această carență a avut ca efect deteriorarea inteligenței. Experiențe făcute pe șobolani au arătat că această deteriorare se continuă la mai multe generații, chiar dacă alimentația redevine normală (n.a.).

În Canada, pe timpul iernii, populația rurală pune zăpada la topit, ca să facă din ea apă potabilă. S-a constatat că în perioada în care ei beau această apă copiii creșteau cel mai repede. În URSS, apa de la zăpada topită este folosită pentru accelerarea creșterii animalelor din ferme (n.a.).

[←337]

Escatologia (scris și **eshatologia**, în **limba greacă** veche: εσχολογία, cuvânt compus din τὰ ἐσχατα *ta és-chata* = "ultimele lucruri" și *logos* → *-logie* = "studiu", "învățătură" despre...) este o doctrină **filosofică** și **teologică** privind posibilitatea existenței individuale după moarte ("*eshatologie individuală*") și destinul final al lumii ("*eshatologie universală*").

Élyphas LeVi, Istoria magiei, p. 206: „Tot ce se spune despre lampa sa și despre cuiul său magic dovedește că descoperise electricitatea, sau cel puțin cunoștea principalele întrebuițări; deoarece această cunoaștere, la fel de veche ca magia, se transmitea ca una dintre cheile înaltei inițieri” (n.a.).

[←339]

Maurice Denis-Papin, Curs elementar de electricitate generală, Paris 1948 (n.a.).

[←340]

În Valea Regilor au fost găsite, sudate de mandibulele anumitor mumii, aparate dentare asemănătoare cu protezele din zilele noastre. La scara timpului cunoscut, condensatorul electric a existat înaintea protezei dentare (n.a.).

[←341]

Variae Observat, XIV, p. 83 (n.a.).

[←342]

Agathias, *Viața lui Iustinian* (n.a.).

[←343]

Tantjua și Kantjua (n.a.).

[←344]

Ramayana și Mahabharata (n.a.).

[←345]

The Story of Atlantes (n.a.).

[←346]

Teorema pătratului ipotenuzei, care se spune că a fost inventată de Pitagora acum o mie cinci sute de ani, era cunoscută de sumerieni (Pierre Rousseau, Istoria științei, Editura Fayard) (n.a.).

[←348]

Vezi cartea lui Jules Duhem: Istoria ideilor aeronautice înainte de Montgol-fier,
1943 (n.a.).

[←349]

Manuscrisul precizează că acetatul de etil era obținut pornind de la oțet și alcool;
apa amoniacală provenea din urină (n.a.).

Este foarte important să notăm că Gerbert și Bacon și-au extras cunoștințele din manuscrise arabe. Cea mai mare parte a savanților antici au procedat la fel. Se pare că aproape toată știința tradițională a fost adunată de musulmani (n.a.).

[←351]

Acest lucru nu lasă nici o îndoială privind sentimentele lui Bacon: el dă întâietate în științe savanților musulmani (n.a.).

Teoretic, antimateria este în mod simetric inversă materiei. Dar, practic, antimateria nu este realizabilă, deoarece, dacă ar exista într-o zi, ar integra imediat nuclee pozitive care ar provoca o eliberare colosală de energie. Totuși, se poate crea un electron negativ interferând energii cuprinse între patru sute de mii și cinci sute de mii electroni-volți, dar acest electron negativ ar dispărea imediat după formare. Științii au tendința, actualmente, să-și imagineze forțe inverse celor existente: antiprotoni, antigravitație, antimaterie... așa cum, pe vremuri, era imaginat anti-Pământul. Dacă universul nostru materie ar întâlni un univers-antimaterie cu o constituție inversă, explozia care ar rezulta ar distruge cosmosul (n.a.).

Secolele și zilele. Orizont 1969, 14 curs Lieutaud, Marsilia, cap. II, p. 30. În „suita aritmetică” a lui Fibonnacci: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233 etc, numărul de aur este limita raportului a doi termeni succesivi atunci când ne îndreptăm spre termenii din ce în ce mai mari. El se regăsește în orice fel de suită bazată pe acest principiu. O suită a lui Fibonnacci este astfel încât fiecare termen este suma a două precedente.

Numărul de aur este în mod obligatoriu egal cu

Expunerea sa numerică, rațională, începe cu 1,618. În cercurile de înaltă inițiere se învață că numărul de aur nu aparține aritmeticii, el fiind determinat prin intuiție și legătura armonioasă dintre om și cosmos (n.a.).

[←354]

I.-P. Bayard, *Lumea Subterană* (n.a.).

[←355]

Montreal-Matin a publicat textul și o fotografie în ediția sa din 14 mai 1972
(n.a.).

[←356]

Ne aflăm foarte aproape de astrologie (pentru a o combate) și de curenții telurici (pentru a-i sprijini) (n.a.).

[←357]

Este ceea ce se face cu magnetoscopul pentru imaginile din trecutul apropiat (n.a.).

[←358]

Traducere după Sfântul Ieronim: Dumnezeule! Dumnezeule! De ce m-ai abandonat? Pseudo Ioan, care spune că a fost martor la ultimele clipe din viața lui Iisus, nu spune nimic despre acest lucru foarte important! (n.a.).

[←359]

Este vorba despre o aluzie la „copiii-lupi”. Indiferent de autoritatea, recunoscută pe plan mondial, a profesorului Roman Jakobson, ne asumăm libertatea de a contesta acest ultim punct relativ în cazul copilului (n.a.).

Credem că această părere poate fi contestată. De exemplu, un corb din Franța transportat în Iordania, dacă este acceptat de un clan iordanian, va învăța limbajul noului său grup. Același lucru ar fi valabil și pentru papagali. Pare evident faptul că, în ciuda brasajelor, rare dar inevitabile de-a lungul mileniilor, toate animalele unei specii au dialecte diferite în funcție de latitudine, dar identice în fiecare ținut. Astfel, a fost nevoie ca elementele de imigrare să aibă aceeași lungime de undă (n.a.).

[←361]

Georges Posever, Jean Yoyotte, Jean Doresse Dicționarul civilizației egiptene etc,
Editura Fernand Hazans, p. 268 (n.a.).

[←362]

Doctorul Robert Wilson, membru al Comisiei Americane a Energiei Atomice, a declarat la Columbus, în fața unei reuniuni a savanților și industriașilor, că televizoarele degajă mai multe radiații decât au produs vreodată experiențele nucleare americane și rusești (n.a.).

Table of Contents

Observații